fără limite

Prima dintre victime fusese descoperită pe trotuar, în ploaie. Cea de-a doua victimă fusese ucisă în blocul în care locuia, chiar în apartamentul său. Dnei locotenent Eve Dallas nu-i fusese greu să facă legătura între cele două asasinate. Victimele fuseseră două femei frumoase şi pline de succes. Viaţa lor plină de lux şi poveştile lor de iubire erau mereu subiect de discuţie pentru locuitorii oraşului lor. Iar faptul că avuseseră relaţii cu bărbaţi puternici şi bogaţi lărgea şi mai mult lista de suspecţi alcătuită de Eve, printre ei aflându-se şi Roarke, bărbatul pe care ea îl iubea. Ca femeie, Eve adora să aibă încredere deplină în omul cu care împărţea patul. Dar ca poliţist, era obligată să ia în considerare şi să cerceteze fiecare indiciu în parte... examinând fiecare zvon scandalos, analizând atent orice pasiune secretă, oricât de întunecată ar fi fost aceasta. Ori periculoasă...

„Suspans bine dozat, proceduri poliţieneşti folosite în viitor şi o poveste de dragoste extrem de pasională."

Publisher Weekly

1

Profesia avea strânsă legătură cu moartea. Făcea parte din destinul ei, din meseria ei, cercetând-o cu mare atenţie. Îşi visa victimele. Şi din această pricină, ca şi cum nu ar fi fost suficient, într-un colţişor secret şi profund al sufletului său, le compătimea.

Zece ani petrecuţi în poliţie o căliseră, o făcuseră să privească moartea şi multiplele sale cauze cu sânge rece, asemenea unui clinician, ba, de multe ori, cu o doză de cinism. Astfel că locuri ca acestea, o noapte ploioasă, o stradă mizerabilă şi plină de gunoaie, deveniseră o rutină. Dar, cu toate astea, ea o simţi.

Crima nu o mai şoca, dar ea continua să o stârnească.

Femeia aceea fusese atrăgătoare până nu demult. Pe trotuarul acela murdar, şuviţele părului său blond se răspândiseră asemenea unor raze de soare. Ochii săi, mari şi plini de nelinişte, ca un semn distinct prin care moartea îşi făcea adesea simţită prezenţa, aveau o nuanţă violet, în contrast cu albul obrajilor uzi de ploaie din care dispăruse şi ultima picătură de sânge.

Purta un costum scump şi elegant în nuanţa bogată a ochilor săi. Taiorul era închis, cuminte, cu nasturi, în comparaţie cu fusta-mini care lăsa la vedere coapsele bine făcute. Bijuteriile sclipeau ademenitor pe degetele mâinilor ei, la urechile sale, atârnând peste gulerul îngust al hainei. Lângă palma ei întinsă zăcea o geantă din piele în formă de sac cu închizătoare din aur.

Cineva îi tăiase gâtul, dar fără prea multă măiestrie.

Locotenentul Eve Dallas se lăsă pe vine lângă cadavru, studiindu-l cu mare atenţie. Imaginile de la locul crimei şi aromele specifice îi erau familiare, dar de fiecare dată, în fiecare caz în parte, apărea ceva nou. Atât victimele, cât şi ucigaşul îşi lăsau acolo propria amprentă, propriul stil, dând acelei crime un caracter personal.

Locul producerii asasinatului fusese deja înregistrat. Senzorii montaţi de poliţie şi cea mai delicată atingere a ecranului de supraveghere fuseseră deja montate, astfel ca mulţimea curioşilor să fie ţinută la distanţă, baricadată, scena producerii crimei putând fi păstrată intactă. Traficul străzii, atâta cât era el în zona respectivă, fusese deviat. La ora aceea târzie, traficul aerian era unul lejer, deranjându-i cât mai puţin posibil. Muzica ritmată ce răzbătea dinspre sex-clubul situat pe partea opusă a străzii se răspândea cu putere în aerul nopţii, punctată de uralele ocazionale ale petrecăreţilor. Luminile multicolore ale pancartei pulsau deasupra ecranului, aruncând nuanţele sale de prost gust deasupra trupului victimei.

Eve ar fi putut ordona ca acesta să fie închis pentru noaptea aceea, dar lucrul acesta ar fi constituit

un stres inutil. Chiar şi în anul de graţie 2058, o perioadă în care armele erau interzise, cu toate că testele genetice demonstrau că genele responsabile cu violenţa erau din ce în ce mai numeroase, putând exploda în orice moment, crimele aveau loc. În plus, ele se petreceau cu destulă regularitate, astfel încât căutătorii de distracţii de vizavi să fie alungaţi din acel local din cauza unui inconvenient atât de minor precum moartea.

Un poliţist în uniformă stătea de pază lângă echipamentele audio şi video care înregistrau în permanenţă. În apropierea ecranului, doi dintre tehnicienii de la echipa de amprentare se adăpostiseră de ploaia ce continua să cadă, discutând despre sport şi cumpărături. Deocamdată, nu se sinchisiseră să arunce nici măcar o privire asupra cadavrului, aşa că nu o recunoscuseră pe femeie.

Oare ce e cel mai grav, se întrebă Eve, privirea sa căpătând un aspect mult mai dur în timp ce urmărea atent picăturile de ploaie care spălau dârele de sânge, *atunci când ştii cine este victima?*

Ea întreţinuse o relaţie strict profesională cu procurorul Cicely Towers, dar lucrul acesta fusese suficient pentru a-şi forma o opinie concludentă despre o femeie puternică, aşa cum fusese ea. Despre *o femeie de succes*, cugetă Eve, *o luptătoare, o femeie care de dragul dreptăţii, era în stare să meargă până în pânzele albe.*

Oare ce o determinase să vină aici, în cartierul acela mizer?

Oftând, Eve se aplecă şi deschise geanta elegantă şi scumpă, pentru a avea la îndemână şi varianta vizuală a cărţii de identitate.

— Cicely Towers, spuse ea special pentru înregistrare. Sex: feminin, 45 de ani, divorţată. Domiciliu: East Eighty-third, la nr. 61. Punctul B: nu i s-a furat nimic. Victima are asupra ei bijuteriile. Are aproape... Ea se uită repede la conţinutul portofelului. Douăzeci de bancnote, cincizeci de dovezi de credit, şase cărţi de credit au fost lăsate la locul crimei. Nu există semne că ar fi avut loc o altercaţie fizică sau un viol.

Ea privi din nou spre femeia ce zăcea pe trotuar. *Ce dracu' căutai tu aici, Towers?* se întrebă ea. *Aici, departe de centrul puterii, de apartamentul tău amenajat în stil clasic?*

Şi îmbrăcată ca o veritabilă femeie de afaceri, cugetă ea. Eve cunoştea foarte bine garderoba plină de autoritate a lui Cicely Towers, cea pe care o admirase atât la tribunal, cât şi la primăria oraşului. Culori puternice – veşnic pregătite pentru obiectivul camerei de filmat – accesorii pe măsura ţinutei, având întotdeauna un aer feminin.

Eve se ridică, frecându-şi absentă genunchii uzi de ploaie.

— Departamentul Omucideri, introduceţi cadavrul în sac.

Pe Eve nu o surprinsese deloc faptul că mass-media luase deja urma asasinatului, astfel că era deja la faţa locului înainte ca ea să ajungă la clădirea aceea strălucitoare în care locuise Cicely Towers. Câteva care de televiziune şi o mână de reporteri nerăbdători şi curajoşi se postaseră deja pe trotuarul curat. Faptul că era ora 3:00 dimineaţa şi că ploua torenţial nu reprezenta niciun impediment pentru ei.

În ochii lor, Eve citi lăcomia sângeroasă a lupilor. Prada era povestea, iar trofeul era reprezentat de ratinguri.

Reuşi să ignore camerele de filmat care-şi îndreptaseră atenţia asupra ei, în vreme ce întrebările semănau cu nişte săgeţi aprinse care încercau să atingă ţinta. Într-un fel, se obişnuise cu ideea că ea nu mai era de mult o anonimă. Cazul pe care-l anchetase şi-l rezolvase în iarna precedentă o propulsase în atenţia publicului. Cazul, gândi ea, aruncând o privire de gheaţă în direcţia reporterului care avea îndrăzneala să se interpună în drumul ei, şi relaţia sa cu Roarke.

Cazul cu pricina fusese o crimă. Iar o crimă comisă prin violenţă, oricât de mare ar fi fost interesul pe care-l stârnea, pierdea cât se poate de repede interesul publicului.

Când venea vorba, însă, de Roarke, noutăţile erau întotdeauna prezente.

— Ce dovezi aveţi, dnă locotenent? Aveţi deja un suspect? A existat un mobil al crimei? Puteţi confirma că procurorul Towers a fost decapitat?

Eve domoli o clipă ritmul extrem de grăbit al paşilor, privind o secundă spre masa aceea de reporteri uzi până la piele ce o priveau nerăbdători şi cu înfrigurare. Ea era udă, obosită şi revoltată, dar, în acelaşi timp, prevăzătoare. Dacă făceai imprudenţa să-i oferi mass-mediei o bucăţică din tine, aceasta începea s-o zgâlţâie, s-o întoarcă pe toate feţele, până reuşea să stoarcă din ea şi ultima fărâmă de energie.

— Departamentul nu are nimic de comentat, în afara faptului că ancheta privind moartea procurorului Towers e în curs de desfăşurare.

— Dv. anchetaţi cazul respectiv?

— Da, eu conduc ancheta, răspunse ea grăbit, după care se strecură printre cei doi ofiţeri care făceau de pază în dreptul intrării.

Holul de la intrare era plin de flori, şiruri lungi şi dese de flori cu inflorescenţe în culori vesele şi cu parfum proaspăt ce o duseră cu gândul la primăvara petrecută într-o locaţie exotică – la insula unde ea şi Roarke petrecuseră trei zile ameţitoare, în timp ce se recupera după o rănire prin împuşcare şi după o perioadă lungă de epuizare.

Nu-şi dădu răgaz pentru a zâmbi cu gândul la o asemenea amintire, aşa cum ar fi procedat în cu totul alte circumstanţe, scoţându-şi, în schimb, cu o mişcare rapidă legitimaţia şi traversând în fugă pavajul de teracotă ce ducea către primul dintre ascensoare.

Înăuntru dădu peste alţi poliţişti. Doi dintre ei se aflau în spatele biroului de la recepţie, ocupându-se de monitorizarea pe computer a sistemului de securitate, alţii supravegheau intrarea în clădire, în vreme ce alte personaje în uniformă se postaseră în preajma cabinelor ascensoarelor.

Personalul era mai numeros decât ar fi fost necesar, dar ca procuror, dna Towers fusese una de-a lor.

— Aţi securizat apartamentul ei? întrebă ea pe poliţistul situat cel mai aproape.

— Da, şefa. Nimeni nu a mai intrat sau ieşit din momentul în care am primit apelul dumneavoastră, ahhh, adică de pe la ora două.

— Vreau copii după CD-urile sistemului de securitate. Ea urcă în lift. Pentru început, cele aferente ultimelor douăzeci şi patru de ore. Se uită atent la numele inscripţionat pe uniforma lui. Vreau

să cunosc în detaliu ce s-a petrecut aici în ultimele 6 zile, asta însemnând demararea unei anchete din uşă în uşă, începând cu ora 7:00, Biggs. La etajul 61, ordonă ea în clipa următoare, iar uşile curate ale liftului se închiseră silenţios.

Păşi apoi pe covorul gros şi moale ce orna etajul 61, acesta fiind la fel de liniştit precum un spaţiu de muzeu. Coridoarele erau înguste, la fel ca în majoritatea blocurilor de locuit dotate cu foarte multe apartamente ce fuseseră construite în ultimii cincizeci de ani. Pereţii erau zugrăviţi într-o nuanţă crem-pal, oglinzile fiind montate la intervale fixe, încercând să dea impresia de spaţiu.

Spaţiul dintre apartamente nu reprezenta defel o problemă, cugetă Eve. Pe întregul etaj nu existau decât trei asemenea locuinţe. Decodă yala apartamentului 61-B, folosindu-se de masterul oferit de Departamentul Poliţiei şi al Securităţii, pătrunzând apoi în spaţiul acela liniştit şi elegant.

Cicely Towers îşi aranjase o viaţă cât se poate de frumoasă, concluzionă Eve. În plus, îi plăcuse să ducă o viaţă de lux. În timp ce Eve scoase din trusa de teren mini-camera video şi o prinse de reverul hainei, aruncă o privire rapidă de-a lungul livingului. Recunoscu de îndată două tablouri semnate de un faimos pictor al secolului douăzeci şi unu, acestea fiind expuse pe peretele în nuanţă roz-deschis, deasupra unui spaţiu larg, construit în forma literei *U*, unul destinat discuţiilor, acesta fiind decorat în dungi palide roz-verzui. Relaţia ei cu Roarke o ajutase să identifice cu atâta uşurinţă provenienţa acelor picturi şi semnul distinct al bogăţiei în alegerea unui decor dominat de simplitate şi de alegerea cu gust a decoraţiunilor.

Cam cât câştiga pe an un procuror? se întrebă ea, în vreme ce camera video înregistra de zor.

Totul era curat, ordonat cu meticulozitate. Dar la urma urmelor, reflectă Eve, din câte ştia ea, Towers era o fire meticuloasă, în privinţa garderobei, a profesiei, a vieţii sale, pe care o ţinuse cât mai departe de ochii lumii.

Prin urmare, ce căuta o femeie atât de elegantă, de deşteaptă şi de meticuloasă într-un cartier mizer, într-o noapte friguroasă şi urâtă ca aceea?

Eve făcu câţiva paşi prin încăpere. Podeaua era capitonată cu lemn de culoare albă, strălucind precum oglinda pe dedesubtul covoarelor nespus de frumoase ce se asortau de minune cu nuanţele dominante în care era zugrăvit spaţiul cu pricina. Pe măsuţă erau înşirate holograme înrămate ale copiilor, surprinşi la vârste diferite, începând de la stadiul de bebeluş şi până la anii de colegiu. Un băiat şi o fată, amândoi frumoşi, amândoi conştiincioşi.

Ce ciudat, îşi zise Eve. De-a lungul anilor rezolvase nenumărate cazuri alături de dna Towers. Oare ştiuse că avea copii? Clătinând din cap, ea se îndreptă spre o mică staţie-PC, amenajată cu gust în unul din colţurile încăperii. Îşi folosi din nou master cardul pentru a o porni.

— Afişează lista de întâlniri ale dnei Cicely Towers aferente zilei de 2 mai. Eve făcu o grimasă citind datele afişate. O oră petrecută într-un club de sănătate privat şi faimos, restul timpului fiind împărţit între activităţile curente la tribunal, o întâlnire la ora şase, şi o cină care fusese programată cu mult înainte. Eve ridică din sprânceană. Cină în compania lui George Hammett.

Roarke făcea afaceri cu Hammett, îşi aminti Eve. Până în momentul de faţă, ea îl întâlnise de două ori, astfel că ştia că acesta era un bărbat încântător şi chibzuit care ducea o viaţă de-a dreptul exorbitantă bazată pe afacerile din domeniul transportului.

Prin urmare, Hammett fusese ultima persoană cu care se întâlnise Cicely Towers în ziua aceea.

— Printează, rosti ea încet, vârând apoi copia datelor în geanta sa.

Pasul doi fu verificarea tele-linkului, solicitând toate transmisiile, atât cele primite, cât şi cele efectuate în ultimele patruzeci şi opt de ore. Era posibil ca pe viitor să fie necesară o cercetare mult mai aprofundată, dar deocamdată ceru o înregistrare a tuturor acelor apeluri, puse CD-ul deoparte, apucându-se apoi să verifice cu mare atenţie apartamentul, centimetru cu centimetru.

La ora cinci a dimineţii, ochii ei erau deja obosiţi şi parcă plini de fire de nisip, iar capul o durea îngrozitor. Ora aceea de somn, împărţită între orele de plăcere fizică şi analizarea noului caz, începuse să-şi arate efectele.

— Potrivit informaţiilor pe care le avem la dispoziţie, rosti ea cu o voce sfârşită pentru înregistrarea oficială, victima locuia singură. Investigaţia preliminară nu dispune de date care să susţină contrariul. Nu există niciun indiciu care să dea de înţeles că victima ar fi părăsit apartamentul altfel decât de bunăvoie şi nu există programată nicio întâlnire care să demonstreze de ce victima a plecat în cartierul în care a fost ucisă. Ancheta din uşă-n-uşă va demara la ora 7:00, CD-urile sistemului de securitate a clădirii urmând a fi confiscate. Anchetatorul principal se pregăteşte să părăsească

apartamentul victimei, îndreptându-se apoi spre birourile pe care victima le deţinea la primăria oraşului. Locotenent Dallas Eve. Ora 5 şi 8 minute.

Eve închise miniaparatura audio şi video, închise trusa de serviciu, după care se îndreptă spre ieşire.

Când ajunse din nou la Departamentul Central al Poliţiei, era deja trecut de ora zece. Încercând să-şi cumintească stomacul gol, ea dădu o fugă pe la bufet, dar nu fu deloc surprinsă să constate că toate bunătăţile dispăruseră deja în totalitate la ora aceea.

În aceeaşi secundă aceea linkul ei sună.

Îşi înăbuşi un oftat, privind atent la faţa prelungă şi la privirea sobră a lui Whitney.

— Domnule comandant.

— La mine în birou, în secunda asta.

Nici nu avu vreme să închidă gura, că ecranul se şi înnegri brusc.

La dracu', cugetă ea. Îşi frecă faţa cu palmele, trecându-şi apoi degetele prin şuviţele scurte şi castanii, aranjate şi tunse cam alandala. Nu mai avea cum să-şi verifice mesajele, să-l sune pe Roarke ca să-l pună la curent, la fel ca şi moţăiala de zece minute la care visase în van.

Se ridică din nou de pe scaun, îşi alungă prin câteva mişcări încordarea din umeri. Da, avu timp să-şi scoată haina. Materialul de piele îi apărase cămaşa de ploaie, dar blugii erau şi acum uzi. Printr-o atitudine mentală, ignoră senzaţia de disconfort, adunând apoi puţinele date de care dispunea. Cu puţin noroc, avea să bea o altă ceaşcă fără gust, cafeaua cu care erau obişnuiţi deja cei din poliţie, în biroul comandantului.

În numai zece secunde, Eve realiză că, de fapt, cafeaua aceea mai trebuia să aştepte.

Whitney nu stătea la birou, aşa cum îi era obiceiul. Stătea în picioare, în faţa singurului paravan ce-i oferea o privelişte cu un oarecare caracter personal asupra oraşului pe care-l slujea şi-l apăra de ani şi ani de zile. Mâinile erau împreunate la spate, dar poziţia relaxată era negată de nuanţa albă a încheieturilor.

Eve studie câteva clipe umerii laţi, părul cărunt şi spatele lat al bărbatului din faţa ei, cel care, cu doar câteva luni în urmă, refuzase postul de şef al poliţiei oraşului, preferând să rămână în postura de comandant.

— Dle comandant.

— Ploaia s-a oprit.

Ea îl privi câteva secunde nedumerită, înainte de a acţiona cu precauţie, ascunzând orice posibilă reacţie.

— Da, domnule.

— Una peste alta, e un oraş cumsecade, Dallas. De aici, de la noi, e uşor să dai uitării lucrul acesta, dar, la urma urmei, e un oraş bun. În clipa asta mă străduiesc din răsputeri să nu uit lucrul acesta.

Ea nu spuse nimic, fiindcă nu era nimic de spus. Aşteptă.

— Ţi-am oferit rolul de anchetator principal în cazul de faţă. Din punct de vedere tehnic, Deblinschy e la curent cu întreaga situaţie, aşa că vreau să ştiu dacă ţi-a oferit ajutorul.

— Deblinschy e un bun poliţist.

— Da, ai dreptate, e un poliţist bun. Dar tu eşti mult mai bună ca ea.

Pentru că sprâncenele erau încă ridicate, se bucură să-l ştie încă cu spatele la ea.

— Vă mulţumesc mult pentru încrederea acordată, dle comandant.

— O meriţi. Am ocolit anumite proceduri obligatorii pentru a te pune în fruntea acestei anchete, şi asta dintr-un motiv personal. Am nevoie de cel mai bun om al meu, de cineva care să meargă până la capăt şi chiar dincolo de el.

— Majoritatea dintre noi o cunoştea pe dna procuror Towers, dle comandant. Cred că nu e poliţist în New York care să nu facă tot posibilul să descopere cine a ucis-o.

El oftă lung, iar aerul inhalat se strecură în trupul lui firav, cutremurându-l, chiar înainte de a se întoarce cu faţa către ea. Câteva clipe, el nu adăugă absolut nimic, studiind-o atent pe femeia căreia-i oferise o asemenea însărcinare. Era zveltă, într-un mod care te decepţiona de-a dreptul, dar el ştia că în trupul acela înalt şi slab exista mai multă hotărâre şi îndrăzneală decât ai fi crezut la prima vedere.

În clipa aceea părea destul de obosită, judecând după cearcănele de sub ochii de culoarea coniacului, sau după paloarea feţei osoase. Nu trebuia să se îngrijoreze din pricina asta, nu într-un asemenea moment.

— Cicely Towers mi-a fost prietenă – o prietenă foarte apropiată.

— Înţeleg. Eve se întrebă dacă înţelegea cu adevărat. Îmi pare nespus de rău, dle comandant.

— O cunoşteam de ani de zile. Am început cariera asta împreună, un poliţist dat naibii şi temperamental şi un procuror plin de elan şi îndrăzneală. Eu şi soţia mea suntem naşii de botez ai fiului ei. Se opri o

secundă, părând că se străduie să-şi recapete controlul. Eu am fost cel care le-a dat cumplita veste copiilor ei. Soţia mea e acum în drum spre ei. Or să locuiască la noi până după înmormântare.

Îşi drese glasul, strângând cu putere din buze.

— Cicely era una dintre cele mai vechi prietene ale mele, şi dincolo de aprecierea şi respectul meu faţă de ea din punct de vedere profesional, am iubit-o foarte mult. Soţia mea a fost devastată de vestea morţii ei; copiii lui Cicely sunt de-a dreptul distruşi. Tot ce mi-a stat în putinţă a fost să le promit că voi face totul, că voi face orice e necesar, astfel încât să descopăr autorul crimei, făcând ceea ce a făcut şi ea o viaţă: adică dreptate.

Se aşeză în cele din urmă pe scaun, dar nu ca un gest de autoritate, ci ca unul prin care-şi demonstra îngrijorarea.

— Îţi spun toate aceste lucruri, Dallas, ca să fii prevenită: în cazul acesta eu nu am cum să fiu obiectiv. Deloc. Şi pentru că nu sunt, trebuie să mă las pe mâna ta.

— Vă mulţumesc pentru franchete, dle comandant. Ea ezită, o secundă, nu mai mult. În calitate de prieten apropiat al victimei, va trebui să vă interoghez cât mai curând posibil. Îl observă clipind pe neaşteptate, în timp ce căutătura lui deveni brusc mult mai dură. Şi pe soţia dumneavoastră, dle comandant. Dacă vi se pare mult mai potrivit, aş putea să vă interoghez acasă, nu aici.

— Înţeleg. El inspiră din nou adânc şi cu putere. De aceea eşti anchetator-principal, dragă Dallas. Nu mulţi poliţişti ar avea să-ţi spună verde în faţă chestiuni de genul acesta. Dar ţi-aş fi recunoscător dacă ai avea răbdare până mâine, sau poate încă vreo

două zile, ca să te întâlnești cu soția mea, mai ales dacă urmează să vă întâlniți la noi acasă. O să aranjez eu totul.

— Bineînțeles, șefu'.

— Ce informații deții până în acest moment?

— Am făcut o recunoaștere atât la apartamentul victimei, cât și la biroul acesteia. Am în posesia mea dosarele la care lucra și pe cele pe care le-a rezolvat în ultimii cinci ani. Trebuie să verific lista numelor, ca să văd dacă există persoane pe care le-am închis, eliberate recent din închisoare, verificând, de asemenea, și familiile și partenerii lor. Îndeosebi, pe cei violenți.

— În sala de judecată, Cicely era un adevărat tigru, și din câte știu eu, nu-i scăpa nici cel mai mic detaliu. Până acum.

— Oare de ce s-a dus acolo, dle comandant, la miezul nopții? Raportul preliminar al autopsiei specifică că decesul a avut loc la ora 01:16 a.m. E vorba de un cartier rău-famat – dărâmături, mizerii, cluburi de sex. La câteva străzi distanță de locul în care a fost găsită se află un cunoscut centru de tranzacționare a produselor chimice.

— Nu știu. Ea era o femeie prevăzătoare, dar, în același timp, și... arogantă. Surâse slab, admirabilă, de altfel. A mers umăr la umăr cu cele mai mai mari infracțiuni comise în acest oraș. Dar ca să se pună în pericol în mod intenționat... nu știu ce să spun.

— Ea tocmai investiga un caz, cazul Fluentes, omor de gradul II. E vorba de o prietenă care fusese strangulată. Avocatul pledase pentru crimă pasională, dar se zvonea că Towers avea de gând să-l trimită la plimbare. Voi verifica.

— El e liber, pe stradă, sau la închisoare?

— E liber. Fiind la prima ofensă violentă, cauţiunea a fost una extrem de mică. Având în vedere că a fost implicat într-o crimă, i s-a cerut să poarte o brăţară de supraveghere, dar ea nu avea nicio valoare dacă ştia câte ceva despre tehnică şi electronică. Oare s-a întânit cu el?

— E absolut imposibil. Dacă s-ar fi întâlnit cu un client în afara sălii de judecată, ar fi însemnat compromiterea cazului. Gândindu-se la Cicely, imaginându-şi-o, Whitney clătină din cap. Nu cred că ar fi riscat vreodată una ca asta. Dar poate că el a folosit alte mijloace pentru a o atrage în locul acela.

— Cum spuneam, o să verific. Aseară a luat cina în compania dlui George Hammett. Îl cunoaşteţi?

— Din punct de vedere social. Cei doi s-au întâlnit ocazional. În opinia soţiei mele, nimic serios. Ea a încercat întotdeauna să găsească partenerul ideal pentru Cicely.

— Comandante, e mai bine ca întrebarea mea să fie una neoficială. Aţi avut o relaţie de ordin intim cu victima?

Maxilarul lui zvâcni nervos, dar nu coborî privirea.

— Nu, nu am avut o relaţie de ordin sexual. Eram foarte buni prieteni, iar prietenia dintre noi a fost una nepreţuită. De fapt, ea a făcut parte din familie. Tu nu ştii ce înseamnă să ai o familie, Dallas.

— Nu. Vocea ei era una plată. Cred că nu ştiu.

— Îmi cer iertare. Închizând ochii şi strângând ploapele cu putere, Whitney îşi frecă faţa cu palmele. A fost o remarcă aiurea, nedreaptă. Iar întrebarea ta era una întemeiată, relevantă. El lăsă mâinile în jos. N-ai pierdut pe cineva drag, nu am dreptate, Dallas?

— Din câte îmi amintesc eu, nu.

— Te sfărâmă în mii de cioburi, crede-mă.

Ea presupuse că el spusese adevărul. De zece ani de zile, de când îl cunoştea pe Whitney, îl văzuse nerăbdător, furios, ba chiar capabil de o cruzime rece. Dar nu-l văzuse niciodată devastat.

Dacă genul acela de apropiere şi o asemenea pierdere îl lăsa în halul acela pe un bărbat puternic ca el, Eve presupuse că era mult mai bine că ea nu se afla într-o postură ca aceea. Nu avea o familie pe care ar fi putut să o piardă, iar amintirile legate de copilăria ei erau sporadice, vagi şi oribile. Viaţa sa, aşa cum era ea acum la momentul actual, debutase la vârsta de opt ani, atunci când o găsiseră, bătută şi abandonată, în Texas. Ceea ce se petrecuse înainte de ziua aceea nu conta. Îşi spunea constant că nu conta. Ea singură se străduise să devină ce era astăzi, cine era astăzi. Cât despre prieteni, avea câţiva la care ţinea destul de mult şi în care avea destulă încredere. Cât despre o relaţie care să fi însemnat mult mai mult decât o simplă prietenie, îl avea pe Roarke. El îi tot dăduse târcoale până ce ea se decisese şi-i oferise mai mult, destul de mult ca să se sperie ea însăşi în clipele acelea ceva mai ciudate – era atât de speriată fiindcă ştia că el nu avea de gând să se lase până nu avea să obţină absolut totul.

Şi dacă ar fi reuşit asta, ea ar fi fost, oare, devastată dacă, la un moment dat, l-ar fi pierdut?

În loc să aprofundeze subiectul, Eve se îndopă cu cafea până la refuz şi cu conţinutul unei cutii de bomboane rămase la ea pe birou, pe jumătate consumată. Ideea de a lua prânzul era la fel de fantasmagorică ca petrecerea unei săptămâni de vacanţă pe o insulă exotică, la Tropice. Sorbi din

cafea şi ronţăi bomboane, cercetând cu privirea raportul autopsiei afişat pe monitorul ei.

Momentul morţii nu fusese încă stabilit în ancheta preliminară. Cauza fusese o severă rană jugulară, la care se adăugase pierderea unei mari cantităţi de de sânge şi lipsa oxigenului. Victima se bucurase la cină de o porţie de melci de mare, salată, vin, cafea adevărată şi fructe proaspete. Se estima că fuseseră consumate cu cinci ore înaintea producerii asasinatului.

Apelul urmase destul de repede. Cicely Towers murise doar la o distanţă de zece minute după ce un şofer de taxi, ori curajos, ori disperat, dacă era în stare să lucreze într-un asemenea cartier, observase cadavrul şi raportase apoi crima la poliţie. Primul echipaj de poliţie sosise la numai trei minute de la preluarea apelului.

Ucigaşul se mişcase al naibii de repede, cugetă Eve. Dar la urma urmei, îşi zise ea din nou, era destul de simplu să te faci nevăzut într-un cartier ca acela, să intri repede într-o maşină, dincolo de o uşă, într-un club. În mod sigur fusese vorba de o cantitate mare de sânge. Din gaura aceea din jugulară ţâşnise mult sânge, care se împrăştiase peste tot. Dar probabil că ploaia jucase rolul unui şerveţel, făcându-l să dispară de pe palmele ucigaşului.

Ea era obligată să cerceteze cu de-amănuntul zona cartierului cu pricina, să adreseze multe întrebări, deşi era foarte puţin probabil că va primi răspunsurile aşteptate. Cu toate astea, acolo unde nu funcţionau metodele legale sau ameninţările, aveai la dispoziţie mita.

În momentul în care ea tocmai studia atent fotografia lui Cicely Towers, cea pe care o avea la

dispoziţie poliţia, şi în care aceasta avea un „colier" de sânge în jurul gâtului, sună pager+ul.

— Dallas, Departamentul „Omucideri".

Pe ecran apăru rapid un chip, tânăr şi zâmbitor şi perfid ori atotcunoscător.

— Locotenente, ce se aude?

Eve nu înjură, deşi tare ar mai fi avut chef. Nu prea avea ea o părere tocmai bună despre reporteri, dar C.J. Morse era chiar la coada scalei aprecierii sale.

— Nu cred că ai vrea să auzi mesajul pe care îl am pentru tine, Morse.

Pe faţa lui rubicondă apăru un zâmbet.

— Fii serioasă, Dallas. Ştii foarte bine că publicul are dreptul să fie informat. Ai uitat?

— Nu am nicio veste pentru tine.

— Nimic? Tu chiar vrei ca eu să apar pe post, în transmisie directă, şi să anunţ că dna lt. Eve Dallas, cel mai bun poliţist din New York, nu are nicio dovadă în cazul asasinării celei mai respectate, proeminente şi cunoscute personalităţi ale oraşului nostru? Chiar sunt în stare să fac asta, Dallas, replică el, plescăind din limbă. Eu pot, dar cred că imaginea ta ar avea de suferit.

— Şi tu îţi închipui că mie îmi pasă de chestia asta. Rânjetul ei era subţire şi sarcastic precum raza laser, în vreme ce degetul ei coborî încet spre tasta „deconectare". Ei bine, te înşeli.

— Da, poate că pe tine nu te interesează, dar asta ar avea repercusiuni asupra departamentului vostru. Genele lui lungi precum ale unei domnişoare se zbătură uşor. Ar avea repercusiuni pentru dl. comandant Whitney, cel care a mutat şi munţii din

loc pentru ca tu să fii anchetator principal în acest caz. Ca să nu mai zic că asta îl va afecta şi pe Roarke.

Degetul ei se îndoi şi se ascunse imediat în podul palmei.

— Cazul morţii lui Cicely Towers e o prioritate pentru departament, pentru dl. comandant Whitney şi pentru mine.

— O să te citez.

Nemernic nesuferit ce eşti!

— Iar munca mea din cadrul departamentului nu are nicio legătură cu Roarke.

— Hei, ochi căprui, tot ce are de-a face cu tine, are de-a face şi cu Roarke şi viceversa. Iar tu ştii foarte bine că iubitul tău a făcut afaceri cu victima, cu fostul soţ al acesteia, iar ultima ei „relaţie" îl leagă „frumuşel" de persoana lui.

Palmele se strânseră de îndată în pumni în semn de frustrare.

— Roarke face afaceri cu multă lume. Nu ştiam că eşti adeptul bârfei ieftine, C.J.

Remarca ei şterse de îndată zâmbetul arogant de pe chipul lui atotştiutor. Nu mai rămăsese nimic din acel C.J. pe care-l ştia ea. Morse nu ura nimic mai mult decât să i se amintească că adora bârfa şi ştirile mondene, cele două „etaloane" din care îşi trăgea seva. Mai ales acum, când încerca să-şi facă loc către departamentul poliţiei.

— Am şi eu relaţii, Dallas.

— Da, sigur, dar ai şi un coş în mijlocul frunţii. Dacă aş fi în locul tău, m-aş ocupa puţin de el. Cu această replică josnică, dar satisfăcătoare, Eve încheie conversaţia.

Sărind în fugă de pe scaun, ea începu a se plimba de-a lungul şi de-a latul biroului ei mic şi cu formă cubică, vârându-şi, scoţându-şi mâinile din buzunare. La dracu', de ce a trebuit să reiasă că Roarke a avut de-a face cu victima acestui caz? Oare cât de mult era el implicat în afacerile Towers şi cu asociaţii acestora?

Eve se trânti din nou pe scaun, privind cruciş şi cu ciudă la rapoartele de pe biroul ei. Trebuia să afle, şi asta cât se poate de repede.

Cel puţin acum, în cazul acestui asasinat, el avea un alibi. În momentul în care i se tăiase gâtul lui Cicely Towers, Roarke făcea dragoste pasional cu ea, anchetatorul-principal al acestui caz.

.....

2

Eve ar fi preferat să revină la ea în apartament, fiindcă, în ciuda faptului că îşi petrecea cele mai multe nopţi în casa lui Roarke, ea nu renunţase la acesta. Acolo, cugetă ea, ar fi putut să lege evenimentele unele de altele, să doarmă, să se gândească la ultimle zile din viaţa lui Cicely Towers. Brusc, o porni spre casa lui Roarke.

Era prea obosită ca să se mai ocupe de controlul maşinii, aşa că activă funcţiile de autocontrol ale acesteia, lăsând-o să se descurce în traficul de la orele serii. Mai întâi şi mai întâi, trebuia să mănânce ceva, decise Eve. Şi dacă putea să „fure" şi ea zece minute ca să-şi limpezească mintea, atunci cu atât mai bine.

Primăvara se decisese şi ea să iasă la rampă şi era chiar una frumoasă. O tentă să deschidă larg geamurile, ignorând zgomotul asurzitor al traficului, huruitul maxi-taxiurilor, nemulţumirile trecătorilor şi şuierul avioanelor în aer.

Pentru a evita ecoul indicaţiilor oferite turiştilor de către ghizii lor, ea o coti spre Bulevardul 10. Dacă ar fi dat o raită rapidă prin centrul oraşului, şi ar fi cotit apoi în viteză pe lângă zona Park, ar fi ajuns la destinaţie într-un timp mult mai scurt. Dar în cazul

acesta ar fi nimerit în mijlocul atracţiilor turistice ale New Yorkului, în mijlocul istoriei şi tradiţiei specifice Broadway, a muzeelor pline de strălucire, a magazinelor de tot felul.

Din moment ce bulevardul acela o cotea uşor dincolo de apartamentul ei, ea auzise de nenumărate ori haosul acela de glasuri şi agitaţia. Nu o deranja să audă cum oamenii discutau despre convenienţa scărilor rulante care legau elegantele magazine de modă de pe Fifth cu cele de pe Madison sau cu noua pasarelă aeriană care aparţinea lui Empire State Building.

Din pricina unei mici încurcături în trafic pe Fifth-second, ea nimeri în faţa unei pancarde publicitare unde o femeie cu o înfăţişare nespus de atrăgătoare şi un bărbat chipeş care se sărutau pasional de fiecare dată, afirmau că veniseră pe calea aerului, de pe trecătoarea montană Breath Freshner.

Automobilele se înghesuiseră bară la bară, doi taximetrişti înjurându-se de mama focului. Un maxibus care trecea în goana mare pe lângă ei, plin ochi cu pasageri, apăsă tare pe claxon, sunetul lui asurzitor şi ascuţit zgâriindu-le timpanele, astfel că pasagerii scărilor rulante şi trecătorii de pe trotuare clătinară din cap nemulţumiţi sau strânseră cu putere din pumni.

Un elicopter care supraveghea circulaţia se apropie ceva mai mult de şosea, comunicându-le în forţă ordinul legal standard: în cazul în care nu se puneau în mişcare, aveau să fie citaţi la tribunal. Traficul se mişcă încet-încet spre centrul oraşului, plin de zgomote şi de temperamente.

FĂRĂ LIMITE

Centrul oraşului se schimbase de când se mutase la periferia acestuia, acolo unde îşi contruiseră case îmbogăţiţii şi privilegiaţii oraşului. Străzile erau acolo mai curate şi mai largi, iar şirurile de copaci şi arbori porneau din zona insulelor şi continuau până în zona parcurilor. În zona respectivă, automobilele se deplasau cu mai puţin zgomot, acesta devenind un huruit cât se poate de fin, iar cei care se deplasau pe jos, aveau toalete elegante şi pantofi de calitate.

Depăşi un personaj care-şi plimba câinele, purtând la mână o brăţară din aur masiv şi înaintând cu pasul sigur şi calm al unui android sezonier.

În clipa în care ajunse la porţile proprietăţii lui Roarke, maşina ei rămase în aşteptare până ce un program special conceput îi permise accesul înăuntru. Copacii proprietăţii lui înfloriseră deja. Florile erau fie albe, fie roz, puse în evidenţă de nuanţe de roşu şi albastru-închis, iar covorul de iarbă în tonuri de smarald completa minunat peisajul.

Casa propriu-zisă se înălţa semeaţă spre bolta cerului, ferestrele ei strălucind în lumina apusului, piatra mare din care fusese construită fiind de nuanţă gri. Trecuseră deja câteva luni de când o văzuse prima dată, însă nu reuşise să se obişnuiască cu aerul său de grandoare, cu somptuozitatea sa, cu bogăţia simplă şi nealterată. Dar nu trebuia să se mai întrebe întruna ce căuta acolo, alături de el.

Lăsă automobilul chiar la baza treptelor din granit, după care se apucă să le urce. Nu avea de gând să bată la uşă. Era vorba de mândrie şi de ceva cu care se obişnuise deja. Majordomul lui Roarke o dispreţuia şi nu se străduia să ascundă acest lucru.

Aşa cum se aştepta, Summerset îşi făcu apariţia în hol, asemenea unui fuior de fum de culoare neagră, părul lui argintiu având o strălucire aparte, iar pe faţa prelungă zărindu-se deja încruntarea, ca semn al dezaprobării.

— Dnă locotenent. Ochii lui păreau să o „zgârie" în timp ce o cercetau, făcând-o să-şi dea seama că purta aceleaşi haine cu care plecase de acolo ultima dată, acestea arătând destul de şifonate.

— N-am ştiut când vă veţi întoarce şi dacă vă veţi întoarce.

— „Noi n-am ştiut"? Ea ridică din umeri şi, ştiind că aşa îl va jigni, îşi scoase haina de piele, depunând-o în mâinile lui elegante. Roarke e acasă?

— Tocmai are o convorbire interspaţială.

— E vorba de Resortul Olympus?

Buzele lui Summerset căpătară cât ai clipi forma unei prune.

— Eu nu mă amestec în treburile lui Roarke.

Ştii tot ce face şi când face, cugetă ea, însă părăsi holul spaţios şi plin de lumină, îndreptându-se spre curba scărilor.

— Mă duc sus. Am nevoie de o baie. Aruncă o privire peste umăr. După ce termină de vorbit, anunţă-l unde sunt.

Intră apoi în dormitorul principal. La fel ca şi Roarke, folosea arareori ascensoarele. În momentul în care trânti uşa băii în urma sa, începu să se dezbrace, lăsând în urma ei cizmele, jeanşii, cămaşa şi lenjeria intimă, pornind-o apoi spre cadă.

Comandă ca apa să aibă 102 grade Farenheit, după care aruncă în apă o cantitate din sărurile pe care Roarke i le adusese din Silas Three. Ele deveniră

de consistenţa spumoasă a unui val marin, având aroma proaspătă a pădurii.

Se roti, intrând în cada mare, de marmură, scufundându-se în apa fierbinte care părea că-i topeşte oasele pline de durere. Inspirând adânc, se cufundă sub apă vreme de trei secunde, după care reveni la suprafaţă, oftând lung şi eliberator, ca într-un moment de plăcere sexuală. Ţinu ploapele închise şi se cufundă din nou în apă.

Exact în postura aceea o găsi el.

Mulţi ar fi crezut că era complet relaxată. Dar realitatea era, gândi Roarke, că mulţi nu o cunoşteau şi, cu siguranţă, nu o înţelegeau pe Eve Dallas. Relaţia lui cu ea era una cu mult mai intimă, înţelegându-i gândul şi sufletul aşa cum nu i se întâmplase cu nimeni, niciodată. Dar asta nu însemnase că o cucerise definitiv, ci că mai avea de luptat.

Ea reprezenta pentru el o lecţie întotdeauna fascinantă.

Era goală, vârâtă până la bărbie în apa fierbinte, învăluită în spuma aceea parfumată. Faţa ei era îmbujorată din pricina căldurii, ochii îi ţinea închişi, dar nu era relaxată. Tensiunea se observa în încordarea mâinii care strângea brâul lat al căzii, în cuta uşor vizibilă dintre sprâncene.

Nu, Eve era căzută pe gânduri, îşi zise el. Şi era îngrijorată. Plănuia ceva. El se mişcă fără zgomot, aşa cum făcea şi pe străzile din Dublin, unde crescuse, pe străzile ca fuiorul ori înguste din orice parte de lume. În clipa în care se aşează pe marginea căzii ca să o poată privi în voie, preţ de câteva clipe, ea nu avu nicio reacţie. Dar realiză de îndată că ea îi simţise prezenţa.

Ploapele ei se deschiseră pe neașteptate, ochii limpezi aurii-căprui, ageri, se oglindiră în privirea lui albastră și amuzată. Ca de obicei, simpla privire a unui înger căzut din cer, desenat cu măiestrie, ca semn al perfecțiunii. Frumusețea aceea răvășitoare a chipului încadrat de părul negru bogat, o surprindea de fiecare dată.

Ea înălță capul, ridicând din sprâncene.

— Pervers.

— E cada mea. Privind-o fix și intens, el strecură palma elegantă prin balonașele de spumă, lăsând apoi degetele să mângâie partea laterală a unuia dintre sânii ei.

— Tu fierbi, practic, în apa asta.

— Ador apa fierbinte. Simt nevoia să fie fierbinte.

— Ai avut o zi grea.

O să afle el, cugetă ea, luptându-se să nu-i poarte pică. *O să afle totul.* Ea ridică din umeri în vreme ce el se duse la barul încastrat în peretele placat cu dale din faianță. Acesta începu să sfârâie ușor, servind vinul în două pahare din cristal.

El reveni lângă ea, se așeză din nou pe brâul placat cu marmură, oferindu-i unul din pahare.

— N-ai dormit, n-ai mâncat.

— E ceva obișnuit.

Vinul era o adevărată comoară.

— Și cu toate astea, mă îngrijorezi.

— Prea îți faci griji din orice.

— Te iubesc.

Vocea aceea plăcută cu care el rosti aceste vorbe o emoționă, datorită acelor inflexiuni specific irlandeze, dându-și seama, într-un mod de-a dreptul incredibil, că vorbele lui erau sincere. Cum nu avea

nimic de spus, ea se încruntă, privind în paharul cu vin.

El nu scoase niciun cuvânt, şi asta până ce nu reuşi să alunge din gând iritarea produsă de tăcerea ei.

— Poţi să-mi povesteşti despre cele ce i s-au întâmplat lui Cicely Towers?

— O cunoşti, punctă Eve.

— Nu prea bine. E o cunoştinţă, dar una mai îndepărtată, am încheiat câteva afaceri, dar mare parte dintre ele prin intermediul fostului său soţ. El sorbi din vin, privind la aburii ce se ridicau din apa ei de baie. O consideram o femeie admirabilă, înţeleaptă şi periculoasă.

Eve se ridică din apă până ce apa îi atinse marginea de jos a sânilor.

— Periculoasă? Pentru tine?

— Nu neapărat pentru mine. Buzele lui se curbară uşor înainte ca lichidul să fie sorbit. Pentru practicile „necurate", pentru ilegalităţi, fie ele mici sau mari, pentru mintea aceea care gândea ca un om al legii. Din punctul acesta de vedere, ea seamănă mult cu tine. Din fericire, am apucat-o pe căi legale.

Eve nu era foarte sigură de asta, dar nu insistă asupra subiectului.

— Ei, lăsând la o parte afacerile şi faptul că nu ai cunoscut-o decât din vedere, ştii cumva dacă există cineva care i-a dorit moartea?

Ea sorbi din nou, cu mai mult nesaţ.

— E un interogatoriu, dnă locotenent?

În vocea lui se ghicea un amuzament care o călca, practic, pe nervi.

— S-ar putea, răspunse ea concis.

— Fie. El se ridică, lăsă paharul de-o parte, apucându-se să-şi descheie cămaşa.

— Ce faci?

— Mă arunc în valuri, ca să spunem aşa. Îşi aruncă cămaşa alături, după care îşi desfăcu pantalonii. Dacă tot voi fi interogat de o poliţistă în costumul Evei, care stă în cada mea, atunci cel puţin să stau şi eu lângă ea.

— La dracu', Roarke, vorbim despre un asasinat.

El clipi în momentul în care apa fierbinte îl cuprinse din toate părţile.

— Mie îmi spui?! Se aşează cu faţa la ea, despărţiţi de spuma marină. Oare ce parte perversă a fiinţei mele mă tentează să te „călăresc" chiar în secunda asta? În afară de asta, continuă el, înainte ca ea să-i dea o replică şchioapă şi scurtă, ce te împinge pe tine în braţele mele, chiar şi în clipa asta când stai acolo, având parcă o legitimaţie de poliţist înfiptă între minunaţii tăi sâni?

El strecură mâna sub apă, urcând-o încet pe glezna ei, pe gamba ei, pe partea interioară a genunchiului ei, ştiind că ea se va preda necondiţionat.

— Te doresc, şopti el. Te vreau acum.

Mâna cu care ţinea paharul aburit se înmuie brusc, înainte ca ea să-i schimbe poziţia.

— Povesteşte-mi despre Cicely Towers.

Roarke se retrase, adoptând o atitudine filozofică. Nu avea de gând s-o lase să iasă din cadă până nu avea să-şi ducă gândul la bun sfârşit, aşa că putea să aibă răbdare.

— Ea, fostul ei soţ şi George Hammett au făcut parte din consiliul de administraţie al uneia dintre firmele mele, ale unei filiale, Mercury, purtând numele

zeului vitezei. În parte, afaceri de import-export: vase, livrări, transport rapid.

— Știu cu ce se ocupă Mercury, zise ea, punându-l la încercare, făcând față cu brio nemulțumirii de a nu fi știut că firma respectivă era proprietatea sa, ca multe altele.

— Acum zece ani, când am cumpărat-o, era prost organizată și în pragul falimentului. Marco Angelini, fostul soț al lui Cicely a investit în afacere, la fel ca și ea. La momentul respectiv, cred că erau încă soț și soție, sau divorțaseră, cel puțin. Despărțirea, după toate aparențele, a fost una cât se poate de amicală. Hammett era și el unul dintre investitori. Cred că abia după câțiva ani a existat ceva între el și Cicely.

— Și triunghiul „Angelini, Towers, Hammett" a fost unul la fel de...

— Se pare că da. El atinse ușor o dală de faianță. După ce aceasta se deschise încet, dând la iveală panoul ascuns în spatele ei, programă puțină muzică. Ceva tandru și învăluitor...

— Dacă îți făceai griji pentru soarta mea în privința acestei afaceri, am transformat-o într-una de succes.

— Câte afaceri „murdare" face Mercury?

El rânji.

— Vorbesc serios, dnă locotenent.

Apa se agită în momentul în care ea se aplecă în direcția lui.

— Nu încerca să te joci cu mine, Roarke.

— Îmi place la nebunie să mă joc cu tine.

El scrâșni din dinți, alungând mâna ce se cățăra abil de-a lungul piciorului ei.

— Cicely Towers avea reputația unui procuror, a unui procuror nebunatic, devotat, fără ascunzișuri. Dacă ar fi aflat că făceai o cât de mică ilegalitate la

„Mercury", s-ar fi repezit asupra ta, în semn de răzbunare.

— Prin urmare, ea mi-a descoperit firea perfidă, iar eu am ademenit-o într-un cartier periculos, ordonând cuiva să-i taie gâtul. Ochii lui îi susţinură privirea, fiind cât se poate de sinceri. Asta e părerea ta, dnă locotenent?

— Nu, fir-ar să fie, ştii bine că nu, dar...

— Dar mai urmează nişte îndoieli, încheie el în locul ei. Unele care te pun într-o poziţie foarte delicată.

— Nu asta e ceea ce mă preocupă. În clipa aceea, singura ei grijă era el. Roarke, trebuie să ştiu. Trebuie să ştiu dacă există ceva, un amănunt cât de infim care te-ar putea implica în ancheta de faţă.

— Şi dacă există?

Ea simţi cum îi îngheaţă sângele.

— Atunci voi preda cazul unui coleg.

— Oare nu am mai trecut şi altădată prin asta?

— Nu seamănă deloc cu cazul DeBlass. Deloc. Tu nu eşti unul dintre suspecţi. Văzându-l cum ridică din sprâncene, încercă să adopte un ton raţional, lipsit de iritare. Oare de ce devenea totul atât de complicat când era vorba de Roarke? Eu nu cred că tu ai avut de-a face cu asasinarea lui Cicely Towers. Am spus-o într-o manieră suficient de simplă?

— Dar nu ţi-ai dus gândul până la capăt.

— Ai dreptate. Eu sunt poliţist. Trebuie să-ţi pun o întrebare. Trebuie să adresez aceste întrebări fiecăruia, fiecărei persoane care a avut de-a face cât-şi de puţin cu victima. E inevitabil.

— Cât de multă încredere ai în mine?

— N-are legătură cu asta.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Privirea lui deveni rece, distantă, ea realiză că o pornise cu stângul. Dacă până acum nu ţi-am câştigat încrederea, atunci pe noi doi ne leagă doar nişte partide toride de sex.

— Ocoleşti răspunsul. Ea se lupta să rămână calmă fiindcă atitudinea lui o speria. Eu nu te acuz de nimic. Dacă lucram la cazul de faţă fără să ştiu cine eşti sau să-mi pese de tine, te-aş fi pus pe lista suspecţilor principali. Dar eu te cunosc foarte bine şi, în plus, nu asta e problema. La dracu'!

El închise ochii şi-şi frecă faţa cu palmele ude. Era extrem de neplăcut să fie obligată a încerca cumva să-şi explice sentimentele.

— Încerc să găsesc nişte răspunsuri care să mă ajute să te ţin cât mai departe de cazul acesta, şi asta pentru că îmi pasă cu adevărat. Şi mă tot gândesc la diverse căi prin care m-ai putea ajuta fiindcă ai cunoscut familia Towers. Doar atât. E destul de greu pentru mine să fac şi una, şi alta.

— Nu era chiar aşa de greu să o spui, pur şi simplu, şopti el, după care clătină din cap. Mercury e o firmă perfect legală – acum – fiindcă chiar nu trebuie să fie altfel. Merge bine, obţine un profit acceptabil. Şi dacă tu crezi că am avut destulă aroganţă să fac afaceri ilegale având în consiliul director al firmei un procuror, ar trebui să ştii că nu sunt chiar atât de idiot, încât să fac aşa ceva.

Şi crezând cu adevărat în vorbele lui, greutatea pe care o simţea de ore bune în pieptul ei se risipi.

— Bun. Dar tot va trebui să-ţi adresez câteva întrebări, îi spuse ea. Şi oricum mass-media a făcut deja legătura.

— Da, ştiu. Regret. Îţi fac multe greutăţi?

— Nici măcar nu au început. Într-un gest de manifestare lejeră a afecțiunii, un lucru care i se întâmpla deja destul de rar, ea îi luă mâna și i-o strânse. Și mie îmi pare rău. După toate aparențele, suntem din nou „prinși la mijloc".

— Pot să-ți vin în ajutor. Se aplecă încât să poată aduce mâinile lor împreunate spre buzele lui. În clipa în care ea zâmbi, el își dădu seama că era pregătită să se relaxeze. Nu e nevoie să mă ții deoparte, indiferent despre ce ar fi vorba. Mă descurc singurel. Și nici nu trebuie să te simți prost sau vinovată la gândul că ți-aș putea fi de folos la rezolvarea cazului.

— O să te anunț în momentul în care o să-mi dau seama cum m-ai putea ajuta. De data asta ea ridică pur și simplu din sprâncene în momentul în care el o strânse cu putere cu brațul rămas liber. Dacă încerci să scoți „cocoșelul" aici, cred că vom avea nevoie de echipament de scufundare.

El se ridică și veni lângă ea, deasupra ei, așa că apa se agită, amenințând să dea peste marginea căzii.

— Ei, eu cred că ne vom descurca de minune și singuri.

Drept dovadă îi cuprinse într-un sărut buzele care se deschiseseră într-un zâmbet larg.

Noaptea târziu, în vreme ce ea dormea lângă el, Roarke stătea cu ochii deschiși, privind la stelele ce se roteau dincolo de fereastra de deasupra patului. Îngrijorarea aceea pe care o ascunsese față de ea, se oglindea acum în ochii lui. Destinele lor se împletiseră deja, atât personal, cât și profesional. Crima îi adusese împreună, continuând, se pare, să

se strecoare în viețile lor. Femeia de lângă el lupta contra morții, sfidând-o, încercând să facă dreptate.

Așa cum a făcut și Cicely în majoritatea cazurilor, cugetă el, întrebându-se dacă nu fusese chiar acesta motivul pentru care i se curmase viața.

El intenționase să nu se preocupe prea des de stilul de viață al lui Eve. Cariera era o parte definitorie a destinului ei, era cât se poate de conștient de acest aspect.

Amândoi se străduiseră să devină ce erau astăzi – să se „reinventeze", să renască – ori din puținul, ori din nimicul ce-l reprezentau atunci. El era acum un bărbat care achiziționa și vindea, care controla, care se bucura de puterea pe care o deținea, de profitul obținut.

Dar își dăduse seama că existau și „dedesubturi" ale afacerilor lui care ar fi putut să-i dăuneze, asta dacă ceva ascuns ar fi ieșit la iveală. Era adevărat că Mercury era o afacere legală, dar nu fusese întotdeauna astfel. Mai avea și alte holdinguri, alte afaceri care nu aparțineau acelei zone „curate". El crescuse în cele mai negre unghere ale acestei „zone gri", la urma urmelor. Avea o înclinație aparte pentru afacerile de felul acesta.

Afacerile murdare, terestre sau interstelare, erau atât profitabile, dar și distractive. Vinurile excelente de la Taurus 5, uimitoarele diamante albastre extrase din peșterele din Rafini, neprețuitul și frumosul porțelan transparent care se producea în Coloniile Artiștilor de pe planeta Marte...

Da, era adevărat, dar nu mai era nevoie să păsească dincolo de granița legii ca să poată trăi, ca

să poată trăi bine. Însă de vechile obiceiuri te debarasezi foarte greu.

Problema rămânea. Dacă nu reuşise să transforme „Mercury" într-o afacere cu adevărat legală? Ceea ce pentru el reprezenta, poate, o furtunoasă diversiune a afacerilor sale, putea atârna acum ca o povară foarte grea pe umerii lui Eve.

La toate astea se adauga un fapt cât se poate de neplăcut: în ciuda relaţiei pe care se străduiseră să o construiască, ea nu era defel sigură de el.

El şopti ceva, răsucindu-se. Chiar şi în somn, gândi el, ea ezita să se întoarcă cu faţa la el. Pe el îl deranja rău de tot lucrul acesta. Amândoi trebuiau să facă nişte schimbări şi asta cât mai repede.

Deocamdată avea să rezolve acele lucruri asupra cărora deţinea controlul. Era foarte simplu pentru el să dea câteva telefoane şi să pună câteva întrebări în legătură cu Cicely Towers. Însă ar fi durat mult mai mult şi ar fi fost mult mai greu să transforme „zonele gri" ale afacerii într-unele „curate", de un alb strălucitor.

Privi în jos, studiind-o cu mare atenţie. Ea dormea profund, cu palma deschisă, rezemată relaxat pe pernă. Ştia că uneori avea vise, coşmaruri. Dar în noaptea asta, mintea ei era liniştită. Având încredere că va rămâne astfel pe tot parcursul nopţii, el se coborî din pat cu gândul să se apuce de treabă.

Pe Eve o trezi aroma proaspătă şi bogată a cafelei. O cafea adevărată, cu o aromă deosebită, cultivată de pe plantaţiile lui Roarke din America de Sud. Luxul acesta, trebuia să recunoască, era unul din primele lucruri cu care se obişnuise Eve, devenind

chiar dependentă de el, de când stătea acasă la Roarke.

Ea făcu o grimasă şi abia deschise ochii.

— Doamne, Dumnezeule, mai bine de aşa nici că se putea.

— Mă bucur să aud asta din partea ta.

Ochii ei erau, poate, puţin mai împăienjeniţi, dar totuşi reuşi să-l privească. Purta unul din acele costume de culoare neagră care-i confereau un aer de om capabil, dar periculos. În micul spaţiu amenajat pentru servirea mesei chiar lângă platforma înaltă pe care trona patul, el părea să savureze din plin micul dejun, citind în grabă ştirile afişate pe monitor.

Motanul de culoare gri, pe care ea îl botezase Galahad, se tolănise pe braţul fotoliului, greoi şi mare, studiind invidios şi lacom, cu ochii lui bicolori, conţinutul farfuriei lui Roarke.

— Ce oră e? întrebă ea, şi în secunda următoare, ceasul aflat pe noptieră şopti: Acum e ora 6:00. Dumnezeule, dar tu de când eşti treaz?

— De ceva vreme. Nu mi-ai spus la ce oră trebuie să pleci la serviciu. Ea îşi frecă obrajii cu palmele, după care le trecu uşor prin păr.

— Mai am vreo două ore. Cu o mişcare uşoară, se coborî jos din pat, privind nemulţumită în toate părţile după ceva de îmbrăcat.

Roarke se uită la ea câteva secunde. Era întotdeauna o plăcere să o privească pe Eve, dis-de-dimineaţă, când era goală şi avea privirea aceea sticloasă. El făcu semn către halatul pe care androidul de cameră îl ridicase de pe podea, atârnându-l apoi, ordonat, pe capătul patului.

Eve se înfăşură în el, prea somnoroasă încă pentru a lua seama la senzaţia de inviorare pe care i-

o produse de îndată materialul de mătase la contactul cu pielea.

Roarke îi turnă o ceaşcă de cafea, aşteptând ca ea să ia loc în scaunul de vizavi, ca apoi să o savureze. Pisicul, gândindu-se că va avea, probabil, ceva mai mult noroc, sări în poala ei, şi fiind destul de greu, îi provocă un mormăit nemulţumit de durere.

— Ai dormit bine?

— Da.

Ea bău cafeaua parcă dintr-o înghiţitură, clipind abia simţit în secunda în care Galahad se ghemui în poala ei, înfingându-şi gheruţele în coapsele sale.

— Parcă mă simt din nou om, măcar parţial.

— Ţi-e foame?

Ea mormăi iar, ştiind că bucătăria lui era plină cu artişti în ale gastronomiei. Luă un pateu de pe platoul din argint, înfulecându-l din trei muşcături rapide, pline de entuziasm. Când se întinse după ibricul de cafea, ochii îi erau larg deschişi şi limpezi. Simţindu-se generoasă, rupse o bucăţică de pateu şi i-o oferi lui Galahad.

— Am o plăcere nespusă să privesc cum te trezeşti, întotdeauna, comentă el. Dar am momente când mă întreb dacă m-ai ales doar de dragul cafelei.

— Ei bine... Ea rânji spre el, sorbind din cafea. Şi mâncarea îmi place la fel de tare. Şi nici sexul nu-i rău deloc.

— Aseară, după toate aparenţele, ţi-a plăcut destul de mult. Azi trebuie să ajung în Australia. S-ar putea să nu revin până mâine sau poimâine.

— Ahh.

— Dar aş prefera să rămâi aici cât sunt eu plecat.

— Am mai discutat despre asta.

— Şi cred că ai face-o, dacă ai considera locul acesta ca fiind casa ta, asemenea mie. Eve... El îi puse palma pe mână înainte ca ea să adauge ceva. Când o să accepţi ceea ce simt pentru tine?

— Ideea e că eu mă simt confortabil la mine acasă atâta vreme cât tu eşti plecat. În momentul acesta am foarte mult de lucru.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, şopti el. Bine, fie. O să te anunţ când mă întorc. Vocea lui era acum seacă, distantă, iar el răsuci monitorul cu faţa la ea.

— Şi dacă tot vorbim despre munca ta, cred că ai vrea să vezi care e opinia mass-mediei.

Citi primul titlu cu un fel de resemnare îngrijorată. Cu gura făcută pungă, derulă imaginea de la o publicaţie la alta. Titlurile principale semănau, în cea mai mare parte, unele cu altele. Renumitul procuror al oraşului New York a fost omorât. Poliţia ezită. Existau, desigur, şi imagini cu dna Towers, atât din sala de judecată, cât şi din afara acesteia. Fotografii ale copiilor ei, citate, comentarii.

Eve mârâi uşor văzându-şi fotografia şi citatul care o desemna ca cel mai bun anchetator al Departamentului „Omoruri".

— Pentru chestia asta o să mă supăr rău, rău de tot, mormăi ea. Bineînţeles că ziarele publicaseră mult mai mult. Se ofereau date rezumative referitoare la cazul pe care ea îl rezolvase în iarna precedentă, caz în care fuseseră implicaţi un faimos senator al S.U.A şi trei prostituate, care fuseseră ucise. Aşa cum era de aşteptat, fiecare publicaţie pomenise despre relaţia dintre ea şi Roarke.

— De ce mama naibii comentează ce sunt şi cu cine sunt?

— Ai devenit deja o figură publică, locotenente. Numele tău vinde în prezent foarte bine tabloidele.

— Eu sunt polițist, nu figură publică. Plină de nervi și bombănind, se roti cu fața către grilajul care se întindea pe distanța unui perete întreg. Deschide ecranul de vizionare, ordonă ea. Canalul TV 75.

Grilajul se deschise brusc, lăsând ecranul la vedere. În încăpere se răspândiră pe neașteptate sunetele specifice emisiunii de știri matinale. Eve miji privirea, scrâșnind din dinți.

— Uită-te și la nemernicul ăsta cu colți de lup.

Amuzat, Roarke sorbi din cafea, privind atent la C.J. Morse care prezenta știrile de la ora 6:00 a.m. Era conștient că disprețul Evei față de mass-media se transformase într-un dezgust fără margini în ultimele două luni de zile. Un dezgust care-și avea originea în faptul că, orice ar fi făcut, fie pe plan profesional, fie pe cel personal, în ultima vreme dădea musai nas în nas cu mass-media. Dar și dacă nu ar fi fost altfel, nu ar fi avut de ce să condamne disprețul ei profund față de Morse.

— Și uite așa, o carieră proeminentă s-a sfârșit crud și violent. O femeie cu convingeri, dedicată muncii sale, o persoană integră a fost ucisă pe una din străzile marelui oraș, lăsată să zacă în ploaie, într-o baltă de sânge. Cicely Towers nu va fi uitată, ci ne vom aminti de ea ca despre o femeie care a luptat pentru dreptate, într-o lume în care aceasta se obține foarte greu. Și nici moartea nu-i va putea micșora legitimitatea.

— Dar oare ucigașul ei va fi adus în fața justiției pe care a servit-o devotat o viață întreagă? Departamentul Poliției și Securității orașului New

York nu ne oferă, deocamdată, nicio speranţă în acest sens. Anchetatorul principal al cazului, locotenent Eve Dallas, bijuteria departamentului susmenţionat, nu a reuşit să dea un răspuns întrebării noastre.

Eve mârâi pur şi simplu în momentul în care imaginea ei „umplu" ecranul. Morse îşi continuă comentariul.

— În momentul în care a fost contactată, dra lt. Eve Dallas a refuzat să facă comentarii legate de această crimă şi de mersul anchetei aflate în desfăşurare. Nu a negat, însă, speculaţia că s-ar fi încercat o „acoperire" în privinţa...

— Ce dracu' bâlbâi tu acolo, deşteptule? Nu mi-a adresat o asemenea întrebare. Şi la ce fel de „acoperire" se referă? În momentul în care ea pocni cu palma peste braţul scaunului, Galahad sări din poala ei, căutând un „teritoriu" ceva mai lipsit de pericole. Nici nu s-au împlinit treizeci de ore de când am preluat cazul acesta.

— Sâââât, zise Roarke, pe un ton blând, lăsând-o să se ridice de la locul ei şi să se plimbe cu paşi mari prin încăpere.

— Lista lungă a numelor de vază care au legătură cu dna procuror Towers, conţine şi pe dl. comandant Whitney, superiorul locotenentului Dallas. Dl. comandant a refuzat recent postul de şef al Poliţiei şi al departamentului securităţii din New York. Dat fiind faptul că el a fost un vechi şi foarte bun prieten al victimei...

— Aici voia să ajungă! Furioasă, Eve, închise ecranul fără a se folosi de telecomandă. O să-l tai bucăţele pe jegosul ăsta. Unde dracu' e Nadine Furst? Dacă tot trebuie să existe un reporter care să se

amestece în treburile noastre, atunci măcar să fie unul cu cap.

— Cred că acum se află la închisoarea de pe planeta Omega, e vorba despre un soi de reformă a închisorilor. Cred că ar trebui să te gândeşti serios la organizarea unei conferinţe de presă, Eve. Exaltările de genul acesta se tratează doar folosind metoda potrivită.

— La dracu'! De fapt, ce a fost asta, un reportaj sau un editorial?

— Nu prea mai are importanţă, din moment ce genul acesta de categorisiri nu se mai folosesc de aproape treizeci de ani. Un reporter are acum dreptul să asezoneze povestea cu propria sa opinie, atâta vreme cât specifică că aceasta îi aparţine.

— Cunosc foarte bine prevederile legii. Halatul de casă, într-o nuanţă strălucitoare, se învârti spectaculos în jurul picioarelor ei în clipa când ea îşi schimbă poziţia. Nu o să mai dea zor cu ideea asta cu „acoperirea". La departamentul lui Whitney nu se fac matrapazlâcuri. Eu conduc o anchetă curată. Şi nu va scăpa aşa uşor dacă va încerca să murdărească şi să bulverseze ancheta, folosindu-se de numele tău, continuă ea. Cam asta intenţiona el cu amărâtele alea de ştiri pe care le-a prezentat. Asta trebuia să urmeze.

— Eu nu-mi fac griji, Eve. N-ar trebui să-ţi faci nici tu.

— Dar nu mă îngrijorează. Mă scoate din minţi. Ea închise ochii, inspirând adânc ca să se liniştească. Încet, încet şi smechereşte, începu a zâmbi. Ştiu cum să i-o plătesc. Deschise din nou ochii. Cum crezi că ar reacţiona şopârla asta dacă eu aş suna-o pe Furst şi i-aş oferi informaţii în exclusivitate?

Roarke lăsă ceaşca de-o parte.

— Vino aici.

— De ce?

— Las-o baltă. Se ridică şi se duse lângă ea. Îi prinse faţa în palme şi o sărută apăsat.

— Sunt mort după tine.

— O să iau declaraţia asta ca pe o aprobare tacită a planului meu.

— Ultimul meu tată, cel pe care nu l-am regretat deloc, m-a învăţat una din cele mai valoroase lecţii. „Băiiiiete", mi-a zis el după o beţie ca la carte, „în viaţă nu poţi lupta altfel decât murdar. Şi nu poţi lovi decât sub centură." Ceva îmi zice mie că până la sfârşitul zilei, îl vei face pe Morse să-şi doftoricească testicolele.

— Nu, nu va fi nevoie. Mulţumită de ea însăşi, Eve îl sărută la rândul ei. Pentru că i le tai, şi uite aşa am rezolvat problema.

Roarke se prefăcu că o înghionteşte.

— OOOau, ce atractive sunt femeile rele şi pline de vicii. Nu ziceai că mai ai vreo două ceasuri la dispoziţie?

— Acum s-au dus.

— Exact de ce mă temeam. El se retrase din îmbrăţişare după care scoase un CD din buzunar.

— S-ar putea să-ţi fie de folos.

— Despre ce e vorba?

— Am pus laolaltă nişte date, referitoare la fostul soţ al dnei Towers, şi despre Hammett. Dosarele firmei Mercury.

Degetele ei simţiră un fior în momentul în care se strânseră în jurul CD-ului.

— Nu te-am rugat să faci asta.

— Aşa e. Ai fi avut acces la ele, dar ar fi durat mai mult să le obţii. Dar ştii bine că dacă ai nevoie, echipamentul meu îţi stă la dispoziţie.

Ea înţelese că vorbea de încăperea aceea specială pe care o avea, despre echipamentul acela neînregistrat, cel pe care senzorii Compuguard-ului nu reuşiseră să-l detecteze.

— Prefer să acţionez pe căile obişnuite, legale, cel puţin deocamdată.

— Cum doreşti. Dacă te rezgândeşti cât timp sunt eu plecat, atunci Summerset îţi va înlesni accesul.

— El mi-ar înlesni mai de grabă drumul spre Iad, mormăi ea.

— Poftim?

— N-are importanţă. Acum trebuie să mă îmbrac. Ea se răsuci pe călcâie, după care se opri.

— Roarke, să ştii că lucrez la chestia aceea.

— La care?

— Mă strădui să accept ceea ce se pare că simţi tu pentru mine.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Atunci, ar fi cazul să te străduieşti cu mai multă convingere, îi sugeră el.

.....

3

Eve nu pierdu nicio clipă. Primul lucru pe care-l făcu atunci când ajunse la birou, fu acela de-a o contacta pe Nadine Furst. Linkul începu să bâzâie, plini de paraziţi, având în vedere că era vorba de o convorbire intergalactică. Soarele, interferenţa datorată prezenţei unui satelit sau, pur şi simplu, vechimea echipamentului folosit făcură ca legătura să fie făcută abia peste câteva minute. În cele din urmă, pe ecran apăru o imagine neclară, care se limpezi la fel de neaşteptat cum apăruse.

Eve se simţi satisfăcută în secunda în care dădu cu ochii de chipul palid şi somnoros al unei Nadine evident nemulţumite. Ea nu ţinuse cont defel de diferenţa de fus orar.

— Dallas. Vocea, de obicei fluidă, era acum slabă şi răguşită. Dumnezeule, aici e miezul nopţii!

— Iertare. Te-ai trezit, Nadine?

— Da, sunt suficient de trează, astfel încât să te urăsc.

— Au ajuns şi la tine ultimele veşti de pe Terr?

— Am fost cam ocupată. Nadine îşi dădu pe spate părul răvăşit şi rebel, căutând nervoasă o ţigară.

— Dar de când fumezi?

Clipind, Nadine trase adânc primul fum.

— Dacă polițiștii tăi ar veni și ei pe aici, ar fi cazul să încerci și tu un fum, două. În gaura asta de șobolani, poți să cumperi până și porcăria asta. Și cam tot ce ți-ai putea dori. E o adevărată nenorocire. Ea mai trase câteva fumuri. Cam trei într-o colivie-celulă, majoritatea din ei ocupându-se sau consumând droguri. Facilitățile medicale sunt cele de la nivelul secolului al XX-lea. Pacienții încă sunt legați cu chingi.

— Și le sunt interzise facilitățile video, continuă Eve fraza. Imaginează-ți, nenorociții ăia tratați ca niște criminali. Mi se frânge inima, nu altceva.

— În toată colonia asta nu am găsit nici măcar o farfurie cu mâncare cât de cât acceptabilă, se încăpățână Nadine să sublinieze. Dar ia zi, ce naiba vrei?

— Să-ți aduc zâmbetul pe buze, Nadine. Când termini ce ai de făcut acolo și revii pe Terra?

— Depinde. Cum începuse deja să se trezească de-a binelea, simțurile lui Nadine se ascuțiseră deja. Cred că ai o veste pentru mine.

— Dna procuror Cicely Towers a fost asasinată cu treizeci de ore în urmă. Ignorând suspinul plin de mirare a lui Nadine, Eve continuă pe un ton precipitat, fără prea multe menajamente: i-au tăiat gâtul, iar cadavrul ei a fost descoperit pe trotuar, pe bvd. 144, între străzile 9 și 10.

— Towers! Sfinte Dumnezeule! M-am întâlnit cu ea, acum două luni, după încheierea cazului DeBlass. În zona bulevardului 144? Rotițele minții ei funcționau deja. A fost jefuită?

— Nu. Bijuteriile, jetoanele și cărțile de credit erau la locul lor. Dacă ar fi fost jefuită într-un cartier

ca acela, i-ar fi luat până şi pantofii, fii sigură de asta.

— Da, ai dreptate. Nadine închise ochii preţ de câteva secunde. Doamne, ce nenorocire! Era o femeie şi jumătate. Ai fost desemnată anchetator-şef?

— Ai nimerit-o din prima.

— Bravo. Nadine expiră lung. Prin urmare, de ce mă caută anchetatorul-principal al cazului care ameninţă să devină cel mai important din ţară?

— Dracul acela pe care tu-l cunoşti atât de bine, ilustrul tău asociat, Morse, şi-a propus să-mi taie capul.

— Măgarul dracului!, mormăi Nadine, stingând ţigarea prin câteva mişcări rapide şi nervoase. De aia nu am auzit eu niciun cuvânt despre cele întâmplate. M-a blocat, nefericitul.

— Dacă joci cinstit, Nadine, la fel fac şi eu.

Privirea lui Nadine deveni ceva mai pătrunzătoare, iar nările ei fremătară, adulmecând.

— Ştiri în exclusivitate?

— Când revii, vom stabili ce şi cum. Dar să o faci cât mai repede.

— Gata, consideră că am ajuns deja.

Eve surâse privind la ecranul de pe care imaginea dispăruse deja. *Ei da, uite o lovitură bună pentru lăcomia din tine, C. J.*, cugetă ea. Scoase câteva zgomote ciudate în vreme ce se ridică de la birou. Avea câteva întrevederi de rezolvat.

La ora 9:00, Eve îşi răcorea călcâiele în livingul pluşat al lui George Hammett, apartamentul său fiind situat în centrul oraşului. Avea un gust dramatic,

notă ea. Dalele mari de gresie în tonuri de crem şi alb stăteau cuminţi şi reci sub tocurile sale. Din zona hologramei, imensă cât un întreg perete, înfăţişând o zonă tropicală, se auzea o muzică plăcută ce imita susurul unei ape. Pernele argintii înşirate pe sofaua foarte lungă străluceau ademenitor şi, în secunda în care împunse cu degetul în una dintre ele, materialul prinse sclipiri de mătase.

Decise că era mult mai bine să rămână în picioare.

Obiectele de artă erau aranjate selectiv de-a lungul întregii încăperi. Turnul sculptat reprezenta, în realitate, ruinele unui castel, la acesta adăugându-se şi o mască de femeie, încorporată într-un suport de sticlă translucid de culoare roz, părând a fi, de fapt, o sticlă care, datorită căldurii mâinii ei, îşi schimba culorile, toate în nuanţe extrem de vii.

În clipa când Hammett apăru brusc dintr-o cameră ce comunica direct cu livingul, Eve decise că înfăţişarea lui era una la fel de dramatică ca şi ambientul.

Era palid, privirea îi era obosită, încercănată, dar asta îi conferea o imagine şi mai impunătoare. Era înalt, iar silueta lui zveltă avea o eleganţă aparte. Chipul avea un aspect poetic, mai ales în privinţa pometilor. Spre deosebire de alţi domni de vârsta lui – Eve ştiind bine că avea peste 60 de ani – îşi lăsase părul să încărunţească.

O alegere excelentă, care-l prindea, cugetă ea, coama lui leonină şi deasă strălucind precum argintul unuia din sfeşnicele lui Roarke, confecţionate, desigur, în stil georgian.

Privirea lui avea o culoare la fel de impunătoare, cu toate că acum era oarecum estompată de ceea ce putea fi considerată fie durere, fie preocupare.

El traversă livingul, venind lângă ea, prinzându-i mâna într-a lui.

— Eve. În clipa în care buzele lui îi atinseră abia simţit obrazul, ea tresări. El făcea din vizita asta ceva personal. Îşi închipui că amândoi erau conştienţi de lucrul acesta.

— George, răspunse ea, retrăgându-se delicat câţiva paşi. Îţi mulţumesc că-mi acorzi câteva clipe.

— Prostii. Eu îmi cer scuze că te-am lăsat să aştepţi. A trebuit să închei o conversaţie telefonică. Făcu semn către sofa, mânecile cămăşile sale de casă fluturând în momentul respectivei mişcări. Eve nu avu de ales şi se aşeză. Cu ce te servesc?

— Cu nimic, nu-ţi face griji.

— Cafea. Zâmbi câteva secunde. Mi-amintesc cât de mult îţi place. Am şi eu soiul acela pe care-l cultivă Roarke. Apăsă pe butonul încastrat în braţul canapelei. Apăru imediat un ecran. Un ibric de „Gold Argentine", comandă el, două ceşti. După care, păstrând pe buze acel surâs sobru care nu dispăruse, el se întoarse din nou cu faţa la ea. O să mă relaxeze, explică el. Nu mă surprinde prezenţa ta aici, mai ales în dimineaţa aceasta, Eve. Ori poate că ar trebui să-ţi spun „lt. Dallas", având în vedere situaţia de faţă.

— Prin urmare, ai înţeles motivul prezenţei mele aici.

— Desigur. Cicely. Încă nu mă pot obişnui cu ideea. Vocea lui foarte blândă tremură brusc. Am auzit vestea de nenumărate ori în programele de ştiri. Am stat de vorbă cu copiii săi şi cu Marco. Dar se pare că nu mă pot obişnui cu gândul că ea nu mai e printre noi.

— Te-ai întâlnit cu ea chiar în seara când a fost ucisă.

Maxilarul lui se încordă.

— Da. Am cinat împreună. O făceam destul de des atunci când aveam timp. Cel puţin o dată pe săptămână. Dacă reuşeam, atunci ne vedeam ceva mai des. Eram apropiaţi.

El se opri în secunda în care un android-servitor intră, aducând tava cu cafea. Hammett se apucă să toarne cafeaua în ceşti, ocupându-se de sarcina respectivă aproape cu obstinaţie. Cât de apropiaţi? murmură el, iar Eve observă cum îi tremură mâna uşor atunci când ridică ceaşca. Prieteni intimi. Am fost iubiţi, iubiţi fideli, mai mulţi ani. Am iubit-o foarte mult.

— Dar aţi continuat să locuiţi separat.

— Da – ea – amândoi am preferat această variantă. Estetic vorbind, aveam gusturi extrem de diferite, şi adevărul gol-goluţ e acela că ne plăcea să ne păstrăm libertatea şi spaţiul intim. Cred că ne-am dorit şi mai tare unul pe altul păstrând oarecare distanţă. Inspiră cu putere. Dar nu era un secret că aveam o relaţie, cel puţin pentru familiile şi prietenii noştri. Expiră aerul cu nesaţ. Dar din punct de vedere public, ne-am dorit să ne ferim viaţa privată de ochii lumii. Cred că acum ne va fi imposibil să facem acest lucru.

— Mă îndoiesc că ar mai fi posibil.

El clătină din cap.

— N-are importanţă. Important e să-l prindem pe ucigaş. Eu nu pot să înţeleg cum de a fost posibil aşa ceva. Da, ea nu mai poate fi readusă la viaţă. Cicely a fost, zise el în şoaptă, cea mai admirabilă femeie pe care am cunoscut-o eu vreodată.

Instictul îi comunica, atât ca femeie, cât şi ca poliţist, că el căzuse pradă unei suferinţe amarnice, însă, în acelaşi timp, Eve nu scăpa din vedere că şi ucigaşii puteau să afişeze suferinţa faţă de victimele lor.

— Trebuie să-mi spui la ce oră ai văzut-o ultima dată. George, voi înregistra declaraţia ta.

— Bineînţeles. Cred că era în jurul orei zece. Am lua cina la Robert, în cartierul Est 12. După aceea am luat amândoi acelaşi taxi. Eu am fost cel care a condus-o pe ea la destinaţie. Cam pe la zece, repetă el. Ştiu că am ajuns acasă aproape cu un sfert de oră mai târziu fiindcă acolo mă aşteptau deja câteva mesaje.

— Care era programul vostru obişnuit?

— Poftim? Aaaa. El păru că se chinuie să revină la realitate, după ce se pierduse într-o lume proprie. Noi doi nu aveam un program prestabilit. Adesea veneam aici sau ne duceam în apartamentul ei. Din când în când, când voiam să gustăm puţin din aventură, rezervam o cameră, pentru o noapte, la Hotel Palace. Tăcu pe neaşteptate, ochii lui privind în gol, ca semn al unei suferinţe sfâşietoare: se lăsă pe canapeaua moale şi argintie. Oooo, Doamne! Doamne, Dumnezeule!

— Îmi pare rău. Neputincioasă, ea încercă să depăşească clipele acelea pline de durere. Chiar îmi pare foarte rău.

— Uite că încep să cred, zise el pe un ton răguşit şi scăzut. E mai rău când începi să crezi, după părerea mea. Când a coborât din taxi, râdea, oferindu-mi un sărut din vârful degetelor. Avea nişte mâini superbe. Iar eu am plecat acasă şi am dat-o uitării din cauza acelor mesaje pe care le primisem.

La miezul nopţii eram deja în pat, după ce înghiţisem un sedativ uşor, fiindcă a doua zi, foarte devreme, aveam programată o întâlnire. În timp ce eu eram în pat, ea zăcea acolo, moartă, în ploaie. Nu ştiu dacă voi putea purta pe umeri povara asta. Se întoarse cu spatele, obrajii lui fiind acum îmbujoraţi. Nu ştiu dacă voi face faţă acestui gând.

Ea nu avea cum să-l consoleze. Chiar dacă suferinţa lui era atât de tangibilă, încât i se transmisese şi ei, nu avea cum să-l aline.

— Aş vrea să amân toate astea, să-ţi ofer un răgaz, dar mi-e imposibil. Din câte ştim, tu eşti ultima persoană care a văzut-o în viaţă.

— Cu excepţia ucigaşului. El se strădui să se ridice în picioare. Asta dacă nu cumva eu sunt ucigaşul.

— Ar fi minunat pentru toată lumea dacă aş reuşi să dovedesc cât mai curând că nu eşti.

— Da, bineînţeles că ar fi – dnă locotenent.

Ea acceptă amărăciunea ce răzbătea dincolo de replica lui, făcându-şi mai departe datoria.

— Aş vrea să-mi oferi numele companiei de taxi, ca să-ţi pot verifica traseul.

— Cei de la restaurant au făcut comanda. Cred că era un „Rapid".

— Între miezul nopţii şi ora două a.m. te-ai întâlnit sau ai discutat cu cineva?

— Ţi-am spus deja, am luat o pastilă, aşa că la miezul nopţii eram deja în pat. Singur...

Ea putea verifica informaţia cu ajutorul CD-urilor înregistrate de sistemul de securitate al clădirii, cu toate că ştia că multe echipamente de felul acesta puteau fi modificate.

— Poţi să-mi spui care era starea ei de spirit în momentul în care v-aţi despărţit?

— Era oarecum preocupată, de vină fiind cazul pe care-l instrumenta. Dar era destul de optimistă în privinţa lui. Am discutat puţin despre copiii ei, în mod special despre fiica sa. Mirina are de gând să se căsătorească la toamnă. Cicely era mulţumită, ba chiar încântată de idee, fiindcă Mirina voia o nuntă mare, organizată după tipicul vechilor tradiţii.

— A pomenit de vreo idee care nu-i dădea pace, despre vreo nemulţumire? Îşi făcea griji pentru ceva, pentru cineva anume?

— Nimic care să te ducă cu gândul la situaţia actuală. Despre rochia de mireasă care i s-ar potrivi cel mai bine fiicei ei, despre flori. Cât despre caz, spera să obţină pedeapsa maximă.

— A pomenit de vreo ameninţare, despre o transmisie mai aparte, mai ciudată, despre mesaje, contacte?

— Nu. El duse o secundă palmele la ochi, după care le lăsă să cadă pe lângă corp. Nu crezi că aş fi luat legătura cu tine dacă aş fi avut şi cea mai mică presimţire că urma să se întâmple ceea ce s-a întâmplat?

— Dar de ce crezi tu că s-a dus în Upper West Side la ora aceea târzie?

— Habar nu am.

— Obişnuia să se întâlnească cu informatori, cu oameni rău famaţi care spionau?

El vru să spună ceva, dar se răzgândi.

— Nu ştiu, murmură el, uimit la culme de ideea cu pricina. Nu mi-aş fi imaginat niciodată că.... dar ea era încăpăţânată, foarte sigură pe sine.

— Dar relaţia cu fostul ei soţ. Cum ai descri-o?

— Una de amiciţie. Puţin cam rezervată, dar amiabilă. Erau extrem de devotaţi copiilor care reprezentau o legătură foarte strânsă între ei doi. El s-a cam supărat în clipa în care noi doi am devenit iubiţi, dar... Hammett se opri, uitându-se în ochii lui Eve. Doar nu îţi închipui că... Scoţând un sunet care semăna cu un hohot de râs, el îşi îngropă faţa în palme. Că Marco Angelini s-a furişat în cartierul acela cu un cuţit ca să-şi înjunghie fosta nevastă? Nu cred, It. El lăsa iar braţele pe lângă corp. Marco îşi mai ieşea din fire, dar nu ar fi fost niciodată în stare să-i facă rău lui Cicely. Vărsarea de sânge nu era defel una din concepţiile sale. E prea distant, prea conservator, ca să apeleze la violenţă. În plus, nu avea niciun motiv, fie el unul cât de mic, ca să-i facă rău, ca să-i dorească moartea.

Asta urma să afle ea, decise Eve.

Trecu parcă dintr-o lume în alta în clipa în care părăsi apartamentul lui Hammett şi păşi, ceva mai târziu, în West End. Aici nu aveai cum să te aştepţi la perniţe argintii din mătase sau la muzica ambientală ce imita susurul vreunei cascade, ci mai degrabă trotuare ciobite, neluate în seamă de ultima remodelare generală a oraşului, clădiri unde graffitiul devenise literă de lege, mesajele invitând „graţios" pe fiecare să se dedea plăcerilor trupeşti, fie că era fiinţă umană ori animal. Vitrinele magazinelor erau protejate de grilaje, care erau mult mai ieftine, dar şi mai puţin eficiente decât echipajele de poliţie angajate să supravegheze asemenea zone.

Nu ar fi fost surprinsă să observe şi nişte rozătoare urmărite de pisici-android ce mişunau peste tot.

Cât despre rozătoarele cu două picioare, observă o mulțime. Un vânzător de produse chimice zâmbi în direcția ei, dezvelindu-și mândru dantura și scărpinându-și „cocoșelul".

Vagabondul afacerist o „mirosi" de îndată ca făcând parte din tagma copoilor, așa că își vârî capul sub hainele ce se ridicau ceva mai sus decât șuvițele lui ce păreau magnetizate, căutând apoi un loc de „desfășurare" ceva mai sigur.

Exista și acum o listă a drogurilor considerate ilegale. Iar unii polițiști îi acorda încă atenție.

Pentru moment, Eve nu era unul dintre ei. Asta dacă nu o va ajuta să obțină o parte din răspunsuri.

Ploaia spălase aproape în întregime petele de sânge rămase. Probabil că tehnicienii de la amprentare strânseseră deja toate probele posibile, din zona adiacentă producerii evenimentului, acestea putând fi folosite ca dovezi. Se opri câteva momente în dreptul locului în care dna procuror Towers își găsise tragicul sfârșit, fără a fi tulburată de faptul că trebuia să cerceteze cu mare atenție locul respectiv.

Trebuia să privească lucrurile retrospectiv. *Oare ea se oprise chiar aici*, cugetă Eve, *stând față în față cu propriul său ucigaș? Se pare că da. Văzuse ea cuțitul înainte ca lama sa să se înfigă adânc și circular în gâtul ei? Tot ce-i posibil. Dar nu-l obsevase suficient de repede, astfel încât să reacționeze, singura reacție posibilă fiind o tresărire urmată, probabil, de un țipăt înfundat.*

Ridicând privirea de pe trotuar, Eve cercetă strada de la un capăt la celălalt. Pielea deveni pe dată ca de găină, dar ea nu luă seama la privirile curioase și insistente ale celor care stăteau rezemați de

zidurile clădirilor sau se foiau de colo-colo pe lângă mulţimea autoturismelor devenite de mult adevărate epave.

Cicely Towers trebuie că venise singură până acolo. Dar fără a se folosi de un taxi. Tocmai de aceea nu existau date de la companiile oficiale că ar fi preluat-o de la o anumită adresă sau că ar fi condus-o până în această zonă. Iar Eve se îndoia că ar fi fost atât de nebună, încât să apeleze la un gipsy.

Metroul, deduse ea. Era mult mai rapid şi având în vedere prezenţa scanner-elor şi a poliţiştilor-androizi, era la fel de sigur precum o biserică, cel puţin până păşeai din nou în stradă. Eve zări indicatorul staţiei de metrou la nici jumătate de stradă mai încolo.

Da, cu metroul, decise ea. *Poate că se grăbea? Nemulţumită că trebuie să iasă în oraş pe o vreme ploioasă ca aceea, la o oră târzie. Dar sigură pe sine, aşa cum declarase şi Hammett. Probabil că nu-i fusese teamă.*

Ea urcase treptele care o ajutau să iasă din nou pe stradă, îmbrăcată în costumul ei elegant şi sobru, purtând pantofi la fel de moderni şi fini. Ea...

Întrerupându-şi reflecţiile, Eve miji privirea. *Fără umbrelă? Unde naiba era umbrela? O femeie meticuloasă, organizată, practică nu iese în ploaie fără a se proteja.* Cu mişcări rapide, Eve scoase reportofonul din buzunar, dictând repede o frază pentru a nu uita să verifice acest aspect.

Oare ucigaşul o aşteptase în stradă? O aşteptase într-o încăpere? Studie atentă cărămizile pe alocuri sfărâmate ale clădirilor din jur, acestea nemaifiind renovate de o veşnicie. *Într-un bar? Într-unul din cluburile acelea cu firmă ademenitoare?*

— Salutare ţie, domniţă albă.

Încruntată, Eve se întoarse să descopere cui se datora acea întrerupere. Bărbatul era înalt cât o clădire şi, potrivit constituţiei şi tenului său, un afro-american în toată regula. La fel ca mai toţi locuitorii acestui cartier, frizura sa era una stranie, mai precis purta pene în păr. Pe obraz purta un tatuaj verde-aprins ce reprezenta un craniu, acesta întâmpinându-te, desigur, cu un zâmbet pe măsură. Purta o vestă descheiată de culoare roşie şi o pereche de pantaloni asortaţi, suficient de strâmţi pentru a-i pune în evidenţă mărimea penisului.

— Salutare şi ţie, domnule negru, zise ea pe acelaşi ton neglijent şi ironic.

El zâmbi larg şi nespus de atrăgător, în contrast cu chipul său uimitor de urât.

— Cauţi puţină „distracţie"? El făcu semn cu capul către plăcuţele viu-colorate ale cluburilor celor dornici de nuduri focoase, situate vizavi. Eşti cam subţirică, ce-i drept, dar precis te vor angaja, precis. Nu au parte prea des de fete albe ca tine. Majoritatea sunt mulatre. O ciupi sub bărbie cu degetele lui soioase. Dacă vrei, pun eu o vorbă bună pentru tine.

— Şi de ce mă rog?

— Lăsând la o parte faptul că am o inimă generoasă, va trebui să-mi cedezi 5% din bacşişurile tale, dulceaţă mică. O lungană ca tine, şi albă, unde mai pui, cred că se descurcă de minune, înnebunindu-i pe toţi.

— Apreciez ideea ta, dar eu am deja o slujbă. Aproape regretând, ea scoase legitimaţia la vedere.

El fluieră lung printre dinţi.

— Băiii, cum de nu mi-am dat seama? Hei, albişoară, să ştii că nu miroşi deloc a copoi.

— Cred că vinovat e săpunul cel nou pe care îl folosesc. Dar tu ai un nume?

— Cei de aici îmi zic Crack. De vină e sunetul acela care se aude când mai pocnesc câte o căpăţână. El rânji iar, ilustrând gestul şi sunetul prin împreunarea degetelor şi a palmelor sale uriaşe. Poooc! Te-ai prins?

— Daaap. Erai cumva prin zonă acum două nopţi, Crack?

— Oooo, chiar îmi pare rău că trebuie să-ţi declar că aveam o cu totul altă treabă, aşa că am pierdut distracţia. Era noaptea mea liberă, aşa că, de obicei, profit şi mă culturalizez.

— Adică?

— La Festivalul Vampirilor de la Grammersy, cu cea mai recentă iubiţică a mea. Mă distrez pe cinste uitându-mă la aspiratoarele alea de sânge, fii sigură de asta. Dar am auzit că şi la noi în cartier a avut loc un show. Se pare că ne-am trezit pe capu' nostru cu un procuror mort. Un procuror mare, de vază, elegant, pe deasupra. Tot o albă şi ea, nu? Ca tine, dulceaţă.

— Da. Şi, ia zii, ce ai mai auzit?

— Eu? El se plimbă uşor cu degetul pe partea frontală a vestei sale. Unghia indexului era foarte lungă, ascuţită şi vopsită în negru. Eu sunt un om cu prea multă demnitate ca să trag cu urechea la ce se bârfeşte pe stradă.

— Ei, sunt convinsă de asta. Înţelegând care sunt regulile, Eve scoase uşor din buzunar jetoanele însumând 100 de dolari. Ce zici dacă ţi-aş cumpăra eu o părticică din demnitatea aceea?

— Ei, dap, după preţ, cred că arată destul de bine. Mâna lui mare acoperi în grabă jetoanele, făcându-le

să dispară cât ai clipi. Am auzit că pe la miezul nopţii, ea se tot învârtea de colo-colo pe lângă „Five Moon", fie voia ceva, fie că aştepta ceva. Adică părea că aşteaptă pe cineva care nu mai venea. După aia, a dispărut de acolo.

El îşi fixă privirea asupra dosarului.

— Dar nu a ajuns prea departe, nu?

— Nu a ajuns, ai dreptate. A întrebat de cineva?

— Din câte am înţeles eu, nu.

— A fost văzută în compania cuiva?

— Era o noapte tare urâtă. Şi majoritatea a stat pe acasă. Or mai fi fost pe afară câţiva vânzători de „ierburi", dar afacerea precis a mers, în noaptea aia, slăbuţ.

— Cunoşti pe aici vreun „cuţitar" pasionat de „meseria" lui?

— Mulţi poartă la ei, lame şi beţigaşe, domniţă albă. El îşi dădu ochii peste cap, amuzat. De ce naiba să le mai porţi la tine, dacă n-ai de gând să le foloseşti?

— Cineva căruia îi place să taie, repetă ea. Cineva căruia să nu-i pese dacă „marchează" au ba.

El rânji iarăşi. Craniul de pe braţ păru să aprobe, odată cu mişcarea în cauză.

— Fiecare om vrea să marcheze, să-şi atingă scopul. Tu nu faci la fel?

Ea acceptă observaţia lui.

— Cunoşti pe cineva de aici care să fi ieşit de curând de la închisoare?

Hohotul lui de râs se înălţă în aer cu puterea mortarului turnat pe foc.

— Mai bine m-ai întreba dacă ştiu pe cineva care n-a făcut închisoare. Şi să ştii că asta e tot ce-am putut să-ţi spun de banii ăştia.

— Perfect. Spre dezamăgirea lui, ea extrase din buzunar un card în loc de bani cash. Ei bine, dacă mai auzi pe aici ceva ce mi-ar putea fi cu adevărat de folos, atunci să ştii că s-ar putea să mai primeşti ceva.

— O să ţin minte. Şi dacă te decizi să mai câştigi şi tu câţiva bănuţi, dând cu spor din ţâţişoarele celea albe ale tale, atunci e suficient să-i dai de ştire lui Crack. Zicând acestea, traversă cu paşi mari spre partea opusă a străzii, cu graţia surprinzătoare a unei gazele uriaşe şi negre.

Eve se răsuci pe călcâie, ducându-se să-şi încerce norocul ceva mai încolo, la „Five Moons".

Vizuina aia poate că avusese parte şi de zile mai înfloritoare, cu toate că ea se îndoia de lucrul acesta. Era, în sensul strict al expresiei, un local unde se serveau băuturi: fără dansatori, fără ecrane, fără mese dotate şi cu echipament video. Clientela obişnuită nu venea la „Five Moons" ca să socializeze. Judecând după aroma care o pocni pe Eve imediat ce păşi dincolo de uşă, arderea stomacului era singura îndeletnicire.

Chiar şi la ora aceea, încăperea mică şi de formă dreptunghiulară, era plină de muşterii. Tăcuţii împătimiţi ai alcoolului stăteau cocoţaţi pe piedestalele înguste, dând pe gât otrava pe care o aleseseră de bună voie. Alţii se învârteau de colo-colo pe lângă bar, ca să fie mai aproape de băuturi. Eve captă câteva priviri curioase în timp ce traversă podeaua îngustă şi tare, după care oamenii reveniră la „meseria de bază": băutul pe săturate.

Barmanul era un android, aşa cum era majoritatea acestora, dar ea se îndoia că cel de faţă fusese

programat să asculte cu zâmbetul pe buze tragicele poveşti de viaţă ale clienţilor. Cred că mai degrabă e programat să rupă câte un braţ-două, cugetă ea, măsurându-l atentă în timp ce înainta spre bar. Constructorul alesese doi ochi proeminenţi, un ton al pielii ciocolatiu, exact ca în cazul unui mulatru.

Androizii nu obişnuiau să poarte haine tip sport sau podoabe, singurul lor artificiu fiind un abur alb care le învăluia trupul subţire.

Maşinăriile nu puteau fi mituite, gândi ea cu oarece regret. Iar ameninţările trebuiau să fie clare şi logice.

— Vă ofer ceva de băut? întrebă androidul. Vocea lui avea un aer uşor nefiresc, ca un soi de ecou ce sugera că maşinăria aceea avea un anumit defect tehnic care nu fusese remediat la vreme.

— Nu. Eve voia să aibă grijă de sănătatea ei. Ea îi arătă legitimaţia, astfel că o parte dintre clienţi se furişară repejor pe la colţurile încăperii.

— Acum două nopţi, în zonă a avut loc o crimă.

— Dar nu la noi în local.

— Da, dar victima a trecut pe aici.

— În momentul acela era vie. În urma unui semnal, pe care Eve nu-l sesiză, androidul luă un pahar murdar de la un client care părea să fi consumat jumătate din băuturile oferite de barul cu pricina, turnă în el un lichid cu aspect extrem de toxic şi straniu, după care i-l înapoie.

— Lucrai şi în seara respectivă.

— Lucrez non-stop, îi răspunse el, indicându-i că era programat să lucreze în continuu, fără a avea nevoie de odihnă sau reîncărcare.

— Ai mai văzut-o pe victimă, pe aici, prin zonă, prin local, şi înainte?

— Nu.

— Cu cine s-a întâlnit?

— Cu nimeni.

— Eve bătu cu degetul pe suprafaţa murdară şi plină de fum a barului.

— Bun, hai să simplificăm lucrurile. Spune-mi, te rog, la ce oră a sosit în local, ce a făcut, când a plecat şi cum anume a plecat?

— Eu nu mă ocup cu supravegherea clienţilor.

— În regulă. Cu mişcări încete, Eve lăsă degetul să alunece pe lemnul barului. Când îl ridică, ea se strâmbă văzând mizeria, praful adunate pe vârful acestuia. Eu lucrez la Departamentul „Omucideri", dar asta nu înseamnă că trec cu vederea nerespectarea regulilor de igienă, care sunt destinate să apere sănătatea clienţilor. Cred că imediat ce îi voi chema pe cei de la Deratizare, iar ei vor face o curăţenie generală, vor fi, cu siguranţă, şocaţi. Şi aşa şocaţi o să vă anuleze licenţa de vânzare a băuturilor.

Imediat ce rosti aceste ameninţări, nu fu foarte sigură că fuseseră unele neapărat inteligente, dar în mod sigur avuseseră logică.

Androidul cugetă câteva clipe asupra variantelor prezentate.

— Femeia a sosit pe la şi şaisprezece minute. Nu a băut nimic. A plecat de aici la ora 12 şi un minut. Singură.

— A stat de vorba cu cineva?

— Nu a scos un cuvânt.

— Căuta pe cineva?

— N-am întrebat-o.

Eve ridică din sprânceană.

— Dar ai observat comportamentul ei. Ţi s-a părut că ea aştepta, căuta pe cineva.

— Aşa se pare, dar persoana aceea nu a venit ori nu era aici.

— Dar a stat în local aproape o oră. Ce a făcut?

— A stat, a tot privit încolo şi încoace, s-a încruntat, nemulţumită. S-a uitat la ceasul ei aproape în continuu. Apoi a plecat.

— A urmărit-o cineva?

— Nu.

Gânditoare, Eve îşi şterse degetul murdar pe materialul blugilor.

— Avea umbrelă?

Androidul păru surprins de întrebarea ei, atât cât era în stare o maşinărie de tipul lui, bineînţeles.

— Da, avea cu ea o umbrelă purpurie, la fel ca şi costumul pe care-l purta în seara aceea.

— La plecare, a luat-o cu ea?

— Da, afară ploua.

Eve aprobă printr-o mişcare a capului, după care se plimbă prin bar, punând întrebări nefericiţilor săi clienţi.

Singurul lucru pe care şi-l dori, odată ce ajunse la Departamentul Central al Poliţiei, fu un duş, unul care să dureze cât mai mult. Ora petrecută la „Five Moon" îi creease senzaţia unui strat de mizerie întins pe toată suprafaţa pielii. Chiar şi pe dinţi, cugetă ea, trecând cu limba pe suprafaţa acestora.

Dar prioritate avea raportul asupra cazului. Făcu stânga împrejur pentru a păşi în biroul ei, se opri dintr-odată şi studie atent chipul bărbatului cu părul zburlit care stătea la biroul ei şi mânca praline dintr-o pungă.

— Munca e chiar frumoasă, dacă ai parte de ea.

Feeney încrucişă picioarele pe care le cocoţase pe biroul ei. Mă bucur să te văd, Dallas. Eşti extrem de ocupată.

— Unii poliţişti chiar muncesc pentru a-şi câştiga existenţa. Alţii se joacă pe computer cât e ziua de lungă.

— Trebuia să-mi fi ascultat sfatul şi să îţi perfecţionezi abilităţile în privinţa lucrului pe computer.

Mai degrabă cu afecţiune decât cu supărare, ea îi dădu picioarele jos de pe marginea biroului, după care îşi aşeză dosul în locul rămas vacant.

— Erai, pur şi simplu, în trecere?

— Am venit să mă pun la dispoziţia ta, draga mea fostă colegă şi amică. Generos, îi întinse punga cu praline.

Ea începu să mestece, studiindu-l atent. Faţa lui era prelungă şi plină de cute, având în vedere că nu se preocupase niciodată să folosească creme pentru întreţinerea tenului. Ochii erau blegi, cu pungi dedesubtul lor, guşa, în fază incipientă, făcându-şi, de asemenea, simţită prezenţa, iar urechile erau uşor cam mari pentru capul lui. Dar Eve îl plăcea exact aşa cum era.

— De ce?

— Ei bine, am trei motive. În primul rând, am primit o rugăminte neoficială din partea comandantului; în al doilea rând, o admiram şi o admir mult pe dna procuror.

— Te-a sunat Whitney?

— Neoficial. Feeney reluă explicaţiile. A fost de părere că, date fiind abilităţile mele în domeniul IT, prin colaborarea cu mine, vei rezolva mult mai repede ancheta în curs. Nu e niciodată rău să colaborezi cu cei de la Departamentul Detectării Electronice.

Reflectă o clipă asupra ofertei şi, ştiind că Feeney era într-adevăr un as în materie, fu pe dată de acord cu propunerea sa.

— Şi cum vei lucra la cazul acesta, oficial sau neoficial?

— Asta tu hotărăşti.

— Atunci hai să colaborăm în mod oficial, Feeney.

El rânji satisfăcut, făcându-i cu ochiul.

— Exact cum mi-am imginat că vei alege.

— În primul rând, aş vrea să verifici transmisiile de pe linkul victimei. Nu există nicio dovadă, nici pe canalul de logare, dar nici pe CD-urile sistemului de securizare, că ar fi primit pe cineva în vizită în seara în care a fost ucisă. Aşa că presupun că a primit un apel în urma căruia a stabilit o întâlnire.

— Consideră ca şi rezolvat.

— În afară de asta, vreau o listă completă a celor cu care a avut de-a face mai înainte...

— Completă? o întrerupse el, chipul devenindu-i uşor livid.

— Da, completă. Faţa ei însă deveni radiantă, toată numai un surâs. Sunt sigură că poţi rezolva sarcina asta de două ori mai repede decât mine. Am nevoie de numele rudelor, foştilor ei iubiţi, asociaţi. În plus, una care să conţină cazurile deja soluţionate şi pe cele la care lucra în prezent.

— Dumnezeule, Dallas! Totuşi, el îşi roti umerii, îşi îndoi degetele de câteva ori, exact ca un pianist înaintea unui concert. Soţiei o să-i fie dor de mine, să ştii.

— Ei, niciodată nu-i uşor să fii căsătorită sau căsătorit cu un poliţist.

— Roarke e de aceeaşi părere?

Ea lăsă braţul să alunece pe lângă corp.

— Nu suntem căsătoriţi.

Feeney scoase un sunet gutural. Savura din plin uşoara agitaţie şi încruntare de care dădea dovadă Eve în acele clipe.

— În concluzie, el ce mai face?

— E bine mersi. E plecat în Australia. Reuşi să vâre mâinile în buzunare. Da, e OK.

— Ahhhh-ahhhhh. Cu vreo două săptămâni în urmă, v-am văzut la tv La o petrecere cu ştaif organizată la Hotel Palace. Arătai trăsnet în rochia aceea, Dallas.

Se fâţâi stânjenită, surprinsă, după care încercă să se adune înălţând din umeri.

— Nu ştiam că urmăreşti programele tv care transmit bârfe şi mondenităţi.

— Le ador, replică el fără urmă de regret. Cred că e destul de interesant să duci o astfel de viaţă.

— Da, câteodată, mormăi ea. Dar ce facem noi aici, Feeney, discutăm despre statutul meu social sau investigăm un asasinat?

— Va trebui să ne facem timp pentru ambele subiecte. Se ridică de pe scaun şi apoi se întinse. O să verific mai întâi transmisiile de pe link şi abia apoi mă ocup de activitatea ei ceva mai veche. Ţinem legătura.

— Feeney... În secunda în care el întoarse capul din dreptul uşii, ea îl privi, înclinându-l pe al ei într-o parte. Spuneai că ai trei motive pentru care vrei să colaborăm. Mi-ai oferit numai două.

— În al treilea rând, mi-a fost dor de tine, Dallas. Rânji. Să fiu eu al naibii dacă nu mi-a fost dor.

În momentul în care se apucă serios de treabă, aşezată la biroul ei, încă mai zâmbea. Fir-ar să fie, şi ei îi fusese dor de el.

.....

4

Veriţa albastră era situată la doar câţiva paşi distanţă de localul „Five Moons". Iar Eve îi purta o afecţiune oarecum precaută. Cu mult timp în urmă, ea agrease zgomotul, înghesuiala şi clientela mereu îmbrăcată altfel ce popula acest loc. Şi de foarte multe ori admirase în mod deosebit spectacolele prezentate acolo.

Interpreta angajată aici era una dintre rarele persoane pe care Eve le putea considera ca fiindu-i prietene. Chiar dacă prietenia sa cu Mavis Freestone îşi făcuse debutul acum câţiva ani, când ea o arestase pe dna în cauză, prietenia lor devenise, cu timpul, mult mai puternică. Mavis o pornise, poate, pe calea cea dreaptă, dar cu siguranţă nu era un om obişnuit.

În seara aceea, femeia aceea subţirică şi plină de viaţă interpreta cu o voce înaltă versurile melodiei, acoperind sunetul tânguit al trompetelor şi al celor trei doamne, ce alcătuiau hologramа pe fundal. Atât melodia, cât şi vinul de calitate, recoltat dintr-un soi viticol unic în lume, riscau să o facă pe Eve să lăcrimeze.

Pentru spectacolul din seara respectivă, părul lui Mavis avea o nuanţă incitantă şi uimitor de verde-smarald pentru păr. Eve ştia ce culori prefera Mavis

când venea vorba de bijuterii. Venise în continuarea temei alese alegând o vestimentaţie dintr-o piesă, în nuanţa strălucitoare a safirului, materialul reuşind să cadă în mod maiestuos pe trupul ei, acoperindu-i astfel sânul generos şi curbura dintre coapse. Cel de-al doilea sân era decorat cu nişte pietre strălucitoare, în dreptul sfârcului fiind plasată, strategic, o stea de argint.

Un singur ornament aşezat aiurea, o singură piesă de vestimentaţie indecentă, şi cei de la „Veveriţa Albastră" puteau să-şi închidă localul sub acuzaţia de exercitare a unor activităţi ce nu erau conforme cu licenţa. Proprietarii nu doriseră să plătească taxa cuvenită pentru show-urile de tip nud.

În momentul în care Mavis execută o întoarcere, Eve băgă de seamă că fiecare fesă beneficia exact de aceeaşi ornamentaţie ca cea descrisă anterior, dosul cântăreţei având formă de inimă. Da, exact la limita legii, cugetă ea.

Publicul o adora. Imediat ce-şi încheie reprezentaţia şi coborî de pe scenă, urmară aplauze furtunoase, acompaniate de uralele zgomotoase ale consumatorilor de băuturi alcoolice. Patronii, aşezaţi şi ei în separeul pentru fumători, bătură entuziaşti cu pumnul în mesele lor de mici dimensiuni.

— Cum poţi să te aşezi purtând rochia asta?

— Încet, cu grijă şi cu mare chin. Mavis îi făcu o demonstraţie, după care scoase un oftat lung de uşurare. Ce părere ţi-a făcut ultima melodie?

— O delectare pentru public, pe bune.

— Eu am scris-o.

— Ei, nu mă înnebuni, chiar aşa? Eve nu înţelese nici măcar un cuvinţel, dar mândria ieşi, în cele

din urmă, învingătoare. Bravooo, Mavis! Sunt impresionată.

— S-ar putea să obţin un contract cu o casă de discuri. Pe sub machiajul plin de strălucire, obrajii lui Mavis deveniră ca para focului. Şi mi-au mărit şi leafa.

— Ei, ce veste bună! Toastând, Eve ridică paharul.

— Nu am ştiut că vei fi aici astă-seară. Mavis apăsă pe tastele meniului, formând propriul său cod şi comandând o apă minerală. Trebuia să-şi protejeze corzile vocale pentru următoarea intervenţie muzicală.

— Mă întâlnesc cu cineva.

— Cu Roarke? Ochii lui Mavis, în secunda aceea verzi, licăriră. Vine şi el încoace? Atunci voi interpreta din nou ultima melodie.

— El e în Australia. Eu mă întâlnesc cu Nadine Furst.

Dezamăgirea lui Mavis că nu va reuşi să-l impresioneze pe Roarke se transformă foarte repede în surpriză.

— Te întâlneşti cu un reporter? Oficial?

— Pot avea încredere în ea. Eve ridică din umăr. Mă pot folosi de abilităţile ei.

— Cum spui tu. Hei, crezi că o să scrie ceva şi despre mine?

Eve nu voia cu niciun chip să ucidă lumina entuziastă din privirea lui Mavis.

— O să-i pomenesc despre asta.

— O, mi se pare fair-play. Ştii, mâine e seara mea liberă. Vrei să cinăm împreună sau să ieşim pe undeva?

— Dacă pot, da. Dar credeam că te întâlneşti cu artistul ăla, cel cu maimuţa.

— I-am dat papucii. Mavis exemplifică trecând cu degetul rapid peste umărul ei dezgolit. Era prea static, atâta tot. Hai că trebuie să plec. Ieşi cu greu din spatele măsuţei, ornamentele de pe fese scoţând un scârţâit ce semăna cu un vaiet. Părul ca smaraldul străluci în lumina becurilor rotative, în timp ce ea îşi făcea loc prin mulţime.

Eve decise că nu voia să afle ce anume considerase Mavis ca fiind prea static.

În clipa în care staţia începu să huruie uşor, o scoase şi formă codul. Pe ecranul mic apăru de îndată chipul lui Roarke. Prima ei reacţie, una sinceră, nereprimată, fu aceea de a-i oferi un surâs larg, larg de tot, plin de încântare.

— Locotenente, uite că am reuşit să dau de tine.

— Aşa se pare. Se strădui să micşoreze zâmbetul. M-ai contactat pe un canal oficial, Roarke.

— Da? Roarke ridică din sprânceană. Ambientul nu pare deloc unul oficial. „Veveriţa Albastră".

— Am o întâlnire. Cum e în Australia?

— Aglomeraţie mare. Cu puţin noroc, mă întorc acasă în aproximativ treizeci şi şase de ore. Te găsesc eu.

— Nici nu-s greu de găsit. Ea surâse iar. Evident. Ia ascultă aici. Ca să se amuze împreună, ea înclină aparatul în timp ce Mavis atacase deja cel de-al doilea recital al serii.

— E unică, reuşi Roarke să replice după câteva momente muzicale. Transmite-i toate cele bune din partea mea.

— Desigur. Ne – aaah – vedem când te întorci.

— Să fii sigură. Să te gândeşti la mine.

— Cum să nu. Drum bun, Roarke.

— Eve, te iubesc.

Ea expiră lung, impresionată, emoţionată, de îndată ce imaginea lui dispăru de pe ecran.

— Ei, ei. Nadine apăru din spatele lui Eve, de lângă umărul ei, strecurându-se în locul de vizavi. A fost tare drăguţ, nu?

Stânjenită, dar şi ruşinată, Eve îşi vârî staţia în buzunar.

— Credeam că eşti o femeie mult mai educată şi nu tragi cu urechea.

— Orice reporter îşi câştigă pâinea trăgând cu urechea, dră locotenent. La fel ca şi poliţiştii de top. Nadine încercă să se relaxeze în locul ei de la măsuţă. Deci, cum te simţi ştiindu-te iubită de un bărbat ca Roarke?

Chiar dacă i-ar fi putut explica, Eve prefera să nu o facă.

— Te laşi de ştirile „grele" şi te reorientezi către ştirile care au în vizor viaţa de cuplu şi iubirea, Nadine?

Nadine abia dacă reuşi să ridice mâna, după care scoase un oftat în vreme ce aruncă o privire curioasă prin club.

— Nu-mi vine a crede că ai vrut să ne întâlnim aici. Mâncarea e groaznică.

— Ia seama la atmosferă, Nadine, nu uita de atmosferă.

Mavis atacă o notă înaltă, iar Nadine se cutremură.

— Perfect, e alegerea ta.

— Dar ce repejor ai revenit pe Terra.

— Am prins o cursă rapidă. Una a băieţelului tău iubit.

— Roarke nu e băieţel.

— Ca şi cum nu aş şti. În fine... Nadine flutură din mână. Se vedea bine că era obosită şi uşor defazată.

Trebuie să mănânc ceva, chiar dacă ar fi să mor din asta. Ea aruncă o privire fugară asupra preparatelor din meniu, hotărându-se, cu mari îndoieli, asupra unor scoici umplute, declarate ca fiind excelente. Tu ce bei?

— Numărul 55 se presupune că e un chardonnay. Experimental, Eve sorbi din nou din paharul ei. Măcar e de trei ori mai gustos decât urina cabalină. Ţi-l recomand.

— Bun. Nadine tastă comanda după care se relaxă din nou. În timpul călătoriei, am reuşit să analizez toate datele referitoare la cazul Towers. Tot ceea ce a apărut în mass-media până acum.

— Morse ştie că te-ai întors?

Zâmbetul lui Nadine fu unul reţinut şi feroce.

— Preiau frâiele în cazul de faţă. Am venit eu, pleacă el. Şi bineînţeles că e furios nevoie mare!

— Atunci misiunea mea are un succes teribil.

— Dar nu s-a încheiat. Mi-ai promis exclusivitate.

— Ca atare, o ofer. Eve studie atent platoul care alunecă prin dispozitivul de servire. Mâncarea nu arăta nici pe departe atât de rău. Totul se va derula potrivit regulilor impuse de mine, Nadine. Ceea ce-ţi voi divulga va apărea pe sticlă doar în momentul în care voi fi eu de acord.

— Noutăţi? Nadine gustă prima scoică, hotărând că era aproape comestibilă.

— O să am grijă să primeşti informaţii noi, şi asta înaintea „celor mulţi".

— Şi, în mod special, când vei avea un suspect.

— Vei fi prima care va afla numele acestuia.

Având încredere în vorbele lui Eve, Nadine atacă cu furculiţa scoica nr. 2.

— Plus o întrevedere între patru ochi cu persoana şi o alta cu tine.

— Întrevederea cu suspectul nu ţi-o pot garanta. Ştii bine că nu am cum, continuă Eve înainte ca Nadine să poată adăuga ceva. Vinovatul are dreptul să-şi aleagă singur canalul media sau să-l refuze, evident. Eu nu pot decât să-i sugerez o asemenea întrevedere ori să o încurajez, asta în cel mai bun caz.

— Vreau fotografii. Să nu-mi spui că nu-mi poţi garanta aşa ceva. Găseşti tu o cale prin care să pot realiza un film cu persoana arestată. Vreau să fiu şi eu prezentă la momentul cu pricina.

— O să cântăresc propunerea ta la momentul potrivit. În schimb, trebuie să-mi oferi toate informaţiile care vor ajunge în posesia ta, orice indiciu sau pont, fiecare zvon care ajunge la urechea ta, orice fel de indiciu. Şi fără surprize mediatice.

Nadine strecură câteva paste dincolo de buze.

— Nu pot să-ţi garantez aşa ceva, răspunse ea pe un ton drăgălaş. Pentru că asociaţii mei au o agendă proprie.

— Tot ce ştii, imediat ce ştii ceva, zise Eve cu hotărâre şi fără menajamente. Şi tot ce poţi obţine prin spionarea altor mijloace media, o practică curentă. Observând mimica inocentă a lui Nadine, Eve mârâi. Posturile se spionează unele pe altele, iar reporterii la fel. Fiecare vrea să fie primul care difuzează ştirea – asta e „cheia" jocului. Ori te arăţi la înălţime, Nadine, ori nu-mi mai bat capul cu tine.

— Acelaşi lucru pot să-l spun şi eu. Nadine sorbi din paharul cu vin. Şi să ştii că în mare parte, am încredere în tine, chiar dacă nu te pricepi deloc când

vine vorba de vinuri. Chestia asta chiar are gust de urină cabalină.

Eve se rezemă de banchetă şi pufni în râs. Totul era relaxat, simplu şi, în secunda în care îi răspunse cu un rânjet, înţelegerea lor fu ca şi parafată.

— Oferă-mi tu, îi ceru Nadine. Şi-ţi voi da şi eu.

— Cea mai importantă veste de până acum, îşi începu Eve relatarea, e că lipseşte o umbrelă.

Eve se întâlni cu Feeney la apartamentul lui Cicely Towers, la ora zece, a doua zi de dimineaţă. Fu de ajuns să-i zărească faţa prelungă, şi realiză că veştile pe care le avea nu erau îmbucurătoare.

— Ce „zid" ai reuşit să dărâmi?

— Cel cu linkul. Aşteptă ca Eve să dezactiveze codul de securitate al uşii de la intrare, după care intrară. Avea o mulţime de transmisii, unitatea fiind fixată pe funcţia „autorecord". Ce cauţi tu se afla pe CD.

— Da, CD-ul acela e deja una din probe. Încerci să spui de fapt, că de fapt, nu ai găsit nicio transmisie în care ei i se dădea întâlnire la „Five Moons"?

— Eu încerc să spun că nu pot să-ţi comunic acest lucru. În semn de dezgust, Feeney îşi trecu palmele prin părul sârmos. Ultimul apel la primit la ora 11:30, convorbirea durând până la ora 11:43.

— Şi?

— Ea a şters după aceea înregistrarea. Nu am idee la ce oră, dar aceasta e realitatea. Convorbirea, audio şi video, a fost ştearsă. Ea a făcut asta, continuă el. Le-a şters din unitate.

— A şters-o, murmură ea, începând să se plimbe de colo-colo. De ce să fi făcut aşa ceva? Dacă unitatea

era fixată pe funcţia „auto", e o facilitate standard, şi pentru oamenii legii, şi pentru transmisiile cu caracter personal. Dar pe aceea a şters-o. Pentru că nu voia să rămână înregistrarea prin care să se poată afla cine a sunat şi de ce.

Reveni lângă el.

— Tu eşti convins că nu a modificat nimeni datele de pe CD după ce a fost luat ca probă în anchetă?

Feeney păru mai întâi trist şi mai apoi insultat.

— Dallas, fu singurul cuvânt pe care el îl rosti.

— Bine, bine, în concluzie a şters conversaţia înainte să iasă în oraş. Asta-mi dovedeşte că nu se temea pentru ea însăşi, dar voia să se protejeze, ori să protejeze pe altcineva. Dacă era ceva legat de caz, ar fi vrut, precis, să păstreze înregistrarea. Ar fi făcut totul ca înregistrarea aceea să nu se piardă.

— Asta e şi părerea mea. Dacă ar fi avut o bănuială, ar fi blocat-o cu ajutorul codului său privat, dar nu avea niciun sens să o şteargă.

— Oricum ar fi, o să verificăm toate cazurile sale, începând cu cele din anii trecuţi. Nu trebuia să se uite la faţa lui ca să-şi dea seama că Feeney îşi dădea acum ochii peste cap. Lasă-mă să mă gândesc, mormăi ea. A plecat de la Primărie la ora 19:26. Aşa era notat în codul său. În plus, a fost văzută de mai mulţi martori. Ultima ei oprire a fost salonul pentru doamne, acolo unde s-a aranjat puţin pentru seara respectivă, stând apoi de vorbă cu unul dintre asociaţii săi. Asociatul mi-a declarat că era calmă, dar foarte hotărâtă. La tribunal, avusese o zi excelentă.

— Cazul Fluentes merge, oricum, merge mai departe. Ea demarase deja ancheta preliminară. Faptul că au scoas-o din joc nu schimbă cu nimic mersul lucrurilor.

— Poate că el a gândit cu totul altfel. O să vedem. Ea nu a revenit în apartament. Încrutându-se, Eve aruncă o privire prin cameră. Nu a avut timp şi, prin urmare, s-a dus direct la restaurant să se întâlnească cu Hammett. Am fost acolo. Relatarea lui şi orarul său coincid.

— Ai fost foarte ocupată.

— Timpul trece repede. Şeful de sală le-a chemat un taxi, un Rapid. Au plecat de acolo la 21:48. Începuse deja să plouă.

Eve refăcu scena în mintea ei. Cei doi frumoşi pe bancheta din spate a taxiului, vorbind sau strângându-se uşor de mână, în vreme ce taxiul alerga pe străzile oraşului, iar ploaia bătea ritmic în capota maşinii. Ea purta o rochie roşie şi o jachetă de aceeaşi culoare, potrivit declaraţiei chelnerului. Tonuri puternice, având în vedere că avusese treabă la tribunal, aşa că seara le asortase cu un şirag de perle veritabile şi cu o pereche de pantofi argintii cu toc înalt.

— Taxiul a condus-o întâi pe ea la adresa indicată, continuă Eve. Ea l-a rugat pe Hammett să nu coboare, în fond, de ce să fi coborât? În clipa în care se grăbea spre intrarea clădirii, ea râdea, după care s-a întors şi i-a trimis o sărutare din vârful degetelor.

— În raportul tău scrie că cei doi erau extrem de apropiaţi.

— El a iubit-o. Mai mult din obişnuinţă, decât datorită foamei, îşi vârî mâna în punga pe care Feeney i-o întinse. Nu înseamnă că nu a ucis-o, dar o iubea. Potrivit declaraţiei lui, erau fericiţi, mulţumiţi de relaţia lor, dar... Ea ridică din umeri. Dacă el nu era fericit şi avea nevoie de un alibi puternic, atunci

a pus la cale o înscenare, sub forma unei poveşti romantice, drăguţe, confortabile. După părerea mea, lucrurile nu s-au întâmplat astfel, dar e mult prea devreme să mă pronunţ. Să recapitulăm: a venit aici, continuă Eve, deschizând uşa. Hainele ei erau umezite, aşa că s-a dus să le atârne pe umeraş, în dormitor.

În vreme ce vorbi, Eve urmă ruta preconizată, păşind peste covoarele frumoase şi intrând în dormitorul spaţios, zugrăvit în tonuri pastelate, decorat cu un pat creat cu bun-gust în stilul epocilor de altădată.

Ea ordonă deschiderea luminilor care puneau în evidenţă cum se cuvine spaţiul respectiv. Obloanele fixate la ferestre de către poliţie nu le enervau doar pe gâze, ci blocau, în mare măsură, pătrunderea razelor soarelui înăuntru.

— S-a dus apoi la şifonier, zise ea, apăsând pe butonul care deschidea uşile înalte şi glisante, placate cu oglinzi. Şi-a aranjat cele două piese vestimentare pe umeraş. Eve arătă către rochia roşie şi către jachetă, acestea fiind aranjate ordonat în garderobe, toate hainele prezente în dulap fiind aranjate în funcţie de culoare. După aceea şi-a scos pantofii şi îmbracă un halat de casă.

Eve reveni lângă pat. Aşternutul de deasupra era lung şi în nuanţe ivorii. Acesta nu fusese împăturit ori netezit, aranjat, la fel ca celelalte obiecte prezente în dormitor, ci, dimpotrivă, fusese aruncat acolo la întâmplare, şifonat, ca şi cum cineva se grăbise să-l dea la o parte.

— Şi-a aşezat bijuteriile în seiful încastrat în partea din spate a şifonierului, dar nu s-a aşezat pe

pat. Poate a dat drumul la tv să urmărească ştirile sau s-a dus să-şi pregătească o băutură caldă.

Cu Feeney pe urmele sale, Eve reveni în living. O servietă, închisă aşa cum se cuvine, era aşezată pe măsuţa din faţa canapelei, lângă ea aflându-se un pahar gol.

— Ea s-a relaxat câteva clipe, gândindu-se, poate, la felul cum îşi petrecuse seara, recapitulând strategia pe care avea s-o urmeze a doua zi la tribunal sau făcând planuri pentru nunta fiicei sale. La un moment dat sună linkul. Oricine ar fi fost apelantul şi indiferent ce i-a spus, cert e că a determinat-o să plece la drum. Nu mai avea nimic de făcut în seara respectivă, dar ea revine în dormitor abia după ce şterge convorbirea respectivă din aparat. Se îmbracă din nou. Alege tot o vestimentaţie în tonuri puternice. Şi pleacă spre West End. Nu vrea să pară moale, blândă, ci să emane autoritate şi încredere în sine. Nu comandă un taxi. Lucrul acesta a fost dovedit deja. Se decide, însă, să folosească metroul. Afară plouă.

Eve se îndreptă spre dulapul încastrat în peretele de lângă uşă, apăsând pe butonul care facilita deschiderea acestuia. Înăuntru erau aranjate câteva haine, câteva şaluri, un palton bărbătesc, care presupunea că aparţinea lui Hammett, şi un set de umbrele de diverse culori.

— Alege o umbrelă în ton cu vestimentaţia. Se înţelege că gesturile sunt, în realitate, nişte automatisme, fiindcă ea se gândea deja la întâlnirea fixată. Nu ia asupra ei foarte mulţi bani, deci nu poţi deduce că trebuia să plătească pe cineva. Nici nu dă nimănui telefon, fiindcă vrea să se descurce singură. Dar când ajunge la „Five Moons", la întâlnire nu se

prezintă nimeni. Aşteaptă acolo aproape un ceas, nerăbdătoare, uitându-se întruna la ceas. Iese din local cu puţin înainte de ora unu, revenind iar în ploaie. Îşi deschide umbrela şi se îndreaptă din nou spre staţia de metrou. Bănuiesc că era plină de nervi în momentul acela.

— O femeie cu stil ca ea să aştepte aproape o oră pe cineva care nici măcar nu apare. Feeney luă încă o alună. Daaa, cred şi eu că era furioasă.

— Bun, îşi vede de drum. Afară plouă destul de rău. Umbrela e deja deschisă. Apucă să facă doar câţiva paşi. Cineva era acolo, în drum, probabil o aşteptase în tot timpul acesta să iasă din local.

— Pentru că nu voia ca întrevederea lor să aibă loc înăuntru, punctă Feeney.

— Exact. Dacă ne orientăm după cronologia evenimentelor, trebuie că au stat de vorbă câteva minute. Poate că au discutat în cotradictoriu – dar nu a fost o ceartă în toată regula fiindcă nu a fost timp de aşa ceva. Pe stradă nu era nimeni, – ori nimeni care să ia seama la ei doi. După două minute, ei i se taie beregata, iar ea cade pe trotuar, sângerând puternic. Oare acesta fusese planul individului de la bun început?

— În cartierul acela, mulţi poartă asupra lor obiecte contondente. Feeney îşi frecă bărbia, gânditor. Nu pare ceva premeditat. Dar dacă iei în calcul ora târzie, faptul că i s-a înscenat o întâlnire. Da, dacă mă gândesc bine, mi se pare un gest premeditat.

— Şi mie. O singură tăietură de cuţit. Nu există răni care să ateste că s-a apărat, deci ea nu a avut timp să se simtă ameninţată. Ucigaşul nu i-a luat bijuteriile,

geanta din piele, pantofii sau cărţile de credit. El i-a luat doar umbrela şi şi-a văzut de drum.

— Dar de ce tocmai umbrela? se miră Feeney.

— La dracu', afară ploua. Habar nu am, o fi fost vorba de un impuls, poate a luat-o ca amintire. După dovezile pe care le avem până în prezent, e singura greşeală pe care el a comis-o. Am avut iniţiativa de a cerceta cam până la zece străzi distanţă, ca să mă conving că nu a îngropat-o pe undeva.

— Dacă o îngropa pe undeva pe aproape, îl şi vedeai pe vreun cap-sec de prin cartier umblând de colo-colo cu umbrela aceea mov.

— Mdaa. Imaginea respectivă aproape că-i smulse un zâmbet. Dar cum putea fi el aşa de sigur că ea a şters conversaţia lor, Feeney? Probabil că era sigur de asta.

— Adică a ameninţat-o?

— Procurorii, avocaţii sunt obişnuiţi cu ameninţările. Şi o femeie ca Towers le-ar fi eliminat ca pe un bob de neghină.

— În caz că îi erau adresate ei, aprobă el. Dar ea avea copii. El făcu semn spre hologramele înrămate. Ea nu era doar procuror. Era şi mamă.

Încruntându-se, Eve păşi spre acele holograme. Curioasă, alese pe cea în care cei doi copii, băiatul şi fata, erau la vârsta adolescenţei. Atinse uşor partea din spate a hologramei, iar înregistrarea audio se risipi în aer cât ai clipi.

„— Salut, faimoaso. La mulţi ani de Ziua Mămicilor. Chestia asta o să dureze mai mult decât un buchet de flori. Te iubim mult."

Simţindu-se cuprinsă de un sentiment ciudat, Eve aşeză holograma la locul ei.

— Acum sunt adulţi. Nu mai sunt de mult copii.

— Dallas, odată ce devii părinte, aşa rămâi toată viaţa. Datoria aceasta nu se încheie niciodată.

A ei se încheiase, cugetă ea. Cu mult timp în urmă.

— Aşadar, următoarea mea întâlnire e cea cu Marco Angelini.

Birourile lui Angelini se aflau în una din clădirile deţinute de Roarke, pe Fifth. Eve păşi în holul de la intrare, ce-i era deja familiar, acesta fiind placat cu plăci mari de gresie şi împânzit cu fel de fel de boutique-uri cu preţuri piperate. Auzi, de jur împrejur, voci computerizate ce ofereau sfaturi, ghidându-te spre diversele spaţii ale clădirii. Zări o mapă interactivă şi ignorând beculeţele interactive ale acesteia se îndreptă către liftul situat în capătul sudic.

Tubul de sticlă o conduse rapid la cel de-al 58-lea etaj, deschizându-se cu aer solemn în faţa unei mochete gri, în vreme ce pereţii erau zugrăviţi într-un alb atât de strălucitor, că-ţi lua ochii.

Firma Angelini Export dispunea aici de cinci birouri, aflate unele lângă altele. După o evaluare rapidă, Eve realiză că această companie era o nimica toată în comparaţie cu „Roarke Industries".

Dar, la urma urmelor, cugetă ea, zâmbind, *oare ce nu părea astfel în comparaţie cu ceea ce deţinea el?*

Recepţionera din sala de aşteptare îi arătă foarte mult respect, părând chiar puţin agitată la vederea legitimaţiei lui Eve. Se agită aşa de tare de colo-colo, înghiţind în sec, încât Eve se întrebă dacă femeia nu

ascunsese cumva nişte pachete cu droguri în sertarul biroului ei.

Dar teama aceasta faţă de poliţie o făcu să o împingă pe Eve în biroul lui Angelini în mai puţin de 90 de secunde.

— Dle Angelini, vă mulţumesc pentru timpul acordat. Condoleanţele mele pentru pierderea suferită.

— Vă mulţumesc, dnă lt. Dallas, vă rog să luaţi loc.

Nu avea eleganţa lui Hammett, dar era un om puternic. Un bărbat minion, cu constituţie solidă, părul înfoiat, asemenea unei coame înalte orientate către spate. Pielea lui palidă avea nuanţa aurului prăfuit, iar ochii vii şi albaştri păreau două bucăţi de marmură ascunse sub sprâncenele stufoase. Nasul era lung, buzele erau subţiri, iar pe deget sclipea un diamant.

Dacă cumva era în doliu după pierderea suferită, atunci fostul soţ se descurca, în concluzie, mult mai bine decât fostul iubit al victimei.

Stătea în spatele unui birou construit sub forma unei console, acesta având netezimea mătăsii. Biroul era absolut gol, cu excepţia palmelor lui împreunate sprijinite de blatul acestuia. În spatele lui se afla o fereastră vopsită care împiedica pătrunderea razelor UV, dezvăluind, însă, o imagine panoramică a New Yorkului.

— Aţi venit să discutaţi cu mine despre Cicely.

— Da. Am considerat că putem economisi puţin timp astăzi, răspunzându-mi la câteva întrebări.

— Sunt totalmente la dispoziţia dv.,dră locotenent. Eu şi Cicely eram divorţaţi, dar am rămas

în continuare parteneri, atât în afaceri, cât şi ca părinţi. Am admirat-o şi am respectat-o întotdeauna.

În vocea sa se simţea un uşor accent nativ. Unul abia sesizabil. Asta îi aduse aminte că, potrivit datelor din dosarul său, Marco Angelini îşi petrecuse o mare parte din viaţă în Italia.

— Dle Angelini, puteţi să-mi spuneţi când v-aţi întâlnit sau aţi vorbit ultima dată cu doamna procuror Towers?

— Pe data de 18 martie, la mine acasă, în Long Island.

— V-a vizitat?

— Da, cu ocazia aniversării celor douăzeci şi patru de ani pe care îi împlinea fiul nostru. I-am organizat împreună petrecerea, la proprietatea mea de acolo, pentru că era locaţia cea mai convenabilă. David, fiul nostru, locuieşte adesea acolo, atunci când vine pe Coasta de Est.

— Şi de atunci nu aţi mai întâlnit-o?

— Nu, fiindcă amândoi aveam nişte programe extrem de încărcate, dar plănuisem să ne întâlnim peste o săptămână-două, ca să discutăm aranjamentele legate de nunta Mirinei. E vorba de fiica noastră. El îşi drese uşor vocea. Aproape toată luna aprilie am fost plecat în Europa.

— Dar aţi sunat-o pe doamna procuror Towers chiar în noaptea morţii sale.

— Da, i-am lăsat un mesaj în care o întrebam dacă doreşte să luăm prânzul sau să bem ceva împreună, în funcţie de preferinţa ei.

— Şi să discutaţi despre nuntă, punctă Eve.

— Da, despre nunta Mirinei.

— Şi aţi mai discutat cu dna procuror Towers din data de 18 martie şi până în seara morţii ei?

— De câteva ori. El își desfăcu degetele, după care le împreună ușor. După cum vă spuneam și mai devreme, ne consideram mai departe ca fiind parteneri. Avem copii și, în plus, câteva afaceri împreună.

— Inclusiv firma Mercury.

— Da. El se strâmbă, chiar dacă grimasa fu una foarte puțin evidentă. Dumneavoastră sunteți una din... cunoștințele lui Roarke.

— Așa este. Dumneavoastră și fosta soție, în acest partenariat, ați avut vreo neînțelegere în plan personal sau profesional?

— Sigur că am avut, sub ambele aspecte. Dar am învățat cât e de important să faci un compromis, un lucru pe care nu l-am aplicat și în timpul căsniciei noastre.

— Dle Angelini, cine va moșteni acțiunile deținute de dna procuror Towers, în cadrul firmei Mercury, după moartea sa?

El înălță din sprâncene.

— Eu sunt acela, locotenente, potrivit contractului încheiat. Există și câteva participări în cadrul unor companii imobiliare, care tot mie îmi revin. Așa s-a convenit în urma pronunțării hotărârii de divorț. Eu trebuia să am grijă de interesele sale financiare și să o sfătuiesc unde anume să investească. După moartea unuia dintre noi, atât acțiunile deținute, cât și profiturile și pierderile aferente urmau să revină celui rămas în viață. Am stabilit asta de comun acord, înțelegeți, având încredere că la sfârșit, posesiile de valoare ale fiecăruia dintre noi aveau să fie împărțite între copiii noștri.

— Şi restul averii ei. Apartamentul, bijuteriile, ceea ce nu era cuprins în contractul încheiat între dumneavoastră şi ea?

— Presupun că acestea vor fi moştenite de copiii noştri. Cred că o mică parte a bunurilor ei va reveni prietenilor săi şi organizaţiilor de caritate.

Eve trebuia să se mişte în mare viteză ca să poată afla la cât era estimată averea doamnei Towers.

— Dle Angelini, eraţi la curent cu relaţia dintre fosta dv. soţie şi George Hammett.

— Bineînţeles.

— Şi... nu vă deranja?

— Să mă deranjeze? Adică vreţi să spuneţi, dră locotenent, că după 12 ani de la pronunţarea divorţului, eu am pus la cale moartea fostei mele soţii, din gelozie? Şi că am tăiat gâtul mamei copiilor mei, lăsând-o acolo, moartă, în mijlocul străzii?

— S-ar putea spune şi aşa, dle Angelini.

El mormăi ceva în limba italiană. Ceva deloc agreabil, după cum bănuia Eve.

— Nu, n-am omorât-o eu pe Cicely.

— Puteţi să-mi spuneţi unde vă aflaţi în noaptea în care ea a fost ucisă?

Observă imediat încordarea maxilarului său şi încercarea lui disperată de a-şi recăpăta stăpânirea de sine şi a se linişti, neclipind, totuşi, nici măcar o singură dată. Îşi imagină că în secunda aceea ar fi fost în stare să găurească până şi o bară de oţel.

— În casa mea din centrul oraşului, unde m-am aflat începând cu ora 20:00 a zilei respective.

— Singur?

— Da.

— V-aţi întâlnit sau aţi stat de vorbă cu cineva care să poată certifica declaraţia dumneavoastră?

— Nu. Am două menajere, dar amândouă erau plecate, fiindcă în seara respectivă erau libere, şi tocmai de aceea eu am rămas acasă. Am vrut să am o seară liniştită în care să rămân singur.

— Nu aţi vorbit la telefon, nu aţi primit vizite?

— Am primit un apel, la ora trei dimineaţa, din partea dlui comandant Whitney, care m-a anunţat că soţia mea a fost ucisă. În momentul primirii apelului, mă aflam în pat, singur.

— Dle Angelini, fosta dv. soţie se afla la ora 01:00 a.m. în cartierul West End. De ce?

— Nu ştiu. Nu am nici cea mai vagă idee.

Ceva mai târziu, după ce Eve păşi în tubul de sticlă ce urma să o ducă la parter, îl apelă pe Feeney.

— Vreau să aflu dacă Marco Angelini era cumva strâmtorat din punct de vedere financiar şi dacă prin moartea inopinată a fostei soţii, s-ar fi eliberat din această strâmtoare şi cu cât anume.

— Ai mirosit vreun indiciu, Dallas?

— Oarecum, mormăi ea. Dar nu-mi prea dau seama despre ce e vorba.

.....

5

Eve intră împleticindu-se la ea în apartament când ceasul arăta aproape ora 1:00 a.m. Capul îi suna. Mavis îi propusese să ia cina împreună în seara sa liberă, dar într-un alt club. Conştientă că la prima oră a dimineţii avea să simtă efectele acestei distracţii nocturne, Eve începu să se dezbrace în timp ce se îndrepta spre dormitor.

Cel puţin seara aceea petrecută în oraş în compania lui Mavis o făcuse să uite o vreme de cazul Towers. Eve ar fi trebuit să se îngrijoreze că mintea nu îi mai funcţiona, însă era mult prea obosită ca să se gândească la asta.

Se prăbuşi goală şi cu faţa în jos pe pat, adormind în câteva secunde.

Eve se trezi din somn, excitată într-un mod incredibil.

Palmele lui Roarke se plimbau agale pe trupul ei, mângâind-o. Le cunoştea textura şi ritmul. Inima îi bubui în spatele sternului, după care urcă în gât odată cu sărutul lui lacom pe buzele ei. Buzele lui erau fierbinţi, lacome, pline de pasiune, nelăsându-i decât o alternativă, aceea de-a răspunde cu aceeaşi monedă. Chiar în timp ce ea încerca să-l cuprindă cu braţele, degetele lui lungi şi pricepute o penetrară

adânc, strecurându-se în miezul feminității ei, provocându-i un orgasm de-a dreptul uimitor.

Cuprinzându-i sânul cu gura, el începu să sugă cu sete și pricepere, strângându-l apoi cu dinții. Palmele lui elegante erau neobosite, astfel că strigătele erau niște vaiete lungi, pline de gratitudine, dar și o expresie a stării de șoc de care era cuprinsă. Următorul punct culminant fu și mai uimitor decât primul, datorită intensității sale.

Mâinile ei căutau disperate un sprijin în așternuturile șifonate și răscolite, dar absolut nimic nu-i putea oferi ancora de care avea nevoie. În timp ce trupul ei se arcui pentru a doua oară, se agăță de trupul lui, unghiile alunecând de-a lungul coloanei lui, înainte ca palmele ei să se strecoare în părul lui, strângând cu putere.

— Dumnezule! Acesta fu singurul cuvânt coerent pe care reuși să-l rostească în timp ce el plonjă în adâncul ei, atât de adânc și cu atâta forță, încât ea se miră că nu-și dăduse deja sufletul din pricina plăcerii care o cotropise. Trupul ei se arcui neajutorat, iar și iar, frenetic, continuând să tremure chiar și după ce el se prăbuși satisfăcut deasupra ei.

El slobozi un oftat lung și fericit, alintându-i leneș și tandru urechea.

— Îmi cer iertare că te-am trezit.

— Roarke? Ahhh, tu erai?

El o mușcă.

Ea surâse tăcut în întuneric.

— Nu-mi imaginam că te voi vedea mai devreme de mâine.

— Am avut noroc. Și, după aceea, ți-am luat urma până în dormitor.

— Am fost în oraş, cu Mavis. Ne-am dus într-un club numit Armageddon. Uite că, uşor-uşor, auzul meu îşi revine. Ea îl mângâie pe spate, după care căscă lung. Nu e dimineaţă, nu-i aşa?

— Nu. Recunoscând îndată tonul ei îngrijorat, el se lăsă pe spate, lipind-o de el şi sărutându-i tâmpla. Culcă-te, Eve.

— Bine. Îl ascultă, adormind în mai puţin de zece secunde.

El se trezi odată cu ivirea zorilor, lăsând-o cuibărită în mijlocul patului. În bucătărie, se duse la *AutoChef* şi programă cafeaua şi pâinea prăjită sub formă de baghetă. Bagheta era expirată, dar, desigur, ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva. Încercând să se poarte ca la el acasă, se aşeză lângă monitorul din bucătărie, răsfoind repede presa, la secţiunea dedicată finanţelor.

Nu reuşi să se concentreze.

Se străduia să nu-i poarte pică pentru că ea preferase patul ei şi nu patul lor. Sau patul pe care el ar fi vrut ca ea să-l considere ca fiind al lor. Nu avea cum să se supere pe ea pentru că îşi dorea puţină intimitate, înţelegea perfect nevoia de intimitate a fiecăruia. Dar casa lui era destul de mare, astfel ca ea să-şi poată alege o aripă a ei, dacă asta îşi dorea.

Plecând din faţa monitorului, se duse la fereastră. Nu era obişnuit cu genul acesta de competiţie, cu războiul în care trebuia să pună în balanţă şi nevoile altcuiva, crescuse gândindu-se la el însuşi şi la nimeni altcineva. Trebuise mai întâi să supravieţuiască şi abia apoi să învingă, să obţină succesul scontat. Şi ambele erau pentru el la fel de importante.

Era foarte greu să renunţe la acest obicei – sau îi fusese greu, până ce o întâlnise pe Eve.

Era umilitor să admită, chiar şi pentru sine, că ori de câte ori pleca într-o călătorie de afaceri, în inima lui încolţea sămânţa temei că ea va hotărî să renunţe la el imediat ce el avea să revină acasă.

Ideea era că el îşi dorea exact ce ea părea să-i refuze. Un angajament.

Revenind de la fereastră, se aşeză din nou în faţa monitorului, forţându-se să citească.

— Bună dimineaţa, rosti Eve din pragul uşii. Surâsul ei fu unul rapid şi vesel, datorită vederii lui, dar şi datorită mulţumirii că vizita sa la Armageddon nu avusese consecinţele de care se temuse. Se simţise groaznic.

— Baghetele tale sunt expirate.

— Mmmm. Ea vru să verifice, muşcând din cea aflată pe masă. Daaap, ai dreptate. Cafeaua era însă întotdeauna mult mai proaspătă. Ai găsit vreo ştire care ar trebui să mă îngrijoreze?

— Te preocupă preluarea companiei Treegro?

Eve închise pe jumătate un ochi, sorbind prima ceaşcă de cafea.

— Ce e Treegro asta şi cine are de gând să o preia?

— E o companie care are ca domeniu de activitate reîmpădurirea, asta dincolo de numele său mai mult decât adorabil. Eu mă pregătesc să o preiau.

Ea scoase nişte sunete nedesluşite.

— Mi-am imaginat. Gândul meu era îndreptat mai mult către cazul Towers.

— Mâine are loc serviciul funerar dedicat lui Cicely. Era un om destul de important şi suficient de catolic, astfel încât să merite o slujbă la Catedrala „Sf. Petru".

— Ai de gând să asişti?

— Da, mi-aş putea reprograma câteva întâlniri. Dar tu?

— Daap. Căzând pe gânduri, Eve se rezemă de blatul bucătăriei. Poate că ucigaşul va fi şi el prezent.

Ea îl studie atent în vreme ce el se uita atent la informaţiile afişate pe monitor. Probabil că el nu se simţea bine în bucătăria ei, cugetă ea, îmbrăcat în cămaşa aceea elegantă şi scumpă din olandă, cu părul său bogat aranjat pe spate, ce-i lăsa liber chipul de-a dreptul remarcabil.

Aştepta în continuare ca el să pară total nepotrivit acelui loc, în compania ei.

— S-a întâmplat ceva? şopti el, conştient că ea îl privea atât de atent.

— Nu. Mă gândeam. Cât de bine îl cunoşti pe Angelini?

— Pe Marco? Roarke se încruntă datorită unui amănunt afişat pe ecran, după care îşi luă agenda şi notă ceva. Ne întâlnim destul de des în drumurile noastre. Cum e şi normal, e un om de afaceri prevăzător şi un tată întotdeauna devotat copiilor lui. Preferă să-şi petreacă timpul în Italia, cu toate că baza afacerilor sale se află aici, la New York. E un sponsor generos al Bisericii Catolice.

— Are şanse să iasă în câştig în urma morţii dnei Towers. Poate că e vorba de o sumă nesemnificativă, însă Feeney se ocupă în prezent de verificarea informaţiilor cu pricina.

— Puteai să mă întrebi pe mine, şopti Roarke. Ţi-aş fi spus că Marco are nişte probleme. Nu e vorba de o situaţie disperată, se corectă el, observând privirea întunecată şi ageră a lui Eve. De mai bine de

un an, a făcut câteva achiziţii pe baza unor sfaturi cât se poate de proaste.

— Ai declarat adineauri că e o fire precaută.

— În limite normale, asta am spus. A cumpărat nişte artefacte religioase fără a beneficia de o autentificare corectă. Zelul lui era cel specific unui om de afaceri. Acestea erau, în realitate, nişte falsuri, aşa că a suferit o pierdere financiară substanţială.

— Cât de substanţială?

— Mai mult de trei milioane. La nevoie, pot să-ţi ofer datele exacte ale acestei afaceri. O să-şi revină, adăugă Roarke, ridicând din umăr pentru cele trei milioane de dolari cu care Eve era convinsă că nu s-ar fi obişnuit în vecii vecilor. Are nevoie de puţină concentrare şi să extindă puţin pe ici, pe colo. Aş zice că mai mult i-a fost afectată mândria decât buzunarul.

— Cam ce procent din Mercury deţinea Towers?

— La valoarea de azi a pieţei? El scoase la vedere jurnalul său de buzunar, frunzărind câteva date şi cifre. Între cinci şi şapte.

— Milioane?

— Da, răspunse Roarke, surâzând uşor. Desigur.

— Dumnezeule! De aceea trăia ea ca o regină.

— Marco a făcut nişte investiţii excelente în numele ei. Îşi dorea ca mama copiilor lui să ducă o viaţă confortabilă.

— Cred că diferă dramatic de mult concepţia noastră despre confort.

— În aparenţă. Roarke puse de-o parte jurnalul, după care se ridică pentru a reumple ceştile cu cafea, a lui şi a ei. Un airbus trecu huruind prin dreptul ferestrei, urmat de câteva aeronave private. Tu bănuieşti că Marco a ucis-o ca să-şi recapete stabilitatea financiară?

— Banii rămân mereu o motivaţie perfect valabilă. Ieri i-am luat un interogatoriu. Şi mi-am dat seama imediat că ceva nu e în regulă. Acum încep să pricep de ce.

Luă cea de-a doua ceaşcă de cafea oferită de el, după care se duse în faţa ferestrei, acolo unde poluarea fonică era din ce în ce mai accentuată, ca apoi să înceteze brusc. Halatul îi căzuse uşor de pe umeri. Ca din întâmplare, Roarke îl aranjă la loc. O grămadă de navetişti plictisiţi se zgâiau de multe ori ore în şir, aşteptând o oportunitate ca aceea.

— Pe urmă, mai e şi povestea asta cu divorţul amiabil, continuă ea, dar a cui o fi fost ideea? La catolici, divorţul devine o chestiune complicată, mai ales dacă mai sunt şi copiii la mijloc. Nu trebuiau să obţină un fel de „aprobare"?

— Dispensă, o corectă Roarke. E o chestiune tare complicată, dar Marco şi Cicely îl cunoşteau pe arhiepiscop.

— El nu s-a recăsătorit, sublinie Eve, lăsând de-o parte ceaşca de cafea. Nu am reuşit să aflu dacă a avut sau nu o relaţie stabilă, serioasă. În schimb, dna procuror Towers avea de ceva vreme o relaţie intimă cu Hammett. Oare ce părere avea Angelini despre faptul că mama copiilor săi îl iubea pe unul din partenerii lui de afaceri?

— Dacă eram în locul lui, îl omoram pe partener.

— Da, acesta e stilul tău, replică Eve, privindu-l o clipă. Îmi imaginez că i-ai omorî pe amândoi.

— Ce bine mă cunoşti! El se apropie şi mai mult de ea, punându-şi palmele pe umerii ei. În privinţa situaţiei financiare, poate că va trebui să ţii seama că oricare ar fi procentul deţinut de Cicely la Mercury,

Angelini deţine unul egal cu al ei. Aveau acelaşi număr de acţiuni.

— Drăcia dracului! spuse Eve frustrată. Bani şi iar bani, mereu bani. Va trebui să adulmec „aroma" asta până dau de o alta. El continua să stea acolo, cu palmele lipite de umerii ei, cu ochii aţintiţi într-ai ei.

— La ce te uiţi?

— La strălucirea din ochii tăi. El îi atinse buzele uşor, tandru, o dată şi încă o dată. Într-un fel, îl compătimesc pe Marco, să ştii, pentru că mi-am amintit cum e să ai parte de privirea şi tenacitatea asta.

— Tu nu ai omorât pe nimeni, îi aminti ea. În ultimii ani.

— Ei bine, tu nu ai fost sigură de asta multă vreme, şi cu toate astea... erai deja... pierdută. Acum noi doi – Beeper-ul ceasului său începu a ţârâi. O, la naiba! El o sărută din nou, repede şi distrat. Trebuie să amânăm discuţia asta. Am o întâlnire.

La ţanc, cugetă Eve. Pasiunea tulbură mereu limpezimea creierului.

— Atunci, ne vedem mai târziu.

— Acasă?

Ea sorbi din ceaşcă.

— Acasă la tine, bineînţeles.

În privirea sa licări nerăbdarea, în timp ce-şi îmbrăca haina. Umflătura buzunarului îi aminti brusc un anumit detaliu.

— O, aproape că era să uit. Ţi-am adus un cadou din Australia.

Cu o uşoară ezitare, Eve luă cutiuţa netedă şi aurie. Imediat ce o deschise, ezitarea se risipi. Nu mai era loc şi pentru ea, având în vedere panica groaznică ce puse de îndată stăpânire pe ea:

— Pentru Dumnezeu, Roarke, tu ai înnebunit!?

Era un diamant. Avea suficiente cunoştinţe în domeniu ca să fie sigură de asta. Piatra aceea era prinsă de un lănţişor de aur spiralat, aruncând în jur scântei ca de foc. Având forma unei lacrimi, el era prelung, de mărimea primei falange de la degetul mare al mâinii.

— Ei îi spun „Lacrima uriaşului", zise el pe un ton natural, scoţând lănţişorul din cutie şi dându-l dincolo de capul ei pentru a reuşi să i-l agaţe la gât. A fost extras din mină cu aproape 150 de ani în urmă. Şi, din întâmplare, a fost scos la vânzare chiar când mă aflam la Sydney. Se retrase câţiva paşi, studiind strălucirea puternică a diamantului ce se odihnea pe bleul capotului ei. Da, ţi se potriveşte. Exact cum mi-am imaginat. După aceea, îi cercetă chipul, zâmbind. Ooo, văd că te aşteptai la un kiwi! Nu, poate îl vei primi data viitoare. În clipa în care se aplecă să o sărute de rămas-bun, rămase ca trăsnit, simţind cum palma ei îl pocneşte peste obraz.

— S-a întâmplat ceva?

— E o nebunie. Doar nu te aşteptai să mă arăt încântată.

— Dar tu porţi uneori bijuterii. Pentru a dovedi că avea dreptate, arătă către cercelul de aur de la urechea ei.

— Da, aşa e, dar le cumpăr singură, de la o tarabă de pe Lex.

— Ei, eu nu, zise el simplu.

— Ia-l înapoi.

El vru să-l scoată de la gât, dar el îşi puse palmele peste ale ei.

— Nu se potrivește cu costmul meu. Eve, nu trebuie să te albești așa la față doar pentru că ai primit un cadou. Cuprins de disperare, el o zgâlțâi ușor. Lănțișorul acesta mi-a atras atenția și, în clipa aceea, m-am gândit la tine. La dracu', eu mă gândesc la tine tot timpul. L-am cumpărat fiindcă te iubesc. Doamne, când o să accepți asta?

— Nu o să-mi faci una ca asta. Își zise sieși că era calmă, extrem de calmă. Pentru că avea dreptate, mare dreptate. Izbucnirea lui nu o îngrijora, pentru că-l mai văzuse ieșindu-și din fire în felul acesta. Dar piatra aceea atârna la gâtul ei și lucrul acesta o îngrijora cu adevărat.

— Ce nu pot să-ți fac, Eve? Mai exact ce?

— Nu o să-mi dăruiești diamante. Îngrozită și furioasă, ea se smulse de lângă el. Nu mă vei obliga să primesc ceea ce nu doresc sau să fiu ceea ce nu pot fi. Crezi că eu nu știu de ce te-ai străduit tu în ultimele luni. Chiar îți imaginezi că sunt o tâmpită?

Ochii lui scoteau scântei, la fel ca și piatra ce se odihnea cuminte între sânii ei.

— Nu, eu nu cred că ești tâmpită. Dar cred că ești o lașă.

Pumnul ei se ridică cât ai clipi. Doamne ce mult ar fi vrut să-l folosească, ca să șteargă rânjetul acela arogant și ironic întipărit pe chipul lui. Dacă el nu ar fi avut dreptate, cu siguranță l-ar fi folosit. Așa era obligată să pună la bătaie alte arme.

— Crezi că mă poți face dependentă de tine, trăind în fortăreața ta aurită, purtând numai mătăsuri. Ei bine, uite că eu nu dau doi bani pe toate chestiile astea.

— O știu deja.

— Nu am nevoie nici de mâncarea ta sofisticată, nici de cadourile tale elegante şi nici de vorbele tale meşteşugite. Ştiu bine care e ţinta pe care o urmăreşti, Roarke. Spune şi tu „te iubesc" la intervale regulate şi o să înveţe şi ea să-ţi răspundă la fel. Ca un căţeluş bine dresat.

— Ca un căţeluş, repetă, furia lui devenind una de gheaţă. Văd că m-am înşelat. Tu chiar eşti tâmpită. Chiar crezi că aici e vorba de putere şi control? N-ai decât să crezi, dacă asta vrei. M-am săturat să-mi tot reproşezi ceea ce simt pentru tine, dispreţuindu-mi sentimentele. Eu am greşit, fiindcă am permis una ca asta, dar pot oricând să îndrept lucrurile.

— Niciodată eu nu am...

— Da, aşa e, tu nu ai făcut niciodată nimic, o întrerupse el cu răceală. Nu ţi-ai călcat pe mândrie ca să-mi spui şi tu aceleaşi vorbe. Ai preferat să păstrezi ascunzătoarea asta, în loc să locuieşti cu mine, angajându-te astfel într-o relaţie ca la carte. Eve, te-am lăsat pe tine să trasezi drumul, dar de-acum încolo o voi face eu. În secunda aceea nu mai era vorba de o simplă ieşire din fire, ci de durerea dinăuntrul lui. În afară de asta, era adevărat. Eu vreau tot, spuse el fără ocolişuri. Totul sau nimic.

Ea nu avea de gând să intre în panică. El nu o va face să intre în panică, aşa cum se întâmplă de obicei după o primă noapte de sex după care habar nu prea ai ce va urma.

— Adică ce vrei să spui, mai exact?

— Adică o relaţie nu înseamnă doar sex.

— Dar nu e vorba doar de sex. Tu ştii bine...

— Nu, nu ştiu. Acum totul depinde de tine – de fapt, aşa a fost mereu. Dar de data asta, va trebui să vii tu la mine.

— Nu pot suferi niciun ultimatum.

— Ei, cu atât mai rău! El o privi lung, pentru ultima dată.

— Rămas-bun, Eve.

— Dar nu poţi pleca aşa...

— Ooo, ba da. Şi nici măcar nu privi în urma lui. Pot.

Ea rămase cu gura căscată, auzind cum uşa se trântea cu putere în urma lui. Pentru câteva secunde, rămase locului, împietrită, soarele strălucind în diamantul de la gâtul său. După aceea începu să tremure. Din cauza furiei, îşi spuse ea, smulgându-şi nepreţuita bijuterie de la gât şi trântind-o pe dulap.

El şi-o fi închipuit că va alerga, umilă şi distrusă după el, implorându-l să nu plece. Bun, nu avea de cât să aştepte o mie de ani de acum încolo. Eve Dallas nici nu se umilea şi nici nu implora.

Închise ochii, străduindu-se să facă faţă unei dureri mai puternice şi mai şocante decât raza unui laser. *Dar cine dracu' e Eve Dallas?* se întrebă ea. *Nu era asta, oare, esenţa întregii poveşti?*

Renunţă să se mai gândească la asta. Ce altceva ar fi putut face? Munca ei era pe primul plan. Trebuia să fie. Dacă nu era un poliţist bun, atunci însemna că nu mai valora absolut nimic. Se simţea devastată şi neajutorată ca în vremea copilăriei, zăcând plină de vânătăi, traumatizată şi deziluzionată pe o stradă din Dallas.

Da, putea să se cufunde în munca ei, în presiunea şi în multele sarcini pe care le avea de rezolvat. În plus, când se afla în biroul comandantului Whitney,

ea nu era decât un anchetator-şef care trebuia să rezolve o crimă.

— Ea avea mulţi duşmani, dle comandant.

— Toţi avem. Ochii lui erau iar limpezi şi pătrunzători. Durerea nu reuşise niciodată să compleşească sentimentul responsabilităţii.

— Feeney a reuşit să alcătuiască o listă a celor pe care i-a condamnat. Acum ne ocupăm de fiecare în parte, concentrându-ne asupra celor care sunt în viaţă, asupra familiilor lor şi a partenerilor acestora. O persoană pe care ea a condamnat-o la ani lungi de închisoare avea de ce s-o urască. Următorii pe listă sunt delincvenţii care nu au putut fi aduşi pe drumul cel bun. Nebunii reuşesc uneori să scape. Ea a condamnat un număr mare de persoane cu probleme psihice şi unii dintre ei au reuşit să scape.

— Asta înseamnă să-ţi petreci foarte, foarte multă vreme în faţa unui computer, Dallas.

Era o remarcă subtilă referitor la bugetul de care dispuneau, dar ea se hotărî s-o ignore.

— Vă mulţumesc că l-aţi rugat pe Feeney să colaboreze cu mine, pentru că fără el nu aş fi reuşit să verific atât de multe date. Dle comandant, verificările acestea sunt deocamdată DE SUPRAFAŢĂ, dar eu nu cred că a fost atacată în calitate de procuror.

El se rezemă de spătar, înclină capul într-o parte şi aşteptă.

— Cred că a fost un gest cu conotaţii personale. Încerca să „acopere" ceva. Pentru ea însăşi, pentru altcineva. A anulat funcţia „înregistrare" în cazul linkului său.

— Am citit raportul tău, locotenente. Vrei să spui că dna procuror Towers era implicată în ceva ilegal?

— Mă întrebați acest lucru în calitate de amic sau de comandant?

Strânse din dinți înainte de a se putea stăpâni. După câteva clipe în care luptă cu sine, aprobă.

— Foarte bună observația ta, dră locotenent. În calitate de comandant.

— Nu știu dacă era vorba de o acțiune ilegală. Dar în faza prezentă a anchetei noastre, cred că victima dorea să nu se descopere un anumit detaliu din respectiva înregistrare. Cred că era ceva suficient de important, din moment ce s-a îmbrăcat și a ieșit iar în ploaie ca să se întâlnească cu cineva. Indiferent despre ce era vorba, era sigură că la întâlnirea aceea se va duce singură și că nu va rămâne nicio dovadă legată de cel care a apelat-o. Dle comandant, eu trebuie să stau de vorbă cu membrii familiei, cu prietenii ei apropiați și cu soția dv.

Comandantul acceptă situația ori măcar se strădui s-o accepte. De-a lungul carierei sale, se străduise din greu să-i țină pe cei dragi departe de toate neplăcerile și urâțeniile meseriei lui. Acum trebuia să-i expună pe cei pe care-i iubea.

— Ai adresa mea, locotenente. Chiar în clipa asta o voi apela pe soția mea și o s-o rog să te aștepte.

— În regulă, domnule. Vă mulțumesc.

Anna Whitney făcuse un cămin frumos și confortabil din casa lor cu două etaje situată pe o stradă liniștită, în suburbiile lui White Plains. Aici își crescuse copiii, și o făcuse cât se poate de bine, alegând cariera de mamă și nu pe cea de profesor. Nu salariul acordat de stat pentru părinții cu program non-stop fusese cel care o determinase să ia o aseme-

nea decizie, ci încântarea aceea de a şti că nu vei pierde nicio secundă din dezvoltarea copiilor tăi.

Îşi meritase din plin salariul. Acum, când copiii erau deja nişte adulţi, îşi merita din plin retragerea la „pensie", dedicându-se cu acelaşi devotament îngrijirii căminului lor, soţului ei şi reputaţiei ei de gazdă. Ori de câte ori putea, îi aduna acasă pe toţi nepoţii ei. Iar seara, obişnuia să organizeze cine festive.

Anna Whitney ura singurătatea.

Dar Eve o găsi singură acasă. Ca de obicei, înfăţişarea sa era una impecabilă: cosmeticele fuseseră aplicate cu grijă şi pricepere, iar părul blond deschis era coafat spre spate, într-un stil extrem de potrivit chipului ei atrăgător.

Purta o singură piesă de vestimentaţie din bumbac american de calitate, iar pe mâna întinsă spre Eve în semn de bun venit strălucea doar verigheta.

— Dră locotenent, soţul meu m-a anunţat despre vizita dv.

— Îmi cer scuze pentru deranj dnă Whitney.

— Nu e nevoie să vă cereţi scuze. Sunt soţie de poliţist. Intraţi. Am pregătit puţină limonadă. Din păcate, e preparată cu ajutorul tabletelor. Proaspătă ori congelată, e destul de dificil să faci rost de ea. E cam devreme pentru limonadă, dar azi am plătit un yen pentru ea.

Eve o lăsă pe Anna să continue monologul, în timp ce păşeau împreună în livingul aranjat într-un stil formal, cu scaunele sale cu spătar tare şi cu sofaua ei cu capete dreptunghiulare.

Limonada avea un gust bun, iar Eve declară în consecinţă chiar după ce o gustă.

— Ştiţi că slujba va avea loc mâine dimineaţă, la zece.

— Da, doamnă. Voi asista şi eu.

— A primit deja o mulţime de flori. Am reuşit să aranjăm totul astfel ca imediat după slujbă, florile să poată fi trimise... dar nu de asta aţi venit aici.

— Dna procuror Towers a fost una dintre bunele dv. prietene.

— A fost o bună prietenă a mea şi a soţului meu.

— Copiii ei locuiesc în prezent la dv.?

— Da, acum ei... acum s-au dus cu Marco ca să stea de vorbă cu arhiepiscopul despre înhumare.

— Au o relaţie strânsă cu tatăl lor.

— Da.

— Dnă Whitney, de ce au ales să stea aici şi nu cu tatăl lor?

— Am hotărât cu toţii că aşa e mult mai bine. În casă – în casa lui Marco sunt atât de multe amintiri. Cicely a locuit acolo pe vremea când copiii ei erau foarte mici. După aceea mai e vorba şi de presă. Presa nu cunoaşte adresa noastră, iar noi nu vrem ca aceşti copii să aibă de-a face cu reporterii. Pe Marco l-au hărţuit îngrozitor. Mâine va fi cu totul altfel, bineînţeles.

Mâinile ei se agăţară de partea de mijloc a vestimentaţiei sale dintr-o singură piesă, după care se calmară, rămânând iar nemişcate şi întinse.

— Mâine vor trebui să dea piept cu mass-media. Încă nu şi-au revenit din şoc. Chiar şi Randall. Randall Slade, logodnicul Mirinei. El se înţelegea de minune cu Cicely.

— Locuieşte şi el aici.

— Date fiind circumstanţele, el a fost lângă Mirina tot timpul. Ea e o tânără nespus de puternică, dră

locotenent, dar chiar şi o femeie puternică are nevoie de un braţ pe care să se sprijine din când în când.

Eve blocă repede imaginea lui Roarke care apăruse în mintea ei. Din cauza efortului ei, vocea sa se dovedi mai formală ca de obicei, în vreme ce-i adresa Annei întrebările de rutină.

— M-am întrebat de nenumărate ori ce Dumnezeu a determinat-o să se ducă într-un cartier ca acela, rosti Anna pe post de concluzie. Da, Cicely putea foarte bine să fie un om încăpăţânat şi extrem de hotărât, dar rareori se dovedea o fire impulsivă sau capabilă de gesturi prosteşti.

— Ea obişnuia să discute cu dv., să se confeseze.

— Am fost ca două surori.

— Dacă ar fi avut vreun necaz, s-ar fi confesat dumneavoastră? Dacă vreun apropiat de-al său ar fi avut probleme?

— Sunt înclinată să cred că da. Dar, în primul rând, ar fi vrut să rezolve singură problema, sau măcar ar fi încercat. Ochii erau scăldaţi în lacrimi, dar nu alunecară pe obraji. Dar, mai devreme sau mai târziu, şi-ar fi descărcat sufletul şi furia în faţa mea.

Dacă ar mai fi avut timp, cugetă Eve.

— Nu aveţi idee ce anume o preocupa în ultima vreme, cu puţin timp înainte de moarte?

— Nu-mi vine în minte nimic important. Nunta fiicei – faptul că îmbătrânea. Făceam glume, spunând că foarte curând va deveni şi bunică. Nu, declară Anna râzând, observând privirea lui Eve. Nu Mirina nu e gravidă, cu toate că vestea asta ar fi bucurat-o foarte mult pe mama sa. Îşi făcea griji şi în privinţa lui David. Se va aşeza sau nu la casa lui? Era fericit?

— Şi era?

Privirea ei se înnegură iar, înainte să lase ochii spre podea. David e la fel de impozant ca şi tatăl lui. Îi place să conducă, să facă afaceri. Călătoreşte foarte mult ca om de afaceri, caută mereu domenii şi locaţii noi în care să investească, noi oportunităţi. Nu am nicio îndoială că în momentul retragerii lui Marco, el va prelua afacerea.

Ea ezită, vrând parcă să mai adauge ceva, dar imediat schimbă direcţia, cu calm şi pe nesimţite.

— Mirina, pe de altă parte, preferă să locuiască într-o singură locaţie. Are un magazin la Roma. Acolo l-a cunoscut pe Randall. El e designer. În prezent, colecţia sa vestimentară poate fi admirată doar în magazinul ei. E, într-adevăr, un tânăr talentat. Ceea ce port eu acum, arăta ea către vestimentaţia mulată pe care o adoptase, e creaţia lui.

— Arată foarte bine. Deci, din câte ştiţi dv., dna procuror Towers nu avea de ce să-şi facă griji pentru copiii săi. Nu simţea nevoia să îndrepte sau să ascundă ceva, nu?

— Să ascundă? Nu, sigur că nu. Sunt doi copii inteligenţi şi împliniţi.

— Şi fostul soţ. Are probleme în afaceri?

— Marco? Are probleme? Anna ridică din umeri, alungând ideea. Sunt convinsă că le va rezolva. Eu nu am fost niciodată o fană a afacerilor, precum Cicely.

— Deci, era implicată în afaceri. În mod direct?

— Bineînţeles. Cicely voia neapărat să fie la curent cu ce se petrece şi să aibă un cuvânt de spus. Eu nu am înţeles niciodată cum încăpeau atâtea în mintea ei. Dacă Marco ar fi avut necazuri, ea sigur ar fi ştiut şi i-ar fi oferit, pe loc, vreo şase soluţii. Avea într-adevăr o inteligenţă ieşită din comun. Imediat ce

vocea începu a-i tremura, Anna duse repede palma la buze.

— Îmi pare rău, dnă Whitney.

— Nu, e în regulă. Acum mi-am mai revenit. M-a ajutat foarte mult faptul că ambii copii au fost aici. Le ţin loc de mamă. Dar nu pot face ceea ce faci dumneata, adică nu am cum să-l caut pe ucigaşul ei. Dar măcar atâta pot face şi eu, să am grijă de copiii ei.

— În privinţa asta, sunt foarte norocoşi, rosti Eve încet, surprinsă de propriile vorbe şi de sinceritatea lor. În mod straniu, o considerase întotdeauna pe Anna Whitney drept o mică pacoste nesuferită. Dnă Whitney, mi-aţi putea vorbi puţin despre relaţia dintre dna procuror Towers şi George Hammett.

Anna tresări.

— Erau foarte buni prieteni, ţineau foarte mult unul la celălalt.

— Dl. Hammett mi-a mărturisit că se iubeau.

Anna scoase un oftat lung. Era o tradiţionalistă şi nu se jena să o recunoască.

— În regulă, prin urmare, e adevărat. Dar el nu era potrivit pentru ea.

— De ce?

— E o fire încăpăţânată. George mi-e foarte drag şi, în plus, a avut mare grijă de Cicely. Dar o femeie nu poate fi prea fericită când se retrage, aproape în fiecare seară, în apartamentul ei gol, găsind acolo un pat în care nu o aşteaptă nimeni. Asta era ceea ce-şi dorea George şi Cicely se amăgea că asta ar fi şi dorinţa ei.

— Şi nu era adevărat.

— Cu siguranţă nu asta îşi dorea, se răsti Anna, ca şi cum relua un argument care o înfuriase de

nenumărate ori. Aşa cum i-am spus şi eu de multe ori, nu e suficient să munceşti. Pur şi simplu, ea nu avea o relaţie suficient de serioasă cu George ca să poată risca.

— Să rişte?

— Mă refer la riscul emoţional, zise Anna, nerăbdătoare. Voi, poliţiştii, trataţi totul prea mot-à-mot. Ea îşi dorea mai mult o viaţă aşezată, liniştită în locul unei relaţii în care să se implice trup şi suflet.

— Am impresia că dl. Hammett a regretat foarte tare această atitudine, fiindcă a iubit-o foarte mult.

— Dacă a iubit-o, de ce nu a insistat, de ce nu a făcut mai mult? întrebă Anna plină de supărare, lacrimile stând gata să izbucnească. N-ar mai fi murit în halul ăla, singură şi părăsită, nu-i aşa? Nu ar mai fi fost singură.

Eve părăsi suburbiile liniştite şi, mânată de un impuls, trase pe dreapta la un colţ de stradă, după care se aşeză mai comod în scaunul său. Avea nevoie de câteva clipe de reflecţie. Dar asta nu avea de-a face cu Roarke, îşi zise ea din nou, vrând să fie sigură că spunea adevărul. Nu avea de ce să se gândească la el. Lucrul acesta era deja stabilit şi lămurit.

Simţind că merită să încerce, se conectă cu computerul de la biroul ei, solicitându-i informaţii legate de David Angelini. Dacă semăna într-adevăr cu tatăl lui, atunci poate că încheiase şi el câteva investiţii care dăduseră greş. Între timp, ceru şi datele referitoare la Randall Slade şi la magazinul de modă din Roma.

În caz că ar fi dat de un indiciu interesant, atunci era musai să se gândească la rezervarea unui bilet de avion spre Europa, cu plecare din New York, bineînţeles.

La dracu', o femeie care nu are nimic pe suflet, nu pleacă în miez de noapte din apartamentul ei primitor şi uscat.

Fire încăpăţânată, Eve recapitulă firul evenimentelor în mintea sa. Între timp, însă, studie împrejurimile. Arborii bătrâni şi umbroşi se zăreau de jur împrejurul unor grădini superbe de mici dimensiuni, în mijlocul cărora tronau casele complet autonome, cu unul sau două etaje.

Oare cum ar fi fost să fi crescut şi ea într-o asemenea comunitate, într-un cartier atât de frumos şi ordonat? Oare te făcea să te simţi în siguranţă, încrezător, aşa cum să fie târâtă dintr-o cameră mizerabilă în alta, dintr-o stradă împuţită în alta, a făcuto pe ea să se simtă murdară şi instabilă?

Poate că şi în cartierul acesta existau taţi care intrau pe furiş în dormitoarele fiicelor lor. Dar era greu de crezut că se putea întâmpla una ca asta. Taţii de aici nu aveau cum să miroasă a băutură ieftină şi a sudoare acrită şi nici nu aveau nişte degete groase care se înfigeau în carnea moale a unei copile inocente.

Eve se trezi foindu-se în scaun, încercând să-şi înăbuşe un hohot de plâns.

Nu nu va face una ca asta. Nu avea de ce să-şi amintească. Nu avea de ce să se lase iar bântuită de imaginea acelui chip care se aplecase deasupra ei în întuneric sau de gustul şi mirosul palmei care-i acoperise gura ca să-i înăbuşe ţipetele.

Nu, nu va permite una ca asta. Toate astea se întâmplaseră altcuiva, unei fetiţe de al cărui nume nici nu-şi mai aducea aminte. Dacă ar fi încercat să şi-l amintească, dacă şi-ar fi dat voie sieşi să rememoreze acele clipe, atunci ar fi redevenit micuţa şi neajutorata Eve.

Îşi rezemă capul în tetieră, încercând din răsputeri să se calmeze. Dacă nu s-ar fi lăsat purtată de valul autocompătimirii, atunci poate ar fi observat-o pe femeia care tocmai spărsese o fereastră la ferma situată pe partea de vizavi a străzii, înainte ca primul ciob să cadă cu zgomot.

Dar de ce naiba, se întrebă Eve furioasă, se oprise ea cu maşina tocmai acolo? Avea chef într-adevăr să aibă de-a face cu un delict şi cu o zonă care, scriptic, nu intra în jurisdicţia ei?

După aceea se gândi la familia cumsecade care locuia acolo şi care în seara aceea urma să vină acasă şi să descopere că i se furaseră lucrurile de valoare pe care le posedase.

Oftând a jale şi nemulţumire, a coborât din automobil. În clipa în care Eve ajunse lângă ea, femeia intrase pe jumătate dincolo de pervazul ferestrei. Scutul de securitate fusese deja dezactivat cu ajutorul unei unelte ieftine, de care dispuneau aproape toate dispozitivele electronice. Clătinând din cap în faţa naivităţii de care dăduse dovadă cetăţeana cu pricina, Eve o pocni pe hoaţă, strategic peste fese, acestea tocmai străduindu-se din greu să treacă, aşa mari cum erau, pe partea cealaltă.

— Doamnă dragă, aţi uitat codul?

Răspunsul fu o lovitură zdravănă în umărul ei. Eve se consideră, totuşi, norocoasă, având în vedere

că nu o pocnise direct în faţă. Cu toate astea, se trezi lăsându-se pe vine, peste un răsad de lalele tinere. Hoaţa se lansă iar în afara ferestrei, învârtindu-se în loc asemenea unui dop, după care o porni la goană de-a lungul peluzei.

Poate că dacă n-ar fi durut-o atât de tare umărul, Eve ar fi lăsat-o să scape. O prinse din zbor pe noua ei belea, astfel că amândouă aterizară pe pământ, strivind câteva rânduri de pansele ce se deschiseră fericite în faţa razelor de soare.

„Ia-ţi labele de pe mine sau te omor!"

Eve reflectă câteva secunde la ameninţarea cu pricina. Femeia era cu douăzeci de kilograme mai grea decât ea. Ca să fie sigură că ameninţarea ei nu avea sorţi de izbândă, împunse cu cotul în traheea femeii, după care îi arătă legitimaţia.

— Eşti arestată!

Femeia îşi dădu ochii negri peste cap în semn de dezgust.

— Ce mama dracului caută pe aici un poliţist care are treabă în oraş? Nu mai ştii pe unde-i Manhattan-ul, cretino?

— Eiiii, se pare că m-am rătăcit. Eve rămase cu cotul sprijinit în acelaşi loc, adăugând încă puţină presiune, pentru propria ei satisfacţie, scoţând apoi din buzunar staţia de comunicare şi solicitând prezenţa celui mai apropiat echipaj de poliţie care deservea suburbia cu pricina.

.....

6

A doua zi de dimineaţă, durerea din umărul ei era la fel de ascuţită precum vocea lui Mavis în clipa în care interpretase melodia de final a show-ului ei. Eve fu obligată să recunoască faptul că acele ceasuri în afara programului pe care le petrecuse alături de Feeney şi noaptea în care se tot răsucise de pe-o parte pe alta, de una singură în patul ei, nu-i fuseseră nici ele de mare ajutor. Nu acceptase să înghită decât un calmant uşor, cel mai inofensiv posibil, administrându-şi o doză mică chiar înainte de a se pregăti să plece la slujba de înmormântare.

Ea şi Feeney reuşiseră să descopere un amănunt destul de stânjenitor. David Angelini făcuse trei plăţi considerabile, retrăgând sumele respective din conturile sale personale cu aproape şase luni în urmă, totalul ridicându-se la 1632 de dolari, dolari americani, desigur.

Asta însemna că s-au cheltuit trei pătrimi din economiile sale, plăţile fiind făcute cash sau sub forma unor cărţi de credit anonime.

Încă mai căutau date referitoare la Rendall Slade şi la Mirina, dar, până în prezent, nu găsiseră nimic

suspect în privinţa celor doi. Formau, pur şi simplu, un cuplu fericit care abia aştepta data nunţii.

Dumnezeule, cum puteai să fii fericit aşteptându-ţi cununia religioasă? se miră Eve, reuşind să găsească, în sfârşit, costumul de culoare gri.

Ooo, nasturele taiorului era şi acum lipsă, realiză ea, vrând să-l coasă la loc. După care îşi aminti că nasturele respectiv rămăsese la Roarke, acesta purtându-l mereu asupra lui, ca pe un soi de talisman ori ca un soi de superstiţie. Ea purta acest costum în ziua în care se cunoscuseră – la slujba dedicată unei alte persoane decedate.

În momentul sosirii ei, Biserica „Sf. Petru" era arhiplină. Poliţiştii, îmbrăcaţi în cele mai bune uniforme ale lor de culoare albastră, flancau perimetrul respectiv, străjuind trei străzi de pe bulevardul Fifth. Ca un fel de gardă de onoare, cugetă Eve, în onoarea unui procuror faţă de care poliţiştii dovedeau foarte mult respect. Traficul terestru şi aerian fuseseră deviate de pe drumul acela superaglomerat, în vreme ce mass-media se înghesuise şi ea, semănând leit cu harababura specifică unei parade, pe partea opusă a bulevardului suficient de larg.

După ce fu oprită şi de cel de-al treilea poliţist în misiune, Eve îşi agăţă legitimaţia la reverul hainei, după care îşi făcu nestingherită loc în catedrala străveche, în sunetele cântecului funebru.

Nu acordase niciodată importanţă ritualurilor bisericeşti. O făceau să se simtă vinovată din anumite motive pe care nu dorise să le analizeze în profunzime. Mirosul de ceară topită şi de tămâie te

copleşea. Anumite ritualuri, cugetă ea, căutând un loc mai ferit, erau la fel de atemporale şi veşnice ca şi luna. Renunţă pe dată la orice speranţă de a reuşi să stea de vorbă cu membrii familiei lui Cicely, chiar în dimineaţa aceea, aşa că se aşeză pe băncuţă, pregătindu-se să asiste la ceremonie.

Ritualurile bisericii catolice erau rostite din nou în limba latină, hotărârea aplicându-se doar în ultimii zece ani de zile. Eve presupuse că lucrul acesta le conferea un soi de misticism şi de unitate respectivelor ritualuri. Limba aceea străveche i se părea una extrem de potrivită, mai ales în cazul unei slujbe de înmormântare.

Vocea pastorului răsună cu putere, luându-i prin surprindere, ridicându-se până în creştetul tavanelor înalte ale bisericii, după care răspunsul adunării se răspândi în aer asemenea unui ecou. În tăcere şi cu atenţia încordată la maxim, Eve studie mulţimea prezentă. Demnitarii şi politicienii stăteau la locurile lor, cu capetele plecate. Ea se poziţionase cât mai aproape posibil, astfel încât să-i poată vedea pe membrii familiei victimei, fie şi numai parţial. În clipa în care Feeney se aşeză alături de ea, Eve înclină capul în direcţia sa.

— Angelini, şopti ea. Şi cea de lângă el trebuie să fie fiica lui.

— Iar la dreapta ei se află logodnicul.

— Uaau-uau! Eve îi studie pe cei doi: un cuplu tânăr şi atrăgător. Femeia era zveltă şi cu părul blond, asemenea mamei ei. Vestimentaţia de culoare neagră pe care o purta era strâmtă şi cu guler înalt, mânecile prelungindu-se până la încheietura mâinii, acolo unde se şi prindeau. Nu purta nici voal şi nici

ochelari care să-i ascundă ochii roşii şi umflaţi. Durerea, simplă, instinctivă, nediluată părea că pluteşte în jurul ei.

Lângă ea, Randall Slade, înalt şi cu braţul lung aşezat după umerii ei. Avea un chip impunător, de-o frumuseţe aproape izbitoare, pe care Eve şi-l aducea foarte bine aminte, fiindcă ea apăruse pe monitorul computerului ei: maxilar lat, nas lung, privire umbrită. Părea înalt şi bine făcut, dar braţul cu care o înconjurase pe ea dovedea multă grijă şi blândeţe.

Pe partea stângă, Angelini era flancat de fiul său, David, care se afla la doar câţiva centimetri distanţă de el. Şi asta indica, în limbajul trupului, desigur, că îl nemulţumea ceva. Se uita drept înainte, iar pe faţa sa nu se citea absolut nimic. Părea ceva mai scund ca tatăl său şi la fel de întunecat pe cât era de sinceră soru sa. Şi, pe deasupra, era singur, cugetă Eve, foarte singur.

Rândul pe care se aşezaseră membrii familiei era completat de George Hammett.

Iar în spatele lor se aflau comandantul, soţia lui şi familia lor.

Ştia bine că Roarke era şi el prezent. Îl zărise deja, mai devreme, la capătul unui rând de bănci, lângă o blondă cu ochii scăldaţi în lacrimi. În clipa de faţă, când Eve aruncă o ocheadă fugară în direcţia lui, îl văzu cum se apleacă spre femeia aceea, şoptindu-i ceva la ureche, fapt ce o făcu pe respectiva să-şi lase obrazul pe umărul lui.

Furioasă pe junghiul acela scurt al geloziei ce o cuprinse, Eve îşi îndreptă din nou atenţia asupra mulţimii. La un moment dat întâlni privirea lui C.J. Morse.

— Cum dracu' a reuşit drăcuşorul ăsta să ajungă aici?

Feeney, un bun catolic, clipi în momentul în care auzi vorba aceea profanatoare.

— Cine?

— Morse – pe partea din stânga.

Întorcând privirea, Feeney reuşi să-l localizeze pe reporter.

— La cât e de aglomerat astăzi, cred că şi cei mai „alunecoşi" să se strecoare fără probleme înăuntru, păcălind paza.

Eve se întrebă dacă ar fi fost bine să-l scoată afară de-acolo, aşa, pentru satisfacţia gestului în sine, după care decise că o asemenea acţiune i-ar conferi exact importanţa şi atenţia după care el tânjea.

— Să-l ia dracu'!

Feeney scoase exact sunetele pe care le emite cineva care este împuns cu un ac.

— Dumnezeule, Dallas, te afli în Biserica „Sf. Petru"!

— Dacă Dumnezeu a creat un asemenea hârciog nemernic, atunci să facă bine să accepte şi plângerile la adresa lui.

— Dă dovadă de ceva mai mult respect, te rog.

Eve o privi din nou pe Mirina, care tocmai îşi ducea mâna la faţă.

— Am respect cu carul, şopti ea. Mult de tot. Zicând acestea, ea trecu pe lângă Feeney şi o porni spre ieşire.

În momentul în care el reuşi s-o ajungă din urmă, ea discutase deja cu unul dintre poliţişti, dându-i instrucţiunile cuvenite.

— Ce s-a întâmplat?

— Simt nevoia să ies puţin la aer. Bisericile îi amintiseră mereu, din cauza aromelor dinlăuntrul lor, de moarte sau de cei trecuţi în lumea drepţilor. Şi vreau să-i dau şi o mică lecţie hârciogului ăluia. Surâzând, ea se întoarse cu faţa la Feeney. Le-am ordonat poliţiştilor să se ocupe de el. Îi vor confisca echipamentul pe care îl are asupra lui, fie el video sau audio. Legea apără dreptul la intimitate.

— Gestul tău o să-l oftice rău de tot.

— Bravoo! Şi el mă oftică pe mine. Ea expiră lung, privind la grămada strânsă pe partea opusă a bulevardului, toţi fiind membri ai mass-mediei. La dracu', publicul nu are dreptul să ştie absolut orice. Dar, cel puţin reporterii strânşi vizavi respectă regulile şi arată, cât de cât, respectul acela de care pomeneai tu faţă de familia victimei.

— Bănuiesc că nu te întorci în biserică.

— Nu mai am ce face acolo.

— Credeam că te vei aşeza alături de Roarke.

— Nu.

Feeney clătină din cap, gata să-şi caute punga cu praline în buzunar, dar îşi aminti, însă, care era evenimentul la care participau.

— Tocmai asta te-a „pus pe jar", copile, nu-i aşa?

— Habar nu am la ce te referi. Ea porni să facă câţiva paşi, fără a alege o destinaţie anume, după care se opri, răsucindu-se în loc.

— Da' cine naiba o fi blonda aia de care părea atât de ataşat?

— N-aş putea să spun. El inspiră uşor printre dinţi. Arăta foarte bine tipa. Vrei să mă duc după el şi să ţi-l aduc?

— Nu, doar să taci din gură. Ea îşi vârî mâinile în buzunare. Soţia comandantului spunea că vor

organiza, după aceea, o mică ceremonie de comemorare la ei acasă, la care vor participa doar apropiaţii. Cam cât crezi că va dura?

— Minim o oră, aşa cred.

— Mă întorc iar la sediu. Ne vedem acasă la dl. comandant, peste două ore.

— Tu eşti şefa.

Ceremonia mică şi privată însemna, de fapt, o adunare de o sută de oameni, strânşi cu toţii în casa de la marginea oraşului. Mâncarea trebuia să aline foamea, băutura trebuia să aline şi să calmeze durerea. Gazdă perfectă, Anna Whitney ieşi în întâmpinarea lui Eve de cum o zări. Vocea îi era domoală, iar pe chip avea întipărită o expresie binevoitoare.

— Dră locotenent, chiar trebuie să faceţi asta acum şi aici?

— Dnă Whitney. Voi fi cât se poate de discretă. Cu cât terminăm mai repede şirul interogatoriilor, cu atât vom reuşi să-l prindem în timp util pe ucigaş.

— Copiii ei sunt, pur şi simplu, devastaţi. Mirina, biata de ea, abia dacă reacţionează. Ar fi mult mai bine dacă aţi...

— Anna, comandantul Whitney aşează o mână pe umărul soţiei lui, lasă pe dra locotenent să-şi facă datoria.

Anna nu mai adăugă nimic, răsucindu-se pe călcâie şi îndepărtându-se de ei cu un pas ţeapăn şi ofensat.

— Azi ne-am luat rămas-bun de la o prietenă nespus de dragă.

— Înţeleg, dle comandant. O să-mi termin treaba cât mai repede posibil.

— Ai mare grijă în privinţa Mirinei, Dallas. În momentul acesta e extrem de vulnerabilă.

— Am înţeles, domnule. Poate că ar fi bine să discut mai întâi cu ea, într-o altă încăpere, între patru ochi.

— Mă ocup eu de asta.

Imediat ce o lăsă singură, Eve o porni din nou către holul de la intrare, dând nas în nas cu Roarke.

— Dră locotenent.

— Roarke. Ea se uită o secundă la paharul cu vin pe care el îl ţinea în mână. Sunt de serviciu.

— Observ. Nu era pentru tine. Ea urmări privirea lui îndreptată spre unul din colţurile încăperii, acolo unde se afla doamna blondă.

— Aşa e. Simţi cum oasele ei îşi schimbă, pur şi simplu, culoarea, înverzindu-se. Oooau, ce repede te mişti!

Înainte ca ea să-l depăşească, el îi puse mâna pe braţ. Vocea şi privirea lui se străduiră să rămână neutre.

— Suzzana e o prietenă de-a noastră, de-a mea şi de-a lui Cicely. E văduva unui poliţist care a fost ucis la datorie. Cicely e cea care l-a trimis pe ucigaş la închisoare, acolo unde-i era locul.

— Suzzanna Kimball, rosti Eve, încercând să-şi înghită propria jenă. Soţul ei a fost un poliţist de nota zece.

— Da, exact asta am aflat şi eu. Cu o urmă fină de amuzament în colţul gurii, el îi măsură o secundă costumul.

— Sper să-l arzi cât mai curând. Griul nu te prinde deloc, locotenente.

— Eu nu dau tonul în modă. Acum te rog să mă scuzi...

El o strânse puţin mai tare de braţ.

— Fii atentă că Randall Slade are ceva probleme la jocurile de noroc, poate te interesează. Datorează sume considerabile câtorva persoane. La fel şi David Angelini.

— Pe bune?

— Da. Eu sunt unul dintre ei.

Ea îl privi atent şi aspru.

— Şi brusc ţi-ai zis că acest lucru m-ar putea interesa.

— Am descoperit, brusc, care-mi sunt interesele. El are o datorie impresionantă la unul din cazinourile mele din Vegas II. După aceea, e vorba şi de un mic scandal petrecut acum câţiva ani, unul legat de ruletă, de o roşcată şi de un satelit de jocuri fără cine ştie ce însemnătate în Sectorul 38.

— Ce fel de scandal?

— Ei, tu eşti poliţistul, zise el, zâmbind. Află şi singură.

O părăsi pe Eve, îndreptându-se apoi spre văduva poliţistului şi o luă de mână.

— Mirina e deja în biroul meu, îi şopti Whitney la ureche. I-am promis că nu va dura mult.

— Bineînţeles. Străduindu-se să înlăture mutra acră pe care o adoptase din pricina lui Roarke, ea păşi în urma spatelui impunător şi lat al comandantului, înaintând către capătul coridorului.

Cu toate că biroul de acasă a lui Whitney avea aerul spartan al celui de la secţie, era evident că Whitney reuşise să menţină la limită în acest spaţiu stilul feminin şi bogat al soţiei lui. Pereţii erau în tonuri bej, de la un capăt la altul, covorul era o nuanţă de crem ceva mai închisă, iar scaunele erau spaţioase şi aveau culoarea maro, o nuanţă cu adevărat practică.

Biroul de lucru şi consola erau aşezate în mijlocul încăperii. Undeva în colţ, lângă fereastră, îi aştepta Mirina Angelini, îmbrăcată în veşmântul ei lung şi negru, semn al suferinţei şi al doliului. Whitney se duse ţintă la ea, îi vorbi în şoaptă, după care o strânse uşor de mână. Apoi, aruncând spre Eve o privire de avertizare, le lăsă singure.

— Dră Angelini, rosti Eve pentru început. Am cunoscut-o pe mama ta, am lucrat cu ea, am admirat-o. Îmi pare rău că ai pierdut-o.

— Tuturor le pare rău, răspunse Mirina, pe un ton la fel de stins şi de fragil precum paloarea obrajilor ei. Ochii ei erau întunecaţi, aproape negri, iar privirea era sticloasă. Cu excepţia ucigaşului, presupun. Îmi cer scuze încă de pe acum că nu vă voi fi de mare folos, lt. Dallas. Am cedat insistenţelor celor din jurul meu şi am înghiţit un calmant uşor. Sunt literalmente distrusă, din cauza celor întâmplate, şi asta v-o poate confirma oricine.

— Tu şi mami eraţi foarte apropiate.

— Era cea mai minunată femeie de pe lumea asta. De ce trebuie să rămân calmă şi stăpână pe situaţie când am pierdut-o în felul acesta?

Eve veni mai aproape, aşezându-se pe unul din scaunele acelea largi de culoare maro.

— Da, nu prea văd de ce.

— Tata vrea ca în public să dăm dovadă că am rămas la fel de puternici. Mirina îşi întoarse faţa către fereastră. L-am dezamăgit. Aparenţele contează foarte mult pentru tata.

— Dar mama ta a contat mult pentru el?

— Da. Atât în viaţa personală, cât şi din punct de vedere profesional. Iar divorţul nu a schimbat cu nimic lucrurile. El suferă. Ea trase aer în piept, suspinând. Nu

va lăsa să se vadă deoarece e mult prea mândru, dar sigur suferă. A iubit-o. Cu toţii am iubit-o.

— Dră Angelini, povestiţi-mi, vă rog, ce stare de spirit avea mama dv. ultima dată când aţi stat de vorbă, despre ce sau despre cine aţi discutat cu ea.

— Cu o zi înaintea morţii ei, am stat de vorbă pe link o oră, poate chiar mai mult. Am făcut planuri pentru nuntă. Lacrimile îi inundară privirea, alunecând uşor pe obrajii palizi. Doamne, ce de planuri mai aveam amândouă pentru nunta mea. I-am transmis schiţele pentru rochiile noastre, prin link: rochia de mireasă şi rochia pentru mama miresei. Randall le desenase deja. Am vorbit despre haine. Nu e aiurea, dră locotenent, că ultima dată când am vorbit cu mama, discuţia noastră s-a mărginit la teme legate de modă?

— Nu, nu pare aiurea. Pare o discuţie prietenească, plină de iubire.

Mirina îşi duse mâna la buze.

— Chiar credeţi asta?

— Da.

— Ce fel de discuţii purtaţi cu mama dv.?

— Nu am mamă. Nu am avut niciodată.

Mirina clipi, încercând să se concentreze.

— Ce ciudat! Şi ce se simte când nu ai mamă?

— Eu... Nu aveai cum să descrii simplitatea acelei senzaţii, acelei situaţii. Pentru dv. o să fie cu totul altceva, dră Angelini, zise Eve cu blândeţe şi precauţie. Când aţi vorbit cu mami, părea îngrijorată de ceva, îşi făcea griji pentru cineva anume?

— Nu. Dacă vă referiţi la munca ei, noi două discutam foarte rar despre asta. Problemele legale nu m-au interesat niciodată în mod deosebit. Era fericită, încântată că voi veni acasă pentru câteva

zile. Am râs o grămadă. Ştiu că şi-a creat o anumită imagine, mă refer la cea profesională, dar faţă de mine, când era în mijlocul familiei, era mult mai blândă, mai degajată. Am tachinat-o puţin în privinţa lui George, declarându-i că Randy ar putea să-i deseneze şi ei rochia de mireasă, dacă tot se ocupă de a mea.

— Şi cum a reacţionat?

— Am pufnit amândouă în râs. Mamei îi plăcea să râdă, zise ea, oarecum visătoare, având în vedere că pastila începuse să-şi facă efectul. Mi-a zis că se distrează destul de bine ca mamă a miresei şi că n-are rost să-şi ia alte griji pe cap şi să strice frumuseţea de distracţie, pregătindu-se ea însăşi să devină mireasă. Ţinea foarte mult la George şi, după părerea mea, formau o pereche potrivită. Dar nu cred că îl iubea.

— Nu crezi că-l iubea?

— O, nu. Pe buzele ei se ivi îndată un surâs slab, iar în ochii ei apăru o strălucire glacială. Când iubeşti pe cineva, trebuie să stai alături de el, alături de ea, n-am dreptate? Să faci parte din viaţa lui, a ei şi să vrei ca el sau ea să facă parte din viaţa ta. Ea nu voia ca George să facă parte din viaţa ei şi viceversa. De fapt, nu ar fi vrut asta în privinţa nimănui.

— Dar dl. Hammett îşi dorea acest lucru?

— Nu ştiu. În caz că răspunsul e da, atunci era suficient de fericit, astfel încât să permită destrămarea relaţiei lor. În clipa asta, cea care simte că se dezintegrează sunt eu, murmură ea. Nici nu simt că aş fi aici în clipa asta.

Fiindcă mai era nevoie ca Mirina să rămână câteva clipe pe aceeaşi lungime de undă, Eve se ridică, solicitând prin intermediul consolei un pahar de apă. Luând paharul, îl aşeză în mâinile Mirinei.

— Relaţia dintre ei doi i-a creat lui probleme cu tatăl tău? Sau între părinţii tăi?

— Era... ciudată, dar nu stânjenitoare. Mirina surâse iar. Devenise deja somnoroasă, incredibil de relaxată, astfel că dacă ar fi încrucişat braţele pe pervazul ferestrei, ar fi reuşit să adoarmă cât ai clipi. Sună contradictoriu, da, ştiu. Dar ar trebui să-l cunoaşteţi pe tata. El nu s-ar lăsa niciodată stânjenit de un aspect ca acesta. Relaţia dintre el şi George e şi acum una de amiciţie.

Ea clipi spre paharul din mâinile ei ca şi cum abia acum ar fi realizat că el se afla acolo, sorbind din el cu delicateţe. Nu ştiu ce ar fi simţit dacă cei doi s-ar fi căsătorit, dar acum nu mai are rost să ne gândim la asta.

— Sunteţi implicată în afacerile tatălui dv.,dră Angelini?

— În cele care au de-a face cu moda. Eu cumpăr marfa ce se distribuie în magazinele din Roma şi Milano, eu decid ce se exportă spre magazinele noastre de la Paris şi New York şi aşa mai departe. Călătoresc din când în când pentru a participa la diverse prezentări, evenimente, cu toate că nu-mi place foarte mult să fac asta. Nu-mi place să părăsesc Terra, dv. vă place?

Eve realiză că deja nu mai erau pe aceeaşi lungime de undă.

— N-am părăsit-o încă.

— Ahhh, e oribil! Lui Randy îi place. Spune că e o aventură. Ce ziceam? Ea îşi trecu mâna prin părul blond şi frumos, iar Eve prinse paharul înainte ca acesta să alunece pe podea. A, vorbeam despre

achiziţii. Da, ador să cumpăr haine. Nu m-au interesat niciodată alte aspecte ale afacerii.

— Părinţii tăi şi dl. Hammett deţineau acţiuni în cadrul companiei Mercury.

— Aaa, bineînţeles. Când avem ceva de transportat, folosim în exclusivitate facilităţile lui Mercury. Ploapele ei coborâră brusc. Sunt rapide şi de încredere.

— Ştii cumva dacă familia ta avea probleme în cazul altor holdinguri?

— Nu, nu avem nicio problemă.

Sosise vremea aplicării unei tactici noi.

— Mama ta ştia că Randall Slade are datorii mari la jocurile de noroc?

Pentru prima dată, Mirina dădu semne că se trezeşte la viaţă, iar dovada era furia ce scânteia acum în privirea sa stinsă. Părea trezită brusc dintr-un lung somn.

— Mama nu avea de ce să-şi facă griji pentru datoriile lui Randall, nu era treaba ei, ci a mea şi a lui. Noi doi ne ocupăm de asta.

— Nu i-ai povestit despre ele?

— De ce să-i dăm bătăi de cap în privinţa unei chestiuni de care ne putem ocupa şi singuri? Randall are o problemă în privinţa jocurilor de noroc, dar în prezent e ajutat să o depăşească. Nu mai pariază.

— Şi la cât se ridică cuantumul datoriei?

— Toate datoriile au fost deja achitate, rosti Mirinda, pe un ton buimac. S-au făcut toate aranjamentele necesare.

— Mama ta era un om bogat, referindu-ne acum doar la averea sa personală. Tu vei moşteni un procent destul de ridicat al averii respective.

Medicamentul sau durerea îi afectaseră Mirindei viteza de reacţie şi inteligenţa. Păru să nu-şi dea seama de insinuarea vorbelor ei.

— Da, dar pe mama nu o voi mai avea lângă mine, am dreptate? Pe mama am pierdut-o. Când o să mă căsătoresc cu Randall, ea nu o să fie alături de mine. Nu o să fie alături de mine, repetă ea, plângând în surdină.

David Angelini nu era deloc o fire vulnerabilă. Emoţiile lui ieşiră la suprafaţă sub forma nerăbdării, ce se scurtcircuita, din când în când, cu accesele de furie. După toate aparenţele, pe bărbatul acesta îl insulta până şi ideea de a sta de vorbă cu un ofiţer de poliţie.

În clipa în care Eve luă loc în faţa lui în biroul lui Whitney, el îi oferi un răspuns repezit, rostit cu o voce studiată şi dură.

— Bineînţeles că a fost ucisă de vreun nebun pe care ea îl condamnase, declară el. Munca o făcea să aibă un contact mult prea direct cu violenţa.

— Nu eraţi de acord cu profesia pe care şi-a ales-o?

— Nu am înţeles cum de şi-a iubit atât de tare cariera. De ce avea nevoie de ea. Ridică paharul pe care-l adusese cu sine şi bău. Dar şi-a iubit meseria şi, până la urmă, ea a ucis-o.

— Când aţi văzut-o ultima dată?

— Pe 18 martie, de ziua mea.

— Şi de atunci nu aţi mai vorbit cu ea?

— Am vorbit cu ea cu aproape o săptămână înainte să moară. A fost o convorbire legată de familie. În general, vorbeam la mai puţin de-o săptămână unul cu altul.

— Şi cum aţi descrie starea ei de spirit?

— Era obsedată de nunta Mirinei. Mama nu făcea nimic superficial. Planifica nunta asta la fel de meticulos cum se ocupa de cazurile sale. Credea că aşa o să mă „agaţe" şi pe mine.

— Adică?

— În privinţa planurilor de nuntă, în febra pregătirilor. Mama era genul acela de femeie romantică ascunsă sub armura procurorului. Spera să-mi găsesc femeia potrivită şi să mă aşez la casa mea. I-am zis că las asta în seama Mirinei şi a lui Randall, iar eu rămân, o vreme, „însurat" cu afacerile.

— Sunteţi implicat, prin activitatea dumneavoastră, şi în Angelini Exports. Cred că sunteţi la curent cu dificultăţile financiare, atunci când ele există.

Chipul lui se crispă.

— Sunt nişte năsturaşi, locotenente. Ceva lipsit de importanţă. Nimic mai mult de atât.

— După informaţiile mele, nu sunt deloc „simpli năsturaşi lipsiţi de importanţă".

— Angelini e o companie solidă. Trebuie doar puţin reorganizată, diversificată, dar asta s-a făcut deja. El flutură din mână, din degetele elegante pe care aurul străluci. Câţiva oameni de bază au făcut nişte tranzacţii nefericite, dar greşelile respective pot şi vor fi rectificate. Dar asta nu are legătură cu ceea ce i s-a întâmplat mamei.

— Eu sunt obligată să analizez toate unghiurile, dle Angelini. Averea mamei dv. e una substanţială. Tatăl dv. va moşteni o parte din holdinguri, iar dv. asemenea.

David se ridică în picioare.

— Dv. vorbiţi acum despre mama mea. Dacă bănuiţi cumva că un membru al familiei noastre ar fi

fost capabil să-i facă rău, atunci comandantul Whitney a făcut o greşeală imensă hotărând să vă numească anchetator-şef în cazul de faţă.

— V-aţi pronunţat foarte clar punctul de vedere. Dle Angelini, participaţi la jocuri de noroc?

— Dar de ce v-ar interesa pe dv. acest aspect?

Dacă tot avea de gând să stea în picioare, atunci Eve se ridică şi ea ca să-l poată privi în ochi.

— E o simplă întrebare.

— Da, joc ocazional, ca atâţia alţii. Găsesc că mă relaxează.

— Şi la cât se ridică datoria?

Strânse degetele pe pahar.

— Cred că în momentul acesta mama m-ar fi sfătuit să solicit prezenţa unui avocat.

— Aveţi acest drept, desigur. Nu vă acuz de absolut nimic, dle Angelini. Sunt conştientă că în noaptea în care mama dv. a fost ucisă, eraţi la Paris. Aşa cum era conştientă că existau curse care traversau Atlanticul din oră în oră. Datoria mea e să am o imagine cât se poate de clară, o imagine clară şi completă. Puteţi refuza răspunsul la întrebarea mea. Dar eu pot, fără prea mare efort, să aflu informaţia respectivă.

Maxilarul lui se încordă câteva secunde.

— Opt sute de mii. Cu câţiva dolari în minus sau în plus.

— Şi nu puteţi achita datoria?

— Nu sunt unul care nu-şi achită datoriile la jocurile de noroc şi nici sărac nu sunt, dră locotenent. Datoria asta poate fi achitată cât de curând şi chiar aşa va fi.

— Mama dv. era la curent?

— Nici copilaş nu sunt, locotenente, să dau fuga la mami dacă mi-am julit vreo încheietură.

— Dv. şi Randall Slade jucaţi împreună?

— Da, jucam. Dar sora mea nu era de acord, aşa că Randy a renunţat la hobby-ul acesta.

— Dar nu înainte de a se pricopsi şi el cu nişte datorii.

Ochii lui, semănând foarte mult cu ai tatălui, deveniră, brusc, ca de gheaţă.

— Fie nu aveam habar că are datorie, fie nu doresc să discut chestia asta cu dumneavoastră.

Oooo, ba aveai habar, cugetă Eve, dar momentan nu mai insistă.

— Şi cum rămâne cu problema aceea, cu scandalul din Sector 38, cel de acum câţiva ani? Aţi fost acolo?

— Sector 38? Părea sincer afirmând că nu ştie nimic.

— E un satelit dedicat jocurilor.

— Mă duc destul de des pe Vegas II, ca să-mi petrec acolo weekend-urile, dar nu mi-aduc aminte să fi jucat vreodată în vreun cazinou din sectorul de care vorbiţi. Nu ştiu la ce scandal faceţi referire.

— Jucaţi la ruletă?

— Nu, e un joc tâmpit. Lui Randy îi plăcea foarte mult. Eu prefer să joc black-jack.

Randall Slade nu părea defel un tâmpit. Ba din contră, lui Eve îi păru un bărbat care putea să-şi urmeze calea fără ca nimic s-o abată din drum. Nu era deloc acel designer pe care şi-l imaginase ea. Vestimentaţia sa era una simplă,

costumul său fiind lipsit de toate accesoriile şi podoabele ce erau la modă în acel moment. Iar palmele lui mari păreau mai mult ale unui muncitor decât ale unui artist.

— Sper că nu mă veţi reţine mult timp, rosti el pe tonul bărbatului obişnuit să dea ordine. Mirina e la ea în cameră, se odihneşte. Nu vreau să o las prea mult singură.

— Atunci voi încerca să fiu cât mai scurtă. Eve nu obiectă când el scoase la vedere o cutie placată cu aur în care se aflau zece ţigări subţiri de culoare neagră. Tehnic, s-ar fi putut supăra, dar îl lăsă să-şi aprindă una. Ce fel de relaţie aveaţi cu dna procuror Towers?

— Una de prietenie. În curând urma să fie soacra mea. Amândoi împărtăşeam aceeaşi dragoste profundă pentru Mirina.

— Ea era de acord să-i deveniţi ginere.

— Da, cred că n-am niciun motiv să cred că nu m-ar fi dorit.

— Cariera dv. se leagă foarte mult de activitatea companiei Angelini Exports.

— Aşa este. Expiră uşor fumul, cu o vagă aromă de lămâie şi mentă. Şi vreau să cred că aceasta a obţinut, în schimb, numeroase beneficii de pe urma colaborării cu mine. Cercetă atent costumul gri al lui Eve.

— Atât croiala, cât şi culoarea nu vă prind absolut deloc. Poate că o să aveţi plăcerea să consultaţi ultimele creaţii, prezentate chiar la magazinul nostru din New York.

— O să ţin minte propunerea, mulţumesc.

— Nu-mi place să văd femei frumoase îmbrăcate în haine ce nu li se potrivesc. Zâmbi, surprinzând-o pe

Eve cu sclipirea aceea de şarm. Ar trebui să abordaţi tonuri ceva mai îndrăzneţe şi costume care să urmeze mai bine linia corpului. Unei femei ca dv. i-ar sta foarte bine.

— Mi s-a mai spus, şopti ea, gândindu-se la Roarke. O să vă căsătoriţi în curând cu o femeie foarte bogată.

— O să mă căsătoresc în curând cu femeia pe care o iubesc.

— Dar ce bine că, pe deasupra, e şi bogată!

— Da, este.

— Iar dumneata ai nevoie de bani.

— Nu are toată lumea nevoie de ei? O frază calmă, rostită fără pic de ofensă, ba chiar pe un ton amuzat.

— Dv. aveţi datorii, dle Slade. Sunt datorii mari, datorii care depăşesc cu mult fondurile dv., încercarea dv. de a pune un ban deoparte...

— Punct ochit, punct lovit. Trase din nou din ţigară. Eu sunt un pasionat al jocurilor de noroc, dră locotenent. Încerc să-mi revin, să mă vindec. Cu ajutorul Mirinei, care mă sprijină constant, apelez deja la un tratament. În ultimele 65 de zile, de exemplu, nu am mai făcut niciun pariu.

— Jucaţi la ruletă, nu?

— Din păcate, da.

— Şi cât datoraţi, aşa, în linii mari?

— Cinci sute de mii.

— Şi la cât se ridică averea logodnicei dv.?

— Per total, cred că ajunge la triplul acestei sume. Poate chiar mai mult de atât dacă luăm în considerare acţiunile şi proprietăţile care vor fi convertite în bani cash sau sume transferate pe cărţi de credit. Uciderea soacrei mele ar fi fost, desigur, doar o modalitate prin care aş fi putut să-mi rezolv

problemele financiare. Își stinse țigara, căzând pe gânduri. Dar, dacă aș fi făcut una ca asta, mi-aș fi distrus viața și cariera. Banii nu sunt chiar atât de importanți pentru mine, încât să ucid de dragul lor.

— Dar jocurile de noroc erau și ele destul de importante?

— Erau asemenea unei femei frumoase, dorită, excitantă, capricioasă. A trebuit să aleg între „ea" și Mirina. N-aș face nimic care să mă determine s-o pierd pe Mirina.

— Nimic!?

El pricepu insinuarea ei, așa că lăsă capul într-o parte.

— Da, absolut nimic.

— Dar ea a aflat de scandalul acela din sectorul 38?

Expresia aceea amuzată și ușor ironică împietri pe dată, iar el se albi la față.

— Povestea e veche, are aproape zece ani. Și Mirina n-are de-a face cu ea. Chiar n-are de-a face.

— Nu i-ați povestit?

— Pe vremea aceea nici nu o cunoșteam. Eram tânăr și nebun și, în afară de asta, am plătit pentru greșeala mea.

— Dle Slade, de ce nu-mi explicați cum ați ajuns să comiteți o asemenea greșeală?

— Dar nu are legătură cu ancheta dv.

— Făceți-mi pe plac.

— Dooamne, a fost vorba de o singură noapte din viața mea. Una, atât. Cred că băusem prea mult și am mai făcut și prostia de a amesteca drogurile cu alcoolul. Femeia aceea, practic, s-a sinucis. S-a dovedit că de vină a fost o supradoză.

Interesant, cugetă Eve.

— Dar aţi fost şi dv. acolo, se hazardă ea.

— Da, eram prin zonă. Am pierdut la ruletă mai mult decât îmi puteam permite şi, fie vorba între noi, am făcut o scenă. V-am spus că eram tânăr. Am dat vina pe ea pentru ghinionul meu. Poate că într-adevăr am ameninţat-o. Nu-mi mai amintesc. Da, ne-am păruit în public, eu am lovit-o, iar ea a răspuns cu aceeaşi monedă. Nu sunt mândru de ce-am făcut. Mai mult nu-mi amintesc.

— Nu vă mai amintiţi, dle Slade?

— Cum am spus şi atunci, ca martor, îmi amintesc că m-am trezit într-o cameră murdară şi mică. Eram amândoi în pat, goi-puşcă. Iar ea era moartă. Eu eram încă ameţit şi mahmur. Cei de la pază au năvălit în cameră. Cred că eu îi chemasem. Au făcut fotografii. M-au asigurat că acele fotografii urmau să fie distruse după rezolvarea cazului şi absolvirea mea de orice vină. Pe femeie abia dacă o cunoşteam – continuă el, înfierbântându-se. Am agăţat-o într-un bar sau, cel puţin, aşa cred. Avocatul meu a descoperit că ea era o prostituată profesionistă, o damă de companie fără licenţă care lucra prin cazinouri.

Închise ochii.

— Credeţi că aş vrea ca Mirina să afle că am fost acuzat, fie şi pentru scurt timp, de uciderea unei târfe?

— Nu, zise Eve. Îmi imaginez că nu vreţi asta. Şi cum spuneaţi şi dv.,dle Slade, aţi face orice ca să n-o pierdeţi. Absolut orice.

Hammett o aştepta chiar în secunda în care ea ieşi din biroul comandantului. Gropile din obrajii lui

păreau astăzi mult mai adânci, iar obrajii păreau şi mai livizi.

— Speram că îmi puteţi acorda câteva clipe, dră locotenent Eve.

El făcu semn în spatele ei, după care-l pofti să intre primul în încăpere, apoi închise uşa, lăsând în urmă murmurul vocilor celor care conversau.

— E o zi foarte grea pentru tine, George.

— Daaa, foarte grea. Trebuie să te întreb, trebuie să aflu... Ai mai aflat ceva? Orice?

— Ancheta continuă. Toate informaţiile pe care le deţin în acest moment le-ai aflat deja prin intermediul mass-mediei.

— Nu se poate să fie doar atât. Vocea lui căpătă un ton mai înalt înainte ca el să se poată controla. Sigur ştii mai mult.

Chiar dacă avea suspiciuni în privinţa lui, îi fu milă de el.

— S-a făcut tot posibilul.

— I-ai interogat pe Marco, pe copii, ba chiar şi pe Randy. Dacă ţi-au povestit ceva, ceva ce te-ar putea ajuta, atunci am dreptul să aflu şi eu.

Era agitat? se întrebă ea. *Sau îndurerat?*

— Nu, zise ea încet. Nu ai. Nu pot să-ţi ofer nicio informaţie legată de un interogatoriu sau de una din procedurile respectivei anchete.

— Dar femeia de care vorbim, cea care a fost ucisă, era femeia pe care o iubeam! Explodă pur şi simplu, chipul lui palid devenind practic tuciuriu. Se presupune că urma să ne şi căsătorim!

— Urma să vă căsătoriţi, George?

— Da, am discutat despre asta. Îşi trecu palma peste faţă, mâna tremurându-i uşor. Da, am discutat despre căsătorie, repetă el, devenind iar palid. Dar

mereu avea de pregătit o nouă pledoarie, de fiecare dată apărea un alt caz. Ar fi trebuit să avem mai mult timp la dispoziţie.

Ţinând pumnii strânşi, se întoarse cu spatele la ea, îndepărtându-se.

— Regret că am ţipat la tine. Nu sunt în apele mele.

— Nu-i nimic, George. Îmi pare foarte rău.

— Ea nu mai e cu noi. Vorbi încet, pradă unei mari deznădejdi. Ea a murit.

El nu mai avea ce face acolo, nu avea cum să-l ajute, aşa că era mult mai bine dacă îl lăsa singur. Închise uşa în urma ei, după care îşi frecă ceafa, locul în care se adunase toată tensiunea acelor momente.

Înaintând spre ieşire, îi făcu semn lui Feeney.

— Te rog să faci câteva cercetări, îi spuse ea, în timp ce o porniseră spre uşa de la intrare. E vorba de un caz mai vechi, de acum vreo zece ani, despre „infernul" jocurilor de noroc din Sectorul 38.

— Ai prins vreun fir, Dallas?

— Sex, scandal şi posibil o sinucidere... accidentală...

— Oaaaaau, zise Feeney, morocănos. Şi eu care credeam că diseară am şi eu timp să urmăresc un meci la tv

— Dar şi povestea asta pare la fel de distractivă. Ea observă în treacăt cum Roarke o ajuta pe blondă să urce în automobil şi, după o mică ezitare, trecu pe lângă el.

— Mulţumesc pentru pont, Roarke.

— Oricând, locotenente. Feeney, adăugă el, mişcând uşor din cap, după care se urcă la volan.

— Oaaau!, rosti Feeney imediat ce maşina se îndepărtă. E supărat rău pe tine, să ştii.

— Mie mi s-a părut că se simţea foarte bine, mormăi Eve, deschizând cu furie portiera.

Feeney fornăi.

— Măi, măi, dar ce detectiv priceput mai eşti, colega.

— Tu ai grijă de cazul nostru, Feeney. Acuzatul se numeşte Randall Slade. Trânti portiera şi porni nervoasă la drum.

.....

7

Feeney ştia sigur că Eve nu va fi deloc încântată de informaţiile pe care reuşise să le descopere, aşa că preferă să i le prezinte prin intermediul computerului şi nu personal.

— Am aflat ce te interesa în cazul Slade, rosti el, imediat ce faţa lui prelungă se ivi pe monitorul ei. Vezi că ţi le expediez pe e-mail. Eu – ahhh – trebuie să mai rămân o vreme pe aici, cu treburi. Deja am rezolvat 20% din lista cazului Towers. Merge destul de greu.

— Încearcă să te mişti mai repede, Feeney. Trebuie să ne apropiem din ce în ce mai mult de adevăr, având cât mai puţine piste.

— Da, ai dreptate. Gata, sunt pregătit să-ţi trimit datele de care vorbeam. Chipul lui dispăru brusc de pe ecran. Şi în locul său apăru raportul legat de sectorul 38 şi cazul cu pricina.

Eve se încruntă pe măsură ce derulă datele pe ecranul monitorului. Acolo se afla mult mai mult decât îi relatase Randall Slade. O moarte suspectă, o supradoză. Victima: Carolle Lee, 24 de ani; locul naşterii: colonia New Chicago; fără loc de muncă. Fotografia dezvăluia o femeie tânără cu părul negru, privirea ei fiind una cu aer exotic, iar tenul său uşor

Panoul încastrat în peretele dinspre est se retrase într-o parte fără zgomot, şi păşi în încăpere. Era îmbrăcat în acelaşi costum negru pe care-l purtase cu ocazia slujbei. În timp ce panoul reveni în poziţia iniţială în spatele lui, el prinse între degete nasturele de la taiorul gri al lui Eve.

— Vai ce repede ai venit, rosti el pe un ton degajat. Credeam că voi reuşi să închei şedinţa până apari.

— Te credeai un mare deştept, i-o servi ea. Mi-ai oferit doar cât să pot demara cercetarea acelei poveşti. La dracu', Roarke, te aflai chiar în miezul evenimentelor.

— Eram? Complet neafectat, el se îndreptă spre unul din scaune, se aşeză, după care îşi întinse picioarele. Cum aşa, dră locotenent?

— Fiindcă tu erai patronul cazinoului în care juca Slade. Tu erai, pe deasupra, şi propietarului acelui hotel de duzină în care a decedat femeia aceea. O prostituată fără licenţă lucra în văgăuna aceea a diavolului care îţi aparţinea.

— În sectorul 38 lucrau astfel de prostituate? Surâse timid. Ooooau, sunt şocat.

— Nu face pe deşteptul cu mine. Povestea asta are de-a face cu tine. Nici povestea aia cu Mercury nu era prea brează, dar chestia asta are conotaţii şi mai adânci. La dosar există şi declaraţia ta.

— Normal.

— De ce îngreunezi lucrurile, astfel ca eu să nu te pot elimina din toată istoria asta?

— Dar eu nu vreau nici să îngreunez şi nici să uşurez situaţia în care te afli, dră locotenent.

— Perfect, atunci. Oaau, perfect. Dacă el putea să fie nepăsător şi rece, atunci trebuia să-i iasă şi ei

„figura". Rezolvăm cu întrebările şi răspunsurile şi pe urmă ne vedem de drum. Îl cunoşteai pe Slade?

— De fapt, nu-l cunoşteam. Nu personal. În realitate, am uitat de el şi de întâmplarea asta până în momentul în care am făcut câteva cercetări pe cont propriu. Nu vrei o ceaşcă de cafea?

— Ai uitat că avem de-a face cu o crimă?

— Da. Fără grabă, el îşi împreună mâinile. Nu a fost prima dată când am avut de-a face cu poliţia şi se pare că nu va fi ultima dată. Aşa, în mare, dră locotenent, nici nu e treaba mea, dră locotenent, pe bune.

— Nu e treaba ta, repetă ea. L-ai dat afară pe Slade din cazinoul tău.

— Cred că directorul s-a ocupat de chestia asta.

— Dar erai şi tu acolo.

— Da, eram şi eu pe undeva pe acolo, în orice caz, clienţii nemulţumiţi devin adesea nişte bătăuşi. Pe vremea aceea nu prea ţineam cont de lucrul acesta.

Ea inspiră cu putere.

— Dacă a fost ceva lipsit de importanţă, o poveste pe care o dăduseşi uitării, atunci de ce ai vândut cazinoul şi hotelul şi tot ce mai deţineai în sectorul 38, în mai puţin de 48 de ore de la comiterea crimei în urma căreia a murit Cicely Towers?

Preţ de câteva secunde, el nu zise nimic, uitându-se în ochii săi.

— Din motive personale.

— Roarke, spune-mi, te rog, despre ce e vorba ca să înţeleg şi eu care a fost legătura ta cu întâmplarea asta. Ştiu că vânzarea asta nu a avut de-a face cu uciderea dnei Towers, dar pare un gest riscant. Iar „motivele personale" nu par nici ele suficiente.

— Pentru mine au fost. La momentul respectiv. Ia spune-mi, dră locotenent Dallas, nu cumva crezi că m-am decis s-o şantajez pe dna avocat Cicely cu nebunia şi indiscreţia din tinereţe a viitorului său ginere, angajând un psihopat care s-o ademenească în West End şi, pentru că ea nu s-a dovedit cooperantă, el să decidă, până la urmă să-i taie gâtul?

Ea ar fi avut chef să-l urască pentru că o obliga să-i dea un răspuns la o asemenea întrebare.

— Ţi-am mai spus că eu nu cred că tu ai avut de-a face cu moartea ei, şi să ştii că am vorbit serios. Dar mă pui în faţa unui scenariu căruia va trebui să-i facem faţă. Un scenariu în care va trebui să avem timp şi voinţă de fier ca să-l putem descoperi pe ucigaş.

— Naiba să te ia, Eve! O rosti în şoaptă, atât de încet şi de calm, încât ea simţi că gâtul îi ia foc, ca reacţie la tonul şi vorbele lui.

— Dar tu ce vrei de la mine, Roarke? Mi-ai zis că o să mă ajuţi, că mă pot folosi de cunoştinţele, relaţiile tale. Dar acum, tu eşti supărat din cu totul alte motive, şi-mi blochezi toate pistele.

— M-am răzgândit. Tonul lui era defensiv. Se ridică şi se duse la biroul lui. În mai multe privinţe, adăugă el, privind-o cu nişte ochi care, pur şi simplu, îi sfâşiară sufletul.

— Ar fi bine să-mi spui cel puţin ce te-a determinat să vinzi. Coincidenţele de felul acesta nu pot fi ignorate.

El reflectă câteva clipe asupra deciziei de a reorganiza acele companii ale sale care nu erau sută la sută legale, renunţând la tot ceea ce nu putea fi schimbat.

— Nu, şopti el. Nu cred că am să-ţi spun.

— Dar de ce mă pui într-o asemenea postură? întrebă ea, supărată. E un soi de pedeapsă?

El se aşează, se rezemă de spătarul scaunului şi îşi împreună apoi degetele.

— Dacă vrei.

— O să fii târât în mizeria asta, la fel ca data trecută. Dar nu e obligatoriu. Mânată de sentimentul de frustrare, ea pocni cu palmele în birou. Nu-ţi dai seama de asta?

El îi studie chipul, ochii întunecaţi şi plini de îngrijorare, părul tuns inegal.

— Ştiu bine ce fac. Spera că aşa este.

— Roarke, tu nu pricepi că pentru mine nu e suficient să ştiu că tu nu ai nicio legătură cu cele întâmplate. Mai nou, trebuie să şi dovedesc lucrul acesta.

El voia s-o atingă, s-o mângâie, atât de tare că-l dureau degetele. Dar cel mai tare în secunda aceea, ar fi vrut s-o urască din acest motiv.

— Dar tu eşti convinsă, Eve?

Ea îşi îndreptă poziţia, lăsând mâinile pe lângă corp.

— N-are importanţă, replică ea, întorcându-i spatele şi părăsind încăperea.

Însă, în realitate, conta, gândi el. În momentul de faţă, era tot ce conta cu adevărat. Cutremurat, îşi schimbă poziţia. Acum putea să o înjure, acum când ochii aceea mari de nuanţa coniacului nu se mai holbau la el, pătrunzându-l până la os. Da, putea s-o blesteme pentru că-l adusese în halul acela, încât era pregătit să implore orice rămăşiţă de viaţă pe care ea ar fi vrut să o împartă cu el.

Şi dacă ar fi implorat, dacă ar fi ajuns să se aşeze la casa lui, atunci probabil că ar fi urât-o la fel de mult cât s-ar fi urât pe sine.

Se pricepea să cântărească un rival, ştia cum să manipuleze un duşman, un competitor. În mod cert ştia să lupte pentru ceea ce-şi dorea sau intenţiona să obţină. Dar când venea vorba de Eve, nu era sigur că mai reuşea să cântărească, să manevreze şi să lupte.

Scoţând nasturele din buzunar, se jucă cu el, studiindu-l ca pe un puzzle complicat pe care trebuia să-l rezolve.

Era un idiot, realiză Roarke. Era de-a dreptul umilitor să recunoşti ce poate face dragostea aceea nebunească, incredibilă dintr-un bărbat. El se ridică, strecurând bumbul la loc în buzunar. Avea o şedinţă de încheiat şi o afacere de care trebuia să se ocupe.

În plus, îşi zise el, trebuia să cerceteze restul detaliilor legate de arestarea lui Slade după scandalul din Sectorul 38. Să verifice cum şi de ce mai existau.

Eve nu putea contramanda întâlnirea cu Nadine. Faptul că era absolut necesară o irita, la fel ca şi faptul că trebuie să-şi împartă seara între întâlnirea cu Nadine şi ştirile transmise live de aceasta.

Se aşeză la o masă în mica cafenea situată în apropierea lui Canal 75, ce purta numele de „Images". Era, cu ungherele sale liniştite şi cu copacii săi înfrunziţi, la doar câţiva paşi distanţă de clubul „Veveriţa albastră". Eve se uită nemulţumită la preţurile prezente în meniu – cei din televiziune aveau salarii mult mai mari decât ale poliţiştilor – hotărându-se să comande un Pepsi clasic.

— Ar trebui să guşti chiflele. Cafeneaua asta e celebră datorită lor.

— Pariez că aşa e. Cinci dolari porţia de afine rehidratate, cugetă Eve. Nu am prea mult timp la dispoziţie.

— Nici eu. Machiajul de studiou al lui Nadine avea şi acum un aspect impecabil. Eve nu înţelegea cum de putea suporta ca porii feţei să-i fie acoperiţi, astupaţi ore în şir.

— Spune tu prima.

— Bine. Nadine rupse chifla fierbinte şi proaspătă. Bineînţeles că ceremonia de înmormântare a fost marea ştire a zilei. Cine a participat, cine a comentat şi ce. Poveşti diferite legate de familie, în centrul atenţiei fiind, desigur fiica sa cea plină de durere şi logodnicul ei.

— De ce?

— Omul ăsta vrea să ştie, Dallas. Planuri grandioase de nuntă date peste cap, lăsate baltă din pricina unei crime oribile şi violente. Se zvoneşte că ceremonia va fi amânată până în primul trimestru al anului viitor.

Nadine muşcă din chifla sa. Eve ignoră cum stomacul ei invidios începu să huruie şi să secrete suc gastric.

— Nu mă dau în vânt după bârfe, Nadine, nu asta caut.

— Dar ele adaugă culoare. E ca şi o plantă, înţelegi. Unii vor ca mass-media să se intereseze dacă planurile lor de nuntă vor fi amânate. Iar eu mă întreb dacă nunta va mai avea loc, până la urmă. Mie îmi miroase a niscaiva necazuri în Paradis. Dar de ce să-l părăsească Mirina pe Slade într-un moment ca acesta? Eu cred că ceremonia va fi una intimă, ca să fie pe placul ei şi să-i ofere alinarea şi sprijinul sufletesc de care are nevoie.

— Poate că asta şi vor, iar tu nu ai de ce să adulmeci, stând în drumul lor.

— Da, tot ce se poate. Oricum, acum că Towers nu mai e ca un „tampon" între ei, se zvoneşte că Angelini şi Hammett vor renunţa la partenariatul lor. S-au purtat extrem de distant unul cu altul, nu au vorbit de loc în timpul slujbei de înmormântare – şi nici înainte sau după încheierea acesteia.

— De unde ştii?

Nadine surâse pisiceşte, plină de satisfacţie.

— Am şi eu sursele mele. Angelini are nevoie de capital, şi asta cât mai repede. Roarke s-a oferit să-i preia acţiunile, ceea ce ar însemna şi preluarea procentului pe care o deţinea Towers la Mercury.

— Da?

— Nu ştiai?! Oaau, interesant! Alunecoasă ca o felină, Nadine culese uşor firimiturile lipite de degetele sale. La fel de interesant, zic eu, ca şi faptul, că nu ai venit la slujbă alături de Roarke.

— Eu m-am aflat acolo în calitate oficială, rosti Eve sec. Haide să nu ne îndepărtăm de subiect.

— Alte probleme în paradis, şopti Nadine, după care privirea ei deveni sobră. Uite ce e, Dallas, eu te apreciez. Habar nu am de ce, dar acesta e adevărul. Dacă tu şi Roarke aveţi probleme, să ştii că-mi pare rău.

Lui Eve nu-i plăcuseră niciodată confesiunile prieteneşti. Se foi pe scaun, surprinsă fiindcă, pentru câteva clipe, se simţi tentată să o facă. Dar se hotărî să se folosească doar de calităţile de reporter ale lui Nadine.

— Să revenim la tema noastră, repetă ea.

— Bine. Nadine înălţă din umăr, muşcând iar din chiflă. Nimeni nu ştie nimic clar, rosti ea pe scurt.

Facem speculaţii, atâta tot, în ceea ce priveşte dificultăţile financiare ale lui Angelini, pasiunea pentru jocurile de noroc ale fiului, cazul Fluentes...

— Nu poţi da uitării cazul Fluentes, o întrerupse Eve. El se duce la fund. O ştie atât el, cât şi avocatul său. Dovada e una cât se poate de clară. Moartea lui Towers nu schimbă situaţia.

— Poate că era scos din sărite.

— Da, poate. Dar e un om fără relaţii. N-are el cunoştinţele sau banii necesari ca să angajeze un om care să elimine o femeie de talia lui Towers. Nu pare o variantă viabilă. Am verificat pe toţi cei pe care i-a trimis după gratii. Şi până în prezent, nu am descoperit nimic.

— Ai renunţat la varianta răzbunării, nu?

— Mdaa. Cred că e vorba de cineva din anturajul ei familial.

— Te gândeşti la cineva anume?

— Nu. Eve clătină din cap, văzând că Nadine o studia cu interes. Nu, repetă ea. Momentan, nu deţin o dovadă solidă. Uite ce vreau să cercetezi tu, dar aş vrea să nu faci nimic public până nu mă lămuresc eu despre ce e vorba.

— Aşa am stabilit.

Eve îi povesti pe scurt despre incidentul din sectorul 38.

— Ce ştire bombă, fir-ar să fie! Iar cazul e deja public, Dallas.

— Da, o fi, dar nu ştii unde să cauţi până nu-ţi spun eu care e direcţia corectă. Să rămână cum ne-am înţeles, Nadine. Nu dai ştirea, şi te învârţi cu grijă în jurul ei. Vezi dacă cineva ştia despre povestea asta, în caz că poţi să afli, sau dacă îi pasă cuiva despre cele petrecute. Dacă are legătură

cu crima comisă, atunci ştirea va fi la îndemâna ta. Dacă nu are, rămâne la aprecierea conştiinţei tale dacă transmiţi pe post o ştire care ar putea ruina reputaţia unui om şi relaţia cu actuala lui logodnică.

— E o lovitură sub centură, Dallas.

— Da, dar depinde de înălţimea la care te afli. Deocamdată, rămâne între noi, Nadine.

— Hmmm, hmmm... Mintea ei alerga lacomă. Slade se afla în San Francisco în noaptea crimei. Ea a aşteptat ceva-ceva. Oare el nu a procedat la fel?

— Da, aşa se pare.

— Sunt o mulţime de curse care te duc de pe o coastă pe alta, atât publice, cât şi private, care vin şi pleacă din oră în oră, şi de pe o coastă, şi de pe cealaltă.

— Corect. Ţinem legătura, Nadine, zise Eve, ridicându-se. Şi ai grijă să nu te dai de gol.

Eve se culcă devreme în seara aceea. Când linkul ei porni să sune la ora unu, tocmai se trezea ţipând dintr-un coşmar. Transpirată şi înfiorată, ea dădu la o parte aşternuturile răscolite şi făcute ghem în jurul ei.

Îşi înfrînă încă un ţipăt, presându-şi degetele pe ploapele închise, ordonându-şi să nu se piardă cu firea ca să i se facă rău. Răspunse la apel fără a aprinde lumina, blocând transmisia video.

— Dallas.

— Dispeceratul. S-a verificat amprenta vocală. E vorba, probabil, de o crimă. Victima: de sex feminin. Adresa anunţată: Central Park South 532, în spatele clădirii. Cod galben.

— Am înţeles. Eve încheie transmisia şi încă tremurând din cauza şocului produs de coşmarul respectiv, coborî din pat.

Totul dură doar douăzeci de minute. Simţea nevoia de alinarea oferită de un duş cu apă fierbinte, chiar dacă acesta nu putea dura mai mult de treizeci de secunde.

Cartierul era unul modern, populat cu oameni care deţineau diverse magazine de modă sau cluburi, aspirând la un statut social şi economic ceva mai elevat.

În zona respectivă, străzile erau liniştite, cu toate că nu erau nici ele scutite de acel du-te-vino al taxiurilor publice şi al mijloacelor de transport private. Oriunde te uiţi, dai de cei din clasa de mijloc care aspiră la mai mult, cugetă ea, cotind în spatele unei clădiri suple din oţel cu vedere spre parc, având astfel parte şi de o priveliştе plăcută.

Dar, la urma urmelor, crimele aveau loc peste tot.

Şi în mod sigur o crimă avusese loc chiar acolo.

Spatele clădirii nu avea deschidere directă către parc, dar cei care aranjaseră zona compensaseră acest neajuns prin amenajarea unui spaţiu verde suficient de atrăgător. Între şirul de copaci se afla un zid de securitate care separa clădirile una de alta.

Pe cărarea strâmtă care ducea către un scuar plin cu petunii aurii, zăcea, întins cu faţa în jos, cadavrul.

O femeie, băgă de seamă Eve, arătând legitimaţia către poliţiştii care făceau de pază în zonă. Păr negru, ten închis la culoare, bine îmbrăcată. Ea studie pantoful cu toc înalt, alb cu roşu, care zăcea întors pe alee.

Lovitura mortală făcuse ca pantofii să-i sară, la propriu, din picioare.

— Fotografii?

— Da, şefa. Dră locotenent, cei de la Medicină Legală trebuie să sosească.

— Cine a raportat asasinatul?

— Un vecin. A ieşit afară ca să-şi lase cățelul să-şi facă nevoile la locul special destinat. L-am reţinut acolo, înăuntru.

— Cunoaşteţi numele victimei?

— Yvonne Metcalf, locotenente. Locuieşte în blocul 1126.

— Actriţă, murmură Eve, numele ei părându-i cunoscut. În culmea gloriei.

— Da, şefa. Unul dintre poliţişti se uită atent la cadavru. Anul trecut a câştigat un premiu Emmy. Prezenta diverse talk-show-uri. Era destul de faimoasă.

— Iar acum e moartă de-a binelea. Continuaţi înregistrarea video. Vreau să o întorc cu faţa în sus.

Eve fu sigură că avea dreptate înainte de a-şi proteja mâinile cu ajutorul spray-ului acela special şi chiar înainte de a se lăsa pe vine, întorcând apoi cadavrul. Sângele era împrăştiat în toate părţile. Unul dintre cei prezenţi fluieră lung şi compătimitor în vreme ce trupul femeii fu răsucit cu faţa în sus, dar în mod sigur nu fusese Eve aceea. Ea ştia deja la ce să se aştepte.

Gâtul femeii fusese tăiat, iar tăietura era adâncă. Ochii mari, verzi şi frumoşi se holbau spre Eve: lipsiţi de viaţă, semnănând cu două întrebări ce nu aveau să primească nicicând un răspuns.

— Ce legătură exista între tine şi Cicely Towers? şopti ea. Cauza morţii era aceeaşi: o rană în zona gâtului, partea cea mai adâncă fiind înspre jugulară. Nu existau dovezi care să ateste ideea jafului sau a

unui viol, şi nici urme de confruntare fizică între victimă şi agresor. Cu o mişcare uşoară, Eve ridică braţul lipsit de viaţă a lui Yvonne, privind atent la unghii şi la zona de dedesubt, folosind, bineînţeles, o lanternă. Unghiile erau colorate cu lac roşu-aprins cu dungi subţiri de culoare albă. Manichiura era perfectă. Nu exista nicio unghie ruptă sau în care să se fi agăţat ceva, nici urmă de piele julită sau de sânge pe dedesubt.

— Era îmbrăcată la patru ace, dar nu a mai apucat să ajungă unde voia, comentă Eve, studiind costumul roşu cu dungi albe în care era îmbrăcată victima. Trebuie să aflăm de unde venea sau încotro se ducea, zise Eve, dând un prim ordin. Întoarse capul, auzind sunetul unor paşi ce se apropiau.

Dar nu era vorba de medicul examinator sau de echipa acestuia şi nici de cei de la echipa de amprentare. Era vorba de, după cum observă ea cu dezgust, de C.J. Morse şi de o echipă de la Canal 75.

— Închide camera şi şterge-o de aici. Plină de nervi, ea se ridică, postându-se instinctiv în faţa cadavrului. Aici s-a comis un asasinat.

— N-ai protejat zona, răspunse Morse, zâmbindu-i dulce. Până atunci, publicul are acces în zona respectivă. Sherry, filmează, te rog, pantoful acela.

— Protejaţi imediat zona, ordonă furioasă Eve unuia dintre poliţişti. Confiscaţi camera de filmat şi casetele pe care au filmat materialul.

— Nu poţi confisca echipamentul echipei tv până nu marchezi zona, îi aminti C.J., încercând să privească cumva dincolo de ea pentru a vizualiza mai bine scena. Sherry, fă mai întâi o filmare panoramică, după care concentrează-te pe chipul atrăgător al drei locotenent, te rog.

— Să vezi ce şut în fund îţi aplic, Morse.

— Ahhhh, chiar aş vrea să încerci, Dallas. O parte din pica aceea mocnită ce i-o purta apăru brusc în ochii lui. Tare mi-ar plăcea să depun o plângere împotriva ta şi pe urmă să dau totul pe post, după ce mă loveşti zdravăn, cum zici.

— Dacă te mai afli aici şi după marcarea şi protejarea zonei, fii sigur că tu te vei alege cu o plângere.

El se mărgini să surâdă, bătând apoi în retragere. Calculase că mai putea filma vreo cincisprezece secunde înainte să dea de belea.

— Cei de la Canal au o echipă de avocaţi de nota zece.

— Reţineţi-i, atât pe el, cât şi echipa care-l însoţeşte. Eve se răsti plină de furie la unul dintre poliţişti. Atâta vreme cât eu am treabă aici, ei nu au ce căuta în zonă.

— Amestecul în treburile mass-mediei...

— Pupă-mă în fund, Morse!

— Oaaau, pariez că ai un poponeţ tare apetisant. El continuă să zâmbească chiar şi în timp ce era escortat în afara zonei de comitere a asasinatului.

În clipa în care Eve reveni în partea frontală a clădirii, oferi un raport sobru legat de crima comisă cu puţin timp în urmă. Fără a pierde niciun amănunt, el se aplecă uşor spre ea.

— Dră lt., confirmaţi faptul că Yvonne Metcalf, starul lui *Tune In*, a fost asasinată?

— Deocamdată, poliţia nu are de făcut niciun comentariu.

— Nu-i adevărat că dna Metcalf locuia chiar în această clădire şi că, azi de dimineaţă, cadavrul său

a fost descoperit pe aleea din spate? Nu-i aşa că i-au tăiat gâtul?

— Nu comentez.

— Dar telespectatorii noştri sunt nerăbdători, dră locotenent. Două doamne de renume au fost asasinate exact în acelaşi fel şi, după toate aparenţele, de către unul şi acelaşi ucigaş, la o distanţă de doar câteva zile. Şi dv. nu aveţi nimic de comentat?

— Spre deosebire de unii reporteri iresponsabili, poliţia se concentrează mai mult asupra faptelor, nu a speculaţiilor, dovedindu-se mult mai prevăzătoare.

— Nu cumva e vorba de faptul că poliţia nu e în stare să rezolve aceste crime? Rapid de picior, el traversă trotuarul ce-i despărţea, venind iar în faţa ei. Nu cumva vă preocupă reputaţia dv., dră locotenent, şi legătura care exista între prietenul dv., Roarke, şi cele două victime?

— Aici nu e vorba de reputaţia mea. E vorba de anchetarea unei crime.

Morse se întoarse cu faţa la cameră.

— Se pare că ancheta, condusă de lt. Eve Dallas, a ajuns într-un punct mort. O altă crimă a avut loc la mai puţin de o sută de yarzi faţă de locul în care mă aflu eu în acest moment. Viaţa unei femei tinere frumoase şi talentate care promitea mult pe viitor a fost curmată printr-o lovitură violentă de cuţit. Cu doar o săptămână în urmă, devotata şi respectata procuroare Cicely Towers şi-a pierdut de asemenea viaţa. Poate că n-ar trebui să ne întrebăm când îl vom prinde pe ucigaş, ci care va fi următoarea victimă, referindu-ne la o femeie faimoasă, evident. Sunt C.J. Morse de la Canal 75, într-o transmisie live din Central Park South.

Făcu semn în direcţia operatorului, după care se întoarse şi zâmbi larg către Eve.

— Dallas, dacă cooperezi, e posibil ca publicul să fie de partea ta, datorită mie.

— Du-te dracului, Morse!

— Ah, poate dacă mă rogi frumos. Rânjetul lui imens nu dispăru nici după ce ea îl înhăţă de cămaşă. Aaaa, nu mă atinge, nu mă atinge decât dacă vrei o relaţie serioasă.

Ea era cu un cap mai înaltă ca el şi, în plus, avea un chef nebun să-l lovească şi să-l trântească pe trotuar. Uite ce vreau eu să aflu, Morse. Vreau să-mi spui şi mie cum un reporter de doi bani ca tine a ajuns la locul crimei, alături de echipa tehnică, la doar zece minute de la sosirea şefului anchetei.

El îşi aranjă la loc piepţii cămăşii.

— E vorba de anumite surse, dră locotenent, iar tu ştii foarte bine că nu sunt obligat să le divulg. Zâmbetul lui deveni o încarnare a ironiei şi a aroganţei. Şi dacă tot ne referim la evenimentul acesta, şi anchetatorul e unul de doi bani. Trebuia să mă alegi pe mine, nu pe Nadine. A fost urât din partea ta că ai ajutat-o să mă elimine din cooperarea ce viza cazul Towers.

— Asta a făcut? Ei, nu ştii cât mă bucur, C.J., pentru că eu nu pot să te înghit. Nu te-ar deranja deloc, nu-i aşa, dacă te-ai duce iar acolo, pe alee, ca să o filmezi în continuare pe femeia aceea? Nu te-ai gândit nicio clipă că meritä şi ea puţină demnitate sau la faptul că oamenii care au iubit-o, poate, nu au fost încă anunţaţi despre oribilul eveniment. Familia sa, de exemplu.

— Hei, fiecare dintre noi îşi face meseria. Tu nu prea ai remuşcări când te uiţi la ea.

— Da' la ce oră ai primit pontul? îl luă Eve din scurt.

El ezită, părând că are remuşcări.

— Cred că nu fac rău că-ţi dezvălui. Pe la 12:30, pe linia mea privată.

— De la?

— Aa, asta nu. Eu îmi protejez sursele. Am sunat la serviciu, am alcătuit rapid o echipă. Nu-i aşa, Sherry?

— Da, aşa e. Operatorul mişcă din umăr. Cei care au fost azi noapte de serviciu ne-au trimis aici, ca să ne întâlnim cu C.J. Aşa se munceşte în televiziune.

— O să fac tot posibilul ca să-ţi confisc echipamentul, Morse, ca să te aduc la secţie pentru interogatoriu, ca să-ţi fac viaţa un iad.

— Aaaa, chiar sper să o faci. Faţa lui rubicondă străluci. O să emit de două ori mai mult, iar popularitatea mea va atinge cote impresionante. Şi ştii care va fi partea cea mai distractivă? Că o să insist asupra relaţiei foarte apropiate şi plăcute dintre Roarke şi Yvonne Metcalf.

Stomacul ei se cutremură, însă vocea ei îşi păstră tonul ferm.

— Fii atent ce faci, C.J., Roarke nu-i la fel de amabil ca mine. Ţine-ţi echipa cât mai departe de locul în care s-a comis crima, îl avertiză ea. Dacă pui acolo un singur degeţel, îţi confisc echipamentul.

Ea se răsuci pe călcâie şi, după ce se îndepărtă suficient de mult, scoase staţia de comunicare. Urma să încalce o procedură, riscând o avertizare, o mustrare sau chiar mai mult. Dar era absolut necesar.

Imediat ce Roarke îi răspunse, îşi dădu seama că nu se dusese încă la culcare.

— Ei, dră locotenent, ce surpriză!

— Durează un minut. Spune-mi şi mie ce fel de relaţie aţi avut tu şi Yvonne Metcalf.

El ridică din sprânceană.

— Suntem prieteni, la un moment dat am fost prieteni destul de apropiaţi.

— Iubiţi.

— Da, pentru scurt timp. De ce?

— Pentru că ea e moartă, Roarke.

Surâsul lui timid pieri.

— Ahhh, Dumnezeule! Cum s-a întâmplat?

— I-au tăiat gâtul. Stai pe aproape.

— E o cerere oficială, locotenente? întrebă, vocea lui căpătând duritatea pietrei.

— Da, aşa şi trebuie. Roarke... Ea ezită o secundă. Îmi pare rău.

— Şi mie. El încheie transmisia.

.....

8

Eve găsi imediat câteva puncte comune între Cicely Towers şi Yvonne Metcalf. Primul punct comun: crima. Metoda folosită şi faptul că totul se desfăşurase după aceeaşi schemă. Ambele doamne fuseseră personalităţi publice, respectate şi iubite. Aveau o carieră de succes şi se dedicaseră meseriei lor. Aveau familii iubitoare care sufereau cumplit după pierderea celor două doamne.

Cu toate astea, cercul lor social şi domeniul de activitate difereau foarte mult. Prietenii lui Yvonne erau artişti, actori, muzicieni, pe când Cicely socializa cu cei din lumea avocaţilor, cu oameni de afaceri şi cu politicieni.

Yvonne fusese un soi de actriţă, veselă şi aiurită, aproape un dezastru ca artist, dar una care era pe placul publicului.

Dar cineva le cunoscuse destul de bine şi le urâse destul de mult, încât să le şi ucidă.

Singurul nume care apărea atât în agenda ordonată a lui Cicely şi în cea dezordonată a lui Yvonne era al lui Roarke.

Pentru a treia oară într-o singură oră, Eve cercetă din nou toate listele stocate în computerul ei, încercând să caute o legătură. Un nume care să aibă

legătură cu un altul, o adresă, o meserie, un interes de ordin personal. Puţinele legături descoperite erau unele lipsite de importanţă, astfel că următorul pas, interogatoriul, aproape că nici nu se justifica.

Dar ea avea să apeleze şi la el, fiindcă varianta următoare ar fi fost una singură: Roarke.

În vreme ce computerul se ocupa de lista aceea scurtă, Eve continuă să răsfoiască jurnalul electronic al lui Yvonne.

— De ce dracu' nu folosea nume femeia asta? mormăi Eve. Erau notate orele, datele, din când în când nişte iniţiale, dar cele mai numeroase erau notaţiile scurte sau simbolurile diverse, potrivit stării de spirit a lui Yvonne.

1:00 – prânzul la Crown Room cu B.C. Oaaau! Să nu cumva să întârzii, Yvonne, şi să porţi costumul acela verde cu fustă scurtă. Lui îi plac femeile punctuale şi cu picioare frumoase.

Zi de înfrumuseţare la Paradise. Slavă Cerului. 10:00. Trebuia să dau o fugă până la Fitness Pallas, la opt, ca să fac puţină gimnastică. Yaacs.

Prânzuri de fiţe, cugetă Eve. Răsfăţ într-un salon de înfrumuseţare de top al acestui oraş. Tras de fiare într-o sală de gimnastică de lux. Ei, până la urmă, n-a dus-o chiar aşa de rău. Oare cine ar fi vrut să moară având aşa o viaţă?

Se uită o clipă la notaţiile ultimei zile de viaţă.

8:00 – Un mic-dejun consistent – costumul mulat şi strâmt de culoare albastră şi pantofi de aceeaşi culoare. TREBUIE SĂ AI O ÎNFĂŢIŞARE CÂT MAI OFFICE, YVONNE, PENTRU DUMNEZEU!

FĂRĂ LIMITE

11:00 – La birou la P.P., ca să discutăm despre negocierea contractului. Poate reuşesc să ajung puţin şi la cumpărături înainte de asta. SE VÂND PANTOFI LA „SAKS". Super modele.

Prânz – fără desert. Poate. Să-i spun şi lui scumpel că a fost grozav „în direct". Să nu-l penalizez pentru că şi-a păcălit amicii în legătură cu activitatea pe care o desfăşoară împreună. Doamne, nu-i aşa că a fost oribil?

Să sun acasă.

Dacă nu am trecut mai devreme pe la SACKS, să fac totuşi o vizită.

Pe la 5. Bei ceva. Bea tot apă minerală, scumpo. Când eşti ameţită, vorbeşti prea mult. Trebuie să dai dovadă de inteligenţă, să fii sclipitoare. Să faci din Tune In *o emisiune de nota zece, care să aducă mulţi $$$***. Nu uita că mâine de dimineaţă ai şedinţă foto şi să nu cumva să te atingi de vreun pahar cu vin. Să te duci acasă şi să tragi un pui de somn.*

Întâlnire la miezul nopţii. Poate fi ceva extrem de pasional. O să port chestia aceea roşie cu dungi albe şi, în plus, o să zâmbesc, o să zâmbesc mult, mult. Ce a fost, a fost, nu? Şi nu cumva să închizi portiţa aceea. Lumea e mică şi aşa mai departe. Ce cretin, ce tâmpenie!

Deci ea avea o întâlnire la miez de noapte. Nu preciza nici cu cine, nici unde va avea loc, dar voia să arate foarte bine pentru momentul respectiv. Era vorba de cineva cunoscut, cu care avusese deja o relaţie. Ce a fost? O problemă în trecutul lor comun?

Un iubit? cugetă Eve. Ea credea că nu era vorba de aşa ceva. Yvonne nu-şi dorise să fie sexy, foarte sexy. Eve fu de părere că de-abia acum începea să o înţeleagă pe femeia respectivă. Yvonne se simţise

bine în pielea ei, făcuse haz de ea însăşi, se distrase de una singură, fiind pusă mereu pe distracţie şi bucurându-se de viaţa pe care o ducea. În plus, era o femeie ambiţioasă.

Nu-şi recomandase ea sieşi să zâmbească, să zâmbească mult că poate aşa se mai ivea, poate, o altă oportunitate în carieră? Un articol favorabil în presă, un scenariu nou, un fan al său cu mare influenţă în lumea bună.

Oare ce ar fi declarat ea despre Roarke? se întrebă ea. *Precis l-ar fi notat cu un **R** scris cu literă mare şi cu bold. Ar fi desenat inimioare în jurul datei cu pricina, cea care marca întâlnirea, ori zâmbete sau semnul dolarului. Aşa cum procedase acum un an şi jumătate.*

Eve nu avea nevoie să caute în jurnalele lunilor sau anilor din urmă. Ştia foarte bine care fusese ultima impresie a femeii faţă de Roarke.

*Cina cu **R** – 8:30. Oaaau, oaaau! Să porţi chestia aia din satin – cu taior din acelaşi material. Fii pregătită, poate vei avea noroc. Ahh, tipul are un corp mamă, mamă – aş vrea să ştiu şi ce fel de cap posedă?! Ei, tu să ai o minte sexy, şi vezi tu acolo ce-o să iasă.*

Eve nu prea voia să afle dacă Yvonne avusese într-adevăr noroc. În mod cert ei doi fuseseră iubiţi, – i-o confirmase şi Roarke. Atunci de ce nu mai notase nimic legat de el după povestea cu vestimentaţia aceea albă din satin?

Ceva se întâmplase, ceva fusese, realiză ea, iar ea trebuia să descopere ce anume – că să poată investiga exclusiv scopurile acestei relaţii.

Între timp, trebuia să se deplaseze din nou la apartamentul lui Yvonne, ca să reîncerce să

reconstituie pentru a doua oară ultima, zi din viaţa ei. Trebuia să se ocupe şi de câteva interogatorii. Şi, din moment ce părinţii lui Yvonne o sunau pe fiica lor cel puţin o dată pe zi, aşa că era obligată să vorbească încă o dată cu ei, pregătindu-se să facă faţă durerii şi uimirii lor imense.

Nu avea nimic împotrivă să lucreze 14 – sau chiar 16 – ore pe zi. Ba dimpotrivă, în această etapă a vieţii ei, era chiar recunoscătoare că se întâmpla astfel.

După patru zile de la uciderea lui Yvonne Metcalf, Eve nu obţinuse absolut nimic. Per total, interogase 36 de persoane, ceea ce se dovedise a fi o treabă migăloasă şi obositoare. Nu numai că nu reuşise să descopere măcar un mobil viabil, dar nu descoperise nici măcar un om care să nu o fi adorat pe victima asasinatului.

Nu exista niciun indiciu că ar fi fost vorba de un fan obsedat. Yvonne primea milioane de mailuri, o corespondenţă uriaşă, iar Feeney lucra şi acum la acest aspect, cercetându-i e-mailurile. Dar după cercetarea primei părţi, nu existaseră ameninţări, nici voalate, nici exprimate făţiş, nici oferte ciudate sau porcoase, nici apropouri.

Mare parte dintre ele fuseseră cereri în căsătorie sau alte propuneri. Eve le dădu de-o parte, dar nu prea repede, ce-i drept. Exista posibilitatea ca un corespondent de-al lui Yvonne să o fi contactat pe Cicely. Dar pe măsură ce trecea timpul, şansa devenea din ce în ce mai mică.

Eve procedă exact aşa cum era de aşteptat în cazul crimelor în serie cărora nu li se găsea rezolvarea, departamentul numind asta drept un „impas în

— Da, două femei până acum, zise Mira în şoaptă, după care se aşeză. Mi-e teamă, foarte teamă că vor mai urma şi alte victime. Şi asta cât de curând.

Pentru că era exact de aceeaşi părere, Eve ignoră fiorul acela ce-i străbătu fulgerător şira spinării.

— De ce?

— A fost atât de uşor, vezi tu... De simplu. Şi totul făcut ca la carte. Şi în chestia asta se ghiceşte o doză de satisfacţie. Şi mai e şi factorul atragerii atenţiei. Cel sau cea care a comis crimele acum poate să stea bine mersi acasă şi să urmărească show-ul pe care l-a provocat. Rapoartele, editorialele, suferinţa, slujbele de înmormântare, reacţia publicului în urma investigaţiei. Făcu o pauză pentru a savura ceaiul. Ai propria ta teorie, Eve. Aşa că eu sunt la dispoziţia ta, fie pentru a fi de acord cu ea, fie pentru a mă decide împotriva sa.

— Am mai multe teorii.

— Dar crezi într-una singură. Mira surâse atotştiutor, conştientă că fraza ei o sâcâia pe Eve. Faima. Ce altceva aveau aceste două femei în ochii publicului? Nu se învârteau în acelaşi cerc social sau profesional. Cunoştinţele lor comune le poţi număra pe degete, şi asta doar aşa, la modul lejer, întâmplător. Nu mergeau în aceleaşi magazine, nu frecventau aceleaşi centre de sănătate sau aceeaşi cosmeticiană. Ceea ce împărţeau era faima, interesul publicului faţă de ele şi un soi de putere.

— Faţă de care ucigaşul s-a arătat invidios.

— Da, exact asta aş spune şi eu. E plin de resentimente şi-şi doreşte tot ceea ce deţineau ele, aşa că le ucide, astfel ca atenţia datorată lor să se răsfrângă asupra lui. Cele două crime au fost extrem de violente şi comise extrem de „curat", ceea ce e

destul de nefiresc. Feţele şi trupurile victimelor nu au fost mutilate. Potrivit celor de la morgă, a fost vorba de o tăietură rapidă în jurul gâtului, lovitura fiind aplicată frontal. Victima faţă în faţă cu ucigaşul. Cuţitul e o armă personală, reprezintă o prelungire a mâinii. Nu acţionează ca laserul, de la distanţă şi nici nu acţionează „la rece" precum otrava. Ucigaşul vrea să simtă actul crimei, să vadă cum ţâşneşte sângele, să-l adulmece. Experienţa aceea completă prin care ea sau el simt că deţin controlul total, că acţionează conform planului.

— Adică nu crezi că e vorba de un ucigaş plătit.

— Eve, există întotdeauna şi această posibilitate, dar sunt înclinată, mai degrabă, să cred că ucigaşul a fost un participant activ, nu o persoană care a preferat ca altul să dea lovitura. Şi, în afară de asta, mai sunt şi obiectele rămase amintire.

— Umbrela dnei Towers.

— Şi pantoful drept al drei Metcalf. Ai reuşit să ţii informaţiile astea două departe de presă.

— Aproape. Eve se încruntă, aducându-şi aminte cum Morse şi echipa lui dăduseră buzna la locul crimei. Un profesionist n-ar fi luat cu el nicio amintire, iar cele două asasinate au fost foarte bine gândite, ca să fie vorba de un vagabond.

— Daaap, sunt de acord. Ai o minte organizată, ambiţioasă. Ucigaşul pe care ţi-l imaginezi, pe care-l cauţi, îşi savurează fapta, de aceea şi cred că va lovi iar.

— Poate fi şi o ea, punctă Eve. Poate că această invidie zace înăuntrul unei femei. Ele erau ceea ce ea nu poate fi, nu poate deveni. Frumoase, pline de succes, admirate, faimoase, puternice. De multe ori cel care ucide are o fire slabă.

— Da, adesea se întâmplă astfel. Deocamdată, după datele pe care le avem, nu putem preciza sexul ucigaşului, stabilind doar faptul că persoana şi-a ales ca ţintă acele femei care în ochii publicului sunt adevărate vedete.

— Şi în cazul acesta, ce ar trebui să fac dnă dr. Mira? Să dotez fiecare femeie faimoasă, binecunoscută şi plină de succes a acestui oraş cu un sistem de securitate cu semnalizator la purtător, oferindu-ţi chiar şi ţie un asemenea dispozitiv?

— Ei, e straniu, dar eu m-am gândit mai degrabă la tine.

— La mine. Eve bâţâi ceaşca de ceai, de care nici nu se atinsese, după care o aşeză, nervoasă, pe masă. E ridicol.

— Nu prea cred. Ai devenit o persoană cunoscută, Eve. Datorită profesiei tale, desigur, şi în mod special după cazul rezolvat iarna trecută. În domeniul tău de activitate, eşti un om mai mult decât respectat. Şi, continuă ea, înainte ca Eve să o întrerupă, de cele două victime te leagă ceva extrem de important. Fiecare dintre voi a avut o relaţie cu Roarke.

Eve realiză că devenise lividă. Era o reacţie pe care nu reuşea să o controleze. Dar măcar tonul vocii îl putea ţine în frâu, străduindu-se din răsputeri.

— Roarke a avut cu Towers o relaţie de afaceri, un partenariat aproape lipsit de importanţă. Iar relaţia intimă cu Metcalf s-a încheiat de ceva vreme.

— Şi totuşi simţi nevoia să-i iei apărarea în faţa mea.

— Dar nu-i iau apărarea, i-o întoarse Eve. Constat, atâta tot. Roarke poate foarte bine să-şi ia apărarea şi singur, şi chiar mai mult de atât.

— Fără îndoială. E un bărbat puternic, plin de viaţă şi deştept. Dar tu tot îţi faci griji pentru el.

— Din punctul de vedere al psihiatrului, tu crezi că Roarke poate fi criminalul?

— Categoric nu. Dar nu mă îndoiesc că dacă l-aş analiza, aş descoperi că instinctul ucigaş e extrem de bine dezvoltat în cazul lui. În realitate, Mira şi-ar fi dorit foarte mult să aibă ocazia de a reuşi să studieze felul de a gândi a lui Roarke. Dar el ar avea nevoie de o motivaţie extrem de bine definită. O mare iubire sau o ură pe măsură. Nu prea cred că ar exista şi altceva care să-l determine să treacă dincolo de graniţă. Linişteşte-te, Eve, şopti Mira. Nu eşti îndrăgostită de un ucigaş.

— Dar eu nu sunt îndrăgostită de nimeni. Şi nu suntem aici ca să discutăm propriile mele sentimente.

— Ba din contră, trebuie să ţinem cont întotdeauna de starea de spirit a anchetatorului. Şi dacă mi s-ar cere părerea vizavi de starea ta de spirit, aş spune că eşti foarte obosită, aproape extenuată, devastată sufleteşte şi tulburată peste măsură.

Eve luă CD-ul de pe masă şi se ridică.

— Atunci am mare noroc că nu-ţi va solicita nimeni părerea. Pot să-mi văd în continuare de treabă, să ştii.

— Nu mă îndoiesc, cel puţin deocamdată. Dar cu ce costuri la nivel personal?

— Preţul va fi şi mai mare dacă nu-mi duc munca până la capăt. O să aflu cine le-a ucis pe cele două femei. Şi pe urmă o să găsesc pe cineva la fel de capabil ca şi Cicely Towers ca să-l bage la zdup. Eve băgă CD-ul în geantă. Dar ai uitat de o altă legătură importantă, dnă dr. Mira. Cele două victime mai au

ceva în comun. Eve avea o privire dură, ca de gheaţă. Familia. Amândouă aveau o familie, rude foarte apropiate care constituiau o mare şi importantă parte a vieţii lor. Şi uite aşa, eu nu mai sunt o posibilă ţintă. Nu?

— Da, poate. Dar la familia ta te-ai gândit, Eve?

— Să nu te joci cu mine, te rog.

— Tu ai pomenit despre asta, sublinie Mira. Tu îţi alegi cu grijă cuvintele atunci când stai de vorbă cu mine, credeam că te-ai gândit, în realitate, la familia ta.

— Eu nu am familie, o repezi Eve. Şi singurul lucru la care mă gândesc e crima. Dacă vrei să-i raportezi comandantului că nu sunt cea mai bună alegere pentru meseria mea, pentru cazul de faţă, n-ai decât s-o faci.

— Oare când o să ai încredere în mine? După câte îşi amintea Eve, în vocea ei de obicei prevenitoare se ghici pentru prima dată nerăbdarea. Chiar nu poţi să crezi că îmi pasă de soarta ta? Da, chiar îmi pasă, rosti Mira, văzând-o pe Eve cum clipeşte surprinsă. Şi te înţeleg mai mult decât vrei tu să crezi.

— N-am nevoie de înţelegerea ta. Dar în vocea lui Eve se ghicea deja emoţia. O sesiză şi ea. Nu sunt la test şi nici la o oră de terapie.

— Dar nu există în jurul nostru niciun reportofon. Mira tânti ceaşca cu ceai, astfel că palmele lui Eve, vârâte în buzunare, tresăriră. Crezi că ai fost singurul copil care a fost abuzat sau care a avut parte de nenorociri? Singura femeie care a luptat ca să depăşească toate astea?

— Nu a fost nevoie de aşa ceva. Eu nu mi-amintesc...

— Tatăl meu vitreg m-a violat de mai multe ori începând de la doisprezece şi până la paisprezece

ani, zise Mira, vorbind pe un ton calm, oprind fără menajamente protestele lui Eve. Trei ani de zile am trăit fără a şti când va avea loc grozăvia, ci doar că ea se va petrece. Şi, oricum, nu m-ar fi ascultat nimeni.

Simţind că i se face rău, mai ales din pricina emoţiei, Eve îşi înconjură trupul cu braţele.

— Nu vreau să ştiu nimic. De ce îmi povesteşti mie toate astea?

— Pentru că mă uit în ochii tăi şi mă văd pe mine. Dar tu ai pe cineva lângă tine care să te asculte.

Eve rămase nemişcată, umezindu-şi buzele uscate.

— Şi cum de s-a sfârşit totul?

— S-a sfârşit fiindcă, până la urmă am avut curajul să mă duc la un centru dedicat persoanelor abuzate şi să povestesc totul unui consilier, să mă las examinată atât fizic, cât şi psihic. Groaza şi umilinţa din acele clipe nu erau atât de mari în comparaţie cu alternativa trăită până atunci.

— Dar de ce trebuie să-mi aduc aminte despre astfel de clipe? vru Eve să ştie, supărată. Toate astea s-au sfârşit.

— De ce nu dormi?

— Ancheta...

— Eve...

Tonul acela blând o făcu pe Eve să închidă ochii. Ce greu era, ce provocator era să facă faţă acelei compasiuni tacite.

— Frânturi de amintiri, şopti ea, urându-se pentru propria slăbiciune. Coşmaruri...

— Amintiri legate de perioada de dinaintea venirii tale în Texas, unde ai fost găsită?

— Momente, fragmente, nimic mai mult...

— Eu te pot ajuta să faci un tot din ele, să le ordonezi.

— Şi de ce aş vrea să fac aşa ceva?

— N-ai început deja să le aranjezi, de una singură? În secunda aceea, Mira se ridică, la rândul ei. Poţi să faci faţă acestor momente care îţi tulbură, îţi bântuie subconştientul. Te-am văzut ani de zile făcând-o. Dar fericirea te ocoleşte şi aşa o să se întâmple până în momentul în care te vei convinge că o meriţi cu adevărat.

— Dar nu a fost vina mea.

— Nu. Mira atinse cu blândeţe braţul lui Eve. Nu, nu a fost vina ta.

Lacrimile stăteau să izbucnească, iar lucrul acesta o şoca, făcând-o, de asemenea, să se simtă prost.

— Nu sunt în stare să vorbesc despre asta.

— Draga mea, dar deja o faci. Când o să te simţi pregătită să continuăm discuţia, mă găseşti aici. Aşteptă până ce Eve ajunse la uşă. Pot să te întreb ceva?

— Oricum o faci.

— De ce povestea aceea s-a încheiat acum? Roarke te face fericită?

— Uneori. Eve închise ochii şi înjură. Asta când nu mă face să sufăr.

— Ce frumos! Mă bucur pentru voi amândoi. Încearcă să te odihneşti puţin, Eve. Dacă nu vrei să iei medicamente, atunci foloseşte cel puţin vizualizarea.

— Da, o să ţin minte sugestia. Eve deschise uşa, rămânând mai departe cu spatele. Mulţumesc.

— Cu plăcere.

Vizualizarea nu i-ar fi fost de mare folos. Nu după ce avea să revizuiască încă o dată rapoartele referitoare la autopsie.

FĂRĂ LIMITE

În apartament era prea multă liniște, iar el părea mult prea mare. Regreta că lăsase pisicul acasă la Roarke. Dacă Galahad ar fi fost aici, nu s-ar mai fi simțit singură.

Fiindcă o dureau ochii din cauza studierii prelungite a rapoartelor, se ridică de la birou. Nu avea energia necesară ca să o sune pe Mavis, iar de filmele oferite de programele tv prezentate pe ecranul ei era de-a dreptul sătulă.

Comandă puțină muzică, ascultă preț de 30 de secunde după care închise transmisia.

Mâncarea făcea minuni de obicei, dar în clipa în care vârî capul în bucătărie, își aminti că nu realimentase *AutoChef*-ul de săptămâni întregi. Proviziile erau reduse, iar pofta ei nu era suficientă pentru a comanda ceva.

Hotărâtă să se relaxeze, ea programă o realitate virtuală cu bule pe care i-o trimisese Mavis de Crăciun. Pentru că ultima care le folosise fusese Mavis, acestea erau programate cu atmosferă de Nightclub, cu sonorul la maxim. După ce înjură de mama focului, reducând la repezeală volumul sonorului, Eve programă o plajă, la Tropice.

Reușea deja să simtă nisipul fierbinte și zgrumțuros sub tălpile ei goale, lumina soarelui care-i mângâia pielea, briza blândă a oceanului. Era foarte plăcut să stea în mijlocul valurilor blânde, urmărind bulele de apă care săreau de colo-colo în jurul ei, sorbind din băutura rece, cu gust de fructe și rom.

Simți palmele așezate pe umerii ei, acestea masându-i ușor. Oftând, ea se rezemă de cele două brațe, lăsându-se în grija lor, simțind trupul înalt al bărbatului lipit de al ei. În depărtare, pe marea aceea

incredibil de albastră, zări un vas care dispăru la orizont.

Ar fi fost atât de simplu să se întoarcă în braţele acelea care o aşteptau nerăbdătoare, lipindu-şi buzele de gura pe care o dorea. După care să se întindă pe nisipul fierbinte alături de trupul care se potrivea atât de bine cu al ei.

Încântarea era la fel de dulce precum liniştea din jur. Ritmul la fel de cunoscut şi de vechi ca şi valurile care tresăltau deasupra pielii ei. Ea se lăsă posedată de el, tremurând în clipa în care plăcerea şi dorinţa o duceau către orgasm şi împlinirea finală. Respiraţia lui îi mângâie faţa, trupul lui era unul cu al ei în momentul în care ea îi rosti numele, gâfâind.

— Roarke.

Furioasă pe ea însăşi, Eve opri realitatea virtuală şi valurile, lăsând totul de-o parte. El nu avea dreptul să intervină, nici măcar acolo, în mintea ei. Nu avea dreptul să-i provoace nici durere, nici plăcere, când ea nu-şi dorea decât puţină intimitate.

Oooo, el ştia foarte bine ce face, se gândi ea, ridicându-se în picioare şi începând să se plimbe prin încăpere. Da, ştia perfect ce face. Aşa că aveau să lămurească lucrurile, o dată pentru totdeauna.

Trânti uşa apartamentului în urma ei. Abia după ce trecu de porţile casei lui, realiză că s-ar putea să nu fie singur. Ideea respectivă o înfurie atât de tare, o duru atât de mult, încât urcă treptele de piatră două câte două, bubuind în uşă cu o energie nouă, renăscută.

Summerset o aştepta deja.

— Dră locotenent, e deja 01:20 a.m.

— Ştiu câte e ceasul. Ea strânse din dinţi în clipa în care el îi bară drumul, împiedicând-o să urce scara. Să lămurim lucrurile, amice. Eu te urăsc, tu pe

mine la fel. Diferența e că eu sunt polițist. Acum ia-ți dracului din drumul meu fundul slăbănog, în caz contrar te duc la secție și te acuz de obstrucționarea activității unui ofițer de poliție.

Demnitatea i se potrivea bărbatului precum o mănușă.

— Să înțeleg că ați venit aici, la ora asta târzie, în calitate oficială, dră lt.?

— Înțelege ce vrei. Unde e?

— Dacă îmi spuneți mai exact de ce vă aflați aici, atunci o să aflu bucuros unde anume e Roarke, verificând dacă vă poate primi.

Pierzându-și răbdarea, Eve îl lovi cu cotul în stomac, după care ocoli trupul lui filiform.

— Lasă că-l găsesc eu, declară ea, urcând în fugă treptele.

El nu era în pat, nici singur, nici alături de altcineva. Nu era sigură care era părerea ei vizavi de acest subiect sau cum ar fi reacționat dacă l-ar fi găsit în brațele unei blonde. Refuzând să se gândească la asta, ea se răsuci pe călcâie și o porni spre biroul lui, Summerset venind ca vântul pe urmele ei.

— O să depun o plângere.

— Ei, n-ai decât să depui, îi strigă ea peste umăr.

— Nu aveți dreptul să dați buzna pe o proprietate privată, în miez de noapte. Nu o să-l deranjați pe Roarke. În momentul în care ea ajunse în dreptul ușii, el îi bară accesul cu brațul.

Spre surprinderea lui Eve, era aprins la față și respira greu. Ochii îi ardeau și ei în orbite. Era mai emoționat decât crezuse vreodată că ar putea fi, conchise Eve.

— Reacţia mea te lasă fără cuvinte, nu? Înainte ca el să intervină, ea lovi mecanismul, astfel că uşa se deschise.

El o prinse în braţe, iar Roarke, care tocmai studia oraşul, se răsuci cu faţa spre ei, privind surprins la poziţia în care se găseau.

— Dacă mai pui vreodată mâna pe mine, slăbănog nenorocit, promit că te tai în bucăţi. Ridică pumnul pentru a-i demonstra că nu glumeşte. Şi pariez pe legitimaţia mea de poliţist că satisfacţia va fi una garantată.

— Summerset, rosti Roarke pe un ton blând. Cred că nu glumeşte. Lasă-ne singuri.

— A făcut exces de autoritatea sa...

— Lasă-ne singuri, repetă Roarke. Mă descurc.

— Cum doreşti. Summerset îşi netezi şi-şi aranjă la loc haina mototolită, ieşind apoi rapid din încăpere – şchiopătând însă abia vizibil.

— Dacă vrei să mă ţii departe de tine şi de locul acesta, rosti Eve în drumul ei către biroul lui, atunci nu vei reuşi doar cu ajutorul slăbănogului ăsta afurisit pe post de câine de pază.

Roarke se mărgini la a-şi încrucişa braţele, rezemându-le de blatul biroului.

— Dacă intenţionam să te ţin departe, atunci cu siguranţă nu mai aveai acces dincolo de porţi. În mod intenţionat, aruncă o privire spre ceas. E cam târziu pentru un interogatoriu oficial.

— M-am săturat să mi se tot amintească cât e ceasul.

— Bun. El se rezemă comod în scaun. Cu ce te pot ajuta?

.....

9

Atacul era o alegere de ordin emoţional. Dar Eve s-ar fi putut justifica oricând, considerându-l cât se poate de logic.

— Ai avut o relaţie cu Yvonne Metcalf.

— Aşa cum ţi-am mai spus, am fost prieteni. El deschise o cutie veche din argint aflată pe birou, luându-şi de acolo o ţigară. Şi la un moment dat, am fost prieteni intimi.

— Cine a schimbat aspectul acestei relaţii şi în ce moment?

— Cine? Hmmm. Roarke reflectă la întrebarea ei, aprinzându-şi ţigara, după care lăsă fuiorul de fum să se risipească în aer. Cred că a fost o decizie de comun acord. Cariera ei devenea din ce în ce mai importantă pe zi ce trece, solicitându-i din ce mai mult timp şi energie. Poţi să o iei ca pe o despărţire, dacă doreşti.

— V-aţi certat?

— Nu, nu cred. Yvonne nu era genul femeii certăreţe. I se părea că viaţa e mult... prea amuzantă. Vrei un coniac?

— Sunt în timpul programului.

— Da, bineînţeles. Eu nu sunt.

În clipa în care el se ridică, Eve observă cum pisicul sări din poala lui. Galahad o studie cu ochii lui bicolori, după care se aşeză pe podea şi începu să se spele. Era mult prea ocupată să se uite cruciş la pisic ca să mai bage de seamă şi că mâinile lui Roarke tremurau uşor în clipa în care se duse la dulăpiorul sculptat destinat băuturilor ca să toarne un pahar de coniac din decantorul ce începu pe neaşteptate să sfârâie.

— Ei bine, rosti el, învârtind paharul, ei doi fiind despărţiţi de jumătate din suprafaţa încăperii în care se aflau. Asta-i tot?

Nu, cugetă ea, *nici pe departe*. Dacă nu avea de gând să o sprijine de bună voie, ea avea să facă tot posibilul, folosindu-se de minţişoara aia a lui fără pic de milă, regret sau scrupule.

— Ultima oară când ea te-a pomenit în jurnalul său a fost acum un an şi jumătate.

— A trecut ceva vreme, şopti Roarke. Îi părea rău pentru Yvonne, mult de tot. Dar în momentul de faţă, el avea, la rându-i, multe necazuri, şi cel mai mare dintre ele stătea în clipa aceea în colţul opus al camerei, privindu-l atent cu nişte ochi nemulţumiţi şi plini de supărare. Nu mi-am dat seama.

— Atunci ai văzut-o pentru ultima dată?

— Nu, sunt convins că nu. Se uită atent în paharul cu brandy, amintindu-şi-o. Mi-aduc aminte că am fost împreună la o petrecere, am dansat, era chiar de Revelion, Eve. După aceea ea a venit aici, la mine.

— Te-ai culcat cu ea, spuse Eve pe un ton nepăsător.

— Tehnic, nu. Vocea lui deveni uşor tulburată, nervoasă. Am făcut sex, am conversat, am băut ceva.

— Aţi reluat o relaţie?

— Nu. El îşi luă un scaun, hotărât să savureze paharul cu brandy şi ţigara. Adoptând o atitudine relaxată, îşi încrucişă picioarele la nivelul gambelor. Am fi putut s-o facem, dar proiectele pe care le aveam ne ocupau mult prea multă vreme. Şase, şapte săptămâni nu am mai primit, apoi, veşti de la ea.

— Şi?

O dăduse la o parte din viaţa lui, îşi aminti el. Cu naturaleţe, foarte uşor. Şi fără să stea pe gânduri, probabil.

— I-am spus că... că am pe cineva. El examină atent vârful aprins al ţigării sale. În perioada respectivă mă îndrăgostisem de altcineva.

Inima ei tresări. Îl privi fix, vârându-şi mâinile în buzunare.

— Dacă nu cooperezi, nu te pot elimina de pe lista suspecţilor.

— Nu? Ei, nu-i nimic.

— La dracu', Roarke, tu eşti singurul care a avut de-a face cu ambele victime.

— Şi ce motiv aş fi avut, dră locotenent?

— Nu-mi vorbi pe tonul acesta. Nu-mi place deloc când o faci. Rece, controlat, arogant. Renunţând la autocontrol, ea începu să facă paşi prin cameră. Eu ştiu că tu n-ai de-a face cu cele două asasinate şi nu există nicio dovadă că ai participat în vreun fel la comiterea lor. Dar asta nu înseamnă că nu le cunoşteai pe cele două femei.

— Şi asta îngreunează lucrurile, pentru că de numele meu se leagă şi numele tău. Mă rog, cel puţin până acum.

— Mă descurc.

— Atunci cum de ai slăbit? întrebă el. De ce ai cearcăne în jurul ochilor? De ce pari atât de nefericită?

Ea scoase recorderul din buzunar, trântindu-l apoi pe birou. Bariera dintre ei doi.

— Vreau să-mi spui absolut tot ce ştii despre cele două femei. Până la cel mai mic şi neînsemnat detaliu. La dracu', la dracu', la dracu', am nevoie de ajutor, chiar am! Trebuie să aflu de ce dna Towers s-a dus în cartierul West End în miez de noapte. Şi de ce Metcalf s-a îmbrăcat frumos şi a ieşit în grădina din spatele blocului la aceeaşi oră.

El stinse mai întâi ţigara, ridicându-se apoi fără grabă.

— Îmi acorzi prea multă încredere, Eve. Nu o cunoşteam chiar atât de bine pe Cicely. Făceam afaceri, socializam, dar în cel mai distant dintre moduri. Adu-ţi aminte ce trecut aveam eu şi ce poziţie deţinea ea. Cât despre Yvonne, am fost iubiţi. Mi-a plăcut energia de care dădea dovadă, tupeul ei. Ştiam că e o fire ambiţioasă. Voia steaua ei, aşa că a muncit pentru ea, ca să o merite. Dar habar nu am ce era în mintea celor două doamne.

— Te pricepi la oameni, îl contrazise ea. Ştii să te strecori, într-o manieră proprie, în mintea celorlalţi. Nu te surprinde absolut nimic, niciodată.

— Asta faci tu. În permanenţă.

Ea se mărgini la a clătina din cap.

— Spune-mi, te rog, de ce crezi că a ieşit Yvonne în grădina din spatele blocului pentru a se întâlni cu cineva?

El sorbi din coniac, înălţând din umeri.

— Ca să obţină o avansare, ca să aibă parte de faimă, pentru că o încânta chestia asta ori din dragoste. Şi cred că asta era ordinea corectă. Se îmbrăca cu mare grijă fiindcă era vanitoasă, într-un mod cu totul admirabil. Ora întâlnirii probabil că nu a contat

câtuşi de puţin. Era o fire impulsivă, reacţiile ei făcându-te, practic, să te simţi bine.

Ea fluieră uşor. Exact de asta avea nevoie. El o ajuta să vizualizeze cele două victime.

— Mai existau şi alţi bărbaţi?

Bătea câmpii, îşi folosea fantezia, realiză el, aşa că se forţă să nu mai procedeze astfel.

— Era fermecătoare, distractivă, inteligentă, o parteneră excelentă în pat. Cred că în viaţa ei mai existau şi alţi bărbaţi, o mulţime.

— Geloşi, furioşi?

El înălţă din sprânceană.

— Vrei să spui că e posibil ca unul dintre ei să o fi ucis fiindcă ea nu-i oferise ceea ce-şi dorea? Ceea ce avea nevoie? El se uită în ochii ei. Da, e o idee. Bărbatul poate face mult rău femeii din această pricină dacă şi dorinţa şi nevoia lui sunt suficient de puternice. Dar eu nu te-aş fi ucis, totuşi. Cel puţin pentru un moment.

— E vorba de investigarea unei crime, Roarke. Nu face pe deşteptul sau drăgălaşul cu mine!

— Pe drăgălaşul? El aruncă paharul pe jumătate gol în partea opusă a camerei, astfel că tresăriră amândoi. Paharul se făcu ţăndări izbindu-se violent de perete, iar lichidul se împrăştie în jur. Adică tu dai buzna aici, fără să mă avertizezi, fără să te invite cineva şi te aştepţi ca eu să stau cuminţel la locul meu, cooperând ca un căţeluş bine dresat, în vreme ce tu mă interoghezi? Îmi adresezi întrebări despre Yvonne, o femeie la care am ţinut şi te aştepţi ca eu să răspund cu bucurie în timp ce tu îţi imaginezi cum mă distram cu ea în patul meu.

Ea îl mai văzuse şi altădată izbucnind în felul acesta, numai foc şi pară. Prefera, de obicei,

atitudinea aceea controlată şi distantă. Dar în clipa aceea, nervii ei se sfărâmară brusc, asemenea cioburilor acelea de sticlă.

— Nu e vorba că am ceva împotriva ta şi, în afară de asta, acesta nu-i un interogatoriu. Pur şi simplu, mă consult cu o sursă care îmi e de mare folos. Îmi fac meseria.

— Povestea asta n-are nimic de-a face cu meseria ta, şi o ştim amândoi cât se poate de bine. Dacă încă mai crezi, măcar şi în proporţie de 0,1% că eu am cumva de-a face cu moartea celor două femei cărora li s-a tăiat gâtul, atunci am comis o greşeală mult mai mare decât mi-am închipuit eu. Şi dacă vrei să mă găureşti, dră locotenent, atunci fă-o în timpul tău liber, nu în al meu. El luă recorderul de pe birou şi-l aruncă în braţele ei. Data viitoare, te-aş ruga să ai mandat.

— Încerc să te elimin definitiv de pe lista suspecţilor.

— Nu o făcuseşi deja? Reveni iar la birou, aşezându-se cu grijă pe scaun. Poţi să pleci, am încheiat discuţia.

Era surprinsă că nu înainta împleticindu-se spre uşă, având în vedere că inima ei bătea nebuneşte, iar genunchii îi tremurau. Când ajunse în dreptul uşii, se chinui să respire. Roarke se înjură pentru cât de tâmpit se dovedise, apăsând pe butonul care încuia şi bloca uşa. Să o ia naiba şi să-l ia şi pe el, dar nu avea să-l părăsească aşa, pur şi simplu.

Tocmai se pregătea să spună ceva în clipa în care se întoarse, chiar înainte de a ajunge la uşă. Pe chipul ei se citea furia.

— Bine. La dracu', ai câştigat! Sunt foarte nefericită. Nu asta voiai? Nu dorm, nu mănânc. Parcă

s-a rupt ceva în mine şi abia dacă pot să-mi văd de profesia mea. Acum eşti fericit?

El simţi cum inima lui se eliberează puţin de durerea care o cuprinsese.

— Aşa ar trebui să fiu?

— Sunt aici, nu? Şi sunt aici fiindcă nu mai eram în stare să stau departe. Scoţându-şi lănţişorul de sub cămaşă, se duse cu paşi mari către el. Uite, port drăcia asta.

El privi la diamantul pe care ea mai că i-l vârâse în ochi. Acesta străluci în direcţia lui, plin de forţă şi secrete.

— Cum spuneam, ţi se potriveşte de minune.

— Cum le mai ştii tu pe toate, mormăi ea, răsucindu-se în direcţia opusă. Mă face să mă simt ca o proastă. Tot ce ni se întâmplă mă face să mă simt ca o proastă. Ei, fie şi aşa: O să fiu proastă, cu asta basta. O să mă mut în casa asta. O să-l suport şi pe robotul ală nesuferit pe care tu-l numeşti valet. O să port diamante. Numai să nu – ea se opri, îşi acoperi faţa cu palmele, şi în secunda aceea hohotele de plâns izbucniră şi ele. Nu mai suport toate astea.

— Hei, nu! În numele Cerului, nu plânge!

— Am obosit, atâta tot. Ea se îmbrăţişă, căutând alinarea şi liniştea. Asta e, am obosit.

— Fă-mă în toate felurile. El se ridică, tulburat şi mai mult decât îngrozit de furtuna aceea de lacrimi. Aruncă cu ceva. Descarcă-ţi furia împotriva mea, loveşte-mă.

Ea se smulse de lângă el în secunda în care el vru să o atingă.

— Nu. Am nevoie de câteva clipe, mai ales atunci când mă fac de râs.

Ignorând spusele ei, el o trase mai aproape. Imediat după aceea, printr-o mişcare disperată, braţele ei îl cuprinseră, iar ea se lipi cu putere de el.

— Nu pleca. Ea îşi lipi faţa de umărul lui. Să nu pleci nicăieri.

— Nu plec nicăieri. El îi mângâie spatele cu blândeţe, dezmierdându-i mai apoi şi părul. Oare exista ceva mai uimitor şi mai înspăimântător pentru un bărbat, se întrebă el, decât o femeie puternică care cade pradă lacrimilor? O să fiu mereu lângă tine. Am avut mereu dreptate. Te iubesc, Eve, chiar mai mult decât sunt în stare să suport.

— Am nevoie de tine. N-am ce face. Nu vreau.

— Ştiu. El se retrase puţin, aşezându-şi palma sub bărbia ei ca să-i ridice faţa spre el. Va trebui să facem faţă sentimentelor noastre. Îi sărută obrazul ud de lacrimi, procedând la fel şi cu celălalt. Nu sunt în stare să trăiesc fără tine, pe cuvânt.

— Mi-ai cerut să plec.

— Dar am blocat încuietorile. El se strâmbă uşor, după care îşi plimbă uşor buzele de-a lungul obrajilor ei. Dacă mai întârziai câteva ore, aş fi venit e u
la tine. În seara asta, am stat singur aici, încercând să-mi explic ce se petrece, dar nu am reuşit. După aceea ai venit tu cu o falcă în cer şi cu una în pământ. Mai aveam puţin şi cădeam în genunchi în faţa ta.

— De ce? Ea îi mângâie chipul. Puteai avea pe oricine. Şi probabil că şi ai.

— De ce? El înălţă capul. Ei, asta e o întrebare capcană. Ia să vedem, ar putea fi de vină calmul tău, felul tău aşezat de a fi, bunul tău simţ care nu are nimic de-a face cu aroganţa, cu izbucnirile de temperament? Se simţi bine în adâncul sufletului

văzând surâsul ei amuzat, larg şi rapid. Nu, cred că era vorba despre altcineva. Bănuiesc, însă că de vină sunt curajul tău, devotamentul cu care cauţi să aduci lucrurile pe făgaşul cel bun şi să echilibrezi balanţa, mintea ta neobosită şi colţişorul acela special al inimii din cauza căruia ţie îţi pasă de atâţia oameni.

— Dar asta nu sunt eu.

— O, ba tu eşti, draga mea Eve. El o sărută uşor. La fel cum ale tale sunt aroma, privirea, vocea. M-ai făcut praf, asta e. O să discutăm despre toate astea, şopti el, ştergându-i lacrimile ce stăteau să se usuce. O să găsim o variantă convenabilă pentru amândoi.

Ea inspiră adânc şi întretăiat.

— Te iubesc. După care expiră aerul cu putere. O, Doamne!

Emoţia care-l cuprinse semăna cu o furtună vărătecă, una care izbucnea rapid, violent, ca apoi să dispară. Răsfăţându-se în valul acela al emoţiilor, el îşi lipi fruntea de a ei.

— Ei, şi uite că nu te-ai înecat!

— Da, cred că nu m-am înecat. Poate că o să mă şi obişnuiesc cu sentimentul acesta. Şi poate că nici stomacul ei nu va tresări precum o armată de broaşte zglobii, data viitoare. Înălţându-şi faţa şi înclinând capul, ea îi descoperi buzele.

În clipa aceea sărutul fu unul plin de pasiune, lacom, plin de o dorinţă fără margini. Sângele fierbea în capul ei, cu putere şi zgomot, astfel că nici măcar nu auzi cum rostea din nou vorbele cu pricina, reuşind să le simtă, în vreme ce inima îi bătea cu putere şi se umfla, ameninţând să-i spargă pieptul.

Incapabilă să mai respire şi cuprinsă toată de dorinţă, ea trase de turul pantalonilor lui.

— Acum. În secunda asta.

— Bineînţeles că în secunda asta. El îi scoase cămaşa, trăgând-o pe cap, după care se trântiră amândoi pe podea.

Se rostogoliră, ţinându-se strâns în braţe. Picioarele şi braţele se încolăciră vesel. Plină de dorinţă, ea îşi înfipse cu lăcomie dinţii în umărul lui, în timp ce el se strădui să-i scoată jeanşii. Avu o clipă la dispoziţie ca să-i simtă textura pielii sub alunecarea palmelor lui, forma trupului, pasiunea care răzbătea din fiecare por, după care totul se transformă într-un vălmăşag exploziv de senzaţii, un amestec disperat de arome şi de atingeri în nevoia urgentă de a deveni o singură fiinţă.

Finețea trebuia să mai aştepte, la fel ca şi tandreţea. Bestia numită dorinţă puse stăpânire pe amândoi, devorându-i chiar şi în secunda în care el era deja în miezul dulce al fiinţei ei, împingând iar şi iar cu sălbăticie. El îi simţi trupul arcuit şi încordat la maximum, ascultând gâfâitul ei prelung şi înăbuşit în momentul, în secunda unei eliberări uimitoare şi explozive. Iar el se eliberă odată cu ea, lăsându-şi acolo, în adâncul ei, inima, sufletul şi sămânţa.

Ea se trezi întinsă în patul lui, în timp ce lumina blândă a soarelui se strecura jucăuş printre golurile storurilor. Ţinând ochii închişi, pipăi cu palma spaţiul de lângă ea, acesta fiind cald, dar gol.

— Cum naiba am ajuns aici? se miră ea.

— Eu te-am adus.

Ea deschise larg ploapele, dând cu ochii de Roarke. El, în costumul lui Adam, era aşezat turceşte în dreptul genunchilor ei, privind-o lung.

— M-ai luat în braţe?

— Ai adormit unde erai, pe podea. El se aplecă, mângâindu-i obrazul cu degetul mare. N-ar trebui să muncești până la epuizare, Eve.

— M-ai purtat pe brațe, repetă ea, prea somnoroasă ca să-și dea seama dacă îi era jenă sau nu. Ei, cred că regret lucrurile pe care le-am ratat.

— Ei, avem tot timpul din lume să repetăm performanțele respective. Mă îngrijorezi, să știi.

— Sunt bine. Doar că – ea surprinse cu coada ochiului afișajul ceasului așezat pe noptiera de lângă pat. Oooo, Dumnezeule, e zece! Zece dimineața?

El o împinse la loc cu ajutorul brațului în secunda în care ea vru să se coboare din pat.

— E duminică.

— Duminică? Complet dezorientată, ea se frecă la ochi, încercând să-i limpezească. Of, am pierdut noțiunea timpului. Nu era de serviciu, își aminti ea, dar independent de lucrul acesta...

— Ai nevoie de somn, zise el, citindu-i gândurile. Și ai nevoie de energie, de hrană, dar nu mă refer doar la cofeină. Luă paharul care aștepta pe noptieră și i-l întinse.

Eve studie neîncrezătoare lichidul rozaliu dinăuntru.

— Ce-i asta?

— Îți face bine. Haide, bea-l. Ca să se asigure că ea va proceda întocmai, îi duse chiar el paharul la buze. Ar fi putut să-i ofere un energizant sub formă de pilulă, dar știa bine cât de mult îi displăceau ei medicamentele, indiferent despre ce era vorba.

— E o chestie la care au lucrat cei din laboratoarele mele. Trebuie să-l scoatem pe piață abia peste 6 luni.

Ea miji privirea.

— E o chestie experimentală?

— N-are cum să-ţi facă rău. El zâmbi, aşezând la loc paharul gol. Câţiva morţi acolo.

— Haaa-ha. Se întinse la loc, simţindu-se uimitor de relaxată şi de plină de viaţă. Trebuie să mă duc la sediul central, ca să mai studiez câteva cazuri care sunt deja pe biroul meu.

— Ai nevoie de puţin timp pentru tine. El ridică palma înainte ca ea să apuce să protesteze. O zi. Sau măcar o după-amiază. Aş vrea să o petreci în compania mea, dar şi în cazul în care vei dori să fii doar cu tine, ai nevoie de puţin timp liber.

— Ei bine, cred că pot să mă răsfăţ vreo două ceasuri. Ea se ridică, încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului său. Ia să vedem, la ce te-ai gândit?

Zâmbind larg şi satisfăcut, el o trânti înapoi pe pat. Şi de data asta, fineţea şi tandreţea fură la loc de cinste.

Eve nu fu deloc surprinsă să descopere că o aşteptau deja o mulţime de mesaje. De vreo douăzeci de ani, duminica nu mai era pentru ea o zi dedicată exclusiv odihnei şi relaxării. CD-ul pe care erau stocate mesajele se porni să beep-ăie, reluând transmisiile lui Nadine Furst, ale hârciogului acela afurisit de Morse, la care se alătura apelul părinţilor lui Yvonne Metcalf, cel care o făcu să-şi frece, practic, tâmplele şi un mesaj foarte scurt de la Mirina Angelini.

— Nu poţi lua asupra ta atâta durere, declară Roarke, stând în spatele său.

— Poftim?

— Mă refer la suferința fam. Metcalf. O văd pe chipul tău.

— Eu sunt singura care le-ar putea alina durerea. Ea porni derularea mesajelor pentru a se putea documenta asupra expeditorului lor. Trebuie să știe că există cineva care se îngrijește de soarta ei.

— Aș vrea să spun ceva.

Eve își dădu ochii peste cap, pregătită pentru o predică legată de odihnă, de obiectivitate, de distanța pe care ești obligat s-o păstrezi în meseria pe care o ai.

— Hai, zii ce ai de zis, că poate așa mă apuc și eu de treabă.

— De-a lungul timpului, am avut de-a face cu o mulțime de polițiști. I-am fentat, i-am mituit, i-am manipulat cu aroganță sau i-am pus pe fugă.

Amuzată, ea își rezemă șoldul de unul din colțurile biroului.

— Nu știu dacă ar trebui să-mi spui tocmai mie așa ceva. Cazierul tău e, în mod straniu, curat ca lacrima.

— Desigur. Brusc, el o sărută pe vârful nasului. Am plătit pentru asta.

Ea clipi.

— Vorbesc serios, Roarke. Cu cât aflu mai puține, cu atât ești mai mult la adăpost.

— Ideea e, continuă el neabătut, că am am avut de-a face cu o mulțime de polițiști. Dar tu ești cel mai bun dintre ei.

Luată prin surprindere, ea clipi din nou.

— Măi să fie, bravo!

— Vei rezista, Eve, atât în fața morții, cât și a suferinței. Pe mine m-ai făcut praf.

— Termină. Groaznic de jenată, ea se întoarse cu spatele. Vorbesc serios, să ştii.

— Hei, ai putea folosi expresiile respective când îl apelezi pe Morse şi îi dai peste nas, reducând la tăcere tonul lui iritant.

— Dar nu am de gând să-l sun.

— Ai iniţiat deja apelurile.

— Pe al lui l-am şters primul. Ea zâmbi. Oooops!... Pufnind în râs, el o ridică de pe birou.

— Ador stilul tău.

Se răsfăţă câteva clipe, strecurându-şi palmele în părul lui şi ciufulindu-l, după care încercă să scape din strânsoarea lui.

— În momentul acesta îmi distrugi orice urmă de stil. Aşa că dă-mi drumul puţin şi dă-mi voie să verific ce voia de la mine Mirina Angelini. Împingându-l ceva mai departe, formă numărul şi aşteptă.

Persoana care preluă transmisia fu însăşi Mirina, chipul ei palid şi încordat apărând într-o clipă pe ecran.

— Daaa, dră locotenent Dallas. Vă mulţumesc că m-aţi apelat atât de repede. Mi-era teamă că până mâine nu vom putea vorbi.

— Ce pot face pentru tine, dră Angelini?

— Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră cât mai curând posibil. Dar nu vreau să apelez pentru asta la dl. comandant, dră locotenent. A făcut şi aşa destule pentru mine şi pentru familia mea.

— E ceva legat de anchetă?

— Da, ori, cel puţin, aşa consider eu.

Eve îi făcu semn lui Roarke să iasă din birou. El, în schimb, preferă să se rezeme de perete. Ea se

strâmbă în direcţia lui, după care privi din nou spre ecran.

— Ne întâlnim cu plăcere la ora pe care o preferi.

— Păi asta e şi ideea, dră locotenent, ne vom întâlni în funcţie de posibilităţile mele. Doctorii nu-mi mai dau voie să călătoresc, cel puţin deocamdată, aşa că veţi fi nevoită să veniţi dv. la mine.

— Prin urmare, vă aşteptaţi ca eu să vin la Roma? Dră Angelini, chiar dacă şefii mei vor fi de acord cu acest voiaj, eu am nevoie de informaţii palpabile, concrete care să justifice cheltuielile şi timpul acordate acestui demers.

— Te duc eu până acolo, propuse Roarke.

— Linişte.

— Cine mai e acolo? Mai e cineva cu dv.? Vocea Mirinei începu să tremure.

— Roarke e alături de mine, zise Eve printre dinţi. Dră Angelini...

— Aaaa, e în regulă. Chiar am încercat să iau legătura cu el. Aţi putea veni amândoi? Ştiu că nu e corect ce cer, dră lt. Eu ezit să mă folosesesc de anumite relaţii pe care le am, dar, la nevoie, o voi face, iar dl. comandant va da undă verde.

— Sunt convinsă, mormăi Eve. Voi pleca într-acolo imediat ce o va face. Ţinem legătura. Ea puse capăt transmisiei. Răsfăţata asta plină de bani m-a iritat la culme, nu altceva.

— Durerea şi preocuparea nu sunt surori bune cu economia, declară Roarke.

— Mai taci odată. Ea se răsuci, bătând nervoasă în lemnul biroului pentru a-şi descărca furia.

— O să-ţi placă Roma, iubire, spuse Roarke surâzând.

Şi, într-adevăr, lui Eve îi plăcu la Roma. Cel puţin aşa i se păru în ceea ce reuşi să zărească repede şi ca prin ceaţă în timp ce se deplasau, cât ai clipi, de la aeroport la casa familiei Angelini, aflată chiar în spatele obiectivului turistic ce poartă numele de „Treptele spaniole": o mulţime de fântâni, un trafic considerabil şi ruini ce păreau mult prea vechi ca să le crezi ca existând aievea.

Aşezată pe bancheta din spate a limuzinei, Eve studie atent trecătorii îmbrăcaţi elegant, părând să rămână de-a dreptul cu gura căscată. Se pare că moda sezonului era reprezentată de rochiile lungi, cu care aproape măturai trotuarul. Strânse pe corp, interminabil de lungi, ori largi, acestea variau ca nuanţă, începând de la albul-şters şi până la bronz-închis. Talia era încinsă cu fel de fel de curele placate cu bijuterii, asortate cu încălţări dispuse cu tot felul de aplicaţii sau cu pantofii fără toc, la care se adăugau poşetele mici încrustate cu bijuterii, pe care le purtau atât doamnele, cât şi domnii. Fiecare trecător părea un cap încoronat.

Roarke habar nu avea că ea avea şi capacitatea de a se holba curioasă la alţii. Era mai mult decât mulţumit că Eve reuşise să uite pentru ce venise aici preţ de câteva momente, având răgazul de a privi cu interes şi a se mira deopotrivă. Ce păcat, îşi zise el, că nu vor avea la dispoziţie cel puţin o zi-două pentru a-i arăta oraşul, grandoarea şi istoria sa de-o longevitate incredibilă.

Lui îi păru nespus de rău în secunda în care limuzina o coti pe neaşteptate, trezind-o brusc la realitate.

— Ce bine ar fi să nu fi venit degeaba! Fără a aştepta sosirea şoferului, ea coborî rapid din maşină. În clipa în care Roarke o prinse de cot pentru a o conduce înăuntrul blocului cu pricina, întoarse capul spre el, încruntându-se.

— Pe tine nu te deranjează nici măcar puţin faptul că am fost obligaţi să traversăm oceanul ca să avem o simplă conversaţie cu o anumită persoană?

— Draga mea, uneori sunt obligat să ajung şi mai departe de atât chiar pentru mai puţin.

Ea fornăi nemulţumită, gata-gata să-şi fluture până şi legitimaţia de poliţist în faţa androidului care asigura paza clădirii, dându-şi seama, însă, la timp.

— Eve Dallas şi Roarke, o căutăm pe Mirina Angelini.

— Sunteţi aşteptaţi, Eve Dallas şi Roarke. Androidul o porni alunecând spre unul din ascensoarele dispuse cu bare de protecţie, formând imediat un cod.

— Ai putea să-ţi iei şi tu o jucărie dintr-asta, arătă Eve în direcţia maşinăriei înainte ca uşile liftului să se închidă şi să-l dai afară pe Summerset.

— Summerset are totuşi un farmec aparte.

Ea fornăi din nou, de data aceasta mai tare. Daaa!... Poţi să pui pariu...

Uşile liftului se deschiseră într-un foaier zugrăvit în nuanţe de auriu şi ivoriu, în mijlocul său aflându-se o fântână micuţă în formă de sirenă a cărui apă susura şi tresălta îmbietor.

— Dumnezeule!, murmură ea, privind atentă la palmieri şi la tablourile expuse pe pereţi. Nu am crezut că există şi oameni care pot duce o asemenea viaţă.

— Bine aţi venit la Roma. Randall Slade veni în întâmpinarea lor. Vă mulţumesc că aţi venit. Haideţi înăuntru. Mirina vă aşteaptă în salon.

— Nu mi-a precizat că veţi fi prezent, dle Slade.

— Decizia de a vă suna a aparţinut amândurora.

Hotărându-se să amâne o vreme şirul întrebărilor, Eve o luă înaintea lui. Salonaşul era situat în faţa unui perete lung, construit în întregime din sticlă. Sticlă de la un capăt la celălalt, presupuse Eve, din moment ce clădirea dispunea doar de şase etaje. Cu toate că nu era foarte înaltă, oferea o panoramă suficient de largă asupra oraşului.

Mirina stătea cu graţie pe un fotoliu cu formă curbată, sorbind din ceai, cu toate că mâna care ţinea ceaşca tremura uşor.

Părea mult mai palidă, în caz că aşa ceva era posibil şi de două ori mai fragilă în halatul ei de casă modern, în nuanţe albăstrui-mat. Picioarele erau goale, dar unghiile erau date cu un lac care se asorta perfect cu halatul. Părul era strâns sus de tot, într-un coc sever, prins cu o agrafă pe care era încrustată o bijuterie. Eve o asemănă cu o veche zeiţă romană, dar neavând prea multe cunoştinţe de mitologie, nu se putea hotărî cu care anume.

Mirina nu se ridică şi nici nu zâmbi, ci îşi lăsă ceaşca de-o parte, luând apoi un ceainic zvelt de culoare albă şi turnând încă două ceşti.

— Sper că veţi servi o ceaşcă de ceai alături de mine.

— Nu suntem aici să petrecem, dră Angelini.

— Da, dar sunteţi aici, iar eu vă mulţumesc.

— Hei, lasă-mă pe mine. Cu o graţie calmă, care reuşi aproape să mascheze tremurul mâinilor Mirinei, Slade luă cele două ceşti. Luaţi loc, vă rog, îi

invită el. Nu o să vă reţinem mai mult decât e necesar, dar ar fi cazul să vă simţiţi bine.

— Aflându-mă aici, eu nu acţionez în calitate oficială, rosti Eve, aşezându-se pe un scaun tapiţat cu spătar scund, dar, cu permisiunea dv., aş dori să înregistrez conversaţia noastră.

Mirina aruncă o privire spre Slade, muşcându-şi buza.

— Da, desigur. Îşi drese glasul în clipa în care Eve scoase recorderul din buzunar, aşezându-l pe măsuţa ce le despărţea. Cunoaşteţi deja necazurile pe care le-a avut Randy, cu ani în urmă, în Sectorul 38.

— Da, confirmă Eve. Mie mi s-a spus că nu sunteţi la curent.

— Randy mi-a povestit ieri. Mirina se aplecă în faţă fără a vedea mai nimic în jur, dar mâna lui era deja acolo. Sunteţi o femeie puternică şi de încredere, dră locotenent. Poate că vă e greu să-i înţelegeţi pe aceea dintre noi care nu suntem la fel de puternici. Randy nu mi-a povestit mai demult fiindcă i-a fost teamă de felul cum voi primi eu aceste veşti. De starea mea psihică. Ea ridică din umeri firavi. Crizele survenite în afaceri îmi dau energia de care am nevoie. Cele din viaţa personală mă distrug, mă fac ţăndări. Medicii numesc asta: tendinţa de a evita realitatea. Prefer să nu am de-a face cu necazurile.

— Eşti o fire sensibilă, preciză Slade, strângând-o de mână. Nu are de ce să-ţi fie ruşine.

— În orice caz, problema asta trebuie să o înfrunt. Dv. eraţi acolo, i se adresă ea lui Roarke, în timpul incidentului respectiv.

— Da, mă aflam pe staţie, cel mai probabil în cazinou.

— Iar cei de la pază, cei pe care i-a chemat Randy, erau probabil angajaţii dumneavoastră.

— Corect. Toată lumea angajează firme private de securitate. Infracţiunile sunt problema magistraturii – asta dacă nu pot fi rezolvate în particular.

— Adică prin mituire.

— Exact.

— Randy ar fi putut să-i mituiască. Dar nu a făcut-o.

— Mirina. El o făcu să tacă, strângând-o iar de mână. Nu i-am mituit fiindcă mintea îmi era ameţită şi nu m-am gândit la varianta respectivă. Dar dacă o făceam, aş fi avut dosar penal şi în momentul de faţă, nu aş mai fi fost aici, stând de vorbă cu voi.

— Acuzaţiile acelea grave au fost retrase, punctă Eve. Iar pentru restul aţi primit pedeapsa minimă care se acordă în astfel de cazuri.

— În plus, m-au asigurat că întreaga poveste va fi îngropată o dată pentru totdeauna. Dar nu a fost aşa. Eu vreau să beau ceva mai tare ca ceaiul. Roarke?

— Whisky, dacă ai, două degete, nu mai mult.

— Povesteşte-le, îi şopti Mirina lui Randy, în vreme ce el programa la bar două pahare cu whisky.

El aprobă, îi aduse paharul lui Roarke, după care bău dintr-o sorbire conţinutul paharului său, dându-l peste cap.

— Cicely m-a sunat în noaptea crimei.

Eve tresări, ca şi cum sângele din corpul ei ar fi început să fiarbă.

— Dar nu am găsit o asemenea transmisie pe linkul ei. Nu există dovezi că ar fi vorbit în străinătate.

— M-a sunat de la un telefon public. Habar nu am de unde. Chiar după miezul nopţii, după fusul orar al regiunii dv. Era agitată, furioasă.

— Dle Slade, în interogatoriul oficial, aţi declarat că nu aţi vorbit cu dna procuror Towers în noaptea respectivă.

— Am minţit. Mi-a fost teamă.

— Prin urmare, aţi decis să vă revizuiţi declaraţia.

— Da, aş vrea să o revizuiesc. Fără a beneficia de un avocat, dră lt., şi, pe deasupra, conştient că pot fi pedepsit pentru mărturie mincinoasă în cadrul unei anchete poliţieneşti. Vă declar în clipa asta că m-a apelat cu puţin timp înainte de a fi ucisă. Asta, desigur, îmi acordă mie un alibi, dacă vreţi. Mi-ar fi fost practic imposibil ca într-un timp atât de scurt să călătoresc dincolo de ocean ca să o ucid. Dacă doriţi, verificaţi şi transmisiile mele telefonice.

— Fiţi sigur că o voi face. Ce voia?

— M-a întrebat dacă era adevărat. La început, doar atât. Eu eram cu gândul aiurea, lucram. Mi-a luat ceva până mi-am dat seama că era foarte supărată şi, după aceea, când a fost ceva mai clară, mi-am dat seama că se referea la sectorul 38. Eu m-am panicat, am început să caut scuze. Dar pe Cicely nu aveai cum s-o minţi. M-a pus la zid. La rândul meu, eram la fel de furios, aşa că ne-am certat.

El se opri, privind-o pe Mirina. O privea, cugetă Eve, aşteptându-se parcă ca ea să se facă fărâme, asemenea unor cioburi de sticlă.

V-aţi certat, dle Slade? punctă Eve.

— Da. Legat de ce a fost, de motivele acelei întâmplări. Am vrut să ştiu cum de aflase, dar m-a repezit. Locotenente, era furioasă. Mi-a spus că trebuie să rezolv problema de dragul fiicei ei. După aceea urma să am de-a face cu ea. A închis telefonul, brusc, iar eu m-am pus pe meditat şi pe băutură.

Reveni lângă Mirina şi îi puse mâna pe umăr, strângându-l uşor. Era aproape dimineaţă, mai era puţin şi se crăpa de ziuă, în clipa când am ascultat ştirile şi am aflat că fusese ucisă.

— Nu aţi mai discutat până atunci despre incidentul respectiv.

— Nu. Am avut o relaţie excelentă. Ştia că îmi plăceau jocurile de noroc, dezaproba acest lucru, dar nu cu vehemenţă. Era obişnuită cu asta din pricina lui David. Dar nu cred că a înţeles cât de implicaţi am fost în afacerea asta.

— Ba da, îl corectă Roarke. Mi-a cerut să nu vă mai primesc niciodată acolo.

— Aaaa... Slade surâse, studiindu-şi paharul gol. De aceea nu m-au mai primit niciodată în cazinoul dv. din Vegas II.

— Da, acesta a fost motivul.

— Dar de ce tocmai azi? se interesă Eve. De ce v-aţi decis să vă schimbaţi declaraţia?

— M-am simţit încolţit de ceea ce am declarat, de toată povestea. Mi-am dat seama că Mirina ar fi suferit dacă ar fi aflat totul din altă parte. Trebuia să-i spun eu. Ea a decis să vorbim cu dv.

— A fost o decizie de comun acord. Mirina îi luă iar mâna într-a ei. Pe mama nu o putem învia şi, în afara de asta, ştim ce mult va suferi tata când îi vom mărturisi că s-au folosit de Randy pentru a-i face ei rău. Va trebui să învăţ a supravieţui cu toate astea. Şi o să reuşesc dacă ştiu că cel sau cea care s-a folosit de Randy, de mine va plăti. Ea nu s-ar fi dus niciodată acolo, nu s-ar fi dus niciodată acolo, dacă nu trebuia să mă protejeze pe mine.

În vreme ce se aflau în avion, călătorind înapoi în vest, Eve începu să se plimbe prin cabina confortabilă.

— Rudele, familiile. Ea își vârî degetele mari ale mâinilor în buzunarele de la spate. Te gândești vreodată la ai tăi, Roarke?

— Ocazional. Din moment ce ea își dorea să stea de vorbă, el închise monitorul pe care erau afișate ultimele știri din domeniul afacerilor.

— Dacă ne conformăm ultimei teorii emise, Cicely Towers a ieșit în oraș noaptea, pe ploaie, în calitate de mamă. Cineva amenința să distrugă fericirea fiicei ei. Iar ea s-a dus să rezolve problema cu pricina. Chiar dacă i-a făcut reproșuri lui Slade pentru ce a fost, totuși s-a dus acolo să rezolve ea însăși problema.

— Presupunem că asta se datorează, firesc, instinctului matern.

Ea îl privi într-un fel anume.

— Ba știm amândoi că nu tocmai din acest motiv. Eve, nu cred că e neapărat nevoie să ne ghidăm după propria noastră experiență de viață.

— Bine. Gânditoare, ea se așeză pe brațul fotoliului său. Dacă e normal ca o mamă să se ducă să-și apere în felul acesta copilul când acesta dă de vreun necaz, oricare ar fi acela, atunci Towers a procedat întocmai cum spera ucigașul. El a înțeles-o, a intuit caracterul ei.

— La perfecție, aș spune eu.

— În afară de asta, ea lucra în slujba justiției. Era de datoria ei, și cred că și instinctul o îndemna, să anunțe autoritățile, să raporteze faptul că au existat amenințări sau șantaje la adresa sa.

— Dragostea unei mamei e mai presus de lege.

— În cazul ei, da, iar ucigaşul sau ucigaşa a ştiut lucrul acesta. Dar cine o cunoştea? Iubitul, fostul soţ, fiul, fiica, Slade.

— Şi mulţi alţii, Eve. Ea era un suporter înfocat şi cu prestanţă al mamelor care muncesc şi au o carieră şi al drepturilor familiei, şi susţinea acest lucru cu voce tare. Probabil că, de-a lungul anilor, au apărut zeci de poveşti care au demonstrat că era un om devotat familiei ei.

— Asta a mărit numărul riscurilor, dacă poveştile astea au ajuns la îndemâna presei. Mass-media poate face – şi chiar aşa procedează – aprecieri distorsionate ori poate lansa o poveste ce serveşte propriului ei scop. Eu aş afirma că ucigaşul cunoştea toate aceste date, nu le prespunea, le cunoştea. Ori o cunoştea personal, ori făcuse cercetări aprofundate.

— Asta înseamnă că lista suspecţilor se lărgeşte, nu se micşorează.

Eve alungă ideea, fluturând din mână.

— Aceleaşi variante sunt valabile şi pentru dra Metcalf. E vorba de o întâlnire stabilită în prealabil, dar ea nu e notată şi în jurnalul ei. Cum a ştiut ucigaşul lucrul acesta? A ştiut fiindcă îi cunoştea obiceiurile. Eu am datoria să descopăr cine e, fie că e un el sau o ea. Dacă nu voi reuşi, va comite o altă crimă.

— Eşti aşa sigură?

— Da, sunt, iar Mira mi-a confirmat-o.

— Deci aţi vorbit.

Brusc cuprinsă de nelinişte, Eve se ridică iar în picioare.

— El – e mai uşor să presupunem că e vorba de un „el" – le invidiază, le pizmuieşte, dar e şi fascinat de

femeile puternice. Femeile aflate în atenţia publicului, cele care contează, care constituie un brand, care lasă ceva în urmă. Mira crede că ucigaşul vrea să deţină controlul, dar eu mă îndoiesc. Poate că tocmai asta îl face atât de credibil. Poate că e vorba de excitaţia aceea produsă de ideea de a ucide. Faptul că loveşte, că ademeneşte, că plănuieşte un asasinat. Oare pe cine vrea să elimine în clipa asta?

— Te-ai uitat în oglindă?

— Hmmmm?

— Ţi-ai dat seama că apari pe micul ecran, că imaginea ta circulă în presă? Încercând să alunge sentimentul de teamă ce-l cuprinsese pe neaşteptate, el îşi aşează palmele pe umerii ei, încercând să-i citească expresia întipărită pe chip. Te-ai gândit până acum la asta?

— Era bine dacă o făceam, îl corectă, că atunci aş fi fost pregătită.

— Mă sperii, reuşi el să rostească.

— Tu ai spus că sunt cel mai bun poliţist. Ea rânji, bătându-l încet cu palma peste obraz. Linişteşte-te, Roarke, nu voi face nicio prostie.

— Oooo, acum, da, să ştii că dorm liniştit.

— Cât mai e până la aterizare? Nerăbdătoare, se răsuci pe călcâie, ducându-se apoi în dreptul hubloului.

— Mai sunt treizeci de minute şi ceva, cred.

— Am nevoie de Nadine.

— Ce pui la cale, Eve?

— Eu? O, plănuiesc nişte articole de nota zece în presă. Ea îşi aranjă şuviţele inegale cu ajutorul degetelor. Nu ştii cumva nişte chestii, nişte afaceri

mai „murdare" pe care presa scrisă şi cea audio i-ar plăcea în mod deosebit să le prezinte?

El oftă lung.

— Cred că pot găsi câteva.

— Grozav. Haide să le aducem la lumină. Ea se aşeză pe unul din scaune, bătând cu degetele în genunchi. Cred că aş putea să-mi înnoiesc şi garderoba cu ocazia asta, cumpărându-mi, să spunem, una-două vestimentaţii.

— Două sau mai multe. El o luă de la locul ei şi o aşeză în poala sa. Dar eu voi fi mereu în preajmă, dră locotenent.

— Nu colaborez cu civilii.

— La cumpărături, asta voiam să spun.

Ea miji privirea în vreme ce mâna lui se strecură sub cămaşa ei.

— Ce e asta, o cercetare mai amănunţită?

— Da.

— Perfect. Ea se răsuci invers, încălecându-l. Voiam să verific, atâta tot.

.....

10

Mai întâi să-mi fac intrarea. Nadine aruncă o privire prin biroul lui Eve, ridicând din sprânceană. Ei, nu prea seamănă a sanctuar.

— Poftim?

Cu naturaleţe, Nadine aranjă poziţia monitorului lui Eve, întorcându-l într-o parte. E de-a dreptul strigător la cer! Până acum, ai păstrat camera asta ca pe un loc sacru. Mă aşteptam să văd altceva, nu doar un dulap, un birou şi două scaune ca vai de ele.

— Casa e acolo unde îţi e şi sufletul, zise Eve pe un ton blând, rezemându-se de spătarul unuia din scaunele acelea jalnice.

Nadine nu se considerase niciodată o persoană claustrofobică, dar pereţii aceia vopsiţi într-o nuanţă bej-industrial păreau al naibii de apropiaţi unul de altul, făcând-o să se gândească că poate ar fi cazul să-şi schimbe opţiunea. În plus, unica fereastră cu care era dotată încăperea, una foarte strâmtă, cu toate că era dotată cu geam antiglonţ, nu era dotată cu obloane, oferind o priveliştе limitată asupra traficului aerian asurzitor care se petrecea chiar deasupra unei staţii de autobuz.

Camera aceea mică, cugetă Nadine, era extrem de aglomerată.

— Credeam că după încheierea cazului DeBlass, iarna trecută, beneficiezi şi tu de un birou ceva mai spaţios. Cu o fereastră adevărată şi un covoraş, de exemplu.

Ai venit aici în calitate de decorator sau ca să faci rost de un subiect?

— Echipamentul e de-a dreptul patetic, ca şi restul, de altfel.

Bucuroasă de propriile afirmaţii, Nadine se dezlănţui, vorbind despre PC-ul lui Eve şi despre alte aparate aflate prin preajmă. La noi, la tv, relicvele de felul acesta, ar fi fost oferite vreunui începător de pe-acolo sau mai de grabă ar fi fost donate unui azil care supravieţuieşte din acte de caritate.

Da, nu se va uita urât la ea, îşi zise Eve. Nu se va uita urât.

— Să ţii minte chestia asta atunci când vei mai avea de făcut vreo donaţie pentru contul poliţiei şi securităţii.

Nadine zâmbi, rezemându-se de birou.

— La Canal 75, chiar şi trântorii dispun de un *AutoChef*.

— Să ştii că pot învăţa să te urăsc, Nadine.

— Ei, încerc şi eu să te aţâţ pentru interviul ce va urma. Hei, Dallas, ştii ce mi-ar plăcea mie dacă tot eşti dispusă la confesiuni? Un interviu faţă în faţă, unul în care să descoperim femeia din spatele profesiei. Viaţa şi dragostea în viziunea lui Eve Dallas, locotenent la NYPSD. Viaţa personală a celei care lucrează în slujba publicului.

Eve nu se putu abţine. Aşa că o privi urât de tot.

— Nadine, nu-i cazul să-ţi forţezi norocul.

— Asta ştiu să fac cel mai bine. Nadine se trânti în unul din scaune, după care se răsuci într-o parte. Cum e unghiul, Pete?

Operatorul ridică în dreptul ochiului camera care avea dimensiunea unui căuş de palmă.

— Merge.

— Pete vorbeşte puţin, comentă Nadine. Exact cum îmi place mie. Vrei să-ţi aranjezi puţin părul?

Eve se abţinu, după care îşi trecu cu mâna prin păr. Nu-i plăcea să se afle în faţa unei camere tv Dar chiar deloc, deloc.

— Nu.

— Cum doreşti. Nadine scoase un dispozitiv cu oglindă din geanta sa mult prea mare, îşi şterse ceva de sub ochi, după care verifică ca dantura să nu aibă urme de ruj. În regulă. Aruncă trusa compactă din nou în geantă, îşi încrucişă picioarele într-o manieră elegantă şi insesizabilă, mătăsurile frecându-se uşor una de alta, după care se întoarse cu faţa spre camera de filmat. Să-i dăm drumul.

— A pornit.

Chipul ei deveni cu totul altul. Eve o urmări cu mare interes. În momentul în care beculeţul roşu începu a pâlpâi, trăsăturile sale deveniră strălucitoare, având o nouă intensitate. Vocea, răguşită şi veselă până atunci, scăzu în intensitate, căpătând un ton ceva mai profund.

— Sunt Nadine Furst şi emit chiar din biroul drei lt. Eve Dallas, acesta aflându-se în cadrul Departamentului „Omoruri" al Sediului Central al Poliţiei New York. Acest interviu acordat în excluvitate are ca subiect central cele două asasinate brutale care au avuc loc de curând şi care, momentan, nu au fost elucidate, în urma cărora şi-au pierdut viaţa dna procuror Cicely Towers şi actriţa noastră premiată, bine-cunoscuta Yvonne Metcalf. Dră locotenent, puteţi să ne spuneţi dacă între cele două asasinate există vreo legătură?

— Dovezile pe care le deţinem indică această probabilitate. În urma raportului medicului legist, putem confirma că ambele victime au căzut răpuse de aceeaşi armă şi de aceeaşi mână criminală.

— Nu există niciun fel de dubii în această privinţă?

— Nu, nu există. Ambele victime au fost ucise cu ajutorul unui cuţit cu lamă îngustă şi dreaptă la capăt, aceasta având o lungime de 9 centimetri, de la mâner şi până la vârf. Iar vârful are forma literei V. În ambele cazuri, victimele au fost atacate frontal, cu o singură lovitură circulară de cuţit, aceasta înaintând de la dreapta la stânga şi doar uşor de tot înclinat.

Eve luă de pe biroul său un pix cu care obişnuia să se semneze, făcând-o pe Nadine să tresară speriată în secunda când demonstră mişcarea ucigaşă la doar un centimetru depărtare de gâtul lui Nadine.

— Exact aşa.

— Înţeleg.

— Jugulara a fost grav afectată, pierderea de sânge fiind una masivă şi imediată, astfel că victima nu a mai avut timp să strige după ajutor sau să se apere. În câteva secunde a survenit decesul.

— Cu alte cuvinte, ucigaşului i-a trebuit foarte puţin timp. Un atac frontal, dră locotenent. Asta nu indică faptul că victima îşi cunoştea atacatorul?

— Nu neapărat, dar mai există o dovadă care ne conduce la concluzia că victimele îl cunoşteau pe atacator ori tocmai se pregăteau să se întâlnească cu cineva. Lipsa unor răni care să indice o luptă corp la corp, de exemplu. Dacă eu mă reped asupra dv... Eve se repezi din nou spre ea, folosind acel pix, iar

Nadine duse rapid mâna în dreptul gâtului. Vedeţi, e vorba de autoapărare, un gest pe care-l facem în mod automat.

— Foarte interesant, replică Nadine, străduindu-se să nu o privească pieziş. Avem, deci, detaliile, dar nu ştim care a fost şi motivaţia acestor crime sau care e numele ucigaşului. Care e punctul comun dintre dna procuror Cicely Towers şi Yvonne Metcalf.

— Avem mai multe „piste" pe care le investigăm în această privinţă.

— Locotenente, dna procuror Towers a fost ucisă acum trei săptămâni, nu aţi descoperit niciun suspect?

— Încercăm să accelerăm ritmul anchetei, în măsura posibilităţilor.

— Şi mobilul crimei?

— Oamenii obişnuiesc să-şi omoare semenii, dră Furst, din motive extrem de variate. Şi asta de când lumea.

— Potrivit Bibliei, sublinie Nadine, crima e cel mai vechi dintre păcate.

— Da, aţi putea spune că e unul cu o tradiţie lungă. Făcând apel la geneticieni, la tratamentele medicamentoase, la scanările de tip beta, genetică, putem alege câteva din neplăcutele tendinţe ale firii umane, descoperind o mulţime imensă de infractori, organizată sub forma unor colonii, în cazul cărora noţiunea de libertate nici nu există. Dar firea umană are legile sale şi rămâne aceeaşi.

— Acele motive de bază ce conduc la violenţă, cele pe care ştiinţa nu e în stare să le purifice: dragoste, ură, lăcomie, invidie, furie.

— Ele ne deosebesc de roboţi, nu?

— Dar ne şi fac vinovaţi de bucurie, de tristeţe şi de sentimentul pasiunii. E o temă extrem de potrivită pentru oamenii de ştiinţă şi pentru intelectuali. Dar care dintre aceste motive stau la baza dispariţiei lui Cicely Towers şi Yvonne Metcalf?

— Ucigaşul lor e o fiinţă umană, dră Furst. Dar motivaţia lui rămâne una necunoscută.

— Dar aveţi la dispoziţie un profil psihologic, bineînţeles.

— Da, îl avem, confirmă Eve. Iar noi vom folosi toate mijloacele pe care le avem la îndemână pentru a-l descoperi pe criminal. O să-l găsim, declară Eve în mod intenţionat, clipind în direcţia camerei de filmat. Şi după ce vom închide uşa coliviei sale, motivul nu va mai conta defel. Ci doar dreptatea înfăptuită.

— Declaraţia dv. sună ca o promisiune, dră locotenent. O promisiune făcută în nume personal.

— Asta şi este.

— Locuitorii New Yorkului se vor baza pe respectarea acestei promisiuni. A transmis Nadine Furst, reporter la Canal 75. Aşteptă o secundă, după care făcu semn. Nu a fost rău, Dallas. Nu a fost rău deloc. Vom relua interviul la ora şase şi apoi la unsprezece, când se face o recapitulare a ştirilor zilei, la miezul nopţii.

— Buun. Du-te şi fă o mică plimbare, Pete.

Operatorul ridică din umeri, părăsind apoi încăperea.

— E o întrebare neoficială, zise Eve pentru început. Cât timp de emisie îmi poţi acorda?

— Pentru ce?

— Pentru dezvăluirea anumitor lucruri. Vreau să fac multe dezvăluiri.

— Cred că în spatele acestui „cadou" se ascunde ceva. Nadine expiră aerul uşor, gestul semănând în treacăt cu un oftat. Trebuie să recunosc că sunt dezamăgită, Dallas. Nu credeam că eşti aşa disperată să apari la tv

— Peste două ceasuri, voi vorbi despre cazul Mondell. Poţi veni acolo cu unul dintre operatori?

— Desigur. Cazul Mondell nu face cine ştie ce audienţă, dar merită şi el câteva minute. Ea îşi scoase jurnalul şi îşi nota informaţia cu pricina.

— Mai am şi evenimentul acela care are loc diseară la New Astoria. O cină de cinci stele, ştii despre ce vorbesc.

— Daaa, balul de la Astoria, sigur că ştiu. Surâsul ei deveni derizoriu. Eu nu mă ocup de evenimentele sociale, Dallas, dar pot vorbi cu cei de la departamentul respectiv să fie cu ochii pe tine. Devoratorii de zvonuri adoră bârfele legate de tine şi de Roarke. Sunteţi împreună, nu?

— Te anunţ eu unde mă găseşti peste două zile, continuă Eve, ignorând ofensa. O să-ţi ofer foarte multe „subiecte" tocmai bune pentru emisiile tale live.

— Perfect. Nadine se ridică. Poate că în drumul tău către glorie şi bogăţie, ai timp să te ocupi şi de ucigaş. Ţi-ai luat un agent?

Eve tăcu câteva clipe, unindu-şi palmele.

— Eu aveam impresia că te ocupi de emisiunea ta şi de subiectele alese, preocupată fiind şi de dreptul publicului de a fi informat, lăsând la o parte morala.

— Iar eu aveam impresia că misiunea ta e aceea de a păzi şi de a proteja, nu de a face avere. Nadine apucă rapid geanta de baretă. Ne revedem pe micul ecran, dră locotenent.

— Nadine. Mulţumită, Eve se rezemă de spătarul scaunului său. Ai uitat să menţionezi una dintre motivaţiile de bază ale violenţei: încântarea.

— Da, nu o voi uita. Nadine deschise repede uşa, dar îi dădu drumul cât ai clipi. Când se întoarse cu faţa la ea, era albă precum hârtia, sub machiajul său profesionist starea de şoc fiind una evidentă. Tu ţi-ai pierdut minţile? O să fii o momeală? Asta vei fi, o momeală, fir-ar a naibii de viaţă?

— Te-am scos din sărite, aşa-i? Surâzând, Eve îşi permise luxul de a-şi cocoţa picioarele pe marginea biroului. Reacţia lui Nadine o făcea pe Eve s-o aprecieze şi mai tare ca reporter. Faptul că voiam atâta timp de emisie şi că, până la urmă, l-am obţinut, te-a călcat pe nervi. Ei bine, la fel se va întâmpla şi cu el. Nu-i anticipezi reacţia, Nadine? „Ia uită-te şi la rahatul ăsta de poliţai care îmi fură mie publicitatea."

Nadine făcu cale întoarsă, aşezându-se cu grijă pe scaun.

— M-ai făcut K.O., Dallas. Nu am de gând să-ţi dau indicaţii în privinţa meseriei tale...

— Prin urmare, nu o face.

— Să vedem dacă am înţeles bine. Tu deduci că, cel puţin parţial, motivul crimei a fost încântarea, atenţia din partea presei. Omori doi cetăţeni oarecare şi sigur atragi atenţia presei, dar nu atât de intens şi de complet.

— Iar dacă ucizi două personalităţi, două persoane cunoscute, atunci atenţia e una imensă.

— De aceea vrei să devii o ţintă.

— E o presimţire, atâta tot. Căzând pe gânduri, Eve îşi scărpină o porţiune a genunchiului. S-ar putea să mă aleg, la final, cu o mulţime de apariţii idioate la tv

— Sau cu o lamă de cuţit înfiptă în gât.

— Ooo, Doamne, Nadine, chiar o să cred că-ţi pasă!

— Păi eu zic că îmi pasă. Ea studie o secundă chipul lui Eve. Eu m-am aflat mult timp în preajma poliţiştilor şi am colaborat cu foarte mulţi dintre ei. Tu îi depăşeşti pe toţi şi, dintre toţi, îţi pasă cel mai mult. Ştii ce mă îngrijorează, Dallas? Că-ţi pasă prea tare!

— Altfel n-aş avea legitimaţia asta, punctă Eve pe un ton sobru, făcând-o pe Nadine să pufnească în râs.

— Cred că ai urmărit şi mult prea multe pelicule vechi. Ei, e gâtul tău, ca să vorbim drept. O să am grijă să apari „pe sticlă".

— Mulţam'. Încă ceva, adăugă ea în clipa în care Nadine se ridică din nou. E vorba de teorie, una care primează, şi anume că vor fi vizate femeile foarte cunoscute din diverse medii. Aşa că nu scăpa din ochi nici gâtul tău, Nadine.

— Dumnezeule! Cutremurându-se, Nadine îşi masă zona gâtului. Mă bucur că mi-ai împărtăşit toate aceste veşti, Dallas.

— Plăcerea a fost a mea – să spunem. Eve avu timp să şi chicotească câteva secunde, înainte ca uşa să se închidă, iar ea să răspundă la apelul dlui comandant.

Era evident că ascultase ştirile transmise live.

Încă era dominată de aceeaşi stare de disconfort în clipa în care urcă cât ai clipi treptele din faţa Tribunalului. Camerele de filmat erau şi ele prezente, exact aşa cum îi promisese Nadine. Ele fură, apoi, prezente şi la orele serii, la New Astoria, când ea

coborâse din limuzina lui Roarke, prefăcându-se că se bucură la maximum de petrecerea respectivă.

După două zile în care camerele dădeau buzna de câte ori făcea ceva, se mira că nu postaseră una chiar deasupra patului, lucru pe care i-l mărturisi şi lui Roarke.

— Dar tu ai solicitat prezenţa lor, scumpo.

Ea stătea în secunda aceea deasupra lui, călare, în ceea ce mai rămăsese din costumul ei din trei piese, numai bun pentru un cocktail, cel pe care alesese să-l poarte atunci când fuseseră acasă la guvernator. Vesta neagră cu inserţii aurii venea cambrată pe şolduri, fiind deja descheiată la nasturi până la nivelul buricului.

— Asta nu înseamnă că e obligatoriu să-mi şi placă. Dar tu cum faci faţă unor momente ca acestea? Ai parte de ele constant. Nu e stresant, înfricoşător?

— Ignoră-le. El deschise încă un buton. Şi să nu cumva să renunţi. Mi-a plăcut mult cum arătai în seara asta. El se jucă încet cu diamantul cuibărit între sânii ei. Bineînţeles că ador felul în care arăţi şi în secunda asta.

— Nu mă voi obişnui niciodată. Trebuie să fii mereu aranjat, elegant. Să faci conversaţie, să te coafezi. Şi nici în hainele astea nu mă simt okay, nu mi se potrivesc.

— Poate că drei locotenent nu i se potrivesc, dar lui Eve sigur că da. Şi cred că poţi fi şi una, şi alta. El urmări dilatarea pupilelor ei în secunda când trecu uşor cu palmele peste sânii ei, după care îi cuprinse în căuşul lor. Ţi-a plăcut meniul.

— Aşa e, dar... Ea se cutremură, gâfâind prelung în clipa în care el masă cu degetele mari sfârcurile.

Cred că voiam să spun şi eu ceva. Dar nu cred că are rost să stau de vorbă cu tine când suntem în pat.

— Excelentă deducţie. El îşi ridică spatele, înlocuind astfel degetele cu dinţii.

Ea dormea adânc, căzută într-un somn fără vise, în secunda în care fu trezită de el. Poliţistul din ea se trezi primul, agitat şi gata de atac.

— Ce-i? Chiar dacă era precum Eva a lui Adam, ea încercă să apuce arma din dotare. Ce s-a întâmplat?

— Ooo, iartă-mă! Când se aplecă deasupra patului ca să o sărute, ea simţi după vibraţiile trupului lui că râdea.

— Hei, nu-i nimic amuzant. Dacă eram înarmată, acum erai deja în poponeţ.

— Norocul meu.

Neatentă, ea îl dădu la o parte pe Galahad, care se hotărâse să se aşeze fix pe capul ei. Dar de ce te-ai îmbrăcat? Ce se întâmplă?

— Am primit un telefon. Trebuie să plec pe Free Stare 1.

— Resortul Olympus. Luminile aprinse, dar nu la maximum, ordonă ea, clipind în clipa în care ele învăluiră complet chipul lui, scoţându-l în evidenţă. Ooo, Doamne, îşi zise ea, pare un înger. Unul căzut pe pământ. Unul periculos. E vreo problemă?

— Aşa s-ar părea. Dar se rezolvă. Roarke luă pisicul, îl mângâie, după care-l aşeză pe Galahad pe podea. Dar trebuie să mă ocup personal. S-ar putea să dureze vreo două zile.

— Ahh. Da, era din cauza stării de somnolenţă, îşi zise ea, de aceea era atât de dezamăgită. Atunci ne revedem la întoarcere.

El îi mângâie gropiţa din bărbie.

— O să-ţi fie dor de mine?

— Poate. Puţin. Dar surâsul lui o dezarmă îndată. Da, o să-mi fie.

— Îmbracă-te cu asta. El îi oferi un capot. Înainte să plec, vreau să-ţi arăt ceva.

— Pleci chiar acum?

— Maşina aşteaptă. Las-o să mă aştepte.

— Ei, în cazul acesta, se presupune că trebuie să cobor şi să te sărut de rămas-bun, mormăi ea, îmbrăcând repede şi la nimereală capotul.

— Da, ar fi frumos, dar acum altceva e prioritar. El o luă de mână şi o trase dincolo de platformă, spre lift. Nu e nevoie să te simţi aiurea aici cât timp sunt eu plecat.

— Aşa e.

El îi puse palmele pe umeri în timp ce maşinăria aceea îşi începu alunecarea.

— Eve, asta e casa ta acum.

— Ei, oricum, o să fiu ocupată. Ea simţi cum maşinăria se roteşte încet, poziţionându-se pe orizontală. Mergem până la parter?

— Deocamdată nu. Când uşile liftului se deschiseră, el îşi aşeză braţul în jurul umerilor ei.

Era o încăpere pe care ea nu o mai vizitase până atunci. Dar, recunoscu ea, existau, probabil, zeci de încăperi ca acestea în clădirea aceea labirintică pe care ea ar fi trebuit să le viziteze. O simplă privire aruncată rapid de jur împrejur o făcu, totuşi, să-şi dea seama că aceasta era camera ei.

Puţinele lucruri pe care ea le considera ca fiind de valoare în apartamentul ei se aflau acum în acest spaţiu, la ele adăugându-se şi altele noi-nouţe, astfel ca locul respectiv să fie unul confortabil şi potrivit,

în același timp, unui birou în care se putea lucra. Îndepărtându-se de Roarke, ea se plimbă de colo-colo, studiindu-l.

Podelele din lemn aveau suprafața netedă și lăcuită, deasupra fiind așezat un covor din lână în tonuri de bleu și verde-mușchi, adus probabil de la una din fabricile din est ale lui Roarke. Biroul ei, așa uzat cum era, stătea pe podeaua aceea de lemn frumoasă și scumpă, conținând de asemenea și întregul ei echipament.

Un perete de sticlă mată separa restul încăperii de bucătăria micuță, dotată complet, ce face legătura cu terasa.

Da, nu era doar atât. Cu Roarke era întotdeauna mai mult. Un panou de comunicare făcea legătura cu restul casei, ea putând comunica cu fiecare încăpere în parte. Zona dedicată timpului liber și distracției oferea echipamente audio-video, muzică, tv, un ecran de tip holografică care dispunea de zeci de imagini ce puteau fi selectate la alegere. O mică grădină interioară strălucea prin zeci de inflorescențe dincolo de o fereastră în formă de arcadă, zorii zilei fiind pregătiți să-și împrăștie lumina.

— Poți schimba ceea ce nu e pe gustul tău, spuse el, văzând-o cum mângâie spătarul canapelei destinată odihnei și capitonată cu un material extrem de moale. Tot ce-i aici e programat să funcționeze potrivit amprentei tale vocale și conform amprentei tale palpabile.

— Extrem de eficient, zise ea, dregându-și glasul. Foarte drăguț.

Descoperind că era emoționat și cu nervii întinși la maximum, el vârî mâinile adânc în buzunare.

— Munca ta presupune existența unui spațiu care să-ți ofere intimitatea de care ai nevoie. Înțeleg asta. Tu vrei un loc numai al tău unde să poți fi singură. Biroul meu e acolo, dincolo de acel panou care dă spre aripa de vest. Dar se încuie și de-o parte, și de cealaltă.

— Înțeleg.

În clipa aceea, el simți că nu-i doar emoționat, ci și nervos.

— Dacă nu te simți în largul tău în restul casei cât sunt eu plecat, te baricadezi aici, în apartamentul acesta. Poți să stai închisă în drăcia asta și cât timp sunt eu acasă. De tine depinde.

— Da, just. Ea inspiră adânc și se întoarse cu fața spre el. Ai făcut toate astea de dragul meu.

Stânjenit, el lăsă capul într-o parte.

— Nu cred că există ceva pe lumea asta pe care nu aș face de dragul tău.

— Cred că încep deja să pricep și să accept lucrul acesta. Nimeni nu-i oferise ceva atât de perfect. Nimeni, realiză ea, nu o mai înțelesese vreodată atât de bine. Asta înseamnă că sunt o femeie norocoasă, nu?

El deschise gura, dar renunță să spună ceva cu adevărat neplăcut.

— Ei, ducă-se naibii totul! Trebuie să plec.

— Roarke, încă ceva. Ea se duse lângă el, conștientă că vibra tot de emoție și de nervi. Nu te-am sărutat de rămas-bun, șopti ea, sărutându-l cu o forță care-l făcu să se rezeme cu putere pe călcâie. Îți mulțumesc. Înainte ca el să spună ceva, îl sărută iar. Fiindcă știi întotdeauna de ce am nevoie.

— Cu plăcere. Cu mișcări posesive, el îi mângâie părul nearanjat. Să-ți fie dor de mine, auzi?!

— Mi-e dor de acum.

— Să nu-ţi asumi riscuri prosteşti! El o prinse cu putere de păr, câteva secunde. Dar cred că e inutil să îţi cer să nu ţi le asumi şi pe cele necesare.

— Atunci, nu-mi cere aşa ceva. Inima ei tresări şi se făcu fărâme în secunda în care el îi sărută mâna. Drum bun, îi spuse ea în clipa în care el se urcă în ascensor. Totul era atât de nou pentru ea, aşa că rămase locului până ce uşile se închiseră aproape de tot. Te iubesc.

Nu mai zări apoi decât surâsul lui larg şi vesel.

— Ce noutăţi mai avem, Feeney?

— Puţine sau deloc.

Era devreme, era abia ora opt dimineaţa în clipa în care Roarke plecase spre Free Star 1, dar Feeney părea deja epuizat. Eva programă rapid două cafele, tari, chiar de două ori mai tari ca de obicei, prin intermediul *AutoChef*-ului.

— Dacă eşti aici la ora asta, arătând ca şi cum ai fi stat treaz toată noaptea, fără să-ţi dezbraci costumul, atunci trebuie să deduc că avem ceva. Şi tu ştii că eu sunt un detectiv de cinci stele.

— Mdaa. Nu m-am dezlipit de computer şi am reuşit să mai verific o parte din lista aceea ce conţinea rude şi cunoştinţe apropiate ale celor două victime, aşa cum mi-ai cerut.

— Şi?

Aşezându-se, el îşi bău mai întâi cafeaua, după care scoase din buzunar punga cu alune, scărpinându-se în spatele urechii.

— Aseară te-am văzut la ştiri. De fapt, nevastă-mea te-a văzut. Zicea că arătai foarte bine, strălucitoare. Una din expresiile preferate ale copiilor. Ne străduim să le fim contemporani.

— În cazul acesta, mă ameţeşti, Feeney. Uite, asta e o altă expresie preferată de puştime. Adică, în traducere, nu vorbeşti clar.

— Ştiu ce înseamnă. La naiba! Chestia asta te face să te simţi ca acasă. Prea mult, aş zice eu.

— De-aia ai preferat tu să vii până aici, şi nu să-mi transmiţi informaţiile prin canalul de comunicare folosit în mod curent. Prin urmare, să auzim.

— Bun. El oftă. Am studiat dosarele lui David Angelini. Mai ales pe cele care fac referire la situaţia lui financiară. Ştim deja că a avut nişte necazuri cu datoriile pe care le-a acumulat la jocurile de noroc. Ei bine, le-a înlăturat, făcând câte-o mică şmecherie, câte un artificiu pe ici-pe colo. Poate că a luat din fondurile companiei, dar nu am reuşit să verific informaţia asta, fiindcă nu am avut permisiunea de a o accesa. El are spatele acoperit.

— Ei, lasă că i-l dezvelim noi! Aş putea să aflu care au fost aceste necazuri, zise ea, gândindu-se la Roarke. Să vedem dacă el le-a promis ceva – cum ar fi o moştenire de care avea să beneficieze în curând. Ea se încruntă, sprâncenele sale lipindu-se una de alta. Dacă nu ar fi survenit şi moartea drei Metcalf, aş fi presupus foarte serios că unul dintre cei cărora le era dator s-a grăbit să-şi ia partea din averea sa, ucigând-o pe dna procuror Towers.

— S-ar putea să fie la fel de simplu şi în cazul d-rei Metcalf. Economiile sale ajunseseră, de asemenea, la o sumă frumuşică. Nu am găsit printre beneficiari niciunul care să aibă urgent nevoie de bani, dar s-ar putea să-l găsesc, în cele din urmă.

— În regulă, mergi mai departe pe pista asta. Dar asta nu explică şi de ce te afli aici, jucându-te voios cu pralinele din pungă.

El aproape că slobozi un hohot de râs.

— Ce simpatică eşti! În fine, uite care e treaba. Acum mă concentrez asupra soţiei dlui comandant.

— Să ai grijă, mergi cu băgare de seamă, Feeney. Cu grijă, fără grabă.

El nu rezistă să stea jos, aşa că se ridică, începând să se plimbe prin cameră cu paşi mici.

— David Angelini a depus nişte sume sănătoase în contul său personal de credit. Patru depuneri a câte cincizeci de K în ultimele patru luni. Ultima e datată cu două săptămâni înainte de eliminarea mamei lui.

— Deci, în patru luni de zile, a pus mâna pe două sute de K, pe care le-a depus la bancă, ca un băieţel cuminte. De unde a luat banii? La dracu'! Ea ştia deja de unde.

— Mdaaa. Am accesat tranzacţiile făcute prin intermediul Internetului. Retroactiv. Ea a transferat banii la banca din New York, unde avea cont, iar el i-a transferat în contul lui deschis la Milan. După aceea i-a retras, cash, în bacnote mari, prin intermediul unui AutoTell, în Vegas II.

— Dumnezeule, de ce nu mi-a spus mie toate astea? Ea apăsă cu pumnii în dreptul tâmplelor. De ce dracu' ne-a făcut să căutăm singuri toate datele acestea?

— Nu pare că ar fi vrut să le ascundă, replică rapid Feeney. Când am accesat datele, răsfoind dosarele, totul era la vedere. Avea un cont personal, ca şi dl. comandant. Îşi drese glasul văzând cum Eve îl privea atent. A trebuit să verific, Dallas. El nu a făcut nicio tranzacţie ciudată, nu a scos bani din contul său sau din contul lor comun. Dar ea l-a înjumătăţit

pe al ei, dându-i banii lui Angelini. Dumnezeule, a nenorocit-o!

— A şantajat-o, speculă Eve, încercând să judece la rece. Poate că au o relaţie. Poate că ea e înamorată de nemernicul ăsta.

— Ooo, măiculiţă, ooo, Dumnezeule! Stomacul lui Feeney făcu un salt lung în gol, huruind. Dl. comandant...

— Ştiu. Va trebui să-i povestim.

— Eram sigur că vei spune asta. Nemulţumit şi trist, Feeney extrase un CD din buzunar. Am totul aici. Cum vrei să procedăm?

— Mi-aş dori să dau o fugă până la White Plans şi să-i dau un şut în fund, în funduleţul acela perfect al său, dnei Whitney. Dar, renunţând la aşa ceva, mergem la biroul comandantului, şi îi prezentăm şi lui aceste date.

— Să ştii că cei de la magazie mai păstrează şi acum armurile acelea, îi sugeră Feeney, în timp ce Eve se ridică.

— Bună idee.

Da, armura aceea le-ar fi fost de folos. Whitney nu se urcase nici pe birou, nici nu se aruncase asupra lor, strivindu-i şi nici nu scosese din teacă arma sa cu şocuri electrice. Dar folosi „ca armă letală", sfâşiindu-i, să spunem aşa, privirea sa atentă şi şfichiuitoare.

— Ai accesat datele referitoare la contul personal al soţiei mele, Feeney?

— Da, şefu'.

— Şi pe urmă te-ai dus cu informaţiile respective la dra lt. Dallas?

— Am respectat procedura.

— Ai respectat procedura, repetă Whitney. Şi acum vii să mi le prezinţi şi mie.

— Din moment ce sunteţi şeful nostru, începu Feeney, după care se opri. O, la dracu', Jack, ce voiai să fac, să ascund totul de ochii lumii?

— Ai fi putut să vii mai întâi la mine. Dar, până la urmă.... Whitney se opri, mutându-şi privirea aspră în direcţia lui Eve. Eşti de aceeaşi părere, dră locotenent?

— Dna Whitney i-a plătit lui David Angelini o sumă în valoare totală de 200.000 de dolari, pe o perioadă de patru luni. Iar ea nu a specificat acest lucru în mod voluntar nici în cadrul primului interogatoriu, nici în cel de-al II-lea. Pentru mersul corespunzător al anchetei, e necesar ca... Ea făcu o pauză. Trebuie să aflăm de ce a făcut aşa ceva, dle comandant. În ochii ei se citeau scuzele, ascunse undeva în spatele calităţii ei de poliţist-anchetator. Trebuie să aflăm de ce-l plătea şi dacă aceste sume au continuat să fie achitate şi după moartea lui Cicely Towers. Iar ca şef al acestei investigaţii, e de datoria mea să vă întreb, dle comandant, dacă dumneavoastră eraţi la curent cu aceste tranzacţii şi cu motivaţia lor.

El simţi brusc o gheară în stomac, o arsură care-l avertiza asupra unui stres ce nu fusese tratat la vreme.

— O să-ţi răspund la această întrebare după ce stau de vorbă cu soţia mea.

— Domnule comandant! Glasul ei părea o implorare rostită în şoaptă. Dv. ştiţi foarte bine că noi nu vă putem permite să discutaţi cu doamna fără ca noi s-o interogăm mai întâi. Oricum, întâlnirea

noastră de azi riscă să aducă prejudicii anchetei. Regret, dle comandant.

— N-ai s-o aduci pe soţia mea la secţie ca să o interoghezi.

— La dracu' cu toate astea, Feeney, nu va fi târâtă aici ca un infractor. El strânse palmele în pumni, sub birou, străduindu-se să nu se piardă cu firea. N-ai decât s-o interoghezi acasă, de faţă cu avocatul nostru. Asta nu va încălca nicio procedură, nu-i aşa, dră locotenent Dallas?

— Nu va încălca, domnule. Cu tot respectul, dle comandant, veniţi şi dv. cu noi?

— Cu tot respectul, locotenente, răspunse el amar. Nu mă veţi putea împiedica.

.....

11

Anna Whitney îi întâmpină la intrare. Mâinile ei se mişcau neliniştite, după care le strânse una în alta, în dreptul taliei.

— Jack, ce se întâmplă? Linda e aici. Mi-a zis că i-ai dat telefon şi i-ai mărturisit că voi avea nevoie de un avocat. Ea se uită mai întâi la Eve, după aceea la Feeney, la sfârşit mutându-şi iar privirea în direcţia soţului ei. Dar de ce voi avea nevoie de un avocat?

— Totul e în regulă. El aşează pe umărul ei o mână încordată, dar protectoare. Hai să intrăm în casă, Anna.

— Dar eu nu am făcut nimic. Reuşi să slobozească un hohot de râs, nervos, ciudat. În ultima vreme, nici măcar o amendă nu am luat, în trafic.

— Ia loc, te rog, draga mea. Linda, îţi mulţumesc că ai venit atât de repede.

— Nu-i nicio problemă.

Dna avocat a familiei Whitney era o persoană tânără, cu ochi ageri, aranjată şi strălucitoare precum o suprafaţă lăcuită. Eve avu nevoie de câteva secunde ca să realizeze că avocatul acela era, totodată, şi fiica lor.

— Locotenent Dallas, nu? Linda o cercetă atent, cântărindu-i firea într-o clipă. Vă recunosc. Ea arătă

către unul din scaune, înainte ca părinţii să se gândească la acest gest de politeţe. Luaţi loc, vă rog.

— Căpitanul Feeney, de la Departamentul Electronic şi IT.

— Da, tata a pomenit în nenumărate rânduri de dv., dle cpt. Feeney. Bun. Întinse braţul în direcţia mamei ei. Despre ce este vorba?

— Câteva informaţii care au ieşit de curând la lumină trebuie clarificate. Eve scoase recorderul din buzunar, oferindu-i-l Lindei spre examinare. Încercă să nu se gândească la faptul că Linda semăna mai mult cu tatăl ei, referitor la tenul închis la culoare şi la privirea care-ţi îngheţa sângele în vine. Aceste gene şi trăsături de familie o fascinau, dar o şi înspăimântau.

— Înţeleg că e vorba de un interogatoriu oficial. Cu un calm bine gândit şi prevenitor, Linda puse aparatul pe măsuţă, după care îl scoase la îndemână pe al său.

— Aşa este. Eve preciză data zilei şi ora. Persoana care i-a luat interogatoriul: lt. Eve Dallas. Persoane de asemenea prezente: dnii comandanţi Jack Whitney şi Ryan Feeney. Persoana interogată: Anna Whitney, reprezentată de avocatul său.

— Linda Whitney. Clienta mea ştie care îi sunt drepturile, astfel că e de acord cu data şi cu locul de desfăşurare al prezentului interogatoriu. Avocatul îşi rezervă dreptul de a pune punct acestuia în momentul pe care îl va considera oportun. Puteţi începe, dră locotenent.

— Dnă Whitney, rosti Eve pentru început. Dv. o cunoşteaţi pe Cicely Towers, în prezent decedată.

— Bineînţeles că am cunoscut-o. E vorba de Cicely? Jack...

El se mărgini să clatine din cap, păstrându-şi mâna pe umărul ei.

— Cunoşteaţi, de asemenea, şi familia persoanei decedate. Pe fostul său soţ, Marco Angelini, pe fiul ei, David Angelini, şi pe fiica sa, Mirina.

— Dar nu sunt doar o simplă cunoştinţă pentru ei. Copiii ei sunt ca nişte rude pentru noi. Ba mai mult de atât, Linda a avut o relaţie...

— Mamă... Cu un zâmbet arogant, Linda o întrerupse pe mama ei. Mărgineşte-te să răspunzi la întrebare. Fără să dezvolţi.

— Dar e ridicol. O parte din nedumerirea Annei se transformă în iritare. La urma urmei, era vorba de casa ei, de familia ei. Dra lt. Dallas ştie deja răspunsurile.

— Regret că suntem obligaţi să recapitulăm toate aceste lucruri, dnă Whitney. Ne puteţi spune ce fel de relaţie există între dv. şi David Angelini?

— Cu David? Eu sunt naşa lui de botez. L-am văzut crescând.

— Cunoşteaţi faptul că David Angelini avea câteva probleme financiare cu mult înainte de moartea mamei lui.

— Da, avea... Ea făcu ochii mari. O, doar nu credeţi în mod serios că David... Doamne, ce oribil! Ea vorbi repede şi cu furie, după care strânse buzele, acestea devenind o simplă linie subţire şi roşie. Nici nu mă voi obosi să răspund la o asemenea întrebare.

— Eu înţeleg că simţiţi nevoia să vă protejaţi finul, dnă Whitney. Înţeleg că aţi fi în stare să faceţi multe lucruri în intenţia de a-l proteja – cheltuind chiar sume importante. Două sute de mii de dolari, de exemplu.

Faţa Annei deveni precum hârtia sub machiajul aranjat cu mare grijă.

— Nu ştiu la ce anume vă referiţi.

— Doamnă Whitney, negaţi că i-aţi plătit lui David Angelini două sute de mii de dolari, sub forma a 50.000 pe lună, timp de patru luni de zile, începând din februarie şi până în mai, anul curent?

— Eu... Ea îşi luă fiica de mână, neluând seama la mâna soţului. Linda, chiar sunt obligată să răspund?

— Vă solicit un moment de pauză, ca să pot discuta cu clienta mea. Cu o mişcare rapidă, Linda puse braţul în jurul mamei ei, conducând-o apoi în camera de alături.

— Eşti extrem de abilă, dră locotenent, declară Whitney cu voce sugrumată. Nu am mai urmărit de mult un interogatoriu condus de tine.

— Jack. Feeney oftă, părându-i foarte rău pentru toţi cei prezenţi. Ea nu-şi face decât datoria.

— Da, şi-o face. La asta se pricepe cel mai bine. El îşi mută privirea într-o altă direcţie fiindcă soţia lui tocmai reintra în încăpere.

Era palidă şi tremura uşor. Arsura din stomacul lui deveni şi mai evidentă.

— Putem continua interogatoriul, spuse Linda. În clipa în care o aţinti pe Eve cu privirea, în adâncul lor puteai ghici vâna unui războinic. Clienta mea doreşte să facă o declaraţie. Poţi face acest lucru, mami, e în regulă.

— Îmi pare nespus de rău. Genele ei erau înrourate de lacrimi. Jack, îmi pare rău, să ştii. Nu am avut altă soluţie. El avea probleme. Ştiu ce mi-ai spus, dar nu am avut ce face.

— E în regulă. Resemnat, el îi luă mâna întinsă în direcţia lui, aşezându-se apoi alături de ea. Spune-i

drei locotenent adevărul şi astfel vom rezolva problema.

— I-am dat acei bani.

— V-a ameninţat, dnă Whitney?

— Poftimmm? Starea de şoc păru să usuce până şi lacrimile din ochi ei. Oooo, Doamne, bunule! Bineînţeles că el nu m-a ameninţat. Avea probleme, repetă ea, ca şi cum această informaţie ar fi trebuit să fie suficientă pentru toţi cei prezenţi. Datora o sumă mare de bani unor oameni dubioşi. Afacerea lui – partea din afacerea tatălui său pe care o superviza el – suferise o schimbare, o răsturnare de situaţie temporară. În plus, mai avea încă un proiect pe care îşi dorea să-l pună pe linia de plutire. El a explicat acest lucru, adăugă ea, fluturând din mâna liberă. Nu-mi mai aduc aminte cu exactitate. Nu prea acord atenţie afacerilor.

— Dnă Whitney, i-aţi plătit de patru ori câte 50.000 de dolari. Dar în interogatoriile anterioare nu mi-aţi oferit această informaţie.

— Dar ce vă privea pe dv. acest lucru? Coloana ei redeveni cea dinainte, îndreptată cu forţă şi cu aroganţă şi făcând-o să semene cu o statuie. Erau bani mei, iar eu îl împrumutasem pe finul meu.

— Un fin, zise Eve cu o răbdare ce ameninţa să cedeze, care a fost interogat într-un caz de crimă.

— Asasinarea mamei sale. Aţi putea să mă acuzaţi şi pe mine că am ucis-o, aşa cum aţi făcut şi cu David.

— Dar nu dv. aţi moştenit o mare parte a averii ei.

— Ei, acum e cazul să mă ascultaţi dv. cu atenţie. Furia reuşi s-o copleşească. Chipul Annei străluci, iar ea se aplecă în faţă. Băiatul şi-a adorat mama, iar ea l-a adorat, la rândul ei. E devastat de moartea ei. Ştiu acest lucru. Eu i-am stat alături, eu l-am consolat.

— I-aţi oferit 200.000 de dolari.

— Banii erau ai mei, aşa că puteam să fac cu ei ce-mi poftea inima. Ea îşi muşcă buza. Nimeni nu ar fi fost dispus să-l ajute. Părinţii lui refuzaseră. Fuseseră de acord ca de data asta să nu-l ajute. Am vorbit cu Cicely despre asta cu câteva luni în urmă. Era o mamă minunată, îşi iubea copiii, dar ţinea foarte mult la respectarea disciplinei. Era hotărâtă să-l lase să-şi rezolve problema de unul singur, fără ca ea să-i dea o mână de ajutor. Fără ca eu să-l ajut. Dar el a venit la mine, era disperat, şi eu ce era să fac? Ce ar fi trebuit să fac? întrebă ea, întorcându-se spre soţul ei. Jack, ştiu că tu m-ai rugat să nu mă amestec, dar el era înrozit, îi era teamă că ei îi vor face rău, îl vor bate sau chiar îl vor ucide. Şi dacă în locul lui ar fi fost Linda sau Steven? Oare tu nu ţi-ai fi dorit ca cineva să le sară în ajutor?

— Anna, alimentându-i, într-un fel, problema nu-i erai de ajutor.

— Dar avea de gând să-mi returneze aceşti bani, insistă ea. Nu avea de gînd să-i folosească jucând din nou. Mi-a promis. Avea nevoie să câştige puţin timp, atât. Nu am putut să-i întorc spatele.

— Dră lt. Dallas, vorbi Linda. Clienta mea a împrumutat o sumă de bani unui membru al familiei sale, într-un gest de bună-credinţă. Acest lucru nu constituie o infracţiune.

— Dar clienta dv. nu a fost acuzată de comiterea unei infracţiuni, dră avocat.

— Aţi întrebat-o pe clienta mea, în interogatoriile anterioare, în mod explicit şi direct, despre transferarea acestor sume de bani? Aţi întrebat-o pe clienta mea dacă a făcut tranzacţii finaciare în favoarea lui David Angelini?

— Nu, nu am întrebat-o.

— În concluzie, ea nu avea de ce să ofere în mod voluntar aceste informaţii care par să aibă caracter personal şi să nu aibă legătură cu ancheta dv. În cel mai bun caz, aceasta a fost impresia clientei mele.

— E soţie de poliţist, spuse Eve precaut. Ar trebui să fie mult mai bine informată decât majoritatea cetăţenilor. Dnă Whitney, Cicely Towers s-a certat cu fiul său din pricina problemelor financiare, a jocurilor de noroc, a datoriilor lui şi a felului în care avea de gând să le rezolve ulterior?

— Ea era supărată. Normal că s-au certat. Aşa se ceartă membrii unei familii. Dar nu-şi fac rău unul altuia.

Poate că aşa se petrec lucrurile în lumea voastră mică şi plină de comodităţi, cugetă Eve.

— Când aţi vorbit ultima dată cu Angelini?

— Acum o săptămână. A sunat ca să se asigure că sunt okay, că Jack e şi el în regulă. Am discutat despre intenţiile noastre ca pe viitor să acordăm o bursă memorială, înfiinţând un fond special, care să poarte numele mamei lui. A fost ideea lui, dră locotenent, sublinie ea cu ochii înotând în lacrimi. Îşi doreşte ca oamenii să-şi amintească de ea.

— Ce-mi puteţi spune despre relaţia dintre el şi Yvonne Metcalf?

— Actriţa?! Ochii Annei îşi pierdură mai întâi orice urmă de orientare, după care ea se apucă să-i şteargă de lacrimi. El o cunoştea? Nu a pomenit niciodată despre asta.

Fusese un glonţ trimis la nimereală, care nu-şi atinsese ţinta.

— Vă mulţumesc. Eve ridică recorderul de pe masă, rostindu-şi numele la finalul interogatoriului.

Dră avocat, ar trebui să o sfătuiţi pe clienta dv. că cel mai bine pentru ea ar fi să nu povestească nimănui ceea ce s-a discutat aici, indiferent despre ce sau cine ar fi vorba, totul trebuind să rămână între noi.

— Sunt soţie de poliţist. Anna aproape că aruncă propoziţia respectivă în ochii lui Eve. Cunosc toate procedurile.

Ultima imagine pe care o zări Eve în treacăt, ieşind din casa lor, fu aceea a comandantului său care-şi îmbrăţişa soţia şi fiica.

Eve simţea nevoia să bea ceva. În clipa în care se hotărî să declare ca încheiată ziua cu pricina, constată că îşi petrecuse o mare parte a acesteia ţinându-se pe urmele lui David Angelini. Ba fusese la o întâlnire, ba nu era de găsit pe telefon, astfel că nu reuşise cu niciun chip să ia legătura cu el. Fără a avea altă soluţie, ea îi lăsase mesaje în fiece colţ al planetei în care ar fi putut fi, gândindu-se că va avea norocul să o contacteze înainte de miezul nopţii.

Între timp, trebuia să facă faţă unei case imense şi goale şi unui majordom care ura până şi aerul pe care-l respira ea. Impulsul cu pricina apăru în mintea ei în secunda în care maşina ei trecu dincolo de porţi. Apucă de îndată linkul din maşină şi formă numărul lui Mavis.

— E seara ta liberă, n-am dreptate? întrebă ea de îndată ce chipul lui Mavis se ivi pe ecran.

— Daaaap. Trebuie să-mi odihnesc şi eu puţin corzile vocale.

— Planuri?

— Niciunul care să nu poată fi înlocuit cu altul mai bun. Ce propui?

— Roarke e plecat de pe Terra. Vrei să vii pe aici, să petreci o vreme în compania mea, să stai, dacă vrei, peste noapte, ori să te îmbeţi?

— Să stau în casa lui Roarke, să dorm şi să mă îmbăt în casa lui Roarke? Oaaau, vin acuşi!

— Hei, hei, ai răbdare! Hai s-o facem în stil mare. O să trimit o maşină să te ia de acasă.

— Cu limuzină? Mavis dădu uitării starea precară a corzilor sale vocale, scoţând un ţipăt înalt. Dumnezeule Mare, Dallas, te rog să-i ceri şoferului să poarte, habar nu am, uniformă. Vecinii de la bloc se vor uita sigur pe fereastră, cu ochii ieşiţi din orbite.

— Să fii gata în 15 minute. Eve încheie transmisia, după care urcă în paşi de dans treptele din faţa intrării. Summerset era acolo, exact aşa cum prevăzuse, aşa că-l salută mişcând din cap cu aroganţă. Un salut exersat cu mult înainte.

— În seara asta aştept pe cineva. Trimite o maşină pe 28 Avenue C.

— Un prieten sau o prietenă. Vocea lui trăda neîncredere.

— Exact, Summerset. Ea urcă scara ca şi cum ar fi plutit. E vorba de cineva care mi-e prieten bun şi foarte apropiat. Să nu uiţi să-i spui bucătăresei să pregătească o cină pentru două persoane. Reuşi să se îndepărteze suficient înainte de a se cocoşa, practic, din cauza hohotelor de râs. Summerset se aştepta să fie vorba de un domn, ea era convinsă de asta. Dar avea să fie şi mai scandalizat dând cu ochii de Mavis cea mare şi grăsuţă.

Mavis nu o dezamăgi. Cu toate că, în opinia lui Mavis, vestimentaţia aleasă era una conservatoare. Coafura ei de zi era mai degrabă banală şi blândă,

părul ei blond şi plin de strălucire fiind dat în două. O parte se curba, alunecând până spre ureche, iar cealaltă atârna până în dreptul umărului.

Avea vreo şase cercei, fiecare având un model distinct, – toţi purtaţi la urechi, bineînţeles. În opinia lui Mavis Freestone, asta însemna să adopţi o înfăţişare distinsă.

Ea păşi înăuntru, lăsând în urmă ploaia aceea torenţială de primăvară, oferindu-i unui Summerset rămas fără vorbe pelerina sa de ploaie transparentă şi brăzdată ici şi colo cu luminiţe, după care execută trei piruete. Ar trebui să arăţi mai mult, îşi zise Eve, aşteptând-o la capătul holului, nu doar costumul acela roşu şi cambrat.

— Oooooau!!!

— Exact ce-mi spuneam şi eu, răspunse Eve. Ea se tot învârtise, aşteptând, prin holul din faţa intrării, nedorind ca Mavis să-l înfrunte de una singură pe Summerset. În mod evident, strategia se dovedise inutilă, deoarece majordomul, de obicei arogant şi ţâfnos, rămăsese pleoştit, ca lovit de trăsnet.

— Oooau, e magic!, rosti Mavis pe diferite tonuri, subjugată. Chiar e magic! Iar tu te-ai pricopsit cu toate!

Eve se uită pieziş şi cu răceală la Summerset.

— Ei da, cam aşa ceva.

— Mi se pare o chestie decentă. Fluturând din genele sale lungi, Mavis întinse o mână pe care erau desenate câteva inimioare unite între ele. Tu trebuie să fii Summerset. Am auzit o mulţime de lucruri despre tine.

Summerset luă mâna şi, emoţionnat sau impresionat cum era, aproape că o duse la buze, înainte de a-şi aduce aminte care era poziţia lui în casa aceea.

— Doamnă, rosti el pe un ton ţeapăn.

— Uaau, poţi să-mi spui simplu: Mavis. Grozavă casa în care lucrezi, hmmm? Cred că-ţi dă multe bătăi de cap.

Fără a fi sigur dacă era încântat sau fascinat, Summerset se dădu înapoi câţiva paşi, reuşi să facă reverenţa oarecum pe jumătate, după care se făcu nevăzut la capătul coridorului, luând cu el şi pelerina aceea udă din care încă picurau stropii de ploaie.

— Un om care vorbeşte foarte puţin. Mavis făcu cu ochiul, chicoti, după care se apucă să străbată coridorul cocoţată pe pantofii aceia inflexibili ale căror tocuri măsurau şase centimetri. În dreptul primei uşi scoase un sunet plin de senzualitate.

— Maaamă, aveţi un şemineu adevărat!

— Cred că în total sunt douăzeci şi patru.

— Dumnezeule, şi o faceţi şi în faţa focului aprins?! Ca în filmele alea vechi?

— Ei, las asta la îndemâna imaginaţiei tale.

— Am multă imaginaţie, să ştii. O, Dumnezeule, Dallas, maşina aceea pe care mi-ai trimis-o... Era o limuzină adevărată, una clasică. Numai că afară era musai să şi plouă. Ea se răsuci pe călcâie, făcând toţi cerceii să danseze în clinchete la urechi. Nu m-au văzut decât jumătate din cei pe care aveam de gând să-i impresionez. Zii, ce facem pentru început?

— Putem mânca, de exemplu.

— Mi-e o foame de lup, dar mai întâi trebuie să vizitez casa. Arată-mi şi mie câte ceva.

Eve stătu în cumpănă. Terasa de pe acoperiş era de-a dreptul incredibilă, dar afară ploua cu furie. Camera armelor ieşea categoric din discuţie, la fel ca şi aceea în care se trăgea la ţintă. Eve se gândi la

spațiile care erau disponibile oaspeților în absența lui Roarke. Mai erau o mulțime, desigur. Eve privi cu neîncredere spre pantofii lui Mavis.

— Zii drept, poți merge cu așa ceva?

— Zici că plutesc. Aproape că nu-mi dau seama că le am în picioare.

— În regulă, atunci, o să o luăm pe scară. Pe drum, ai ocazia să vezi mai mult de atât.

O conduse pe Mavis mai întâi în solar, amuzată să vadă cum amica sa rămăsese practic cu gura căscată în fața mulțimii de plante exotice și de arbuști, în fața cascadelor ce murmurau scânteind și în fața păsărilor cântătoare. Geamul curbat din sticlă era lovit constant de picurii ploii, dar dincolo de el se zăreau luminile New Yorkului.

În încăperea destinată audițiilor muzicale, Eve programă una din formațiile nu neapărat de valoare, lăsând-o pe Mavis să se delecteze în voie cu un set de melodii zgomotoase și în vogă.

Petrecură o oră întreagă în sala de jocuri, concurând cu computerul, apoi una cu cealaltă în jocurile intitulate Free Zone și Apocalipsa.

Mavis scoase tot felul de exclamații admirative în timp ce vizită fiecare dormitor și încăpere în parte, alegând în sfârșit apartamentul în care avea să rămână peste noapte.

— Dacă am chef, pot să aprind focul în cămin? Mavis mângâie posesiv piatra de lazulit bogat care orna șemineul.

— Da, sigur, dar ne apropiem de luna iunie.

— Nu-mi pasă dacă mă prăjesc. Cu brațele întinse înainte, traversă podeaua în pași de dans, balasându-se, se uită prin fereastra din tavan, după care se trânti pe patul acela mare cât un lac,

acoperit cu aşternuturi argintii. Mă simt ca o regină. Nu, nu, ca o împărătească. Ea se răsuci de pe o parte pe alta, de mai multe ori la rând, salteaua aceea plutitoare îndoindu-se dureros sub greutatea sa. Cum reuşeşti să rămâi normală, să fii în toate minţile într-un loc ca acesta?

— Habar nu am. Nu locuiesc de mult aici.

Bâţâindu-se în continuare de pe o perniţă de aer pe alta, Mavis pufni în râs.

— Mie mi-ar fi suficientă o noapte, nu mai mult. Nu o să mai fiu niciodată aceeaşi. Întinzându-se către bordul fixat la capătul patului, ea începu să apese pe butoane. Luminile se aprinseră şi se stinseră, strălucitoare şi rotindu-se în toate părţile. Muzica bubui şi ea, mărindu-şi volumul. Iar apa începu să curgă în încăperea alăturată.

— Ce-a fost asta?

— Tocmai ţi-ai programat o baie, o informă Eve.

— Oooops! Deocamdată nu. Mavis anulă comanda, apăsând pe buton, după care încercă un altul, astfel că panoul fixat pe peretele din fund se deschise, dând la iveală un ecran video de 3,5 metri. Oooo! are într-adevăr o mărime decentă. Nu vrei să mâncăm?

În timp ce Eve stătea în salonul unde servea cina în compania lui Mavis, bucurându-se şi ea de o seară în întregime liberă, aşa cum nu mai avusese de săptămâni întregi, Nadine Furst urmărea concentrată panoul de editare a ştirilor, cele care urmau să fie transmisie în ediţia următoare.

— Vreau să prinzi şi chestia asta, pune cadru pe Dallas, ordonă ea tehnicianului. Mdaa, da, adu-o în prim-plan. Arată al naibii de bine în faţa camerei!

Relaxându-se o clipă, ea privi concomitent la cele cinci ecrane, în vreme ce tehnicianul îşi făcea de lucru la panou. În camera de editare nr. 1 se aşternuse liniştea, singurul zgomot fiind al vocilor care vorbeau în şoaptă pe ecran. Pentru Nadine, a face un colaj de imagini, aranjându-le într-un mod surprinzător, era la fel de incitant precum o partidă de sex. Majoritatea moderatorilor de ştiri lăsau acest proces în seama tehnicienilor, însă Nadine voia să-şi aducă contribuţia şi sub acest aspect. În general, în privinţa oricărui detaliu.

Pentru cei de la celălalt etaj, care lucrau tot la departamentul „Ştiri" asta reprezenta un ghinion. Iar pe ea şi lucrul acesta o făcea fericită. Ideea era să baţi adversarul prin fiecare detaliu de sunet, până la ultima imagine, fiind atent la cel mai mic detaliu de prim-plan. Reporterii îşi înnebuneau, practic, linkurile, ca să mai obţină un citat, căutând disperaţi pe computere chiar şi cea mai nesemnificativă informaţie.

Competiţia nu se desfăşura doar pe Broadcast Avenue, ci şi în camerele de editare a ştirilor aparţinând celor de la Canal 75.

Toată lumea alerga după povestea de succes, după imaginea care să dea lovitura, după obţinerea unor ratinguri deosebit de bune. În clipa de faţă, ea era cea care le avea pe toate. Iar Nadine nu voia cu niciun chip să le piardă.

— Daa, rămâi acolo, când apar eu în curtea din spate a blocului în care locuia Metcalf. Mdaa, acum vezi dacă poţi să împarţi ecranul şi să foloseşti imaginea aceea în care eu mă aflu pe trotuarul unde a murit dna Towers. Ummm-mmm! Ea îşi îngustă privirea, studiind imaginea. Da, arăta bine, decise ea. O înfăţişare demnă, privirea sobră. Reporterul nostru cel întreprinzător şi surprins în prim-plan, chiar în

momentul în care revenea în locurile unde se produseseră cele două asasinate.

— Bun. Îşi încrucişă braţele, rezemându-şi apoi bărbia deasupra lor. Acum adaugă-le şi comentariul sonor.

„Două femei, talentate, devotate şi nevinovate. Două vieţi cărora li s-a pus capăt în mod brutal. Cetăţenii fac legătura între cele două evenimente, privind peste umăr şi întrebându-se de ce. Familiile îndoliate suferă, îngropându-şi persoana dragă trecută în lumea drepţilor şi cerând să se facă dreptate. Există cineva care caută răspunsul la întrebarea lor, vrând să împlinească dreptatea pe care ei o cer."

— Opreşte-te, ordonă Nadine. Acum concentrează imaginea asupra lt. Dallas, în momentul când se afla în faţa Tribunalului. Suprapune şi fragmentul audio, te rog.

Imaginea lui Eve apăru brusc pe ecran, fiind prezentată în întregime, în vreme ce alături de ea se afla însăşi Nadine. Era un instantaneu excelent, cugetă Nadine. Dimensiunea imaginii, faptul că dădeau impresia formării unei echipe care colabora excelent. Asta nu avea cu ce să dăuneze. Briza uşoară le deranjase puţin frizura. În spatele lor domina impunător clădirea înaltă în care se afla sediul tribunalului, un monument al dreptăţii ale căror lifturi urcau sau coborau arhipline, în vreme ce aleile pavate cu sticlă erau înţesate de lume.

„Datoria mea e aceea de a descoperi cine e ucigaşul, iar eu sunt un om care nu se joacă cu mese-

ria pe care o are. Imediat ce rolul meu a fost îndeplinit, cazul intră în atenţia justiţiei."

— Perfect. Nadine strânse degetele în pumn. Ooooo, daa, e absolut perfect! Da, opreşte-te acolo, după care intru eu cu ştirile în direct. Cât e ceasul?

— 15:45.

— Louise, sunt genială, dar nici de tine nu prea aş avea de ce să mă plâng. Gata, printează-le, editează materialul!

— Misiune îndeplinită. Louise se întoarse cu spatele la consolă, după care se întinse. Lucrau împreună de trei ani de zile şi deveniseră prietene. Da, a ieşit foarte bine, Nadine.

— Cum să nu?! Nadine înclină capul într-o parte. Dar...

— Bine. Louise îşi desfăcu coada prinsă aiurea, trecându-şi mâna prin părul închis la culoare, des şi ondulat. Suntem în prag de retragere. De două zile, nu am mai transmis nicio ştire nouă, de ultimă-oră.

— Dar nici alţii n-au făcut-o. În plus, eu o am pe Dallas.

— Ei, da, asta e o favoare imensă. Louise era o femeie tânără cu trăsături delicate şi cu ochi scânteietori. Se angajase la Canal 75 după absolvirea colegiului. După nicio lună de la primirea postului, Nadine o alesese ca tehnician principal al echipei sale. Iar alegerea respectivă le avantajase pe amândouă. „Imaginea ei e una solidă, la fel şi vocea. Iar relaţia ei cu Roarke îi adaugă şi mai multă valoare, devenind o mină de aur. Fără a mai adăuga, însă, şi faptul că are reputaţia unui poliţist de top."

— Deci?

— Deci, stăteam şi mă gândeam, continuă Louise, ce-ar fi să mai comentezi şi despre cazul DeBlass, până când obţii ceva noutăţi referitoare la ultimele asasinate. Aşa le reaminteşti telespectatorilor că dra locotenent a reuşit să rezolve unul dintre cele mai importante cazuri, reuşind să-şi facă datoria cum se cuvine. Încrederea cetăţenilor va fi astfel una şi mai mare.

— Nu vreau să le distrag atenţia de la ancheta aflată în desfăşurare.

— Poate ar trebui s-o faci, o contrazise Louise. Măcar până vor descoperi o nouă pistă. Sau o nouă victimă.

Nadine rânji.

— Un pic de sânge ar încinge iar spiritele. Încă vreo două zile, şi scăpăm de furtuni, dând peste belelele lunii iunie. Bine, o să ţin minte ideea. Poate te gândeşti chiar tu la alcătuirea unui material.

Louise înălţă din sprânceană.

— Pot să fac asta?

— Şi dacă o să-l folosesc, atunci vei avea mână liberă pentru toate materialele transmisiilor în direct.

— S-a făcut! Louise bătu cu palma în vesta sa de editor, făcându-i apoi cu ochiul.

— Am rămas fără ţigări.

— Trebuie să renunţi la viciul acesta. Ştii bine ce părere are conducerea despre cei care îşi riscă sănătatea.

— Eu rămân la iarba mea nenorocită.

— Bine zis nenorocită. Să-mi dai şi mie vreo două când te-apuci de fumat. Nadine avu delicateţea de a adopta o atitudine spăşită. Restul, păstrează pentru tine, te rog. Sunt mai duri cu prezentatorii, decît cu voi, tehnicienii.

— Mai avem ceva timp la dispoziţie până la recapitularea de la miezul nopţii. Tu nu iei o pauză?

— Nu. Am de dat două telefoane. În afară de asta, plouă. Nadine își atinse ușor părul coafat impecabil. Du-te tu. Ea se scotoci în geantă. Plătesc eu.

— Bună afacere – având în vedere că va trebui să bat drumul până la Second ca să dau de un magazin care vinde țigări cu iarbă. Resemnată, ea se ridică. O să iau pelerina ta de ploaie.

— Da, sigur. Nadine îi dădu câteva jetoane pentru bancomat. Să le pui și pe ale mele în buzunar, okay? Mă găsești în studioul știrilor.

Ieșiră împreună din camera de editare, Louise îmbrăcându-se apoi cu pelerina ei albastră și elegantă.

— Ce material frumos!

— Se scurge apa de pe el ca de pe gâscă.

Traversară perpendicular rampa, trecând pe lângă mai multe camere de editare și de producție, după care se postară amândouă pe o scară rulantă pe care personalul o folosea la coborâre. Zgomotul era deja generalizat, așa că Nadine ridică vocea pentru a-l putea domina.

— Tu și Bongo tot mai vreți să faceți marele pas?

— Da ne dorim destul de tare asta, astfel că deja ne căutăm un apartament. Urmăm ruta tradițională. O să stăm împreună, de probă, un an de zile. Și dacă totul merge cum ne dorim, legalizăm relația.

— Da, mai bine o faci tu, nu eu, rosti Nadine cu convingere. Nu văd niciun motiv pentru care o ființă rațională și-ar lega viața de a alteia care e asemenea ei.

— Din dragoste. Cu un gest plin de patos, Louise își duse palma în dreptul inimii. Ea face ca motivele și rațiunea să-și ia zborul pe fereastră.

— Tu ești tânără și liberă, Louise.

— Și dacă am și eu un dram de noroc, voi îmbătrâni, unindu-mi destinul cu al lui Bongo.

— Dar cine dracu' ar prefera să devină nevasta unuia care poartă numele de „Bongo"?

— Eu. Hai că ne vedem mai târziu. Salutând-o în fugă, Louise continuă coborârea în vreme ce Nadine schimbă direcţia, luând-o spre studioul ştirilor.

Gândindu-se la Bongo, Louise se întrebă dacă va reuşi să ajungă acasă înainte de ora 1:00 a.m. Era noaptea pe care şi-o petreceau la ea acasă. Era puţin cam incomod că aveau să renunţe la stilul acela de viaţă, când la el, când la ea, odată ce vor avea un apartament al lor.

Fără grabă, ea întoarse capul spre şirul de monitoare pe care puteai viziona programul ce se derula în acele clipe la Canal 75. În clipa aceea transmiteau un sitcom extrem de popular, acest segment fiind reînviat în ultimii doi ani de talentata Yvonne Metcalf.

Gândul acela o făcu pe Louise să clatine din cap, după care chicoti puţin la vederea imaginii actorului ce apăruse în prim-plan pe ecran, slobozind un ţipăt asurzitor, spre deliciul publicului. Da, Nadine era, să zicem aşa femeia „măritată" cu Ştirile, în timp ce Louise ar fi urmărit încontinuu programele de divertisment. Aştepta cu mare nerăbdare acele seri, destul de rare, în care ea şi Bongo reuşeau să-şi petreacă timpul în faţa televizorului.

În holul de la intrare al Canal 75 se găseau şi mai multe monitoare, alături de dispozitivele de securitate, ceva mai departe fiind amenajată o sală de aşteptare confortabilă în care fuseseră montate şi hologramele vedetelor postului. Şi, bineînţeles, şi un mic butic cu suveniruri, în care se găseau la discreţie tricouri, pălării, căni cu autograf şi holograme ale celor mai mari celebrităţi ale postului lor tv

De două ori pe zi, între orele zece şi şaisprezece, se organizau tururi de vizitare a postului. Louise participase şi ea la un astfel de tur în copilărie, se zgâise curioasă la cei mai buni moderatori de acolo, decizând chiar în ziua aceea şi în momentul acela, îşi aminti ea acum, rânjind ghiduş, ce carieră va urma.

Îl salută pe băiatul care asigura paza la intrarea principală, după care o coti spre ieşirea dinspre est, pentru că acela era cel mai scurt drum către Second. Ajungând în dreptul ieşirii laterale, cea destinată angajaţilor, ea îşi aşeză palma în dispozitivul special destinat pentru a dezactiva codul care bloca uşa cu pricina. În clipa în care aceasta se deschise, clipi, dând cu ochii de o ploaie torenţială ce răpăia zgomotos. Fu gata-gata să se răzgândească.

Oare merită ţigara aia amărâtă care te ameţeşte să înfrunţi ploaia asta grea şi rece şi să o iei la fugă ca să ajungi două străzi mai încolo? Daaa, bineînţeles că merită, îşi zise ea, punându-şi gluga. Pelerina aceea scumpă şi de calitate avea să o ajute să nu se ude cine ştie ce şi oricum stătuse în cabina de editare, alături de Nadine, mai mult de un ceas.

Adunându-şi umerii, se avântă afară.

Vântul bătea şi el suficient de tare, aşa că ea îşi întrerupse pentru câteva clipe ritmul alert al paşilor, vrând să încheie bine cordonul pelerinei în jurul taliei. Pantofii erau deja îmbibaţi cu apă chiar înainte de a coborî şi de pe ultima treaptă, aşa că privindu-i cu atenţie, ea înjură printre dinţi.

— Fir-ar a dracului de treabă!

Acestea fură însă şi ultimele ei cuvinte.

Ceva îi atrase brusc atenţia, aşa că ea ridică privirea, clipind ca să alunge picăturile de ploaie care-i intrau în ochi. Nu văzu nici măcar o secundă

lama de cuţit, care executa deja o mişcare circulară, strălucind în bătaia ploi şi tăindu-i gâtul.

Ucigaşul o studie doar câteva secunde, privind atent la sângele ce începu a gâlgâi asemenea apei unei fântâni arteziene, trupul femeii prăbuşindu-se cât ai clipi pe trotuar, ca o marionetă ce s-ar fi desfăcut pe neaşteptate din legăturile ce o susţinuseră. În ochii lui se citea şocul, furia imensă, peste care se suprapuse o undă fugară şi fulgerătoare de teamă. Lama însângerată de cuţit se reascunse într-o secundă în buzunarul larg şi încăpător, în timp ce silueta aceea sumbă, purtând un veşmânt închis la culoare, dispăru într-un loc ferit.

— Cred că aş putea duce o asemenea viaţă. După ce servise un biftec de Montana, o trataţie destul de rară, la care se adăugaseră nişte raci de mare fripţi aduşi tocmai din Icelandic, devoraţi mult mai uşor cu ajutorul câtorva pahare de şampanie franţuzească, Mavis se tolăni în decorul acela exotic şi bogat al solarului ce imita perfect vegetaţia unei lagune. Ea căscă, bucurându-se de libertatea plăcută oferită de goliciunea trupului său şi de cele câteva păhărele consumate care o ameţiseră uşor. Tu chiar duci o asemenea viaţă?

— Într-un fel. Nefiind la fel de nonconformistă ca Mavis, Eve îmbrăcase o bluză lungă şi strâmtă. Se aşezase deja comod într-un fotoliu de piatră, sorbind mai departe din paharul cu şampanie. Nici nu-şi mai amintea de când nu-şi mai oferise asemenea clipe de relaxare. Nu prea am timp pentru componenta asta a existenţei.

— E cazul să-ţi faci timp, iubito. Mavis se ridică cu greu, se cocoţă iar în două picioare, sânii ei

perfect rotunzi strălucind în lumina aceea albastră pe care o programase ca ambient. Cu mişcări leneşe, ea se îndreptă către un liliac de apă, mirosindu-l câteva secunde. Dumnezeule, e de-adevăratelea! Tu ştii ce ai aici, Dallas?

— O piscină interioară unde poţi înota?

— Ai aici, îşi începu Mavis fraza, încercând să ajungă, nu prea repede, spre zona alunecoasă în care-şi lăsase paharul, o fantezie nemaivăzută. Ştii din aceea pe care nu ţi-o poate oferi nici măcar o hologramă VR de top. Luă apoi o gură zdravănă de şampanie rece ca gheaţa. Doar nu o să te tâmpeşti, să zicem, dând la toate astea cu picioru', nu?

— Hei, dar ce-ţi mai trece prin cap?

— Lasă că te cunosc eu pe tine. O să stai deoparte, o să-ţi pui o mie şi una de întrebări, analizând fiecare punct. Văzând că paharul lui Eve se golise, Mavis făcu onorurile. Ascultă la mine, prietenă dragă. Să nu faci aşa ceva!

— Dar nici nu obişnuiesc...

— Ei ba nu, la chestia asta eşti campioană – la despicat firul în patru – la naiba! Când vei simţi că ţi se încurcă limba, încearcă să rosteşti toate astea de cinci ori mai repede. Se folosi de şoldul gol ceva să o împingă pe Eve ceva mai încolo, făcându-i loc alături de ea. E nebun după tine, aşa e?

Eve înălţă din umeri, bând din pahar.

— E bogat, adică al naibii de bogat, frumos, splendid ca un zeu, iar trupul lui e...

— Ce naiba ştii tu despre trupul lui?

— Am şi eu ochi. Îi folosesc. Deja mi-am făcut o idee, una destul de bună, despre cum arată el fără haine. Amuzată de licărul apărut brusc în ochii lui

Eve, ea îşi umezi buzele. Ooooo, da, dacă vrei să afli un detaliu, oricare ar fi el, îţi stau la dispoziţie.

— Halal prietenă!!!

— Ei bine, asta sunt eu. Oricum, are cu ce se lăuda. În afară de asta, e vorba şi despre putere. Are multă putere, una care se emană în afara lui precum nişte săgeţi. Ea îşi argumentă declaraţia aruncând în sus stropii de apă. Şi când se uită la tine, zici că are de gând să te mănânce de vie, nu altceva. Lacom... cu... înghiţituri... mari de tot. Oooo, Doamne, m-am încălzit deja!

— Ţine-ţi mânuţele departe de mine, te rog.

Mavis fornăi.

— Poate mă duc să-l seduc pe Summerset.

— Lui cred că-i lipseşte penisul.

— Pariez că pot încerca să descopăr chestia asta. Dar în clipa aceea se simţea mult prea toropită. Îl iubeşti, nu?

— Pe Summerset? Abia dacă reuşesc să nu-l pocnesc când mă aflu în preajma lui.

— Ia uită-te tu puţin în ochii mei. Haide! Ca să se asigure că o va asculta, Mavis apucă între degete bărbia lui Eve, întorcând-o până ce reuşiseră să fie în faţă în faţă, privirile lor sticloase întâlnindu-se una cu alta. Tu eşti îndrăgostită de Roarke.

— Se pare că sunt. Nici nu vreau să reflectez la acest aspect.

— Doooamne! Să nu faci aşa ceva! Mereu am avut impresia că tu stai prea mult pe gânduri. Ţinându-şi paharul deasupra capului, Mavis făcu un salt în lagună. Jeturile de apă se pot folosi?

— Desigur. Ameţită de vin, se luptă câteva secunde pentru a-şi recâştiga autocontrolul. Imediat ce apa începu să se agite, trasformându-se în mii de bule şi în jeturi ce împrăştiau stropii în toate

direcţiile, Mavis scoase un gâfâit de încântare care era, totodată, şi un hohot de râs.

— Dooamne, Dumnezeule, de ce să mai duci dorul unui bărbat când ai parte de aşa ceva?! Heeei, Eve, dă şi tu muzica aia mai tare! Hai să petrecem!

Ascultătoare, Eve dublă volumul sonorului aşa că bubui prin pereţi şi de undeva de la nivelul apei, semănând cu un vaiet prelung. Începu să cânte formaţia Rolling Stones, una dintre formaţiile favorite a lui Mavis dacă ne referim la artiştii clasici. Lasându-se pe spate, Eve începu să râdă, privind la dansul improvizat al lui Mavis, vrând să-i ceară robotului să le mai aducă o sticlă cu vin.

— Îmi cer scuze.

— Hmmmm? Cu privirea înceţoşată, Eve se uită în jos la pantofii negri lăcuiţi care apărură brusc la marginea lagunei. Încet şi cu o oarecare curiozitate, ea îşi lăsă privirea să alunece în sus, pe cracul strâmt şi fumuriu spre jacheta scurtă şi apretată, dând apoi de chipul imobil al lui Summerset.

— Heeei, vrei să faci şi tu o băiţă?

— Haaaide, Summerset! Apa tremură în jurul taliei lui Mavis, picurând veselă de pe sânii ei cu formă clasică, în vreme ce ea îi făcu cu mâna. Cu cât suntem mai mulţi, cu atât e mai bine.

El o privi încruntat, strâmbându-se. De obicei, în astfel de situaţii, vorbele sale semănau cu nişte cuburi de gheaţă cu tăiş în vârf, însă în clipa aceea el îşi tot întorcea privirea spre trupul apetisant şi cufundat în apă a lui Mavis.

— Aveţi un apel telefonic, dră locotenent. Se pare că nu aţi auzit cele câteva încercări ale mele de a vă aduce la cunoştinţă acest lucru.

— Poftim? Bun, bine. Ea se ridică, înaintând în picioarele goale până la bordul în care era montat şi linkul de efectuare al transmisiilor, acesta fiind montat în una din lateralele lagunei. E Roarke?

— Nu. Nu-i stătea în caracter să ţipe, dar nu-şi putea călca pe mândrie, ordonând muzicii să adopte un volum mai mic. E vorba de dispeceratul secţiei de poliţie.

Chiar în secunda în care Eve ridica linkul din dispozitiv, ea se opri şi înjură. După care îşi dădu şuviţele alunecoase la o parte de pe faţă.

— Opreşte muzica, rosti ea repezit, iar Mick şi colegii lui fură reduşi la tăcere. Mavis, stai într-o altă poziţie, astfel încât să nu fi captată în transmisia video a apelului. Eve trase adânc aer în piept, după care puse linkul în funcţiune. Dallas.

— Aici dispeceratul, lt. Eve Dallas. Amprenta vocală a fost verificată. Vă rugăm să vă prezentaţi imediat pe Broadcast Avenue, la postul tv Canal 75. S-a confirmat un nou asasinat. Cod: galben.

Lui Eve îi îngheţă sângele în vene. Degetele ei apucară strâns marginea piscinei.

— Numele victimei?

— Nu am primit permisiunea de a-l divulga telefonic, deocamdată. Confirmaţi că aţi primit ordinele, dră lt. Eve Dallas.

— Confirm. Cei de la ETA să fie la faţa locului în 20 de minute. Vreau, de asemenea, să fie prezent căpitanul Feeney de la Departamentul IT şi electronică.

— Cererea dv. a fost verificată. Dispeceratul încheie transmisia.

— Ooo, Doamne! Doamne, Dumnezeule! Simţindu-se neputincioasă din pricina sentimentului de vinovăţie, dar şi din pricina băuturii, Eve îşi rezemă capul de marginea piscinei. Eu am ucis-o, fir-ar să fie!

— Încetează. Mavis înotă până în dreptul el, punându-şi palma pe umărul lui Eve. Încetează cu tâmpeniile, Eve, zise ea pe un ton aspru.

— El a muşcat momeala nepotrivită, a muşcat-o exact pe cea care nu trebuia, Mavis, iar femeia aceea a murit. Eu trebuia să fiu aceea.

— Ţi-am spus să încetezi. Neştiind ce să spună, dar fiind convinsă de ceea ce simţea, Mavis o trase mai în spate, zguduind-o zdravăn şi rapid. Scoate-ţi chestia asta din cap, Dallas!

Moale şi neputincioasă, Eve îşi duse mâna la cap, acesta durând-o îngrozitor.

— O, Doamne, Dumnezeule! M-am îmbătat. Exact asta-mi mai trebuia.

— Pot să rezolv eu problema asta. Am nişte pastile pemtru beţie, „Sober Up", la mine în geantă. Văzând-o cum se vaită, Mavis o scutură din nou. Ştiu că nu-ţi plac pastilele, dar în zece minute te va ajuta să elimini tot alcoolul consumat din sânge. Vino, hai să iei o pastilă.

— Perfect. Elegant. Când o să mă uit la ea o să fiu trează.

În secunda când se pregăti să urce scările şi alunecă, fu surprinsă să descopere acolo două braţe care o susţinură cu putere.

— Dră locotenent. Vocea lui Summerset era la fel de dură, însă el îi întinse un prosop, după care o ajută să se aşeze pe dublura de piatră a piscinei.

— O să anunţ că aveţi nevoie imediat de maşină.

— Mdda, mulţam'.

.....

12

Antidotul pe care Mavis îl avusese la îndemână acţionase precum o vrajă. Eve îi mai simţea şi acum gustul undeva în fundul gâtului, dar în clipa în care ajunse în faţa postului TV Canal 75, clădirea aceea înaltă, zveltă şi argintie, ea era complet amente trează.

Clădirea fusese construită în jurul anului 1950, atunci când mass-media suferise o dezvoltare astronomică, astfel că profiturile sale erau mai mari decât ale unei ţări mici. Fiind una dintre cele mai înalte clădiri de pe Broadcast Avenue, aceasta pornea spre înălţimi de la o bază extrem de lată, găzduind mii de angajaţi, cinci studiouri echipate corespunzător, inclusiv cel mai nou echipament de pe Coasta de Est, astfel că acesta putea transmite şi în cel mai mic şi neînsemnat colţ al lumii şi pe staţiile sale de pe orbită, de asemenea.

Aripa de est, cea spre care fusese îndrumată Eve, dădea spre Third, acolo unde se aflau o grămadă de multiplex-uri şi blocurile de locuinţe, construite chiar pentru cei care lucrau în industria tv

Datorită unui trafic aerian foarte încărcat, Eve realiză că se aflase deja despre cele petrecute. Controlarea situaţiei urma să fie o problemă. Ocolind clădirea,

ea apelă Dispeceratul, solicitând o blocare a traficului aerian din zonă, dar şi asigurarea securităţii terestre. Era şi aşa destul de greu să faci faţă unei crime care avusese loc chiar în fieful mass-mediei, ca să mai fie nevoie să dai piept şi cu vulturii din aer.

Calmă şi cu sentimentul vinovăţiei blocat undeva în inima ei, ea coborî din maşină pentru a se apropia de locul crimei. Da, poliţiştii se apucaseră deja de treabă, observă ea, cuprinsă de un sentiment de uşurare. Eliberaseră zona şi sigilaseră intrările pentru vizitatori. Reporterii şi echipele lor erau, se înţelege, prezenţi la faţa locului. Nu aveai cum să-i ţii departe. Dar cel puţin ea avea pe unde să treacă şi cum să respire.

Îşi prinsese deja legitimaţia de reverul hainei, aşa că o porni prin ploaie într-acolo, călcând pe covorul acela special pe care o fiinţă înţeleaptă îl întinsese pe întreaga suprafaţă care era considerată drept „locul crimei". Picăturile de ploaie cădeau, producând sunete muzicale pe materialul acela tare din plastic.

Ea recunoscu pelerina, astfel că stomacul se răscoli instinctiv, iar ea fu obligată să facă faţă acelei senzaţii violente. Se interesă dacă zona din apropierea cadavrului fusese scanată, cercetată şi înregistrată cu ajutorul echipamentului video şi, primind un răspuns afirmativ, se lăsă pe vine.

Mâinile erau ţepene în momentul în care apucă gluga pelerinei de ploaie, căzută peste chipul victimei. Ignoră sângele care se adunase sub forma unor băltoace dense chiar la vârful cizmelor ei, reuşind să-şi înăbuşe cât de cât oftatul şi cutremurarea în clipa în care descoperi o faţă care nu-i era familiară.

— Cine naiba e femeia asta? întrebă ea cu un glas poruncitor.

— Din cercetările noastre preliminare, se pare că victima poartă numele de Louise Kirski, şi lucra ca tehnician-editorialist la postul tv Canal 75. Poliţista scoase o listă din buzunarul trenciului ei de ploaie strâmt şi de culoare neagră. A fost găsită în jurul orei 11:15 minute de către dnul C.J. Morse. El tocmai îşi arunca prăjiturelele în locul acela, continuă ea cu oarece dispreţ faţă de lipsa de comportament civic şi delicateţe a cetăţeanului respectiv. A intrat în clădire pe uşa aceasta, după care a scos capul dincolo de uşă şi a privit afară. Cei de la securitate au verificat cele declarate de el, după care au chemat poliţia. Dispeceratul a preluat apelul la ora 11:22. Iar eu am ajuns la locul crimei la 11:27.

— Destul de repede, dnă ofiţer...?

— Peabody, locotenente. Tocmai aveam treabă pe First Avenue. După care am verificat zona, am securizat uşile dinspre exterior şi am cerut întăriri şi prezenţa unui anchetator-şef.

Eve făcu semn cu capul în direcţia clădirii.

— Ei au reuşit deja să filmeze?

— Sir. Peabody lipi buzele una de alta, ele devenind o linie subţire. Când am sosit la faţa locului, o echipă a Ştirilor era deja prezentă, dar le-am ordonat să elibereze zona. Cred că au filmat suficient până să reuşim să securizăm perimetrul.

— Bine. Punându-şi mai întâi mănuşile de protecţie, Eve cercetă cu atenţie starea cadavrului. Câteva jetoane pentru bancomat, nişte mărunţiş şi un minilink suficient de scump agăţat la curea. Nu existau răni care să ateste că victima încercase să se apere, nu existau semne că avusese loc o luptă sau un asalt.

Ea înregistră totul ca la carte, mintea ei lucrând extrem de rapid. Da, recunoscuse acea pelerină de ploaie, cugetă, şi cum examinarea cadavrului se încheiase, se ridică.

— Voi intra în clădire. Îl aştept pe căpitanul Feeney. Ai grijă să-i permiţi accesul. Victima poate fi dusă la Morgă.

— Am înţeles, şefa.

— Tu rămâi pe loc, Peabody. Dra poliţist lucra bine şi era stăpână pe situaţie. Ţine-i în frâu pe reporteri. Eve aruncă o privire peste umăr, ignorând întrebările rostite din toate părţile pe un ton ridicat şi bliţul camerelor care filmau. Nu se fac comentarii, nu se dau declaraţii.

— Nu am ce să le comunic.

— Perfect. Adoptă aceeaşi atitudine şi pe mai departe.

Eve desigilă uşa, intră, după care repuse sigiliul. Holul de la intrare era aproape pustiu. Peabody sau cineva la fel de eficient eliberase spaţiul cu pricina, permiţând doar prezenţa strictă a personalului care nu avea cum să plece, datorită profesiei. Eve aruncă o privire către persoana care asigura paza în spatele consolei principale.

— C.J. Morse. Unde îl pot găsi?

— Postul tv la care lucrează se află la etajul 6, departamentul nr. 8. Câţiva oameni de-ai dumneavoastră l-au condus deja acolo.

— Un coleg de-al meu trebuie să sosească în scurt timp. Să-l trimiteţi acolo. Eve se întoarse cu spatele, după care urcă în ascensor.

Oamenii erau presăraţi de colo-colo. Unii erau adunaţi în grupuri, alţii stăteau în faţa unor panouri

tv, vorbind furios în faţa unor camere de filmat. Ea adulmecă mirosul de cafea, aroma puternică de cafea arsă, una destul de proaspătă, exact ca aceea pe care o puteai simţi în nişele de lucru ale secţiei de poliţie. Altădată lucrul acesta ar fi făcut-o să zâmbească.

Pe măsură ce urca, zgomotul din jur devenea din ce în ce mai puternic. Păşi în studioul ştirilor de la etajul şase, în mijlocul acelui zumzăit frenetic şi constant.

Consolele erau amenajate spate în spate, printre ele existând spaţii prin care puteai circula de la una la alta. La fel ca şi la o secţie de poliţie, în televiziune se lucra 24h/24. Chiar şi la ora aceea, existau douăzeci de studiouri în care activitatea era în toi. Cu singura diferenţă, observă Eve că poliţiştii păreau întotdeauna epuizaţi, şifonaţi, ba chiar şi asudaţi. Cei de aici aveau o prezenţă impecabilă pe ecranele tv Hainele aveau o tăietură impecabilă, bijuteriile dădeau bine la cameră, chipurile erau machiate şi cremuite cu grijă.

Şi după toate aparenţele, fiecare avea ceva de lucru. Unii vorbeau repede în faţa ecranului linkului lor, urmărind ultimele noutăţi cu ajutorul sateliţilor, după cum îşi imaginează Eve. Alţii urlau prin intermediul computerelor lor, ori se urla la ei tot prin intermediul acestor aparate, datele în cauză fiind ori solicitate, ori accesate ori transmise către sursa dorită.

Totul părea perfect normal, în afara acelui miros persistent de cafea proastă şi de teamă, care părea să nu le mai dea pace.

Unul sau doi dintre ei luară seama la prezenţa sa şi dădură să se ridice de la locurile lor, privind-o întrebător. Dar privirea ei nespus de rece era la fel de eficientă precum o bară de protecţie din oţel.

Ea se întoarse către peretele unde ecranele uriaşe erau cocoţate unele peste altele. Roarke dispunea de o amenajare asemănătoare, aşa că ea ştia deja că fiecare ecran putea fi utilizat fie pentru afişarea unei singure imagini, fie în diverse combinaţii cu celelalte. În clipa de faţă, pe întreg peretele era proiectată imaginea uriaşă a lui Nadine Furst, care tocmai prezenta ştirile. Bine-cunoscuta imagine tridimensională a cerului de deasupra New Yorkului se înălţa chiar în spatele său.

Da, şi ea era la fel de elegantă, de aranjată, de perfectă ca şi ceilalţi. Ochii ei păreau să întâlnească şi să susţină privirea lui Eve, în vreme ce ea se apropie mai mult ca să poată auzi şi comentariul.

— Şi iată că, în seara asta, a avut loc un nou asasinat, o crimă fără niciun sens. Louise Kirski, una din angajatele postului nostru, a fost ucisă la numai câţiva paşi distanţă de clădirea din care eu transmit în aceste clipe.

Eve nici nu se mai sinchisi să tragă o înjurătură în secunda în care Nadine adăugă şi alte câteva detalii legate de eveniment, cedându-i apoi legătura lui Morse. Se aştepase deja la asta.

— O seară ca oricare alta, rosti Morse cu vocea clară şi pătrunzătoare a reporterului. O seară ploioasă în oraşul nostru. Dar, cu toate că poliţia şi-a aruncat în luptă cei mai buni oameni ai săi, a fost comisă o nouă crimă. Reporterul din faţa dv. are ocazia să vă ofere în clipele următoare informaţii „la cald" despre cele văzute cu ochii săi, despre abominabila faptă, despre şocul produs şi despre pierderea suferită.

El se opri, totul fiind perfect cronometrat, imaginea focalizându-se pe chipul său, care apăru în prim-plan.

— Eu am descoperit cadavrul lui Louise Kirsky, ghemuit şi plin de sânge, chiar în faţa treptelor de la intrarea acestei clădiri, cea în care noi amândoi am lucrat atâtea şi atâtea nopţi. Gâtul ei era tăiat, iar sângele se scurgea, gâlgâind, pe pavajul umed. Nu mi-e ruşine să recunosc că în clipa aceea am rămas ca împietrit, că eram revoltat peste măsură, că mirosul sângelui se cuibărise deja în plămânii mei. Am rămas locului, privind-o, nevenindu-mi să cred ce-mi vedeau ochii. Cum era posibil aşa ceva?! O femeie pe care o cunoşteam cu care discutasem adesea prieteneşte, o femeie cu care avusesem, din când în când, privilegiul să şi colaborez... Cum era posibil ca ea să zacă acolo, fără viaţă?!

Imaginea chipului său palid dispăru încet de pe ecran şi în locul său apăru, la dimensiuni grafice, mult mai mari, imaginea cadavrului femeii.

Nu rataseră absolut nimic, cugetă Eve cu dezgust, răsucindu-se spre cea mai apropiată dintre console.

— Unde se află studioul?

— Poftim?

— V-am întrebat unde naiba se află drăcia aia de studiou? Ea făcu semn cu degetul spre ecran.

— Ei, aaa...

Furioasă, se aplecă peste consolă, prinzându-l cu ajutorul braţelor ei încordate. Hei, nu vrei să vezi ce repede închid eu locul ăsta?

— Etajul 12, studioul A.

Ea o porni într-acolo chiar în secunda în care Feeney coborî din lift.

— Ei, dar ţi-a luat ceva timp să ajungi.

— Salut, eram în vizită la părinţii mei, în New Jersey. El nu se obosi să o întrebe ceva, păşind în acelaşi ritm cu ea.

— Vreau o echipă care să se ocupe de cei de la ştiri.

— Foarte bine. El se scărpină în cap în vreme ce urcau spre destinaţia respectivă. Putem, probabil să obţinem un ordin de confiscare a imaginilor făcute la locul crimei. În secunda în care Eve îi aruncă o privire piezişă, el înălţă din umeri. Da, am prins şi eu câteva imagini pe ecranul din maşină, în timp ce veneam încoace. Ei au posibilitatea să-l recupereze, dar îi putem ţine în şah câteva ore.

— În cazul acesta, apucă-te de treabă. Vreau să ştiu tot ce se poate afla despre victimă. Cred că au datele ei, la dosar, chiar aici.

— E destul de simplu.

— Să mi le trimiţi la mine la birou, OK, Feeney? În scurt timp voi ajunge acolo.

— Nicio problemă. Altceva?

Eve ieşi din lift, privind furioasă la uşile groase şi albe ale Studioului A.

— S-ar putea să am nevoie de întăriri la faza următoare.

— O, te-aş ajuta cu plăcere.

Uşile studioului erau încuiate, iar plăcuţa „ÎN DIRECT" era şi ea aprinsă. Eve se luptă cu impulsul disperat de a scoate arma şi de a face ţăndări panoul de securitate. În schimb, apăsă cu putere pentru urgenţe şi aşteptă un răspuns.

— Programul de Ştiri al Canalului 75 se transmite în acest moment, live, rosti calm robotul electronic. Ce fel de problemă aveţi?

— E vorba de o urgenţă a poliţiei. Ea ridică legitimaţia în dreptul miniscanner-ului.

— Aşteptaţi un moment, lt. Dallas, cererea dv. urmează să fie accesată.

— Nu e o cerere, rosti Eve în cele din urmă. Vreau ca uşile să se deschidă în secunda asta, altfel voi pătrunde înăuntru cu forţa, potrivit Codului 83 B, subpunctul J.

Urmă un huruit silenţios, un sâsâit de natură electronică, ca şi cum computerul ar fi reflectat o clipă la cele auzite, exprimându-şi apoi nemulţumirea.

— Uşile se vor deschide. Vă rog să păstraţi liniştea şi să nu treceţi dincolo de linia albă.

Înăuntru, temperatura era una cu zece grade mai mică. Eve înaintă rapid către o porţiune construită din sticlă, care dădea direct spre aparate, bătând în ea suficient de tare ca directorul de ştiri să se albească la faţă, plin de îngrijorare. Îşi duse disperat degetul la buze. Iar Eve îi arătă legitimaţia.

Cu o nehotărâre evidentă, el îi deschise uşa, făcându-le semn să intre.

— Suntem în transmisie live, le spuse el repede, întorcându-se iar cu faţa spre monitorul aparatului din faţa sa. Camera 3 focalizată pe Nadine. În spate, imaginea lui Louise. Filmează.

Roboţii aparatului îl ascultară, executând comanda în mod silenţios. Eve urmări cum camera video suspendată îşi schimbă imediat poziţia. Pe monitorul de control apăru imaginea zâmbitoare a lui Louise Kirski.

— Mai încet, Nadine. Nu te grăbi. C.J. intră în direct abia peste zece minute.

— Bagă un calup publicitar, îi spuse Eve.

— Transmisiunea asta funcţionează fără niciun fel de pauză.

— Bagă publicitate, repetă Eve, că altfel în clipa următoare nu o să mai transmiţi nimic.

El se încruntă, bombându-şi pectoralii.

— Ei, acum e cazul să mă ascultaţi...

— Nu, ascultă-mă tu pe mine... Îi dădu un bobârnac, nu prea blând, în pieptul acela ca de cocoş. Eu ştiu tot ce s-a întâmplat. Ori faci cum îţi pun eu, ori posturile rivale vor avea un rating nemaivăzut. Eu însumi le voi povesti că cei de la Canal 75 obstrucţionează activitatea poliţiei, chiar dacă victima era una dintre angajatele lor. Ridică din sprânceană în vreme ce el reflecta la vorbele ei. Şi poate o să mi se pară că semeni din ce în ce mai tare cu un posibil suspect... Hei, Feeney, tu ce spui, arată sau nu a unul care ucide cu sânge rece?

— Ei, tocmai asta îmi ziceam. Poate că o să fie nevoie să-l ducem la secţie şi să stăm pe îndelete de vorbă. După ce-i facem un control ca la carte.

— Staţi aşa, staţi aşa. Aveţi răbdare, vă rog. El îşi şterse gura cu dosul palmei. Cu ce-ar dăuna o pauză scurtă de 90 de secunde, hmm? În zece secunde, difuzăm spotul Zippy. C.J, grăbeşte-te. Urmează muzica. Camera unu, fundal. Filmează.

Ea scoase un oftat lung.

— O să fac plângere legală, pentru toate astea!

— Chiar te rog.

Eve ieşi din cabină şi se îndreptă spre consola neagră în spatele căreia se aflau Nadine şi Morse.

— Ai dreptul să-ţi suni avocatul şi să vă daţi întâlnire la secţia de poliţie.

El se albi ca hârtia.

— Mă arestaţi? Dumnezeule Mare, aţi înnebunit?!

— Tu eşti unul dintre martori, cretinule! Aşa că nu vei mai declara nimic înainte de a-mi da mie o declaraţie. Una oficială. Ea se uită cu coada ochiului la Nadine. Va trebui să faci faţă singură acestei mizerii.

— Aş vrea să vin şi eu cu tine.

Simţind cum îi tremură picioarele, Nadine se ridică. Ca să nu mai audă strigătele celor din camera de control, ea îşi scoase casca folosită pentru transmisiile în direct. Cred că eu sunt ultima persoană care a văzut-o în viaţă, care a stat de vorbă cu ea.

— Bine. Vom sta de vorbă despre asta. Eve îi conduse afară, oprindu-se doar pentru a surâde ironic celui de la consola de control. Ai putea să umpli golul acesta cu episoade mai vechi din *NYPD BLUE*. E un serial clasic deja.

— Ei, ia te uită, „dragul" meu C.J.! Chiar dacă era copleşită de tristeţe, ea aprecia momentul la justa sa valoare. Te-am adus exact unde voiam să te văd de mult. Stai confortabil?

— Da, el părea oarecum livid, dar reuşi să arunce o privire prin camera de interogare, rânjind batjocoritor.

— Cred că aveţi nevoie de un decorator, să ştii, v-ar prinde bine.

— Ei, încercăm, dar încadrându-ne în buget, desigur. Ea se aşeză în faţa singurei mese din încăpere. Să înceapă înregistrarea, ordonă ea. Data – 1 Iunie, Doamne, a trecut luna mai deja? – Persoana interogată: C.J. Morse, Locul interogatoriului: Camera C. Persoana care ia interogatoriul: lt. Eve Dallas; motivul interogatoriului: crima; victima: Louise Kirsky. Ora interogatoriului :...şi patruzeci şi cinci de minute. Dle Morse, vi s-a spus deja care sunt drepturile dv. Vreţi ca la acest interogatoriu să fie prezent şi avocatul dv.?

El se întinse după paharul cu apă, îl luă, după care sorbi o înghiţitură.

— Sunt acuzat de ceva?

— În acest moment, nu.

— Atunci să-i dăm drumul.

— Du-mă la momentul acela, C.J. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

— Bine. El bău din nou puţină apă ca şi cum gâtul i-ar fi luat foc. Eu tocmai veneam spre clădirea unde se află postul nostru tv Eram co-moderator la ştirile de noapte.

— La ce oră ai sosit la studio?

— Pe la 11:15. Am folosit intrarea dinspre est, dat fiind că foarte mulţi dintre noi o preferă, fiindcă aşa ajungi mult mai repede în studioul ştirilor. Afară ploua, aşa că am ieşit din maşină şi am luat-o la fugă. Am zărit ceva chiar lângă trepte. La început, nu mi-am dat seama ce era.

Făcu o pauză, îşi acoperi faţa cu palmele, după care începu să-şi frece obrajii cu putere. Nu mi-am dat seama, continuă el, până ce n-am călcat pe ea. Credeam – de fapt, nici nu mai ştiu ce credeam în secunda aceea, pe cuvânt. Cineva o aranjase rău de tot.

— Nu ai recunoscut victima?

— ...Gluga, gesticulă el vag cu braţele. Îi acoperea faţa. M-am aplecat şi am vrut să i-o dau la o parte. Se cutremură violent. În clipa aia am văzut sângele, i-am văzut gâtul. Sângele, repetă el, ducându-şi iar mâna la ochi.

— Ai atins-o?

— Nu, nu cred – nu. Ea zăcea acolo, iar la gât avea o rană destul de mare, una deschisă. Ochii erau la

fel. Oooo, nu, nu am atins-o. El îşi luă palmele de la ochii, făcând, se pare, un efort herculean să-şi revină. Mi s-a făcut rău. Probabil că nu poţi înţelege lucrul acesta, Dallas. Dar unii oameni reacţionează instinctiv. Atâta sânge în jur şi privirea ei. Oooo, Doamne! Mi s-a făcut rău, mi s-a făcut frică, aşa că am intrat în fugă în clădire. Gardianul se afla la biroul lui. L-am anunţat.

— Cunoşteaţi victima?

— Bineînţeles, o cunoşteam. Louise a lucrat şi pentru mine câteva materiale. În majoritatea timpului a lucrat cu Nadine, dar a editat câte ceva şi pentru mine şi pentru alţi colegi de-ai noştri. Era bună, a naibii de bună. Era rapidă, avea o privire foarte ageră. Una dintre cele mai bune. Ooo, Doamne! Luă cana de apă de pe masă. Apa gâlgâi în vreme ce el o turnă în pahar. Nu aveau de ce s-o ucidă, nu aveau de ce. Nu aveau niciun motiv.

— Obişnuia să iasă pe uşa aceea şi la aceeaşi oră?

— Habar nu am. Nu cred – ar fi trebuit să fie la Camera de Editare, zise el pe un ton hotărât.

— Voi doi eraţi prieteni, prieteni apropiaţi?

El ridică capul deodată, mijind privirea. Tu încerci să mă scoţi vinovat, nu? Chiar ţi-ar plăcea mult să reuşeşti?

— Mărgineşte-te să răspunzi la întrebări, C.J. Aveai o relaţie cu ea?

— Ea avea deja o relaţie. Vorbea de cineva pe nume Bongo. Eram colegi, Dallas. Atâta tot.

— La Canal 75 ai ajuns la ora 11:15 minute. Şi înainte de asta unde ai fost?

— Acasă am fost. Atunci când lucrez de noapte, dorm vreo două ore. Nu e vorba de o transmisiune

nouă, aşa că nu am nevoie de cine ştie ce pregătire înainte de a intra în direct. Trebuia să citesc, recapitulând ştirile zilei. La ora 7:00 am luat cina cu câţiva amici, la opt am plecat acasă şi am tras un pui de somn.

El îşi rezemă coatele de masă, lăsând capul în jos şi sprijinindu-l în palme.

— M-am trezit la ora zece şi am plecat de acasă cu puţin înainte de ora unsprezece. Mi-a luat ceva mai mult să ajung fiindcă afară ploua. Dumnezeule, Dumnezeule, Dumnezeule!

Dacă Eve nu ar fi urmărit imaginile în care el relata detalii despre crimă la numai câteva minute după ce descoperise cadavrul, i-ar fi fost chiar milă de el.

— Ai văzut pe cineva la locul crimei sau prin apropiere?

— Numai pe Louise. La ora aceea târzie, lumea nu prea intra sau ieşea din clădire. Nu am văzut pe nimeni. Doar pe Louise. Pe Louise, atât.

— Bine, C.J. Deocamdată, asta a fost tot.

El puse jos paharul din care băuse din nou.

— Pot pleca?

— Da, dar nu uita că ai calitatea de martor. Dacă ascunzi ceva sau dacă o să-ţi mai aminteşti şi alte informaţii pe care nu le-ai mărturisit astăzi, în cadrul acestui interogatoriu, te acuz de ascunderea unei dovezi şi de împiedicarea bunului mers al anchetei. Ea surâse încântată. A, să nu uit, C.J. Notează-mi şi mie numele prietenilor tăi. Eu nu prea cred că ai vreun prieten.

Ea îl lăsă să plece, reflectând la cele spuse în vreme ce aştepta ca Nadine să fie condusă înăuntru. Scenariul era cât se poate de clar. Şi odată cu el, vina

o copleşi instantaneu. Ca să rămână în aceeaşi stare, deschise dosarul, studiind fotografiile dure şi clare ale cadavrului lui Louise Kirsky. Le întoarse cu faţa în jos în secunda în care auzi uşa deschizându-se.

În clipa aceea nu mai avea deloc înfăţişarea elegantă de altădată. Femeia aceea plină de personalitate şi strălucitoare din faţa camerei tv lăsase loc unei doamne palide, cu ochii plânşi şi umflaţi şi cu buze tremurânde. Fără a rosti un cuvânt, Eve îi făcu semn să ia loc, turnând apoi apă într-un pahar curat.

— Ce rapidă ai fost, zise ea pe un ton rece, ai şi transmis live ultimele noutăţi.

— Asta mi-e meseria. Nadine nu se atinse de pahar, frângându-şi însă degetele aşezate în poală. Tu cu meseria ta, eu cu a mea.

— Da. În slujba publicului, nu?

— Nu prea îmi pasă ce crezi tu despre mine în secunda asta, Dallas.

— O, ce bine, fiindcă în secunda asta nici nu prea mă gândesc la tine, să ştii. Ea porni recorderul pentru a doua oară, recitând apoi datele preliminare strict necesare. Când ai văzut-o ultima dată în viaţă pe Louise Kirsky?

— Tocmai eram la „Editare" ca să punem la punct şi să aranjăm cronologic un material pentru ştirile de la miezul nopţii. Nu a durat chiar atât de mult cât am crezut noi. Louise era talentată, chiar foarte talentată. Nadine ispiră adânc, după care continuă să se uite atent într-un punct aflat la un centimetru distanţă faţă de umărul stâng al lui Eve. Am stat câteva minute de vorbă. Ea şi cel cu care avea o relaţie de câteva luni căutau deja un apartament în

care să locuiască. Era fericită. Louise era un om fericit, cu care te înţelegeai uşor, o femeie deşteaptă.

Ea fu nevoită să se oprească din nou, nu avea încotro. Nu mai putea respira. Cu grijă şi ferm, îşi ordonă să inspire şi să expire aerul. De două ori.

— În fine, ea nu mai avea ţigări. Îi plăcea să tragă un fum-două în pauzele muncii ei. Toată lumea se făcea că nu o vede, cu toate că ea se furişa în vreun dulap să tragă un fum, şi-şi aprindea ţigara. I-am zis să-mi lase şi mie două din ele după ce le cumpără, i-am dat şi câteva jetoane. Am coborât împreună, după care eu am luat-o spre studioul ştirilor. Aveam nişte telefoane de dat. Altfel m-aş fi dus şi eu cu ea. Aş fi fost acolo, cu ea.

— Obişnuiaţi să ieşiţi împreună înainte de emisie?

— Nu. În mod normal, eu fac o pauză scurtă, plec de la serviciu, beau în linişte o cafea la cofetăria aceea mică de pe Third. Îmi place – să părăsesc câteva minute postul tv, mai ales înainte de miezul nopţii. Avem la serviciu restaurant, săli de recreare, cofetărie, dar mie îmi place să iau o pauză şi să petrec acele zece minute exact aşa cum îmi e pe plac.

— În mod frecvent?

— Da. Nadine întâlni privirea lui Eve, ferindu-se apoi de ea. De obicei aşa procedez. Dar de data asta voiam să dau acele apeluri şi, în afară de asta, afară ploua, aşa că... că nu am mai plecat. I-am dat pelerina mea de ploaie, aşa că a plecat ea. Îşi reîndreptă privirea într-acolo, uitându-se în ochii lui Eve. Iar privirea ei era dezolată. Ea a murit în locul meu. Ştii asta, la fel de bine ca şi mine. Nu-i aşa, Dallas?

— Ţi-am recunoscut pelerina, rosti repede Eve. Am crezut că erai tu.

— Ea nu a făcut altceva decât să dea o fugă ca să-şi cumpere câteva ţigări. A nimerit unde nu trebuie, când nu trebuie. Purtând pelerina altcuiva.

Nu trebuia să fie ea momeala, cugetă Eve, fără însă a rosti gândul cu voce tare. Hai să reluăm totul, pas cu pas, Nadine. Un editor deţine oarecare putere şi control.

— Nu. Încet şi metodic, Nadine clătină din cap. Starea aceea de greaţă din stomac urcase deja în gât, având un gust deosebit de amar. Aici e vorba de povestea pe care o prezinţi şi de personalitatea celui sau celei care prezintă live ştirea cu pricina. Nimeni nu apreciază, nimeni nu se gândeşte, mai bine zis, la editor, ci la reporter. Nu ea era ţinta, Dallas. Să nu ne mai prefacem că ar fi aşa.

— Ce cred eu şi ce ştiu porneşte, practic, în mai multe direcţii, Nadine. Dar, pentru moment, să-ţi spun ce cred acum. Cred că tu erai adevărata ţintă, iar ucigaşul a confundat-o pe Louise cu tine. Da, nu aveţi aceeaşi constituţie fizică, însă afară ploua cu găleata, ea îmbrăcase pelerina ta şi, în plus avea şi gluga trasă pe ochi. Ori nu a avut timp, ori nu a mai avut ce face după ce şi-a dat seama ce mare greşeală a comis.

— Poftim? Ameţită de vorbele ei rostite pe şleau, Nadine încercă să se concentreze. Ce spuneai?

— Totul s-a petrecut foarte repede. Ştiu la ce oră a plecat de lângă biroul bodyguardului. Ea i-a făcut semn de la revedere acestuia. Iar peste zece minute, Morse dădea deja peste ea, vrând să urce pe trepte. Ori totul a fost cronometrat până la cel mai mic detaliu, ori ucigaşul nostru era foarte grăbit. Şi poţi pune pariu că el a vrut ca totul să apară la ştirile de noapte înainte chiar ca femeia aceea să devină rece ca gheaţa.

— Iar noi i-am oferit această şansă, nu?

— Mdaa, aprobă Eve. Aşa e.

— Dar tu ai impresia că mie mi-a fost uşor? Vocea lui Nadine, gâtuită şi aspră, izbucni cât ai clipi. Tu crezi că a fost floare la ureche să stau acolo, în studio, şi să prezint ştirile, când ştiam că ea zace mai departe pe podea?

— Habar nu am, replică Eve. A fost?

— Era prietena mea. Nadine începu să plângă, lacrimile alunecând de-a valma, lăsând urme în machiajul ei de studiou. Ţineam la ea. La naiba, ea conta pentru mine, nu e doar o ştire, o poveste. Nu a fost o simplă poveste, ce naiba!

Străduindu-se să ţină în frâu propriul sentiment de vinovăţie, Eve împinse paharul cu apă spre Nadine.

— Bea, îi ordonă ea. Fă o pauză de câteva secunde, linişteşte-te!

Nadine ţinu paharul cu două mâini, dar chiar şi aşa acesta tremura. Ar fi preferat un coniac, realiză ea, dar momentan acest lucru trebuia să mai aştepte. Văd mereu asemenea întâmplări, şi viziunea mea nu-i foarte diferită de a ta.

— Ai văzut şi cadavrul, zise Eve fără menajamente. Te-ai dus acolo, în faţa clădirii.

— Dar trebuia s-o fac. Cu ochii încă în lacrimi, ea se uită din nou la Eve. Era ceva personal, Dallas. Trebuia să o văd. Nu mi-a venit să cred când am auzit ce s-a întâmplat.

— Şi cum ai aflat?

— Cineva l-a auzit pe Morse strigând la cel care făcea de pază că o persoană a fost omorâtă, chiar acolo, în faţa treptelor de la intrare. Şi lucrul acesta a atras atenţia tuturor, zise ea, masându-şi tâmplele.

Veştile circulă repede. Nici nu terminasem cel de-al doilea apel, când am sesizat că lumea era în mare agitaţie. Am întrerupt conversaţia cu sursa mea de informaţii, şi am coborât la parter. Şi imediat am dat cu ochii de ea. Surâsul ei fu unul sobru şi trist. Am ajuns mai repede decât echipele tv – sau decât poliţia.

— Aşa că tu şi prietenii tăi aţi fost gata – gata să compromiteţi locul crimei, Eve îşi plimbă braţul prin aer. Dar e un fapt deja consumat. A atins-o cineva? Ai văzut pe cineva făcând asta?

— Nu, nimeni nu era chiar atât de tâmpit, încât să facă aşa ceva. Era evident că ea murise. Ai văzut – ai văzut şi tu sângele, rana pe care o avea. Dar, oricum, am solicitat o ambulanţă. În câteva minute a sosit şi primul echipaj de poliţie, ne-a ordonat să reintrăm în clădire, au sigilat uşa de la intrare. Am stat de vorbă cu unul dintre ei. Cu Peabody. Ea îşi frecă din nou tâmplele. Nu fiindcă o dureau, ci pentru că se simţea ameţită, buimacă rău de tot. I-am spus că victima era Louise, după aceea m-am dus sus, să mă pregătesc pentru intrarea in direct. Şi în tot timpul acesta îmi ziceam: *Eu trebuia să fiu aceea, eu trebuia să fiu în locul ei.* Eu eram vie, vorbeam în faţa camerei de filmat, iar ea era moartă. Eu ar fi trebuit să fiu în locul ei.

— N-ar fi trebuit să moară nimeni.

— Noi am ucis-o, Dallas. Vocea lui Nadine revenise la normal. Noi două.

— Şi cred că va trebui să purtăm în veci vecilor povara asta pe umeri. Eve inspiră adânc, aplecându-se spre ea. Hai să recapitulăm cele declarate de tine, Nadine. Pas cu pas.

.....

13

Uneori, îşi zise Eve, munca asiduă din cadrul secţiei de poliţie dădea roade. Ca o maşinărie dintr-aceea de la jocurile de noroc în care tot bagi monede, mai mult fără sens, aşa că, în clipa în care îţi „pica" jackpotul în poală, eşti de-a dreptul şocat.

La fel rămase şi ea în momentul în care David Angelini îi pică „în plasă".

Ea avea câteva întrebări legate de cazul Kirsky, de câteva mici detalii ale acestui caz. Iar momentul producerii crimei era unul dintre ele.

Nadine renunţase la pauza ei, în locul ei plecase dra Kirsky, traversând holul de la intrare la 23:04, aproximativ. A ieşit afară în ploaie şi a nimerit în lama cuţitului cu care cineva i-a tăiat gâtul. Câteva minute mai târziu, Morse, grăbit fiind, deoarece întârziase, ajunge la serviciu, se împiedică de cadavru, îşi uşurează stomacul vomitând, după care dă buzna în clădire pentru a anunţa că se comisese un asasinat.

Totul se petrecuse, cugetă ea, rapid de tot, în graba mare.

Tocmai de aceea, ea mai studie o dată CD-ul pe care era înregistrat materialul sistemului de securitate care supraveghea porţile de la Canal 75. Nu se putea şti dacă ucigaşul trecuse dincolo de ele, dacă îşi parcase

maşina în spaţiul special amenajat, dacă se repezise apoi spre intrare ca să o aştepte pe Nadine, tăindu-i jugulara lui Louise din greşeală şi dispărând repejor în noapte, cu ajutorul automobilului său, desigur.

Agresorul ar fi putut foarte bine să fi traversat pe jos proprietatea respectivă, venind dinspre Third, exact aşa cum intenţiona să procedeze şi Louise. Cel care făcea de pază la poartă avea obligaţia să se asigure că angajaţii postului beneficiau de locurile de parcare ce li se cuveneau, în timp ce invitaţii nu trebuiau să stea la coadă după cine ştie ce ţăcănit care voia neapărat să-şi parcheze maşina în spaţiul suficient de restrâns al acelei străzi.

Eve revăzu acele CD-uri fiindcă asta făcea parte din rutina activităţii sale, fiind obligată să recunoască, totuşi, că reluase acele date deoarece spera ca povestea lui Morse să nu fie conformă cu realitatea. Probabil că el recunoscuse imediat pelerina de ploaie a lui Nadine, cunoscând, de asemenea, şi obiceiul ei de a ieşi câteva minute, de una singură, în oraş, înainte de emisia de la miezul nopţii.

Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult, chiar dacă dorinţa asta a ei s-ar fi dovedit una mult prea animalică, instinctivă şi personală, decât să reuşească să-l înhaţe şi să-l pună la zid.

Şi asta chiar în secunda în care zări maşina aceea îngustă, de două locuri, model italian, trecând uşor dincolo de porţi, ca o felină strălucitoare. Ea mai văzuse automobilul cu pricina, în curtea casei comandantului ei, în ziua când avusese loc slujba de înmormântare.

— Opreşte, ordonă ea, astfel că imaginea de pe ecran rămase nemişcată. Filmează porţiunea 23-30, imagine mare, cât tot ecranul. Maşinăria făcu ţac, după aceea se roti, mărind imaginea la dimensiunea cerută.

Rânjind a nerăbdare, Eve lovi ecranul cu podul palmei, readucându-l în poziţia iniţială. Oaaau, dar ce mai economii bugetare avem aici, mormăi Eve, după care zâmbi încet şi cu satisfacţie, savurând momentul. Ia te uită, dnul Angelini în persoană.

Trase adânc aer în piept, iar chipul lui David Angelini îşi făcu apariţia pe monitorul ei. Pare plin de nerăbdare, îşi zise ea. Neatent. Nervos.

— Dar ce naiba căutai tu acolo? şopti ea, urmărind ora care rămăsese afişată în colţul din stânga al ecranului. La ora două şi douăzeci şi trei de minute şi cinci secunde?

Se rezemă de spătarul scaunului, căutând ceva în sertar cu o singură mână şi studiind mai departe imaginea cu pricina. Fără a-i da atenţie muşcă dintr-un baton dulce pe care nu-l mâncase la micul dejun. Cu toate astea, trebuia să ajungă şi acasă.

— Fă o copie, ordonă ea, după care revino la imaginea iniţială şi printeaz-o şi pe aceea. Aşteptă cuminte ca aparatul să execute comanda. Continuă derularea CD-ului, dar la viteză normală.

Servindu-şi tacticos micul dejun întârziat, urmări o sumedenie de maşini-sport care trecuseră prin faţa camerelor de supraveghere. Imaginea clipi. Cei de la Canal 75 îşi permiseseră să achiziţioneze camere de supraveghere care filmau totul în mişcare, în timp real. Pe ceasul aparatului se scurseseră deja 11 minute în secunda în care maşina lui Morse îşi făcu apariţia.

— Interesant, şopti ea. Copiază datele acestea de pe CD şi transferă-le în dosarul cu nr. 47833-K, dosarul lui Louise Kirsky. Capitolul: Crimă. Adaugă aceste imagini ca notă de subsol la dosarul nr. 47801-T, victima: Cicely Towers şi la dosarul 47815-M, victimă: Metcalf Yvonne. Alte două asasinate.

Cu spatele la ecran, ea porni linkul, formând apoi numărul.

— Feeney!

— Dallas. El tocmai își termina gustarea, vârându-și în gură ultima bucățică.

— Hei, să știi că lucrez la caz. Dar abia e șapte dimineața.

— Știu cât e ceasul. Am dat peste ceva extrem de delicat, Feeney.

— Ah, la dracu'! Fața lui cutată și prelungă deveni și mai ridată. Nu-mi place când îmi dai asemenea vești.

— Am cercetat CD-ul sistemului de securitate care supraveghea porțile de la Canal 75 și l-am descoperit în imaginile respective pe David Angelini, care a venit acolo cu zece minute înainte ca trupul fără viață a lui Louise Kirsky să fie descoperit.

— La dracu', la dracu' și iar la dracu'! Și cine o să-l anunțe pe comandant?

— Eu – dar nu înainte de a discuta cu Angelini. Vreau să-mi ții de șase, Feeney. O să-ți transmit toate informațiile, în afara celor legate de Angelini. Tu le duci dlui comandant. Te rog să-i spui că mi-am luat două ore libere ca să rezolv o problemă personală.

— Ei da, că el o să și creadă ce-i spun.

— Feeney, spune-mi te rog că am nevoie de câteva ore de somn. Spune-mi că vei raporta acest lucru comandantului, așa că eu mă pot duce acasă să mă culc, două ore.

Feeney oftă adânc.

— Dallas, ai nevoie de câteva ore de somn. O să-i transmit eu dlui comandant. Așa că du-te acasă și culcă-te, vreo două ore.

— Ei, acum poți să-i spui că tu mi-ai recomandat să dorm, răspunse ea, după care încheie apelul.

La fel ca şi rutina zilnică a unui poliţist, instinctul acestuia dădea roade de cele mai multe ori. Eve îşi spuse că probabil David Angelini se apropiase ceva mai mult de familia lui. Prima ei oprire fu la casa lui fără etaj, construită într-un cartier confortabil şi elegant aflat în apropiere de East Side.

Aici, casele din cărămidă brună fuseseră construite cu treizeci de ani în urmă, reprezentând reproduceri ale arhitecturii secolului al XIX-lea, acestea fiind dărâmate la începutul secolului XXI, când infrastructura New Yorkului cedase, pur şi simplu. Multe din casele micuţe construite chiar în această zonă fuseseră condamnate, fiind rase de pe faţa pământului. După o dezbatere îndelungată, zona fusese reconstruită, dar în stilul arhitectonic tradiţional – pe care şi-l permiseseră, în realitate, doar oamenii extrem de bogaţi.

După o căutare de zece minute, Eve reuşi să găsească un loc de parcare, între două maşini scumpe, una fabricată în Europa, iar cealaltă în America. Undeva deasupra, trei miniaeronave private se roteau în aer, în căutare de spaţiu de manevră şi de loc liber de aterizare, evident.

După toate aparenţele, transportul public nu se afla printre preferinţele de top ale celor din cartier, iar spaţiul proprietăţilor lor le era prea drag, ca să mai construiască şi garaje.

Şi cu toate astea, New Yorkul rămânea acelaşi, aşa că ea încuie portierele uzatului ei automobil de serviciu înainte de a urca pe trotuar. Zări de îndată un adolescent care o depăşi rapid, fiind cocoţat pe un airboard. El profită de ocazie, impresionând publicul, deloc numeros, cu câteva manevre, încheiate cu o săritură lungă şi răsucită. În loc să-l dezamăgească, Eve îi zâmbi larg, în semn de apreciere.

— Faine manevre.

— Ei, m-am „scos" la aterizare, se lăudă el, cu un glas care oscila între pubertate şi primii ani ai tinereţii, cu mai puţină siguranţă decât jocul executat pe trotuar. Practici şi tu?

— Nu. E mult prea riscant pentru mine. Văzând că ea îşi continuă drumul pe trotuar, el o ocoli, răsucind rapid scândura zburătoare cu ajutorul piciorului.

— În maximum cinci minute pot să-ţi arăt cele mai simple acrobaţii.

— Bun, o să ţin minte oferta ta. Ştii cumva cine locuieşte aici, la numărul 21?

— La 21? Bineînţeles că ştiu, dnul Angelini. Dar tu nu eşti una dintre drăguţele lui.

Ea se opri.

— Nu?

— Fii serioasă! Băiatul rânji, dezvăluindu-şi dantura impecabilă. El umblă cu femei cu prestanţă. Şi mai mari ca el. Se roti vertical, dintr-un un capăt în altul al trotuarului. Dar nici faţă de menajeră nu ai, să ştii. Da, oricum, pentru majoritatea treburilor casnice el foloseşte roboţi.

— Şi are multe drăguţe?

— Pe aici n-am văzut decât câteva. Întotdeauna vin cu maşina lor. Uneori rămân la el până a doua zi dimineaţa, dar în majoritatea timpului preferă să nu o facă.

— Dar tu cum de ştii toate aceste amănunte?

El rânji, fără a se ruşina.

— Eu locuiesc chiar acolo. Arătă spre o casă cu etaj situată pe partea opusă a străzii. Şi îmi place să observ ce face.

— Bun, acum ce-ar fi să-mi spui dacă aseară a primit vreo vizită? El se învârti cu scândura şi apoi sări.

— De ce?

— Fiin'că îs poliţistă, de aia.

El făcu ochi mari, studiind atent legitimaţia ei. Woow! Ce ca lumea! Hei, tu crezi că şi-a dus de nas fosta iubită? Trebuie să mă pun la punct cu ultimele evenimente şi apoi să plec la şcoală, la naiba!

— Hei, nu vorbim de un concurs. Aseară te-ai uitat ce se petrecea pe aici? Cum te cheamă?

— Barry. Aseară am cam lenevit, m-am uitat la tv, am ascultat muzică. Ar fi trebuit să învăţ pentru examenul de la Comp Tech.

— Dar astăzi de ce nu eşti la şcoală?

— Nu cumva eşti de la divizia Truant? Rânjetul lui deveni uşor agitat. E prea devreme pentru şcoală, astăzi. Şi oricum trei zile lucrăm acasă, pe e-mail.

Bine. Cum rămâne cu ce s-a întâmplat aseară?

— În timp ce leneveam pe acasă l-am văzut pe dnul Angelini ieşind. Cred că era ora opt, cam aşa. După aceea, cred că aproape de miezul nopţii, a venit şi celălalt, cu maşina, cu o maşină vopsită într-o culoare strălucitoare. O vreme a rămas în automobil, de parcă nu era sigur dacă trebuia să coboare sau nu.

Barry execută o răsucire rapidă, dansând de colo-colo pe toată lungimea scândurii de sub picioarele sale. După aceea a intrat în casă. Dar mergea clătinându-se, ciudat. M-am gândit că băuse ceva. A intrat direct în casă, ceea ce înseamnă că ştia codul de acces. Pe dnul Angelini nu l-am văzut întorcându-se acasă. Cred că eram deja în lumea viselor când a revenit el, adică aveam deja aripi, ştii tu ce vreau să zic.

— Adică dormeai dus. Da, m-am prins. Dar de dimineaţă ai văzut pe cineva plecând?

— Nuuu, dar maşina aceea strălucitoare şi lăcuită e încă aici.

— Da, văd. Mersi frumos.

— Hei, ia zi. El se învârti în jurul ei. E greu să fii poliţist?

— Uneori e, alteori nu. Ea urcă treptele mici care duceau spre intrarea casei lui Angelini, îndentificându-se pe un ton sobru în faţa scanner-ului care o privea rânjind.

— Regret, dnă locotenent, dar în momentul acesta nu-i nimeni acasă. Dar dacă doriţi să lăsaţi un mesaj, îl voi transmite imediat ce voi avea ocazia.

Eve se uită atent la scanner.

— Ia analizează, te rog, următoarea informaţie. În caz că nu-i nimeni acasă, o să mă întorc la maşină, cerând la secţie mandat şi permisiunea de a intra în casă, cred că în maximum zece minute se rezolvă totul.

Ea rămase locului şi în mai puţin de două minute, David Angelini apăru la uşă, deschizând-o.

— Dră locotenent.

— Dle Angelini. Vorbim aici sau la sediul central al poliţiei. Dv. alegeţi.

— Intraţi. El se dădu la o parte din uşă. Abia aseară m-am întors la New York. Sunt puţin dezorganizat în dimineaţa asta, încă nu mi-am revenit.

O conduse într-o încăpere ai căror pereţi erau vopsiţi în tonuri sumbre, având un tavan foarte înalt, cea care servea drept salon pentru oaspeţi, oferindu-i, politicos, cafea, pe care ea o refuză la fel de politicos. El purta o pereche de pantaloni bufanţi, la fel cum observase ea şi pe străzile Romei, asortată cu o cămaşă cu mâneci largi, ambele piese vestimentare fiind în tonuri de crem-pal. Pantofii respectau şi ei culoarea, părând confecţionaţi dintr-un material atât de moale, încât dacă îi atingeai cu degetul, urma acestuia rămânea sigur imprimată acolo.

Privirea lui era însă neliniştită, degetele lui bătând ritmul în braţele scaunului, după ce se aşeză.

— Aveţi noutăţi în privinţa morţii mamei.

— Dv. ştiţi de ce mă aflu eu aici.

El trecu cu vârful limbii pe deasupra buzelor, fâţâindu-se în scaun. Eve crezu că înţelegea, în sfârşit, cum de nu avea el baftă la jocurile de noroc.

— Poftim?

Ea scoase recorderul, aşezându-l pe masă la vedere.

— David Angelini, iată care îţi sunt drepturile. Nu eşti obligat să declari absolut nimic. Dacă o vei face, va fi înregistrată, putând fi folosită împotriva ta la tribunal şi în toate demersurile legale aferente. Ai dreptul să fii reprezentat şi sfătuit de un avocat sau de un reprezentant al acestuia.

Ea continuă să-i citească drepturile, pe un ton aspru, în vreme ce respiraţia lui devenind din ce în ce mai sacadată şi mai zgomotoasă.

— Care-i acuzaţia?

— Momentan nu există nicio acuzaţie împotriva dv. Aţi înţeles care vă sunt drepturile dv.?

— Bineînţeles.

— Doriţi să solicitaţi prezenţa unui avocat?

El deschise gura, respirând şuierător.

— Nu încă. Presupun că-mi veţi spune şi mie, clar, care e scopul acestui interogatoriu, dră locotenent.

— O să vă spun cât se poate de clar. Dle Angelini, unde aţi fost între ora 23:00 a zilei de 31 mai a.c. şi ora 00:00 a zilei de 1 iunie a.c.?

— Tocmai ce v-am informat că abia m-am întors în oraş. De la aeroport am venit direct aici, acasă.

— Aţi venit aici direct de la aeroport?

— Da. Am avut o întâlnire programată seara, dar am – am anulat-o. El deschise capsa de sus a cămăşii, dând de înţeles că avea nevoie de aer. Am reprogramat-o.

— La ce ora aţi ajuns la aeroport?

— Cursa mea a aterizat pe la 22:30, aşa cred.

— După care aţi venit cu maşina direct acasă.

— V-am spus deja.

— Da, mi-aţi spus. Eve lăsă capul într-o parte. Şi m-aţi mințit. Sunteţi un mincinos prost. Când faceţi asta, asudaţi tot şi abia mai respiraţi.

Conştient de picăturile de sudoare care alunecau deja pe coloană, el se ridică de pe scaun. Vocea încercă să pară scandalizată, dar sfârşi prin a fi una plină de teamă.

— Cred că până la urmă o să-mi contactez avocatul, locotenente. Şi o să stau de vorbă şi cu şeful dumitale. Aşa procedează de obicei poliţia: hărţuieşte oamenii nevinovaţi chiar la ei acasă?

— Important e să funcţioneze, şopti ea. În afară de asta, nu eşti nevinovat. Hai, du-te şi sună-ţi avocatul şi apoi vom merge toţi trei la secţie.

Dar el nu o porni spre link.

— N-am făcut absolut nimic.

— Pentru început, să ştii, ai mințit în faţa unui ofiţer de poliţie care derulează o anchetă, declaraţia mincinoasă fiind deja înregistrată. Du-te şi cheamă-l aici pe avocat.

— Staţi aşa, staţi aşa. Masându-şi buzele cu palma, David începu să se plimbe prin încăpere. Nu-i nevoie să-l chem. Nu trebuie să ajungem până acolo.

— Cum doriţi. Vreţi să vă modificaţi declaraţia.

— E o problemă delicată, dră lt.

— Ce ciudat, eu am considerat mereu că asasinarea cuiva e o dovadă de cruzime.

El continuă să se agite încolo şi încoace, frângându-şi mâinile.

— Trebuie să înţelegeţi că afacerea trece acum printr-un moment greu, tensionat. Iar publicitatea negativă va avea repercusiuni asupra anumitor tranzacţii. Dar într-o săptămână, maximum două, toate aceste probleme vor fi soluţionate.

— Şi dv. credeţi că eu ar trebui să aştept să vă rezolvaţi problemele financiare ale companiei?

— Aş fi dispus să recompensez strădania şi discreţia de care veţi da dovadă.

— Da? Eve făcu ochii mari. La ce fel de compensaţie v-aţi gândit, dle Angelini?

— V-aş putea oferi 10.000 de dolari. El se forţă să surâdă. În caz că v-aţi decide să îngropaţi problema o dată pentru totdeauna, atunci puteţi dubla suma respectivă.

Eve îşi încrucişă braţele la piept.

— Să se consemneze pe înregistrare că David Angelini a oferit mită, sub forma unei sume băneşti, anchetatorului şef, lt. Eve Dallas, iar respectiva ofertă i-a fost refuzată.

— Scorpie, rosti el încet.

— Cum să nu! Ce făceaţi aseară la postul tv Canal 75?

— N-am afirmat niciodată că am fost acolo.

— Hei, e cazul să vorbim pe şleau. Ai fost înregistrat pe camera de supraveghere care deservea poarta. Ca să dea şi mai mare greutate vorbelor ei, scoase din geantă copia mărită a imaginii lui, a feţei sale, mai exact, aruncând foaia respectivă pe masă.

— Sistemul de securitate de la poartă. Era ca şi cum ar fi rămas brusc fără picioare, aşa că se afundă rapid într-unul din scaune. Nici nu m-am gândit la

asta – nu am luat în considerare chestia asta. Am intrat în panică, asta e.

— Ei da, dacă tot aţi tăiat jugulara cuiva, era firesc.

— Nu m-am atins de ea, niciodată. Nici măcar nu m-am apropiat de ea. Doamne, Dumnezeule, chiar am faţă de asasin?

— Sunt fel şi fel de asasini pe lumea asta. Aţi fost la faţa locului. Am documentul care o atestă. Hei, ai grijă ce faci cu mâinile! zise ea pe un ton aspru şi ridicat, ducându-şi propria mână la teaca armei. Scoate mâinile din buzunare.

— Doamne Sfinte, chiar credeţi că port un cuţit în buzunar? El scoase încet batista din buzunar, după care îşi şterse fruntea. Nici măcar nu o cunoşteam pe Louise Kirsky.

— Dar după nume văd că o cunoaşteţi.

— L-am văzut la tv, la „Ştiri". El închise ochii. Da, am văzut la ştiri. Şi l-am văzut pe el când a ucis-o.

Muşchii umerilor lui Eve tresăriră violent, dar, spre deosebire de David, ea se pricepea la „jocuri". Vocea şi chipul ei nu trădau absolut nimic.

— Bun, atunci ce-ar fi să-mi povestiţi şi mie?

El îşi frământă iar mâinile, înlănţuindu-şi iar şi iar degetele, răsucindu-le apoi cu putere. Purta două inele, un diamant şi un rubin, montate în aur de multe carate. Acestea se loviră unul de altul, ţăcănind melodic.

— Nu vreau să-mi amestecaţi numele în povestea asta.

— Nu, spuse ea pe un ton egal. Nu voi face ceea ce-mi cereţi. Eu nu fac niciun fel de înţelegere. Mama dv. a fost procuror, dle Angelini. Ar trebui să ştiţi că dacă ar fi să aibă loc un astfel de aranjament, acesta se poate stabili doar în biroul procurorului, nu cu

mine. E de ajuns că ați mințit astăzi, și avem dovada chiar aici, pe înregistrare. Ea vorbi mai departe pe un ton plat, neafectat. Când aveai de-a face cu un suspect agitat, cel mai bine era să-l ajuți să se destăinuie. Vă ofer șansa de a vă revizui declarația anterioară și vă reamintesc că pe tot parcursul acestui interogatoriu aveți dreptul să vă chemați avocatul. Dar dacă vreți să stați de vorbă cu mine, atunci haideți să stăm de vorbă în clipa de față. Și vă voi ajuta să mărturisiți tot ceea ce știți. Ce căutați azi-noapte la Canal 75?

— Aveam o întâlnire programată la o oră târzie. V-am mai zis că am hotărât să o anulez. Și acesta e adevărul. Noi am lucrat – eu am lucrat la un proiect de extindere. Iar compania Angelini era interesată și de industria divertismentului. Am dezvoltat împreună câteva proiecte, programe, alături de echipamente de tip home-cinema. Carlson Young, directorul Departamentului de Divertisment al postului tv, a făcut deja primii pași în această direcție. Trebuia să mă întâlnesc cu el.

— Era o oră cam târzie pentru afaceri, nu-i așa?

— În divertisment nu prea există ore potrivite pentru afaceri, să spunem așa. Amândoi aveam o agendă foarte încărcată, așa că a fost o oră aleasă de comun acord.

— Dar de ce nu ați discutat prin intermediul linkului?

— De foarte multe ori am procedat astfel. Dar am simțit amândoi că venise vremea unei întâlniri între patru ochi. Am sperat – și încă mai sperăm – ca până la toamnă să demarăm primul proiect. Scenariul era deja pregătit. Acum vorbea mai mult pentru sine,

decât cu ea. Echipa de producţie e deja stabilită. Iar o parte a distribuţiei a semnat deja contractul.

— Deci aveaţi o întâlnire, programată aproape de miezul nopţii, cu Carlson Young de la Canal 75.

— Exact. Dar vremea mi-a făcut ceva probleme. Când am ajuns, întârziasem deja. El ridică brusc capul. L-am apelat din maşină. Puteţi verifica, dacă doriţi. Da, puteţi verifica. L-am sunat cu puţin înainte de ora 23:00, dându-mi seama că voi întârzia.

— O să verificăm fiecare informaţie în parte, dle Angelini. Puteţi conta pe asta.

— Am ajuns la poarta principală. Eram cu gândurile aiurea, tocmai reflectam la... la câteva probleme legate de casting. Am luat-o pe o alee laterală. Ar fi trebuit să îndrept direct spre intrarea principală, dar eu mă gândeam la cu totul altceva. Am oprit maşina, realizând că va trebui să merg în marşarier. Imediat după aceea am văzut... El îşi folosi batista, ştergându-şi buzele. Am văzut pe cineva care tocmai ieşea pe uşă. Dar în locul acela se mai afla încă o persoană. Probabil că stătuse la pândă, aşteptând. El s-a mişcat, a acţionat incredibil de repede. Totul s-a petrecut foarte, foarte repede. Ea s-a întors într-o parte, aşa că i-am văzut faţa. O secundă, nu mai mult. I-am văzut faţa luminată brusc. Mâna lui s-a ridicat. Repede, repede de tot. Şi... Doamne, Dumnezeule! Cât sânge, a ţâşnit, ca apa unei fântâni. Eu nu înţelegeam ce se petrece. Nu-mi venea să cred – sângele se scurgea gâlgâind din trupul ei. După aceea ea a căzut la pământ, iar el a fugit, a dispărut.

— Şi dv. ce aţi făcut?

— Eu – eu am rămas acolo, înţepenit. Habar nu am pentru câtă vreme. La un moment dat eram deja pe drum, cu maşina. Nici măcar nu-mi amintesc cum

am ajuns acolo. Conduceam şi totul îmi părea a fi un vis. Ploaia, farurile maşinilor din trafic. Şi după aceea m-am trezit aici. Nu-mi aduc aminte cum am ajuns aici. Dar brusc eram aici, afară, în maşină. L-am sunat pe Young şi i-am spus că sunt din nou în întârziere, că am ceva de rezolvat, că va trebui să reprogramăm întâlnirea. După aceea am intrat în casă, dar înăuntru nu era nimeni. Am luat un sedativ şi apoi m-am dus la culcare.

Eve lăsă liniştea să se aştearnă pentru câteva clipe între ei.

— Să vedem dacă am înţeles exact. Vă duceaţi la o întâlnire, aţi luat-o pe o alee greşită, după care aţi fost martor la momentul în care o femeie era ucisă cu bestialitate. După care aţi pornit maşina şi aţi făcut cale întoarsă, aţi anulat întâlnirea, după care v-aţi dus la culcare. Corect?

— Da. Da, cred că e corect.

— Dar nu v-a trecut prin cap să coborâţi din maşină, ca să vedeţi dacă puteţi să-i daţi o mână de ajutor? Sau să vă folosiţi linkul ca să anunţaţi autorităţile, poliţia, salvarea?

— Nu eram în stare să raţionez. Eram zguduit.

— Eraţi zguduit. Aşa că aţi venit acasă, aţi înghiţit o pastilă şi v-aţi dus la culcare.

— Da, aşa, v-am spus adineauri, se răsti el. Simt nevoia să beau ceva. Cu degetele pline de sudoare, el orbecăi după buton. Vodcă, ordonă el. Adu şi sticla, te rog.

Eve îl lăsă să fiarbă mocnit până ce androidul îi aduse sticla de Stoli şi un pahar mic şi gros aşezate pe o tavă. Îl lăsă să bea.

— Eu nu puteam face absolut nimic, mormăi el, zgândărit de tăcerea ei, exact aşa cum voia ea să-l ştie. Eu nu aveam niciun amestec.

— Mama dv. a fost ucisă exact aşa cum mi-aţi descris dv., acum două săptămâni. Şi dv. spuneţi că nu vă privea, că nu aveaţi niciun amestec?

— Acesta era doar un aspect. El îşi turnă iar în pahar, bând. Se cutremură, se scuturâ. Eram şocat şi – şi mi-era teamă. Până acum n-am avut de-a face cu violenţa, dră locotenent. Violenţa a făcut parte din viaţa mamei, reprezentând un aspect pe care eu nu am reuşit să-l înţeleg niciodată. Ea însă înţelegea ce e cu violenţa asta, zise el în şoaptă. Da, ea o înţelegea.

— Şi dv. eraţi împotrivă, uraţi acest lucru, dle Angelini? Că înţelegea problema violenţei, că avea puterea să o înfrunte? Să lupte împotriva sa?

El respira din ce în ce mai greu.

— Mi-am iubit mama. Dar când am văzut cu ochii mei cum femeia aceea era omorâtă la fel ca mama, nu m-am putut gândi decât că trebuie să fug.

El făcu o pauză, bând o ultimă înghiţitură de vodcă.

— Credeţi că eu nu ştiu că m-aţi verificat, că aţi pus tot felul de întrebări despre mine, cercetându-mi viaţa personală, dar şi pe cea profesională? Că eram deja considerat drept un posibil suspect. Credeţi că nu ştiu că a fost de o mie de ori mai groaznic pentru mine să fiu acolo, de faţă, chiar în locul unde tocmai se comitea un asasinat, un alt asasinat?

Eve se ridică.

— Cât de rău a fost urmează să descoperiţi chiar dv.

.....

14

Eve îl interogă din nou, într-un spaţiu mult mai puţin confortabil şi prietenos, şi anume în camera de interogare C. El apelase, în cele din urmă, la dreptul de a beneficia de prezenţa unui avocat, aşa că la masa unde se afla clientul lor, stăteau şi trei avocaţi cu ochi de vultur şi elegant îmbrăcaţi.

Eve îi botezase deja Moe, Larry şi Curly.

Se pare că şeful lor era Moe. Ea avea o voce puternică şi un păr cu tunsoare severă, ceea ce o făcu pe Eve să creadă că era o persoană religioasă. Asociaţii acesteia nu vorbeau foarte mult, dar aveau o înfăţişare sobră şi, din când în când, adoptând o mimică gravă, notau câte ceva în caietele acelea de culoare galbenă, de care slujitorii legii păreau să nu se satură nicicând.

Din când în când, Curly, cel cu fruntea mare şi plină de cute, apăsa pe câteva butoane ale agendei lui, după care şoptea ceva, conspirativ, în urechea lui Larry.

— Dră locotenent Dallas. Moe îşi rezemă palmele împreunate de masă, degetele sale având unghii arătoase şi lungi de câţiva centimetri, vopsite, desigur, în roşu-aprins. Clientul meu e dispus să coopereze.

— Până acum nu a fost, punctă Eve, cum v-ați dat seama și singuri, ascultând primul interogatoriu. După ce și-a schimbat prima declarație, clientul dv. a recunoscut că a plecat, a fugit de la locul în care s-a comis crima, fără a raporta autorităților despre cele întâmplate.

Moe oftă. Era un oftat lung, șuierător, plin de dezamăgire.

— Desigur că-l puteți acuza pe dnul Angelini fiindcă nu a procedat întocmai. Dar noi, la rândul nostru, putem reclama că mintea sa nu mai funcționa la întreaga sa capacitate în acele momente, că era în stare de șoc și că suferise deja o traumă emoțională, având în vedere că mama sa fusese ucisă cu puțină vreme înainte. Asta ar însemna pierdere de vreme pentru tribunal și bani frumoși aruncați de pomană pentru achitarea unei taxe.

— Dar nu l-am acuzat pe clientul dv. pentru... neîndeplinirea acelor proceduri, cel puțin deocamdată. Avem de-a face cu un subiect mult mai larg.

Curly notă ceva, după care ridică caietul astfel ca Larry să poată citi cele scrise. Cei doi își șoptiră ceva, privindu-se cu gravitate.

— Dar ați verificat și confirmat faptul că întâlnirea clientului meu de la Canal 75 era una perfect adevărată.

— Da, așa este, el avea programată o întâlnire, pe care însă a anulat-o la ora 23:35. Ce ciudat că mintea lui nu mai era chiar atât de tulbure și nici trauma emoțională atât de mare, astfel încât de acel apel a fost în stare să se ocupe. Înainte ca Moe să mai adauge ceva, Eve se întoarse cu fața spre Angelini, privindu-l apoi sfredelitor.

— O cunoaşteţi pe Nadine Furst?

— Ştiu cine este. Am văzut-o la tv, la programul de ştiri. El ezită, după care se aplecă în direcţia lui Moe, dorind să se consulte cu ea. După doar câteva clipe aprobă printr-o mişcare a capului.

— Da, am întâlnit-o de câteva ori, la diverse evenimente, şi am stat de vorbă cu ea, în câteva conversaţii scurte, după moartea mamei mele.

Eve ştia deja toate aceste amănunte, date fiind cercetările sale lărgite.

— Sunt sigură că i-aţi urmărit reportajele. Cred că interesul dv. faţă de ele a fost unul cât se poate de mare, dat fiindcă că ea a dezbătut pe larg cele două asasinate comise recent. Cazul morţii mamei dv.

— Locotenente, ce legătură are interesul clientului meu faţă de emisiunile de ştiri şi faţă de cazul morţii mamei sale cu asasinarea drei Kirsky?

— Asta mă tot întreb şi eu.

— Aţi urmărit reportajele lui Nadine Furst în ultimele două săptămâni, dle Angelini?

— Desigur. El se refăcuse suficient, aşa că o privi, rânjind cu sarcasm. Iar dv. aţi apărut suficient de mult în acele reportaje, dră locotenent.

— Şi lucrul acesta v-a nemulţumit?

— Cred că e neplăcut ca un funcţionar public, plătit din fondurile oraşului nostru, să-şi facă publicitate, să-i crească raiting-ul de pe urma unei tragedii.

— Se pare că această chestie v-a enervat rău de tot, zise Eve, ridicând uşor din umeri. Dar şi dra Furst a câştigat în notorietate în urma celor întâmplate, a câştigat şi mai multă notorietate.

— Oamenii se aşteaptă ca un om cu meseria ei să tragă foloase de pe urma unor tragedii ca acestea.

— Şi lucrul acesta v-a displăcut?

— Locotenente! Moe părea să-şi piardă din ce în ce mai mult răbdarea, aceasta ajungând, evident, la limită. Ce vreţi să demonstraţi?

— Deocamdată, nu suntem într-o sală de judecată. Aşa că nu e nevoie să demonstrez eu însămi ceva. V-a enervat aspectul tangenţial al evenimentelor, dle Angelini? V-a înfuriat?

— Eu – el tăcu, văzând că Moe îi aruncă o privire insistentă. Eu provin dintr-o familie cunoscută, zise el cu ceva mai multă precauţie. Suntem obişnuiţi cu astfel de lucruri.

— Dacă am putea reveni la subiectul care ne interesează, ceru Moe.

— Exact la el suntem, asta ne interesează. Louise Kirsky era îmbrăcată cu pelerina de ploaie a lui Nadine First în momentul când a fost ucisă. Ştiţi ce cred eu, dle Angelini? Cred că ucigaşul şi-a greşit ţinta. Cred că el o aştepta pe Nadine, dar Louise şi-a ales foarte prost momentul în care să plece o fugă după ţigări, într-o noapte în care ploua cu găleata.

— Chestia asta n-are nicio legătură cu mine. El îşi întoarse privirea către avocaţi. Chiar şi aşa fiind, n-are legătură cu mine. Eu am văzut ce s-a întâmplat. Atât şi nimic mai mult.

— Aţi spus că era vorba de un bărbat. Cum arăta?

— Nu ştiu. Nu l-am văzut bine, era cu spatele la mine. Totul s-a petrecut foarte repede.

— Dar l-aţi văzut suficient de mult, astfel încât să realizaţi că ucigaşul era un bărbat.

— Am presupus. Păru să-şi piardă controlul, străduindu-se să respire normal, în vreme ce Moe îi şoptea ceva la ureche. Afară ploua, începu el. Eu mă aflam la câţiva metri distanţă, în maşină.

— Aţi declarat că aţi văzut chipul victimei.

— Lumina, ea şi-a întors faţa spre lumină atunci când el – sau, mai bine zis, când ucigaşul s-a îndreptat spre ea.

— Să vorbim despre ucigaş, care e posibil să fi fost un bărbat, un bărbat care părea să fi apărut aşa, din senin, de nicăieri. Era înalt, scund, bătrân, tânăr?

— Nu ştiu. Era întuneric.

— Dar aţi pomenit de o lumină.

— Un cerc de lumină, nu mai mult. El era învăluit în întuneric. Purta ceva închis la culoare, negru, zise David, lovit brusc de inspiraţie. O haină lungă de culoare neagră – şi o pălărie – o pălărie coborâtă mult pe ochi.

— Ce potriveală. Era îmbrăcat în negru. Original, n-am ce zice.

— Dră locotenent, nu-l pot sfătui pe clientul meu să coopereze în continuare cu dv., dacă daţi dovadă de astfel de sarcasme.

— Clientul dv. e afundat până în gât într-un mare rahat. Sarcasmul meu ar trebui să fie ultimul lucru care să-l îngrijoreze. Avem deja trei puncte forte: felul cum s-a acţionat, motivaţia şi ocazia.

— Nu aveţi nimic, ci doar o recunoaştere din partea clientului meu vizavi de faptul că a fost martor la acel asasinat. Ba mai mult de atât, continuă Moe, bătând cu unghiile ei de-a dreptul periculoase în masa de conferinţă, nu aveţi nicio dovadă prin care să-l acuzaţi că ar avea vreo legătură cu celelalte asasinate. Aveţi însă, dră locotenent, un psihopat care în momentul acesta umblă liber pe străzi, dar şi o nevoie disperată de a vă impresiona superiorii şi publicul prin efectuarea unei arestări. Dar nu va fi vorba de clientul meu.

— Asta rămâne de văzut. Prin urmare – staţia ei de comunicare scoase două semnale sonore, ceea ce însemna că la aparat se afla Feeney. Nivelul adrenalinei crescu brusc, dar ea mască acest lucru, afişând un surâs care nu trăda absolut nimic. Mă scuzaţi, revin imediat.

Din cameră păşi direct pe coridor. Dincolo de geamul pe care se putea privi doar dintr-o singură parte, agitaţia conversaţiei era deja în toi.

— Zi-mi că ai veşti bune, Feeney. Vreau să-l prind în lanţ pe nemernicul ăsta.

— Veşti bune? Feeney îşi masă bărbia. Ei, s-ar putea să am. Yvonne Metcalf tocmai era în nişte negocieri cu amicul nostru. Pe ascuns.

— Pentru ce?

— Pentru obţinerea unui rol principal. E vorba de Q.T., fiindcă contractul ei pentru *Tune In* urma să expire în curând. Până la urmă am reuşit să dau de agentul ei. Dacă-i ieşea pasenţa, avea de gând să renunţe la sitcom-ul la care încă lucra. Dar pentru asta, ei trebuiau să-i ofere câteva chestii în avans, să-i garanteze încă trei contracte după încheierea celui dintâi, o distribuţie internaţională şi o promovare 24h/24, ca la carte.

— Ei, se pare că avea pretenţii mari.

— Da, l-a cam strâns cu uşa. Din câte am înţeles eu de la agentul ei, el avea nevoie de Metcalf pentru a-şi asigura revenirea financiară, dar ei doreau să obţină o mare parte din profitul rezultat. Iar el se străduia din greu să ajungă la o înţelegere, salvându-şi astfel proiectul.

— El o cunoştea. Iar ea deţinea controlul în acest caz.

— Potrivit celor declarate de agent, el s-a întâlnit personal cu Metcalf, chiar de mai multe ori. Au avut câteva întâlniri între patru ochi, în apartamentul ei. El s-a înfierbântat puţin, dar ea a râs şi l-a trimis la plimbare. Probabil că şi-a imaginat că, oricum, îi va da târcoale.

— Ce-mi place când lucrurile se potrivesc de la sine, ţie nu? Ea se întoarse, studiindu-l pe Angelini prin geam. Avem deja o certitudine, Feeney. El le cunoştea.

— Dar se presupune că era pe Coastă atunci când Metcalf a fost ucisă.

— Pe cât faci pariu că are propria sa aeronavă? Ştii, Feeney, de când l-am cunoscut pe Roarke, am învăţat un lucru. Zborul nu mai reprezintă o problemă dacă ai bani şi un aparat privat care-ţi stă la dispoziţie. Dacă nu vine cu zece martori care să declare că tocmai îl pupau în dos când lui Metcalf i s-a tăiat gâtul, l-am înhăţat, şi cu asta basta. Ia fii atent cum o să transpire el acum, mormăi ea, după care se răsuci pe călcâie şi intră în camera de interogare.

Se aşeză pe scaun, încrucişă braţele, rezemându-le de masă, întâlnindu-i privirea lui Angelini.

— O cunoşteaţi pe Yvonne Metcalf?

— Eu? – Debusolat, David se ridică, începând să tragă nervos de gulerul cămăşii. Da, desigur, eu... toată lumea ştia cine e.

— Dv. făceaţi afaceri cu ea, aţi cunoscut-o personal, aţi fost la ea în apartament.

Cu siguranţă nici Moe nu cunoştea aceste amănunte fiindcă ea strânse din dinţi, după care ridică braţul.

— O clipă, dră locotenent. Aş vrea să discut cu clientul meu între patru ochi.

— Perfect. Făcându-i pe plac, Eve se ridică. Pe coridor, ea urmări „spctacolul" prin geamul-oglindă, părându-i rău că nu avea şi un dispozitiv audio care să-i permită să audă conversaţia.

Cu toate astea, reuşea să observe întrebările înfierbântate ale lui Moe, în vreme ce David răspundea, împiedicându-se în vorbe, Larry şi Curly notând totul, sobri şi furioşi, în caietele lor.

Moe clătină din cap la unul din răspunsurile lui David, împungându-l cu una din unghiile ei mortale şi roşii ca focul. Eve surâse în clipa în care Moe ridică mâna, făcându-i semn să intre.

— Clientul meu e pregătit să declare că o cunoştea pe Yvonne Metcalf, dar că era vorba de o relaţie profesională.

— Ahhh-ahhh! De data asta Eve rămase în picioare, sprijinindu-şi unul din şolduri de marginea mesei.

— Ei, Yvonne Metcalf ţi-a cam dat de furcă, n-am dreptate dle Angelini?

— Eram în negocieri. El îşi uni degetele din nou, frângându-le. De obicei, se întâmplă ca talentul unei distribuţii, capul de afiş al unui proiect să ceară şi luna de pe cer. Noi... eram gata să cădem la învoială.

— V-aţi întâlnit la ea în apartament. Acolo v-aţi certat?

— Noi – eu – ne-am întâlnit în diverse locuri. Unul din ele a fost apartamentul ei. Am discutat despre termenii contractului şi despre variantele existente.

— Unde vă găseaţi dv., dle Angelini, în noaptea în care Yvonne Metcalf a fost ucisă?

— Trebuie să-mi consult jurnalul, răspunse el, surprinzător de stăpân pe sine. Dar cred că eram în Noul Los Angeles, în complexul Planet Hollywood. E locul în care obişnuiesc să mă cazez când mă aflu acolo.

— Ah, şi după fusul orar al Coastei de Vest, unde eraţi, să zicem între ora 7:00 şi miezul nopţii?

— N-aş putea să vă spun.

— Ba o să vreţi să-mi spuneţi, dle Angelini.

— E posibil să fi fost chiar în cameră. Aveam foarte mult de lucru. Scenariul trebuia modificat.

— Cel pe care îl negociaţi cu dra Metcalf.

— Da, despre el era vorba.

— Şi lucraţi singur la el?

— Atunci când scriu prefer să fiu singur. Eu sunt cel care scrie scenariul, înţelegeţi. El roşi uşor, roşeaţa zărindu-se dincolo de gulerul cămăşii. Când lucrez la el, îi dedic destul de mult timp, iar efortul e unul pe măsură.

— Aveţi propriul dv. avion?

— Avion? Desigur, din moment ce călătoresc aşa..., eu...

— Avionul dv. se afla şi el în Noul Los Angeles?

— Da, eu... El făcu ochii mari, fără a vedea nimic, după care realiză ce anume insinua ea. Nu puteţi crede pe bune una ca asta!

— David, ia loc, îi spuse Moe pe un ton hotărât, văzând că el abia reuşea să se mai ţină pe picioare. Gata, de data asta nu mai trebuie să adaugi niciun cuvânt.

— Ea crede că eu le-am ucis. E o nebunie. Doamne, să-mi ucid propria mamă. Ce motiv aş fi avut? Ce motiv aş fi avut să fac aşa ceva?

— A, în privinţa asta am câteva sugestii la îndemână. Dar să vedem dacă psihiatrul va fi de aceeaşi părere.

— Clientul meu nu e obligat să se supună unei evaluari psihiatrice.

— Ba cred că îl veţi sfătui să facă acest lucru.

— Acest interogatoriu, se răsti Moe cu aroganţă, s-a încheiat.

— Perfect. Eve îşi îndreptă poziţia, savurând momentul în care ochii ei şi ai lui David se întâlniră. David Angelini, eşti arestat. Eşti acuzat de părăsirea zonei în care a avut loc un asasinat, de obstrucţionarea justiţiei şi de tentativă de mituire a unui ofiţer de poliţie.

Se repezi spre ea, dând să o apuce, ce „ironie!" gândi Eve, de gât. Aşteptă ca el să întindă mâinile spre zona cu pricina, cu ochii plini de furie şi ieşiţi din orbite, după care îl pocni, trântindu-l la podea.

Ignorând strigătele autoritare ale avocatei, Eve se aplecă deasupra lui.

— Da, nu mă deranjează să adaug şi atacarea unui ofiţer de poliţie şi împotrivire în momentul arestării. Dar nu cred că mai e nevoie. Luaţi-l, le ordonă ea poliţiştilor care deja se prezentaseră în dreptul uşii.

— Bravo, Dallas, bine lucrat, o felicită Feeney, urmărind cum David era luat în primire de cei doi.

— Să sperăm că procurorul va fi de aceeaşi părere, asfel încât cauţiunea să fie respinsă. Trebuie să-l reţinem în arest şi să-l facem să transpire. Vreau să fie acuzat de crimă de gradul 1, Feeney. Vreau cu disperare să-l înhăţ.

— Eşti gata să o faci, copile?

— Avem nevoie de dovezi palpabile. Arma letală, urme de sânge, suveniruri luate de la locul crimei, de fiecare dată. Da, raportul psihiatric al Mirei ne poate fi de mare ajutor, dar nu am cum să-l acuz dacă nu am la îndemână dovezi concrete. Nerăbdătoare, se uită la ceas. Nu cred că ar dura mult să obţinem un mandat de percheziţie, chiar dacă avocaţii or să încerce să ne pună beţe în roate.

— Dar tu câte ore ai de când nu ai mai dormit? se miră el. Îmi dau seama după cearcănele profunde de sub ochi.

— Ei, la atâtea ore de nesomn, două ore în plus nu or să conteze, crede-mă. Ce zici dacă-ţi fac cinste cu ceva de băut în timp ce aşteptăm emiterea mandatului?

El îi puse paternal mâna pe umăr.

— Da, cred că amândurora ne-ar prinde bine. Comandantul a prins de veste. Ne vrea la el în birou, Dallas. În clipa asta.

Ea trasă o dungă de-a lungul frunţii, cu ajutorul degetului.

— Ei, atunci să înfruntăm împreună ce ne aşteaptă. Şi după ce terminăm, bem ceva.

Whitney nu pierdu timpul. În momentul în care Eve şi Feeney intrară la el în birou, el îi privi lung şi pătrunzător.

— L-ai interogat pe David, la secţie.

— Da, şefu'. Eve făcu un pas, pentru a primi ea toată furia dinlăuntrul lui. Îl avem pe înregistrarea video, provenită de la sistemul de supraveghere al porţii de la Canal 75, chiar în momentul în care Louise Kirsky era asasinată. Ea nu se opri, reluând

însă punctele de bază ale raportului ei, cu o voce hotărâtă şi dură, susţinându-i privirea.

— David a declarat că a fost martor la momentul comiterii crimei.

— El afirmă că a văzut o persoană, posibil să fi fost un bărbat, îmbrăcat într-o haină lungă şi neagră, cu pălărie pe cap, care a atacat-o pe Kirsky după care a luat-o la fugă spre Third.

— Iar el a intrat în panică, adăugă Whitney, care deţinea mai departe controlul situaţiei. Mâinile lui se odihneau liniştite pe birou. A plecat de la locul incidentului fără să anunţe autorităţile. Poate că Whitney înjura în gând, poate că stomacul său se răscolea ritmic şi enervant, dar privirea lui rămânea calmă, rece şi autoritară. Nu e o reacţie atipică pentru cineva care e martor la un asasinat, unul comis cu atâta violenţă.

— A negat că ar fi fost acolo, răspunse Eve pe un ton calm. A încercat să scape, să mă mituiască. A avut şansa de partea sa, dle comandant. În afară de asta, le cunoştea pe victime, pe toate trei. O cunoştea pe dra Metcalf, lucra cu ea la un proiect, a fost la ea acasă.

Whitney se mărgini să-şi încleştеze degetele, relaxându-se apoi imediat.

— Mobilul crimei, locotenente?

— În primul rând, banii, zise ea. El are dificultăţi financiare, dar acestea se vor rezolva după ce testamentul mamei sale va fi deschis. Victimele, sau, în cel de-al treilea caz, victima care ar fi trebuit să pice sub lama ucigaşă, erau, toate trei, vedete cu un impact zdrobitor la public. Şi, într-un fel, toate trei, îl stresau, îl enervau foarte tare. Şi dacă avocaţii săi nu vor încerca să împiedice acest lucru, dna dr. Mira

îl va supune unui test, atât din punct de vedere emoţional, cât şi mental, încercând să stabilească cât de mult este înclinat spre comiterea unor acte violente.

Se duse cu gândul la clipa în care el vrusese s-o strângă de gât, zicându-şi apoi că înclinaţia sa spre acte violente era deja dovedită şi, în plus, accentuată.

— În momentul comiterii primelor două asasinate el nu se afla la New York.

— Domnule. Simţi cum valul de milă iese brusc la suprafaţă, însă ea reuşi să-l înăbuşe. Deţine propria sa aeronovă. Poate pleca oricând doreşte. E al dracului de simplu să modifici orarul curselor. Deocamdată nu am cum să-l acuz de comiterea asasinatelor, dar doresc să fie reţinut în arest până ce vom reuşi să adunăm mai multe dovezi.

— Îl ţii în arest fiindcă a plecat de la locul în care s-a comis asasinatul şi pentru că a încercat să-ţi ofere mită.

— L-am arestat pe bună dreptate, dle comandant. După care am cerut emiterea unui mandat de percheziţie. După ce vom găsi o dovadă palpabilă...

— Dacă o veţi găsi, o întrerupse el. Se ridică în picioare, fiindcă nu mai avea răbdare să stea aşezat, acolo, la birou. E o mare diferenţă, Dallas. Fără dovezi, nu ai cum să duci la bun sfârşit acest caz.

— Tocmai de aceea nu l-am acuzat, deocamdată, pentru comiterea asasinatelor. Aşeză pe biroul său copia unui document. Ea şi Feeney avuseseră răgazul de a da o fugă până la biroul ei, cerându-i computerului să stabilească în ce măsură putea fi considerat posibilul asasin.

— El le cunoştea pe primele două victime şi pe Nadine Furst, luase legătura cu ele, iar în cazul celui de-al treilea asasinat, a fost chiar martor ocular. Noi presupunem că dna Towers voia să protejeze pe cineva, tocmai de aceea a şters acea transmisie/convorbire de pe linkul ei. Ar fi fost capabilă să-şi protejeze propriul fiu. În afară de asta, relaţia lor se răcise din momentul în care apăruseră acele probleme la jocurile de noroc, iar ea refuzase să-i plătească datoria. Având în vedere datele pe care le avem în acest moment, probabilitatea ca el să fie vinovat este de 83,1%.

— Dar nu ai luat în calcul faptul că el nu ar fi capabil să comită asemenea acte de violenţă. Whitney întinse palmele pe marginea biroului, aplecându-se peste blatul acestuia. N-ai calculat şi asta, printre altele, nu-i aşa, dră lt.? Eu îl cunosc pe David Angelini, Dallas. Îl cunosc la fel de bine ca pe copiii mei. Nu e un criminal. Nebun, poate. Slab, se poate şi asta. Dar nu e în niciun caz un asasin cu sânge rece.

— De multe ori persoanele slabe de înger sau nebune lovesc cu o putere uimitoare. Îmi pare rău, dle comandant. Nu-l pot elibera.

— Ai ideea ce înseamnă pentru un om ca el să fie ţinut în arest? Să ştie că e suspectat că şi-ar fi omorât propria mamă? În mintea lui Whitney, singura cale de scăpare pentru omul acela era ca el să o implore. Da, nu pot nega ca a fost un răsfăţat. Tatăl lor a vrut ca el şi Mirina să aibă parte în viaţă de tot ce-i mai bun, aşa că a avut grijă să le ofere totul. De mic, a fost obişnuit să-şi dorească ceva, să ceară acel ceva, iar lucrul respectiv să-i parvină de-a gata. Da, aşa e, a avut o viaţă uşoară, plină de privilegii, plină de răsfăţ. A făcut greşeli, a luat decizii aiurea, după care

le-a reparat. Dar nu e un om rău, Dallas. Nu e violent. Eu îl cunosc, să ştii.

Whitney nu ridică tonul, dar vocea îi era plină de emoţie. N-ai să mă convingi în veci-vecilor că David a scos cuţitul şi i-a tăiat gâtul mamei lui, de jur împrejur. Te rog să te gândeşti la acest aspect, amânând eliberarea documentelor cu cod galben, eliberându-l apoi pe propria răspundere.

Feeney vru să spună ceva, dar Eve clătină din cap. Da, n-avea decât s-o dea afară în şuturi, dar ea era, până la urmă, anchetatorul-şef. Ea se ocupa de elucidarea acestor cazuri.

— E vorba de moartea a trei femei, dle comandant. Am arestat un suspect. Nu pot să fac ceea ce-mi cereţi. Tocmai de aceea m-aţi pus în fruntea acestei anchete, fiindcă ştiaţi bine că nu aş face niciodată una ca asta.

El le întoarse spatele, privind concentrat pe fereastră.

— Compasiunea nu e punctul tău forte, Dallas, nu-i aşa?

Ea clipi, dar nu replică.

— Ar fi o greşeală, Jack, vorbi Feeney cu căldură. Şi dacă ai de gând să arunci vina asupra ei, atunci e musai să o arunci şi asupra mea, fiindcă, în cazul acesta, sunt de partea lui Dallas. Avem şi aşa destule dovezi ca să-l arestăm pentru acele infracţiuni nu chiar atât de grave, ca să nu-l lăsăm să umble liber pe străzi, şi uite că asta am şi făcut, până la urmă.

— O să-l distrugeţi. Whitney se întoarse din nou cu faţa la ei. Dar asta nu e problema voastră. Prin urmare, faceţi rost de mandatele acelea şi apoi căutaţi ceea ce aveţi de căutat. Dar în calitate de şef, de comandant, vă ordon să continuaţi cercetările,

cazul rămânând, în consecinţă, deschis. Căutaţi în continuare. Şi până la ora 14:00, vreau rapoartele voastre pe biroul meu. Se uită o clipă la Dallas. Sunteţi liberi.

Ea ieşi din biroul lui, constatând cu surprindere că picioarele ei semănau leit cu două bucăţi de sticlă: două chestii micuţe şi fragile pe care le puteai sparge la cea mai mică atingere.

— A exagerat, Dallas, declară Feeney, luând-o de braţ. Suferă şi şi-a descărcat supărarea asupra ta.

— N-a fost chiar atât de rău. Vocea ei era răguşită şi aspră. Compasiunea nu-i punctul meu forte, aşa-i? Nu prea le am pe astea cu legăturile de familie şi cu loialitatea, nu prea mă pricep, când e vorba de ele, aşa e?

Jenat, Feeney se mută de pe un picior pe altul.

— Fii serioasă, Dallas, doar nu o să iei vorbele astea ca pe ceva personal.

— Nu le iau? El m-a sprijinit de multe ori. Şi acum îmi cere să fac şi eu acelaşi lucru pentru el, dar sunt obligată să-i spun „regret, n-ai nicio şansă". E ceva cât se poate de personal, Feeney, fir-ar să fie ea de viaţă. El îi îndepărtă braţul. Să lăsăm băuturile alea pentru altă dată. Astăzi nu mă simt prea sociabilă.

Luând seama la gestul ei, Feeney îşi vârî mâinile în buzunare. Eve o porni într-o direcţie, comandantul rămase în direcţia opusă, în spatele uşilor închise, iar Feeney, simţindu-se nefericit, rămăsese undeva, pe drum, între ei doi.

Eve supraveghe personal cercetarea amănunţită a casei din cărămidă brună a lui Marco Angelini. Nu era nevoie de ea acolo. Cei de la amprentare îşi cunoşteau foarte bine meseria, iar echipamentul era

atât de performant cât o permitea bugetul. Dar cu toate astea, folosi spray-ul special pentru mâini, îşi protejă cizmele, după care o porni prin casa aceea cu trei etaje, căutând orice fel de amănunt care ar fi avut legătură cu cazul cercetat sau care, dimpotrivă, l-ar fi putut demola, dacă se gândea la faţa pe care o făcuse Whitney.

Marco Angelini rămăsese şi el în casă. Era dreptul său, ca proprietar şi ca tată al principalului suspect. Eve ignoră prezenţa lui, ochii aceia albaştri şi reci care-i urmăreau fiecare mişcare, expresia sumbră a chipului său, încordarea nervoasă şi ritmică a maxilarului său.

Unul din tehnicienii de la amprente verifică garderoba lui David cu un senzor-portabil, căutând eventualele pete, urme de sânge. În vreme ce el îşi vedea de treabă, Eve cerceta meticulos restul încăperii.

— Poate că a îngropat arma pe undeva, comentă colegul ei. Era un fost veterinar, cu dinţi ca de berbec, pe care prietenii îl porecliseră „Castorul". El trecu cu senzorul, în vreme ce braţul acestuia era înfăşurat în jurul umărului său stâng, de-a lungul unei haine sport care valora o mie de dolari.

— A folosit aceeaşi armă în cazul tuturor celor trei victime, răspunse Eve, vorbind mai mult pentru sine, decât pentru Beaver. Laboratorul a confirmat deja acest lucru. De ce s-o fi ascuns tocmai acum?

— Poate că terminase ceea ce avea de făcut. Senzorul transformă bâzâitul silenţios într-un zgomot ascuţit. O pată de ulei pentru salată, nimic mai mult, anunţă Beaver. Ulei de măsline extravirgin. O pată care murdărise frumoasa sa cravată. Poate că terminase, repetă Beaver.

Îi admira mult pe detectivi, dorindu-şi, la un moment dat, să-şi aleagă această profesie. Dar cea mai apropiată branşă unde reuşise să ajungă fusese echipa tehnică a poliţiei. Cu toate astea, citea orice roman poliţist care se publica pe CD.

— Vedeţi, 3 e un fel de cifră magică. Un număr important. Privirea lui deveni mai atentă în spatele ochelarilor de protecţie, a căror lentile fuseseră tratate cu o soluţie specială, în clipa în care acestea detectară o urmă mică de talc pe una dintre manşete. Se deplasă câţiva paşi, chemându-şi colegii. Aşa că, vedeţi dv., tipul acesta avea ceva cu aceste trei doamne, trei femei pe care le cunoştea, pe care le vedea tot timpul la tv Poate că era îndrăgostit de ele.

— Prima dintre victime era mama lui.

— Eiii! Beaver se opri puţin din treabă ca să poată întoarce privirea spre Eve. N-aţi auzit de Oedip? Tipul acela, din Grecia, care era nebun după mama lui. Ei, oricum, omul nostru le-a omorât pe cele trei femei, după care a îngropat arma folosită şi hainele pe care le-a purtat în momentele cu pricina. În orice caz, omul ăsta are haine cât pentru şase.

Încruntându-se, Eve o porni spre dulapul încăpător, privind atent la umeraşele, cuierele automate, la rafturile cu motor.

— Nici măcar nu locuieşte aici.

— Prostănac bogat, nu? Pentru Beaver chestia asta explica totul. Are două costume pe care nu le-a purtat niciodată. La fel şi în privinţa pantofilor. Se aplecă, luând una din perechi, nişte bocanci scurţi din piele, întorcându-i apoi cu talpa în sus. Nimic, vedeţi? Trecu cu senzorul pe deasupra vârfului care nu avea nici cea mai mică zgârietură. Nu tu noroi, nu tu praf, nu tu zgârieturi din cauza frecării de pavaj, nu tu fibre.

— Asta dovedeşte că se răsfaţă, că e indulgent cu sine. Pentru Dumnezeu, Beaver, găseşte-mi nişte urme de sânge.

— Caut, caut. Dar totuşi cred că a aruncat la gunoi ceea ce a purtat atunci.

— Cât de optimist poţi fi, Beaver.

Dezgustată, ea se întoarse spre un birou lăcuit lucrat în formă de U, cercetând apoi conţinutul sertarelor sale. Găsi nişte CD-uri pe care avea de gând să le ia şi să le studieze cu ajutorul computerului ei. Poate aveau noroc şi descopereau ceva corespondenţă între David Angelini şi mama lui sau între el şi dra Metcalf. Sau poate că va fi şi mai norocoasă de atât, descoperind vreo pagină de jurnal în care el descria cum anume a comis cele trei asasinate.

Dar unde dracu' o fi pus umbrela? se întrebă ea. *Unde a pus pantoful ei?* Se întrebă dacă tehnicienii de la N.L.A. sau cei din Europa aveau mai mult noroc. Faptul că trebuia să-i refacă traseul, cercetând cu de-amănuntul toate căsuţele şi ascunzătoarele de lux ale lui David Angelini îi provoca lui Eve o indigestie de toată frumuseţea.

Imediat după aceea dădu, însă, cu ochii de cuţit.

Cât de simplu fusese. Dechisese cel de-al doilea sertar al consolei de lucru şi dăduse brusc cu ochii de el. Lung, subţire, letal. Mânerul era unul elegant, sculptat, se pare, din fildeş – ceea ce transforma crima respectivă într-una cu aer antic – sau, de ce nu, internaţional. Fildeş de recoltă sau achiziţionat în diverse forme, lucrul acesta era permis în lumea întreagă după mai mult de cincizeci de ani de la dispariţia aproape definitivă a elefanţilor africani.

Eve nu era un expert anticar şi niciunul care se pricepea foarte bine în domeniul armelor, dar studiase suficient de mult criminalistica, astfel încât să-şi dea seama că forma şi dimensiunea lamei erau exact cele potrivite.

— Ia te uită ce avem aici! Indigestia dispăruse ca prin farmec. Iar în locul ei apăruse o senzaţie acută şi limpede că reuşiseră. Poate că acel trei, nu era, până la urmă, o cifră magică.

— L-a păstrat? Ce nemernic! Dezamăgit de câtă prostie se putea ascunde în spatele unei crime, Beaver clătină din cap. Tipul e idiot, fără îndoială.

— Scanează-l, îi ordonă ea, îndreptându-se spre el.

Beaver schimbă partea detaşabilă a scanner-ului, anulând programul de cercetare a materialelor textile. După o mică ajustare a lentilelor, el mişcă partea subţire a braţului acestuia pe suprafaţa cuţitului. Iar scanner-ul începu să sune, venindu-le în ajutor.

— Se pare că a găsit ceva, mormăi Beaver, în vreme ce vârfurile groase ale degetelor sale se mişcau pe butoanele telecomenzii precum degetele unui pianist într-un concert de gală, alunecând măiastru pe clape. Fibre, fire – ori poate hârtie. Un fel de lipici. Amprente pe mâner. Vreţi să le copiem?

— Mda.

— Bun. Scanner-ul dădu la iveală o hârtie de formă pătrată pe care erau vizualizate amprentele. Ia întoarceţi-o! Bingo! Avem şi urmele de sânge pe care le doreaţi. Nu-s prea mari. El se încruntă, trecând cu tubul pe suprafaţa care reprezenta vârful cuţitului. Dacă reuşim să determinăm grupa, înseamnă că

avem ceva noroc, dar nu se ştie dacă vom reuşi să aflăm şi ADN-ul.

— Te rog să rămâi în continuare la fel de optimist, Beaver. Ce vechime au urmele de sânge?

— Dră locotenent, vă rog... În spatele lentilelor cu senzor, ochii lui erau mari şi cinici. Ştiţi foarte bine că nu pot determina aşa ceva cu un scanner portabil. Treb'e să-l predau la laborator. Micuţul ăsta nu face decât identificarea, nimic mai mult. Nu avem urme de piele, anunţă el. Ar fi fost mult mai bine să le fi avut.

— Mă ocup eu de amprentele de sânge. Sigilând cuţitul într-o pungă destinată probelor, surprinse o anumită mişcare cu coada ochiului. Ridică privirea, uitându-se în ochii întunecaţi şi acuzatori ai lui Marco Angelini.

El se uită o secundă la cuţit, după care îşi ridică din nou privirea spre chipul ei. Înlăuntrul lui se modifică ceva, înăuntrul lui se frânse ceva, aşa că maxilarul lui zvâcni.

— Aş vrea să vă reţin câteva minute, dră locotenent Dallas.

— Nici nu v-aş putea oferi mai mult de atât.

— Nu va dura mult. Aruncă o privire spre Beaver şi apoi din nou spre cuţit, cel pe care Dallas tocmai îl băga în geanta sa. Aş vrea să vorbim între patru ochi, vă rog.

— În regulă. Ea îi făcu semn poliţistului care se afla chiar în spatele lui Angelini. Spune-i unui coleg de-al tău să urce şi să continue cercetările aici, în locul meu, îi ordonă ea lui Beaver, după care îl urmă pe Angelini, ieşind împreună din încăpere.

El se întoarse spre un rând de trepte acoperite cu mochetă, mâna lui alunecând uşor pe balustrada

lăcuită în timp ce cobora. La capătul scării, o coti la dreapta, păşind în camera imediat următoare.

Un birou, după cum descoperi Eve. Soarele strălucea în toată splendoarea sa la orele amiezii. Lumina bătea şi strălucea pe suprafaţa aparaturii care era înşirată, ieşind uneori în afară, pe consola neagră cu aer sobru, cu o formă semicirculară, lăţindu-se apoi, îndrăzneţ, pe podeaua strălucitoare asemenea lor.

Ca şi cum lumina aceea puternică l-ar fi deranjat, Angelini apăsă pe un întrerupător, geamurile ferestrelor căpătând o nuanţă grena-deschis. Acum încăperea avea doar pe la nivelul bordurii o dungă galben-pal.

Angelini se duse direct la un aparat montat în perete, cerând un burbon cu gheaţă. Ridică apoi un pahar cu formă cubică, sorbind atent din el.

— Dv. credeţi că fiul meu le-a ucis pe mama lui şi pe celelalte două femei?

— Fiul dv. a fost interogat pe marginea acestei acuzaţii, dle Angelini. El este considerat suspect. Dacă aveţi nelămuriri sau dubii în privinţa procedurii, atunci luaţi legătura cu avocatul său.

— Am vorbit deja cu avocaţii lui. Sorbi din nou din pahar. Ei spun că există şanse mari să fie acuzat de crimă, dar asta nu înseamnă că i se va deschide proces penal.

— Asta decide instanţa.

— Dar dv. credeţi că va fi dat în judecată.

— Dle Angelini, dacă se va întâmpla să-l arestez pe fiul dv., acuzându-l de comiterea a trei asasinate de gradul 1, atunci asta se va întâmpla pentru că voi fi convinsă că el va fi dat în judecată, că va exista un proces penal şi că va fi condamnat pe baza acestor

acuzații, având, desigur, și dovezile care să stea la baza acestei condamnări.

El se uită la geanta ei, acolo unde se afla prima dovadă a viitoarei condamnări.

— Am făcut și eu câteva cercetări în privința dv., dră lt. Dallas.

— Da?

— Da, am vrut să aflu amănunte ciudate, zise el, surâzând fără pic de umor, surâsul dispărând apoi cât ai clipi. Dl. comandant Whitney te respectă foarte mult. Iar eu, la rândul meu, am un mare respect pentru el. Fosta mea soție îți admira tenacitatea și forța de a răzbi în cele mai dificile situații, iar ea, în mod sigur, știa ce spune. Vorbea adesea despre dumneata, știai?

— Nu, nu știam.

— Era impresionată de mintea dumitale. O minte de polițist, limpede ca și cristalul. Sunteți un as în meseria dv., nu-i așa locotenente?

— Mda. Sunt bună în meseria mea.

— Dar comiteți și greșeli.

— Încerc să fac cât mai puține.

— Dar o greșeală comisă de un polițist, oricât de neînsemnată ar fi ea, poate cauza o suferință fără margini unui nevinovat. El o privi direct în ochi, cu insistență. Dv. ați găsit un cuțit în camera fiului meu.

— Nu pot discuta acest subiect cu dumneavoastră.

— El vine foarte rar în casa asta, zise Angelini, prevenitor. De trei sau patru ori pe an, să spunem. Când se află în zonă, preferă proprietatea din Long Island.

— Tot ce-i posibil, dle Angelini, dar în noaptea în care a fost asasinată dra Louise Kirsky, el a stat aici.

Deja cuprinsă de nerăbdare, dornică să ducă cât mai repede proba la laborator, ea ridică din umăr. Dle Angelini, nu pot discuta cu dv., un caz de crimă comis în statul nostru.

— Dar sunteţi extrem de convinsă că statul nu greşeşte când vine vorba de cazul acesta, o întrerupse el. Văzând că ea nu-i răspunde, o studie din nou, lung, insistent. După aceea bău paharul cu burbon dintr-o singură înghiţitură, după care lăsă paharul deoparte. Dar vă înşelaţi, dră locotenent. Aţi arestat exact pe cine nu trebuia.

— Credeţi în nevinovăţia fiului dv., dle Angelini. Înţeleg perfect acest lucru.

— Nu cred în ea, ci ştiu că el este nevinovat. Nu fiul meu le-a ucis pe cele trei femei. El inspiră adânc, exact ca un scafandru care se pregătea să plonjeze într-o apă adâncă. Eu sunt cel care le-a ucis.

.....

15

Eve nu avu de ales. Îl conduse la secţie şi îl luă zdravăn la întrebări. După un ceas, obţinuse o durere teribilă de cap şi o declaraţie calmă şi de nezdruncinat din partea lui Marco Angelini, şi anume că el era asasinul care le lichidase pe cele trei victime.

Refuzase prezenţa unui avocat şi de asemenea refuzase sau nu era în stare să ofere mai multe explicaţii.

Ori de câte ori îl întrebase de ce le omorâse, el o privise drept în ochi, declarând că fusese vorba de un impuls. Soţia ajunsese să-l calce pe nervi, declarase el. Fiindcă era jenat de relaţia de lungă durată pe care o avusese ea cu partenerul său de afaceri. Ca atare, o ucisese pentru că nu mai putea fi femeia lui. După care prinsese gustul morţii, al asasinatelor.

Totul fusese foarte simplu şi, după părerea lui Eve, exersat îndelung. Deja putea să şi-l imagineze repetând şi purificând fiecare propoziţie în mintea sa, înainte ca aceasta să fie rostită.

— Toate astea nu-s decât invenţii, zise ea pe neaşteptate, ridicându-se de la masă. Dumneata n-ai omorât pe nimeni.

— Eu v-am declarat deja că da. Vocea lui era fantastic de calmă. Declarația aceea a fost deja înregistratată.

— Atunci haideți să recapitulăm. Aplecându-se în direcția lui, ea pocni cu palmele în masă.

— De ce ai rugat-o pe soția ta să vă întâlniți la clubul Five Moon?

— Am vrut să ne întâlnim altundeva, nu într-un mediu cu care eram obișnuiți. Vedeți dv., am crezut că voi scăpa o dată pentru totdeauna de ceea ce-mi măcina sufletul. Ei i-am spus că e vorba de o problemă pe care o are Randy. Ea nu cunoștea toate detaliile în privința necazurilor pe care le-a avut el în privința jocurilor de noroc. Eu, însă, le știam. Așa că ea a venit la întâlnire.

— Iar tu i-ai tăiat beregata.

— Da. El se albi puțin. Totul s-a petrecut într-o fracțiune de secundă.

— Și după aceea ce ai făcut?

— M-am dus acasă.

— Cum?

El clipi.

— Cu mașina. Am parcat-o cu două străzi mai încolo.

— Dar cu petele de sânge cum rămâne? Ea se uită atent în ochii lui, urmărind reacția pupilelor. Cantitatea de sânge pierdută a fost foarte mare. Te-a stropit peste tot.

Pupilele lui se dilatară, dar vocea își păstră calmul.

— Purtam o haină de calitate, rezistentă la ploaie. M-am descotorosit de ea în drum spre casă. Cred că a găsit-o vreun trecător și a luat-o pentru uzul propriu.

— Și de la locul crimei ce ai luat?

— Cuţitul, bineînţeles.

— N-ai luat nimic de-al ei? Ea aşteptă câteva clipe. N-ai luat nimic, astfel ca totul să pară un jaf, o tâlhărie?

El avu o mică ezitare. Parcă-l şi vedea fabricând idei în spatele globilor oculari. Eram tulburat. Nu mă aşteptam să fie ceva atât de dezagreabil. Plănuisem să iau bijuteriile, geanta, dar am uitat şi am luat-o la fugă.

— Aţi fugit, uitând să luaţi cu dv. un obiect de-al său, dar aţi fost, în acelaşi timp, suficient de raţional ca să scăpaţi, în drum spre casă, de impermeabilul stropit tot de sânge.

— Exact.

— După care v-aţi dus să o ucideţi pe Metcalf.

— Am ucis-o din pricina unui impuls. Mă întrebam întruna cum ar fi dacă aş face-o, aşa că mi-am dorit să ucid din nou. Cu ea a fost foarte uşor. Respiraţia lui deveni mult mai zgomotoasă, iar palmele zăceau imobile pe masă. Era o femeie ambiţioasă ori, mai degrabă, naivă. Ştiam deja că David scria un scenariu, dorindu-şi ca ea să fie protagonista. Îşi dorea cu ardoare ca proiectul acesta să fie dus la bun sfârşit – fiind unul din punctele în care noi nu căzusem de acord. Proiectul respectiv nu-mi era pe plac, mai ales că asta ar fi însemnat să cheltuim o parte din resursele companiei, într-un moment în care suntem puţin cam strâmtoraţi. M-am decis să o omor, aşa că am contactat-o. Şi, bineînţeles, ea a fost de acord să ne întâlnim.

— Cum era îmbrăcată?

— Îmbrăcată? El se fâstâci câteva secunde. Nu am dat prea mare atenţie. Nu era un aspect important. Ea mi-a zâmbit, a întins braţele spre mine în momentul

când mă îndreptam spre ea. Şi în secunda aceea am acţionat.

— Dar de ce declaraţi toate astea tocmai acum?

— Cum vă spuneam, am crezut că voi reuşi să-mi revin. Poate că, până la urmă, aş fi reuşit. Dar nu mi-am imaginat că fiul meu va fi arestat în locul meu.

— Prin urmare, dv. îl protejaţi pe el?

— Eu le-am ucis pe cele trei, locotenente. Ce vreţi mai mult de atât?

— De ce aţi lăsat cuţitul în sertarul de la biroul lui, în dormitorul lui?

Privirea lui o evită pe a ei, retrăgându-se uşor.

— V-am spus, el stă foarte rar în casa aceea. M-am gândit că acolo va fi în siguranţă. După aceea am fost contactat de poliţie şi anunţat că s-a emis mandat de percheziţie. Nu am avut timp să mă duc să-l iau de acolo.

— Şi dv. credeţi că eu o să pun botu' la toate astea? Credeţi că-i sunteţi de ajutor dacă acest caz se va închide datorită unei declaraţii jalnice ca aceasta? Îl credeţi vinovat pe fiul dv. Ea vorbi pe un ton scăzut, apăsând pe fiecare cuvânt. Sunteţi atât de speriat de ideea că fiul dv. e un ucigaş, încât mai degrabă preferaţi să luaţi toată vina asupra dv., decât să-l vedeţi pe el înfruntând consecinţele unui asemenea gest. Vreţi să mai moară încă o femeie, dle Angelini? Sau, de ce nu, două trei înainte ca dv. să acceptaţi cruda realitate?

Buzele lui tremurară o miime de secundă, după care deveniră o linie fermă.

— Eu am declarat deja ce aveam de declarat.

— Minciuni gogonate, astea mi-aţi oferit. Răsucindu-se pe călcâie, Eve părăsi încăperea. Străduindu-se din răsputeri să se liniştească, ea îl analiză

cu un ochi critic în vreme ce Angelini își sprijini fața în palme.

Da, putea să-i înduplece îndârjirea. Dar exista posibilitatea ca vestea să ajungă, cumva, la urechile presei, iar aceasta să înceapă să urle că a apărut o nouă declarație, una care nu aparținea suspectului principal. La auzul unor pași pe coridor, se uită într-acolo, trupul ei devenind precum oțelul.

— Dle comandant.

— Dră locotenent. Vreun progres?

— Nu vrea cu niciun chip să renunțe la cele declarate inițial. Sunt foarte multe „goluri" în povestea lui. Am pomenit de suvenirurile de la primele două asasinate, dar n-a muşcat momeala.

— Aș vrea să discut și eu cu el, lt. Dar între patru ochi și neoficial. Înainte ca ea să spună ceva, el ridică mâna. Știu că nu așa prevede procedura. Îți cer asta ca pe o favoare.

— Și dacă o să declare că el sau fiul lui e vinovat?

Maxilarul lui Whitney se crispă.

— Rămân polițist, în orice condiții, Dallas. Ce naiba!

— Aveți dreptate, șefu'! Ea descuie ușa, după care, după o mică ezitare, anulă vizualizarea geamului – oglindă și sonorizarea din interior. Voi fi în biroul meu.

— Mulțumesc. El intră în încăpere. O mai privi o clipă înainte de a închide ușa cu zgomot și a se întoarce apoi spre bărbatul care își sprijinise capul și trunchiul de blatul mesei. Marco, rosti Whitney, șoapta lui fiind, de fapt, un oftat lung.

— Jack. Marco îi zâmbi șters. Mă întrebam când o să ne vedem. Nu ai mai apărut la meciul acela de golf.

— Vorbeşte cu mine. Whitney se trânti, greoi, pe scaun.

— Nu te-a pus la curent locotenentul tău eficient şi bine-antrenat?

— Asta nu e o conversaţie oficială, zise Whitney pe un ton aspru. Suntem doar noi doi. Povesteşte-mi, Marco. Ştim amândoi că nu ai ucis-o pe Cicely, că nu le-ai ucis pe celelalte două.

Pentru câteva clipe, Marco îşi aţinti privirea în tavan, ca şi cum ar fi cântărit situaţia.

— Niciodată nu cunoşti pe cineva atât de bine pe cât crezi. Nici pe cineva apropiat nu-l poţi cunoaşte suficient. Eu o iubeam, Jack. Niciodată nu am încetat să o iubesc. Dar ea nu mă mai iubea pe mine. O parte din mine a sperat că mă va iubi din nou. Dar nu a fost aşa.

— La dracu', Marco tu chiar vrei să cred că i-ai tăiat beregata pentru că ea a divorţat de tine acum doisprezece ani?

— Poate că mi-am imaginat că se va mărita cu Hammett. El voia lucrul acesta, rosti Marco în şoaptă. Mi-am dat seama că el asta îşi dorea. Cicely avea îndoieli. Vocea lui rămase calmă, şoptită, aproape nostalgică. Ea îşi aprecia independenţa, dar nu voia să-l dezamăgească pe Hammett. Astfel că, în cele din urmă, ar fi cedat dorinţei lui. S-ar fi căsătorit cu el. Şi atunci s-ar fi sfârşit totul, nu-i aşa?

— Adică ai ucis-o pe Cicely pentru că existau şanse ca ea să se căsătorească cu altcineva?

— Ea era soţia mea, Jack. Nu are importanţă ce a decis tribunalul sau biserica.

Whitney rămase pe gânduri câteva clipe, fără a rosti o vorbă.

— Noi doi am jucat prea multe partide de poker, Marco. E clar că spui poveşti. Rezemându-şi braţele pe masă, unul peste altul, el se aplecă. Ori de câte ori rămâi în pană de inspiraţie sau inventezi, baţi cu degetul în genunchi.

Degetul încetă brusc să mai bată ritmic în genunchi.

— Jack, aici nu suntem la o partidă de poker.

— În felul acesta nu-l ajuţi pe David, să ştii. Dă-i voie poliţiei să-şi facă treaba.

— Eu şi David... ne-am certat adesea în ultimele luni. Certuri legate de afaceri, dar şi de viaţa personală. Pentru prima dată, el oftă, adânc, lung şi preocupat, un părinte şi copilul lui nu ar trebui să se îndepărteze unul de altul din cauza unor tâmpenii de felul acesta.

— Marco, asta nu e calea cea mai simplă de a îndrepta lucrurile.

Marco adoptă din nou privirea aceea dură ca lama de oţel. Gata cu oftaturile.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, Jack, aşa ca între prieteni. Dacă era vorba de unul din copiii tăi şi exista o cât de mică posibilitate – una infimă, să spunem – ca ei să fie acuzaţi şi condamnaţi pentru crimă, nu ai fi făcut orice să-i protejezi, ţi-ar fi stat, oare ceva în cale?

— Dar tu nu ai cum să-l protejezi pe David venind aici şi declarând nişte rahaturi.

— Dar cine a spus că sunt rahaturi? Vocea studiată a lui Angelini făcu ca expresia respectivă să-şi piardă, evident, din duritate. Eu am comis acele crime şi, prin urmare, o şi mărturisesc, pentru că nu aş putea suporta ca fiul meu să plătească pentru fapta mea. Ia spune-mi, Jack, tu te-ai aşeza în spatele sau în faţa fiului tău?

— Ahh, la dracu', Marco! atât fu în stare să mai adauge Whitney.

Rămase acolo încă douăzeci de minute, dar nu reuşi să mai scoată nimic altceva de la el. O vreme, îndreptase discuţia către alte subiecte, cu caracter neutru: scorurile partidelor de golf, poziţia în clasament a echipei de baschet pe care Marco o patrona împreună cu alţii. După care, cu o mişcare rapidă, semănând cu alunecarea unui şarpe, îi adresase o întrebare referitoare la cele trei asasinate.

Dar Marco Angelini era un negociator experimentat şi, din punctul lui de vedere, declarase tot ce avea de declarat. Nu avea de gând să muşte momeala.

Sentimentul de vinovăţie, de durere şi un început de teamă se agitau deja în stomacul lui în secunda în care intră în biroul lui Eve. Ea era aplecată deasupra computerului, cercetând datele existente şi căutând noi informaţii.

Pentru prima dată după mai multe zile, el lăsă de-o parte propria oboseală, observând-o pe a ei. Era palidă, ochii îi erau încercănaţi, gura ei avea o expresie dură. Părul ei era zburlit, ca şi cum ar fi trecut cu mâna prin el de nenumărate ori. Chiar în secunda în care o privea, ea repetă gestul, după care apăsă cu degetele deasupra pleoapelor, ca şi cum ar fi usturat-o ochii.

El îşi aminti de dimineaţa aceea când se aflau amândoi în biroul lui, dimineaţa care urmase morţii lui Cicely. Se gândi la povara pe care o aşezase atunci pe umerii lui Eve.

— Locotenente!

Umerii ei se îndreptară automat ca şi cum ar fi introdus în ei câte-o bară de oţel. Capul ţâşni în sus, iar privirea deveni brusc neutră.

— Dle comandant! Ea se ridică în picioare.

Fii foarte atent, îşi zise Whitney, nemulţumit de tonul acela oficial şi ţeapăn.

— Marco a rămas în arest. Nu putem să-l reţinem pe o perioadă de 48 de ore fără să-l acuzăm oficial. Cred că cel mai bine ar fi să-l lăsăm să reflecteze în spatele gratiilor. Refuză în continuare sprijinul avocatului.

Whitney făcu câţiva paşi în interiorul camerei, privind în jur, în vreme ce ea rămase în acelaşi loc. Nu fusese de foarte multă vreme în această parte a departamentului lor. De obicei, poliţiştii veneau în biroul său. Asta era altă povară a calităţii sale de şef.

Ea ar fi putut avea un birou mult mai mare. Îl merita cu vârf şi îndesat. Dar, după toate aparenţele, prefera să-şi desfăşoare activitatea într-o încăpere atât de mică, încât doi oameni înghesuiţi acolo ar fi putut fi consideraţi cu uşurinţă doi păcătoşi.

— Ce bine că nu eşti claustrofobă, comentă el. Ea nu replică nimic şi nici măcar nu se sinchisi a ridica dintr-o sprânceană. Whitney rosti printre dinţi o vorbă de duh. Uite ce e, Dallas...

— Domnule. Îl întrerupse repede şi scânteietor. Cei de la laborator sunt deja în posesia armei albe care a fost găsită în dormitorul lui David Angelini. Am fost informată că rezultatele vor întârzia puţin, fiindcă urmele de sânge găsite pe vârful cuţitului trebuie identificate ca grupă, după care se va trece la stabilirea ADN-ului.

— Am luat la cunoştinţă, lt.

— Amprentele de pe mâner aparţin într-adevăr lui David Angelini. Raportul întocmit de mine...

— În câteva clipe ajungem şi la raportul tău.

Ea înălţă bărbia în aer.

— În regulă, domnule.

— Fir-ar să fie, Dallas, scoate-ţi bătul ăla din dos şi după aceea aşează-te pe scaun.

— E un ordin, dle comandant?

— Ah, fir-ar să... – începu el.

Mirina Angelini dădu buzna pe uşă în tropăit de tocuri înalte şi în foşnit de mătăsuri fine.

— De ce încerci să-mi distrugi familia? întebă ea poruncitor, smulgându-şi braţul din mâna lui Slade ce o urma îndeaproape.

— Mirina, nu-i ajuţi în felul acesta.

Ea se smulse vijelios de lângă el şi se repezi spre pieptul lui Eve.

— Nu-i de ajuns că mama mea a fost ucisă în mijlocul străzii? Şi că a fost ucisă pentru că poliţiştii din S.U.A. sunt prea ocupaţi cu urmărirea unor fantome şi cu completarea unor rapoarte care nu fac nici doi cenţi, ca să-i apere pe cei nevinovaţi?

— Mirina, vorbi Whitney, vino la mine în birou. O să discutăm acolo.

— Să discutăm? Ea se repezi în direcţia lui precum o felină aurie şi zveltă, cu colţi încleştaţi şi setoşi de sânge. Cum aş mai putea discuta cu tine? Am avut încredere în tine. Am crezut că-ţi pasă de mine, de David, de familia noastră, l-ai lăsat să-l închidă pe David în celula aceea. Şi acum şi pe tata.

— Mirina, tatăl tău a venit aici de bună voie. O să stăm de vorbă. O să-ţi explic.

— Nu e nimic de explicat. Îi întoarse spatele, după care îşi revărsă furia oarbă asupra lui Eve. M-am dus acasă la tata. El voia să rămân la Roma, dar nu am fost în stare să rămân acolo. Nu puteam să fac asta când numele fratelui meu e pe prima pagină a tuturor publicaţiilor. Şi când am ajuns, unul din vecinii lui era

fericit, ba chiar se umfla în pene de satisfacţie declarându-mi că tata tocmai fusese luat de poliţie.

— Vă pot stabili o întrevedere cu tatăl dv., dră Angelini, zise Eve pe un ton calm. O să-l puteţi vedea şi pe fratele dv.

— Bineînţeles că aşa vei face. Şi chiar în secunda asta. Unde e tatăl meu? Îşi folosi ambele mâini pentru a o îmbrânci pe Eve ceva mai în spate, înainte ca Whitney sau Slade să o poată opri. Ce i-ai făcut, scorpie?

— Cred că ar fi mai bine să nu mai puneţi mâna pe mine, o avertiză Eve. M-am săturat de câtă bătaie de cap mi-a dat fam. Angelini. Tatăl dv. e reţinut chiar aici, la secţie. Iar fratele se află în turnul de la Riker. Puteţi merge să vă vedeţi tatăl. Dacă vreţi să mergeţi şi la fratele dv., atunci veţi fi condusă până acolo. Ea îşi mută privirea spre Whitney, privindu-l lung şi împietrit. Şi dacă tot aveţi relaţii la secţie, poate or să-l aducă pe el aici, preţ de un ceas, în sala destinată vizitatorilor.

— Cunosc intenţiile tale. În clipa aceea nu mai era defel o floare delicată. Mirina vibra, practic, de atâta putere izvorâtă din adâncul ei. Ai nevoi de o portiţă de scăpare. Ai nevoie de un suspect arestat ca să scapi astfel din vizorul mass-mediei. Aceasta nu e decât o tactică, dar pentru asta te foloseşti de fratele meu, ba chiar şi de moartea mamei, ca să nu-ţi pierzi slujba.

— Woow, da' ce slujbă uşoară am! Ea surâse amar. În fiecare zi bag după gratii oameni nevinovaţi, şi uite aşa reuşesc să-mi păstrez avantajele.

— Şi uite aşa rămâi vedetă pe micul ecran, nu? Mirina îşi dădu pe spate părul bogat şi auriu. Oare

câtă publicitate ţi-ai făcut de pe urma morţii bietei mele mame, ia zi?

— Ajunge, Mirina! Vocea lui Whitney semăna cu o pocnitură de bici, puternică şi precisă. Duceţi-vă în biroul meu şi aşteptaţi-mă acolo. El se uită peste umăr la Slade. Ia-o de aici, te rog.

— Mirina, n-are rost, şopti Slade, încercând să o ia de braţ. Hai să mergem.

— Dă-mi drumul! Ea muşcă din fiecare cuvânt ca şi cum ar fi fost o bucată de carne fibroasă, smulgându-şi mâna de sub a lui. O să plec. Dar tu o să plăteşti pentru toată suferinţa pe care ai provocat-o familiei mele, locotenente. O să plăteşti pentru fiecare clipă de suferinţă.

Ea ieşi cu paşi mari din încăpere, Slade neavând timp decât să bâguie nişte scuze, plecând apoi pe urma ei.

Whitney preferă să tacă câteva clipe.

— Te simţi bine?

— Am avut parte şi de momente mai rele ca acestea. Eve înălţă nepăsător din umăr. Pe dinăuntru, simţea că moare de atâta furie, simţindu-se, în acelaşi timp, vinovată. Îi era destul de rău, aşa că singurul lucru pe care şi-l dorea cu disperare era să rămână singură. Vă rog să mă scuzaţi, dle comandant, dar aş vrea să termin de redactat acest raport.

— Dallas – Eve. Preocuparea din vocea lui o făcu să ridice ochii şi să-l privească. Mirina e supărată, şi e de înţeles. Dar a exagerat, a exagerat mult.

— Ei, nu a făcut altceva decât să se repeadă de două ori asupra mea. Fiindcă simţea nevoia să-şi ducă palmele la tâmple şi să apese cu putere, dată

fiind durerea groaznică de cap pe care o avea, ea şi le vârî neglijent în buzunare. Eu i-am arestat familia, ceea ce mai rămăsese din ea, evident. Pe cine naiba să se enerveze dacă nu pe mine? O să rezist, nicio grijă. Privirea ei rămăsese la fel de rece şi ca de oţel. Compasiunea şi sentimentele nu sunt punctul meu forte.

El dădu uşor din cap.

— Presimţeam că vom ajunge aici. Eu te-am rugat să te ocupi de cazul acesta, Dallas, fiindcă eşti cel mai bun om al meu. Ai o minte brici, un instinct de nota zece. Şi, pe lângă asta, ţie chiar îţi pasă. Îţi pasă de soarta victimei. Oftând apăsat, el îşi trecu mâna prin păr. Dimineaţă am bătut câmpii, Dallas, când erai la mine în birou. Şi nu numai atunci, ci de mai multe ori de când ne ocupăm de aceste ultime asasinate. Îmi cer scuze.

— Nu contează.

— Aş vrea eu. El vru să-i zărească chipul, observând reţinerea rece întipărită acolo. Uite, văd că totuşi contează. O să mă ocup de Mirina, de cele două vizite.

— Am înţeles, şefu'. Aş dori să continui interogarea lui Marco Angelini.

— Mâine, zise Whitney, scrâşnind din dinţi în clipa în care ea nu făcu mari eforturi în a-şi masca mârâitul de nemulţumire. Eşti obosită, locotenente, şi poliţişti obosiţi au ocazia să greşească şi să piardă anumite detalii. Vei relua mâine acel interogatoriu. El o porni către uşă, înjură iar, se opri pe neaşteptate, fără a privi, însă, în urmă. Culcă-te şi tu câteva ore şi, în numele Cerului, ia un calmant pentru durerea aceea de cap. Arăţi îngrozitor.

Ea se străduí să nu trântească uşa în urma lui. Şi asta pentru că ar fi fost prea plăcut şi prea lipsit de profesionalism. În schimb, se aşează la birou, se uită atent spre monitor, prefăcându-se că durerea aceea amarnică de cap nici nu exista.

Peste câteva clipe, când o umbră se apleca uşor peste biroul său, ea ridică privirea, gata de luptă.

— Eiii, rosti Roarke blând, aplecându-se să-i sărute buzele strânse răutăcios. Ce primire caldă! El se bătu cu palma peste piept. Sângerez deja?

— Haa-haaa!

— A apărut şi scânteia aceea de care mi-era atât de dor. El se aşează pe marginea biroului în aşa fel încât să o poată privi, zărind în acelaşi timp, măcar parţial, datele afişate pe ecran, pentru a vedea dacă ele erau vinovate de privirea tristă şi furioasă cu care-l întâmpinase. Ia zi-mi, dră locotenent, ce fel de zi ai avut?

— Păi ia să vedem. L-am arestat pe finul favorit al şefului meu pentru obstrucţionarea justiţiei şi alte câteva acuzaţii ce i s-au adus, am găsit în casa familiei lor, din oraş, în sertarul uneia dintre console, o armă albă ce ar putea fi arma ucigaşă, i-am luat un interogatoriu tatălui suspectului nostru principal care, deocamdată, e şi unicul, acesta susţinând sus şi tare că el e autorul crimelor, după care sora suspectului m-a „împuşcat" adineauri de două ori între ochi, fiindcă ea crede că sunt doar o scorpie care vrea să-şi facă publicitate. Încercă să zâmbească. În rest, o zi liniştită, să ştii. Dar a ta cum a fost?

— Am pierdut ceva averi, dar am câştigat altele, zise el tandru, făcându-şi griji pentru ea. Nimic atât de incitant ca munca unor ofiţeri de poliţie.

— Nu eram sigură că te întorci în seara asta.

— Nici eu. Dar construcţia resortului înaintează mulţumitor. Pentru o vreme, crede că o pot coordona foarte bine şi de acasă.

Ea se strădui să nu pară chiar atât de uşurată. O irita faptul că în doar câteva luni se obişnuise cu prezenţa lui alături de ea. Ba chiar să depindă de prezenţa lui.

— O veste bună, cred.

— Mmmm. El îi citea atât de bine gândurile. Ce pot să-mi spui despre cazul pe care-l anchetezi în prezent?

— Mass-media îl toacă mărunt deja. E suficient să deschizi televizorul, şi eşti la curent.

— Prefer să-mi spui tu.

Ea îl informă exact aşa cum ar fi întocmit un raport: termeni eficienţi, rapizi, date din abundenţă, printre toate acestea strecurând şi comentariile sale. Descoperi că la încheierea respectivei relatări se simţea realmente mult mai bine. Roarke avea un stil de a asculta care o făcea să se înţeleagă mai bine pe ea însăşi.

— Şi, după părerea ta, Angelini junior e criminalul?

— Arma o avem, oportunitatea există şi ea, iar motivele sunt şi ele mai multe. În cazul în care cuţitul e cel cu care s-au comis crimele... Oricum, mâine mă voi întâlni cu dna dr. Mira ca să discutăm problema testului psihologic.

— Acum Marco, continuă Roarke. Ce părere ai despre mărturia lui?

— Nu face altceva decât să producă şi mai multă confuzie, ţinând pe loc ancheta. E un bărbat isteţ, va găsi un mijloc prin care vestea cea nouă să ajungă la urechile mass-mediei. Ea se uită cruciş, undeva dincolo de umărul lui Roarke. O vreme, totul o să fie

cu susul în jos, dar, până la urmă, îi dăm noi de capăt.

— Crezi că a mărturisit aşa ceva ca să complice şi mai mult mersul anchetei?

— Exact. Ea îşi întoarse privirea spre el, ridicând din sprânceană. Şi uite cum am ajuns noi la o nouă teorie.

— Copilul care e gata să se înece, şopti Roarke. Tatăl crede că fiul lui o să se ducă la fundul apei pentru a treia oară, aşa că se aruncă în valurile ameţitoare. Îşi dă viaţa în schimbul vieţii copilului. Aici e vorba de dragoste, Eve. El îi cuprinse bărbia între degete. Din dragoste eşti în stare de absolut orice. Marco crede că fiul lui e vinovat, aşa că vrea să se sacrifice el, astfel ca fiul lui să nu plătească un preţ ca acela.

— Dar dacă el ştie sau măcar bănuieşte că David e ucigaşul celor trei femei, atunci faptul că-l apără e o adevărată nebunie.

— Nu, e un semn de iubire, la urma urmei. Şi nu cred că există iubire mai mare ca cea a unui părinte pentru copilul său. Da, noi nu am avut parte de experienţa asta, dar o astfel de iubire chiar există.

Ea clătină din cap.

— Chiar şi atunci când acel copil e plin de defecte?

— E posibil ca mai ales atunci dragostea să fie şi mai mare. Când eram copil şi locuiam în Dublin, fiica unei doamne îşi pierduse un braţ în timpul unui accident. Şi nu aveau bani ca acesta să-i fie înlocuit. Dar ea avea cinci copii, şi pe toţi îi iubea la fel de mult, însă patru erau întregi şi unul era invalid. Ea a construit un fel de scut în jurul fetiţei pentru a o apăra de privirile curioşilor şi de şoaptele pline de

milă ale celor din jur. Fetiţa aceea primea mai multă iubire, ei toţi, familia sa, se hotărâseră să fie extrem de atenţi şi devotaţi faţă de ea. Ceilalţi, mă înţelegi, nu aveau nevoie de atâta dragoste ca ea, ca fetiţă bolnăvioară.

— Dar există o diferenţă între defectul fizic şi cel psihic, insistă Eve.

— Pentru un părinte, nu sunt sigur dacă există.

— Indiferent care a fost motivaţia lui Marco Angelini, tot vom afla adevărul, în cele din urmă.

— Sunt convins că-l vei afla. Când ţi se încheie tura?

— Poftim?

Ea se uită pe ecran, în partea de jos a acestuia, acolo unde era afişată ora exactă.

— S-a încheiat acum aproape o oră.

— Perfect. El se ridică, întinzându-i mâna. Să mergem.

— Roarke, ar mai fi câteva lucruri de pus la punct. Vreau să reascult interogatoriul luat lui Marco Angelini. S-ar putea să descopăr o breşă.

El avea răbdare fiindcă era sigur că va ieşi învingător.

— Eve, tu eşti aşa de obosită, că nu ai fi capabilă să zăreşti la timp o groapă adâncă de o sută de metri până ce nu te-ai prăbuşi în adâncul ei. Hotărât, el o prinde de mână, trăgând-o în picioare. Haide, vino!

— Bine, bine, poate că o pauză mi-ar prinde bine. Mormăind câteva secunde, ordonă computerului să se închidă şi apoi îl încuie. Va trebui să-i grăbesc puţin pe cei de la laborator, cu ceva mai multă autoritate. Durează o veşnicie până termină treaba în cazul armei albe. Ce bine era cu mâna ei într-a lui. Nu-i păsa de glumele şi privirile colegilor care aveau

să-i vadă, să-i întâlnească, probabil, pe coridor sau în ascensor. Unde mergem?

El duse mâna ei la buze, fără să-i dea drumul, după care zâmbi pe deasupra degetelor lor înlănţuite.

— Nu m-am hotărât încă.

Optă pentru Mexic. Zborul fu unul rapid şi fără probleme, iar vila lui de pe coasta de vest, acolo unde aveau loc numeroase furtuni, era întotdeauna pregătită. Spre deosebire de casa din New York, aceasta era complet automatizată, servitorii aflându-se la datorie numai în cazul unor sejururi mai lungi.

În opinia lui Roarke, roboţii şi computerele erau cu mult mai convenabile, dar, în acelaşi timp, aveau un caracter impersonal. Însă, cu ocazia acestei vizite şi ţinând cont de scopul ei, prefera să apeleze la ajutorul lor. Voia să o aibă numai pe Eve alături de el, dorea ca ea să se poată relaxa, voia să o vadă fericită.

— Dumnezeule! Roarke.

Ea se uită lung la clădirea aceea înaltă, cu multe etaje, cocoţată pe o stâncă, deasupra valurilor. Părea o prelungire a rocii, ca şi cum mulţimea aceea de pereţi din sticlă ar fi fost construită şi lustruită dinlăuntrul ei. Grădinile se aplecau luxuriant peste marginea teraselor în culori vii, formele şi parfumurile fiind la fel de pline de viaţă şi seducătoare.

Deasupra, înalta boltă a cerului era liniştită, neexistând nici urmă de trafic. Doar albastrul său, norii spiralaţi şi albi şi aripile păsărilor care-l brăzdau precum săgeţile. Părea o altă lume.

În avion dormise buştean, abia simţind clipa în care pilotul ateriză, executând o mişcare în zigzag, lăsându-i în faţa treptelor spiralate ce te ajutau să escaladezi stânca aceea înaltă. Fusese prea

somnoroasă şi prea ameţită ca să se ridice şi să verifice dacă nu cumva el îi pregătise toate astea cu ajutorul unei holograme, în timp ce ea dormea dusă.

— Unde suntem?

— În Mexic, zise el simplu.

— În Mexic? Uimită, ea încercă să alunge somnul şi şocul care puseseră stăpânire pe privirea sa. Roarke, în schimb, plin de afecţiune o asemui cu un copil nemulţumit care tocmai fusese trezit dintr-un somn profund şi dulce. Dar nu pot fi în Mexico! Eu am de...

— Vrei să te plimbi cu un mijloc de transport sau la pas? o întrebă Roarke, trăgând-o după el ca pe un căţeluş încăpăţânat.

— Trebui să...

— Deci nu pe jos, decise el. Eşti încă somnoroasă.

Da, putea să escaladeze stânca mai târziu, gândi el, admirând priveleştea panoramică, marea, mulţimea stâncilor din jur. O ajută să urce într-o maşină aeriană micuţă şi îngustă, preluând apoi controlul comenzilor şi aşezând maşinăria într-o poziţie perfect verticală, cu o viteză care ei îi risipi orice urmă de somnolenţă.

— Dooamne, nu atât de repede! Instinctul de supravieţuire o determină să se facă ghem, lăsându-se pe o parte, tremurând toată în timp ce stâncile, florile şi apa păreau să treacă în goană pe lângă ei. El râdea în hohote în clipa în care aterizâ în curtea din faţă printr-o mişcare foarte lină.

— Ei, ce spui, iubire, te-ai trezit?

Ea abia dacă putea respira, în sfârşit.

— După ce mă conving că povestea asta mi-a lăsat întreg fiecare organ, am de gând să te omor, să ştii. Ce mama naibii căutăm noi în Mexic?!

— Luăm o pauză. Eu, unul, am nevoie. El coborî din maşinuţă, ducându-se apoi în dreptul portierei ei. Şi, fără îndoială, şi tu ai nevoie de aşa ceva. Ea încă se ţinea de una din marginile portierei, încheieturile mâinii fiind albe ca varul, aşa că el se aplecă, o luă în braţe, urcând una câte una treptele neregulate care îi conduceau în faţa intrării.

— Hei, gata, lasă-mă jos. Mă descurc şi singură.

— Nu te mai plânge. El întoarse capul, găsindu-i cu abilitate gura, sărutul lui fiind unul atât de insistent, încât ea încetă să mai împungă în umărul lui, abandonându-se buzelor lui şi momentului.

— Fir-ar să fie! Cum de-mi faci asta de fiecare dată?

— Cred că-s norocos, asta e. Roarke, anulează codul, rosti el, şi în secunda următoare, barele decorative care blocau încrucişat intrarea se dădură la o parte. În spatele lor, uşile duble, ornate cu sticlă sculptată se deschiseră printr-un ţăcănit uşor, după care se retraseră de-o parte şi de alta, în semn de bun venit. El păşi înăuntru. Securizează uşile!, ordonă el, acestea închizându-se eficient în urma lor, în timp ce Eve privea cu uimire la tot ce se petrece.

La parter, în dreptul intrării, unul dintre pereţi era confecţionat în întregime din sticlă, astfel că dincolo de el putea zări nestingherită oceanul. Nu mai văzuse niciodată Pacificul, mirându-se în clipa aceea cum de purta un nume care simboliza liniştea, din moment ce părea atât de viu, gata oricând să se agite.

Era deja ceasul când soarele se ducea la culcare, aşa că cerul explodă pe neaşteptate, în vreme ce ea rămăsese privind într-acolo, incapabilă să scoată un cuvânt, bolta umplându-se de o multitudine de nu-

anţe, cu forme arcuite precum curcubeul. Cercul roşu şi mare care reprezenta soarele se cufundă încet-încet şi inevitabi în adâncuri, atingând linia apei de un albastru intens.

— O să-ţi placă aici, îi şopti el.

Ea era pur şi simplu pătrunsă, cutremurată de frumseţea acelui apus de soare. Era ca şi cum natura o aşteptase, păstrând tot acest spectacol pentru momentul sosirii ei.

— E minunat. Dar nu pot rămâne aici.

— Câteva ore, atât. El o sărută pe frunte. Doar în noaptea asta, deocamdată. Când o să avem mai mult timp, ne întoarcem şi petrecem aici câteva zile.

Ţinând-o mai departe în braţe, el se apropie ceva mai mult de peretele din sticlă, până ce Eve avu impresia că lumea toată era un curcubeu frenetic, un amestec de forme în perpetuă mişcare.

— Te iubesc, Eve.

Ea renunţă să privească soarele şi oceanul, preferând să întoarcă capul şi să se uite în ochii lui. Şi ce minunat era totul şi ce simplu, măcar în clipa aceea.

— Mi-a fost dor de tine, să ştii. Ea îşi lipi obrazul de al lui, îmbrăţişându-l cu putere. Chiar mi-a fost dor de tine. Am purtat una din cămăşile tale. În secunda asta îşi permitea să facă haz de ea însăşi, fiindcă el era aici, alături de ea. Acum îi putea simţi mirosul, îl putea atinge. De fapt, m-am dus la dulapul tău şi ţi-am furat o cămaşă – una din mătase neagră, că tot ai duzini de cămăşi de felul acesteia. M-am îmbrăcat cu ea şi, după aceea, am ieşit pe furiş din casă, ca un hoţ, ca să nu mă prindă Summerset.

Emoţionat într-un mod absurd, el o sărută uşor pe gât, gâdilând-o.

— Noaptea, reascultam transmisiile cu tine, iar şi iar, doar ca să te pot vedea, să-ţi aud vocea.

— Chiar aşa?! Ea chicoti vesel, un lucru rar în privinţa ei.

— Doaaamne, Roarke, ce plini de viaţă ne simţim în clipa asta!

— Va rămâne micul nostru secret.

— S-a făcut! Ea se lăsă puţin pe spate, cercetându-i chipul. Trebuie să se întreb ceva. Da e o întrebare jalnică, stângace, dar trebuie să ţi-o adresez.

— Ce întrebare?

— Până acum... Ea clipi, vrând să înăbuşe, practic, întrebarea, renunţând la ea. Înainte, cu altă femeie...

— Nu. El o sărută încet pe frunte, pe coama nasului, pe gropiţa din bărbie. Niciodată până acum, pe nimeni.

— Nici eu. Ea inspiră adânc, ca şi cum l-ar fi atras cu totul înăuntrul ei, adulmecându-i aroma. Acum atinge-mă. Vreau să mă mângâi.

— Cum să nu!

Făcu întocmai, prăbuşindu-se cu ea în braţe pe mulţimea de perniţe împrăştiate pe podea, în timp ce soarele strălucitor se cufundat de tot în apa oceanului.

.....

16

A face o pauză în compania lui Roarke nu era ca şi cum te-ai opri undeva să serveşti pe fugă o salată de legume şi o cafea de soia. Ea nu ştia cum de reuşise el să pună totul la punct, dar îşi imagina că la mijloc era o mare cantitate de bani, care-şi spunea cuvântul, cu stil şi greutate.

La cină avuseseră homar fript şi suculent, cu sos de unt din belşug. Şampania era atât de rece, încât lui Eve îi îngheţase gâtul, la propriu. La desert, avuseseră la dispoziţie o întreagă simfonie de fructe, reprezentând nişte hibrizi exotici care-ţi pişcau limba cu aromele lor bine armonizate.

Cu mult înainte de a recunoaşte faptul că-l iubea, Eve fusese nevoită să accepte că devenise dependentă de toate aceste bunătăţi pe care el le obţinea printr-o simplă mişcare.

Ea se cufundă, goală-puşcă, în laguna mică, decupată chiar sub un pâlc de palmieri, direct în bătaia lunii, muşchii durând-o îngrozitor şi părând nişte cărbuni aprinşi din cauza apei fierbinţi şi a partidei de sex prelungite şi pasionale. Ascultă cântecul păsărilor de noapte – care nu reprezentau o simulare, ci erau cât se poate de reale – cântecul lor râmânând suspendat în aer asemenea lacrimilor.

În clipa aceea, în noaptea aceea, cel puţin, toate problemele şi presiunile meseriei ei păreau la mii de ani lumină depărtare.

Da, el reuşea să-i inducă această stare, să facă toate astea de dragul ei, realiză ea.

Roarke rămase uitându-se la ea, mulţumit că încordarea dispăruse de pe chipul ei, şi asta datorită câtorva ceasuri de tandreţe şi răsfăţ. Adora să o vadă astfel, fără a se simţi rănită, moleşită şi abandonată plăcerii simţurilor, prea relaxată pentru a se învinovăţi fiindcă îşi oferea câteva clipe de răgaz. Aşa cum îi plăcea la nebunie s-o vadă renăscând, revenind la realitate, cu mintea alergându-i frenetic de colo-colo, pregătită să treacă la acţiune, inclusiv din punct de vedere fizic.

Nu, până acum nu mai simţise nimic asemănător, cu nimeni altcineva. Dintre toate femeile pe care le cunoscuse, ea era singura de care se simţea atât de atras, fericit să-i fie alături, dorindu-şi cu nesaţ să o atingă, s-o mângâie. Dar dincolo de dorinţa fizică, primară, instinctivă şi insaţiabilă pe care ea i-o inspira, exista şi aceea fascinaţie continuă. Îl fascinau mintea ei, sufletul ei, secretele şi rănile ei.

Odată, demult, el îi declarase că ei doi erau două suflete rătăcite. Şi acum, în clipa de faţă, realiză că nu spusese decât adevărul. Dar avându-se unul pe altul, descoperiră acel ceva care îi făcuse să prindă rădăcini.

Pentru un bărbat care se temuse o viaţă întreagă de poliţişti, era ceva de-a dreptul tulburător faptul că, în prezent, viaţa lui depindea de prezenţa unei femei-poliţist.

Amuzat de propriile reflecţii, el intră uşor în apă, lângă ea. Eve reuşi să adune suficientă energie pentru a întredeschide ploapele.

— Nu cred că sunt în stare să mă mişc.

— Atunci nu te mişca. El îi oferi încă un pahar de şampanie, aşezându-i degetele strâns în jurul cupei.

— Sunt mult prea relaxată ca să mă îmbăt. Cu toate astea reuşi să nimerească buzele cu marginea cupei. Ce viaţă stranie! La a ta mă refer, elaboră ea propoziţia. Vreau să spun că poţi avea tot ce vrei, poţi pleca oriunde, poţi face tot ce ai chef. Dacă vrei să petreci o noapte departe de casă, vii cu avionul până în Mexic, după care te apuci şi mănânci homar după placul inimii şi – cum ziceai că se numeşte chestia aceea pe care ai întins-o pe biscuiţi?

— Pateu de gâscă.

Ea clipi, scuturându-se.

— Nu, nu i-ai spus astfel când mi-ai împins bucăţica aceea în gură. Avea un nume mult mai plăcut.

— Foie gras[1]. Exact acelaşi lucru.

— Aşa sună mult mai bine. Ea schimbă poziţia picioarelor, încrucişându-le cu ale lui. În orice caz, majoritatea oamenilor foloseşte, mai degrabă o casetă video, făcând o călătorie rapidă cu ajutorul „valurilor virtuale", ori dacă nu, dau câţiva bănuţi şi se urcă în bărcuţele-simulatoare din Time Square. Tu, în schimb, faci ceva real.

— Pentru că prefer realitatea.

— Ştiu. Şi aceasta este o altă ciudăţenie a firii tale. Îţi plac chestiile făcute ca în vremurile de demult. Preferi să citeşti o carte adevărată, în loc să „răsfoieşti" un CD, de exemplu, să baţi atâta cale până aici, în loc să programezi o simulare în camera destinată hologramelor. Buzele ei se strâmbară uşor, a visare. Îmi place că eşti astfel.

[1] *lb. franceză în orig. – pate de gască (n.t.)*

— Ce convenabil!

— Când erai abia un puşti şi duceai viaţa aceea grea, aceasta era viaţa la care visai?

— Îmi doream să pot supravieţui, să pot pleca de acolo. Să deţin controlul vieţii mele. La tine nu era la fel?

— Bănuiesc că da. O mare parte din visele ei erau amestecate şi lipsite de claritate. Oricum, mi-am dorit asta după ce am reuşit să intru şi eu în societate, la şcoală. După care mi-am dorit cu disperare să devin poliţist. Un poliţist bun. Deştept. Dar tu ce-ţi doreai să devii?

— Să fiu bogat. Ca să nu mai rabd de foame.

— Amândoi am obţinut ce ne-am dorit, mai mult sau mai puţin.

— Cât am fost eu plecat, te-au bântuit din nou acele coşmaruri.

El nu avea nevoie să deschidă ochii ca să vizualizeze îngrijorarea de pe chipul lui. O sesizase deja în vocea sa.

— Ei, nu au fost chiar atât de groaznice. Doar că acum sunt mult mai regulate.

— Eve, dacă ai sta de vorbă cu dna dr. Mira...

— Nu mă simt pregătită să rememorez perioada aceea. Cel puţin nu în mare parte. Te mai doare şi acum ceea ce ţi-a făcut tatăl tău?

Cuprins de nelinişte din pricina acelor amintiri, el se cufundă şi mai mult în apa fierbinte şi înspumată.

— Au fost doar câteva bătăi, câteva cruzimi fără însemnătate. De ce ar mai conta în momentul de faţă?

— Ai reuşit să le uiţi, să le alungi din viaţa ta. În secunda aceea, ea deschise ochii, îl privi, dându-şi seama că brava. Ele te-au ajutat să fii cel de astăzi, nu? Ceea ce s-a întâmplat atunci te-a transformat în omul de astăzi.

— Bănuiesc că aşa e, într-o formă neşlefuită.

Ea mişcă din cap, încercând să adopte un ton neutru.

— Roarke, tu crezi că în cazul în care un om suferă o pierdere şi asta-l face să-şi maltrateze copii – aşa cum ni s-a întâmplat nouă – tu crezi că lucrul acesta se moşteneşte? Crezi că...

— Nu.

— Dar...

— Nu. El o apucă de gambă, strângând-o uşor. Noi ne-am străduit să ajungem ceea ce suntem azi, şi asta după o luptă grea. Amândoi ne-am străduit, şi tu, şi eu. Dacă lucrul acesta n-ar fi adevărat, atunci eu m-aş găsi acum într-o tavernă din Dublin, beat criţă, uitându-mă în jur după un amărât pe care să-l iau la pumni. Iar tu, Eve, ai fi astăzi o femeie rece, fără inimă, afurisită şi fără pic de milă.

Ea strânse din nou pleoapele.

— Uneori chiar aşa sunt.

— Nu, niciodată nu eşti astfel. Eşti o femeie puternică, cu principii şi adesea te îmbolnăveşti fiindcă ţi-e milă de sufletele nevinovate.

Globii ei oculari rămaseră nemişcaţi în spatele pleoapelor închise.

— Un om pe care-l respect şi-l admir mi-a cerut ajutorul, mi-a cerut o favoare. Dar l-am dezamăgit fără drept de apel. Prin urmare, ce fel de om sunt?

— Eşti o femeie care a fost nevoită să facă o alegere.

— Roarke, ultima dintre victime. Louise Kirsky. La ea mă gândeam acum. Avea douzeci şi patru de ani, era talentată, o femeie îndrăzneaţă, îndrăgostită de un muzician nu chiar atât de cunoscut. Deţinea o garsonieră în West 26 şi adora mâncarea chinezească. Familia ei, care locuieşte în Texas, nu-şi va mai reveni niciodată. Era nevinovată, Roarke, şi, în afară de asta, imaginea ei nu-mi dă pace.

Uşurată, Eve expiră lung şi apăsat.

— Nu am fost în stare s-o mărturisesc nimănui.

— Mă bucur că ai reuşit să mi-o spui mie. Acum ascultă-mă cu atenţie. El lăsă cupa deoparte, aplecându-se ca să-i poată prinde bărbia în palme. Pielea ei era moale, iar ochii erau pe jumătate închişi, având tonuri închise de chihlimbar. Soarta e schimbătoare, Eve. Faci totul, urmezi fiece regulă, plănuieşti, munceşti, iar soarta îţi scapă printre degete, pufnind în râs, râzând de tine, de fiecare în parte. Uneori o păcălim, ghicim ce va urma, dar, în majoritatea cazurilor, destinul ne e deja scris. Iar al unora e scris cu sânge. Asta nu înseamnă că trebuie să ne oprim, să renunţăm, ci înseamnă că nu putem întotdeauna să ne consolăm cu sentimentul acut al vinovăţiei.

— Asta crezi că fac? Mă consolez astfel?

— E mult mai simplu să-ţi asumi vina decât să recunoşti că nu aveai cum să eviţi tot ce s-a întâmplat. Tu eşti o femeie arogantă, Eve. Şi acesta e încă unul din aspectele pentru care te-am considerat atractivă. Asumarea responsabilităţii în privinţa unor fapte pe care nu le poţi controla e o dovadă de aroganţă.

— Ideea e că ar fi trebuit să le ţin sub control.

— Ooo, da! zâmbi el. Sigur că da.

— Nu au de-a face cu aroganţa, insistă ea, ofensată. Au de-a face cu meseria mea.

— L-ai tachinat, l-ai ademenit, presupunând că el te va urmări. Şi fiindcă ideea aceea încă îi măcina mărunţaiele, ca şi cum acolo s-ar fi ghemuit o mulţime de şerpi sâsâitori, Roarke îi strânse ceva mai tare faţa în palme, în clipa asta, tu eşti ofensată, nemulţumită, plină de nervi fiindcă el nu a acţionat conform regulilor impuse de tine.

— Ce hidoşenii spui! Fir-ai tu să fii, eu nu – ea se opri, inspirând greu. Mă calci pe nervi, aşa că nu am de gând să-mi mai plâng de milă.

— Ei, se pare că strategia mea a dat roade.

— Bine. Ea coborî din nou pleoapele. Bine. Nu mă voi mai gândi acum la toate astea. Poate mâine voi găsi o cale mai eficientă de a pune toate datele acelea în ordine. Să ştii că eşti al dracului de priceput, Roarke, zise ea, surâzând misterios.

— Din mii de puncte de vedere, şopti el, prinzându-i uşor sfârcul între degetul mare şi arătător.

Fiorul pe care-l resimţi imediat o scuturâ până în verful degetelor de la picioare.

— Nu la asta m-am referit.

— La asta mă refeream eu. El începu să tragă de sfârc, ascultând cum începe să gâfâie.

— Ei, dacă aş reuşi să ies de aici, măcar târându-mă, poate că aş lua în considerare oferta ta interesantă.

— E de-ajuns să te relaxezi. Cu ochii la faţa ei, îşi strecură palma între coapsele ei, cuprinzându-i între degete regiunea delicată dintre ele.

— Dă-mi voie. El reuşi să prindă paharul care tocmai îi aluneca printe degete, aşezându-l deoparte. Dă-mi voie să te am, Eve.

Înainte ca ea să-i poată da replica, el îi provocă un orgasm rapid şi de-a dreptul exploziv. Şoldurile ei se arcuiră în clipa în care degetele lui abile îşi făceau de lucru în miezul acela fierbinte, după care se relaxară brusc.

Nu mai avea putere să gândească, era sigur de asta. Se va abandona şirului nesfârşit de senzaţii. Şi după toate aparenţele, nu se aşteptase la aşa ceva. Astfel că surpriza ei, reacţia ei dulce şi naivă, erau, ca de fiecare dată, ucigător de excitante pentru el. Ar fi putut să o satisfacă astfel la nesfârşit, pentru simpla plăcere de a urmări cum ea se bucura, absorbind cu nesaţ fiecare atingere, mângâiere, tresărire.

Ea îi făcu pe plac, lăsându-l să exploreze trupul ei lung şi zvelt, să-i sugă avid sânii mici şi fierbinţi, pe care se prelingea apa aceea înspumată şi parfumată, captivând apoi lacom respiraţia ei întretăiată şi şuierătoare care se strecura printre buzele întredeschise.

Ea simţea cum se afundă tot mai mult, neputincioasă, în valul de senzaţii, trupul ei arzând de plăcere. O parte a fiinţei ei era în stare de şoc sau măcar încerca să pară astfel. Nu datorită a ceea ce-i permisese să facă, ci pentru că-l lăsase să aibă un control total asupra fiinţei ei. Nu ar fi avut cum să-l împiedice şi nici nu ar fi făcut asta, nici măcar atunci când aproape că o făcu să strige aducând-o aproape de un nou punct culminant, înainte de-a o lăsa pradă unui climax de nota zece care o zgudui toată.

— Încă o dată. Lacom, el îi trase capul pe spate, apucând-o de păr, vârându-şi degetele înăuntrul ei şi le mişcă măiastru şi neobosit, până ce braţele ei se prăbuşiră în apă, lipsite de vlagă.

— Nu mai exist decât pentru noaptea asta. Nu mai existăm decât pentru noaptea asta. Îi sărută sălbatic gâtul, căutând apoi drumul spre buzele ei, iar ochii lui păreau acum doi sori de foc, dar albaştri. Spune-mi că mă iubeşti. Spune-o!

— Da, te iubesc. Chiar te iubesc. Gâtul ei slobozi un vaiet înăbuşit când el o penetră, după care, ridicându-i şi mai mult şoldurile, se avânta mai adânc, cu mai multă forţă.

— Spune-o încă o dată! Simţi cum muşchii ei îl strângeau în adânc ca o menghină, aşa că strânse tare din dinţi ca să nu explodeze. Hai, mai spune-mi o dată!

— Te iubesc. Simţind cum se cutremură în faţa acelor vorbe, ea îi înconjură talia cu picioarele, lăsându-l să plonjeze înăuntrul ei până, iar şi iar, conducând-o dincolo de limita delirului.

Fu obligată să iasă târâş din piscină. Capul o durea îngrozitor, iar trupul era, practic, moale ca o cârpă.

— Presimt că nu mai am oase.

Roarke pufni în râs, pocnind-o amical peste fese.

— De data asta nu te iau în braţe, iubito. Amândoi suntem epuizaţi.

— Poate că o să mă aşez chiar aici. Ea se lupta din răsputeri să stea în patru labe pe dalele de gresia alunecoasă şi netedă.

— O să răceşti. Făcând un efort, el adună un rest de energie, reuşind să o ridice în picioare, după care rămaseră aşa, agăţaţi unul de altul precum doi beţivi.

Ea începu să chicotească, clănţănind din dinţi.

— Ce dracu' mi-ai făcut? Zici că am înghiţit vreo două tablete de „Freebirds".

El reuşi să o apuce de talie.

— Dar de când te joci tu cu substanţele ilegale?

— Face parte din antrenamentul standard al unui ofiţer de poliţie. Ea încercă să-şi muşte buza superioară, descoperind că aceasta era într-adevăr amorţită. La Academie a trebuit să facem un curs despre substanţele interzise. Eu le-am ascuns pe majoritatea şi le-am aruncat la toaletă. Pe tine te doare capul, ameţeşti?

— Când o să-mi recapăt sensibilitatea de la brâu în sus, te anunţ. El îi dădu capul pe spate, sărutând-o tandru. Hai înăuntru să vedem ce putem face acolo. Am putea... Se opri, mijind privirea concentrându.se undeva peste umărul ei.

Da, se simţea ca o invalidă, dar tot poliţist rămânea. Instinctiv, ea se întoarse, îmbrăţişându-l, protejându-l în mod inconştient cu trupul ei.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Nimic. El îşi drese gâtul, bătând-o pe umăr. Nimic, repetă ea. Ia-o înainte, vin şi eu imediat.

— Ce e? Ea se sprijini pe propriile picioare, privind neliniştită în toate părţile, vrând să descopere pericolul.

— Nu se petrece nimic, crede-mă. Doar că... Am uitat să dezactivez camera care asigură securizarea acestui spaţiu. Are atât funcţie video, cât şi audio, depinde ce preferi. Complet dezbrăcat, o porni repede spre zidul scund de piatră, apăsă un buton, după care în palma lui căzu un CD.

— Camera video. Eve ridică un deget. Adică ea a înregistrat în tot timpul acesta, cât noi ne-am aflat

aici? Ea se holbă o secundă la lagună, cu coada ochiului. A filmat tot.

— Uite de ce prefer eu oamenii şi nu aparatele, în general.

— Am fost înregistraţi? Tot ce-am făcut noi acolo e pe CD?

— Nu-ţi face griji, rezolv imediat.

Ea vru să adauge ceva, dar se uită mai atent la chipul lui. Părea întruchiparea unui mic demon.

— Să mă ia naiba, Roarke! Ţi-e jenă de chestia asta?

— Bineînţeles că nu mi-e. Dacă nu ar fi fost în pielea goală, în secunda aceea el şi-ar fi vârât adânc mâinile în buzunare. Pur şi simplu, mi-a scăpat. Dar ţi-am spus, nu-i nimic, mă ocup.

— Hai să revedem imaginile.

El rămase nemişcat, iar Eve avu rara plăcere de a-l vedea cum realmente încurcat şi bâlbâindu-se:

— Po – pof – tttiim?

— Hei, ţi-e ruşine, serios! Ea se aplecă să-l sărute şi, într-o clipă de neatenţie din partea lui, îi smulse CD-ul din mână. Ce draguţ. Foarte drăguţ, serios!

— Taci. Dă-mi-l înapoi!

— Nu cred. Încântată, ea se retrase ceva mai încolo, balasându-se de pe un picior pe altul, ridicând discul cât mai sus, ca el să nu-l poată apuca. Cred că e nemaipomenit, plin de pasiune. Nu eşti curios?

— Nu. El vru să-l prindă, dar ea era cât se poate de iute.

— Eve, dă-mi drăcia aia!

— E de-a dreptul fascinant. Ea se îndreptă din nou către uşile deschise care dădeau spre curte. Sofisticatul şi versatul Roarke se ruşinează, se înroşeşte.

— Nu-i adevărat. În numele Cerului, el spera să nu fie îmbujorat. Asta ar fi pus capac la toate. Dar nu văd rostul înregistrării momentelor în care faci dragoste. E ceva intim.

— Dar nu am de gând să-i ofer CD-ul lui Nadine Furst, ca să prezinte imaginile în programul ei live de ştiri. Pur şi simplu, mă uit încă o dată la imagini. Şi o să fac asta chiar acum. Ea intră în fugă în casă, iar el alergă pe urmele ei, înjurând printre dinţi.

Ea păşi în biroul ei la ora 9:00 a.m., cu pas uşor şi sprinten. Privirea era limpede, cearcănele dispăruseră, cu trupul şi mintea revigorate, fără a-şi mai simţi umerii grei şi încordaţi. Era toată numai vibraţie.

— Ei, se pare că unii dintre noi mai au şi noroc, mormăi Feeney nemulţumit, fără a-şi retrage picioarele de pe biroul ei. Pariez că Roarke e din nou pe Terra.

— Am dormit ca un prunc astă-noapte, i-o întoarse ea, dându-i picioarele la o parte.

El mormăi în semn de protest.

— Să zici mersi, atunci, fiindcă ziua de azi nu va fi deloc una liniştită. A sosit raportul celor de la laborator. Cuţitul acela blestemat nu e cel pe care-l căutăm.

Buna ei dispoziţie dispăru ca prin farmec.

— Cum adică nu e cel pe care-l căutăm?

— Lama e prea groasă. Are un centimetru. Ar putea avea şi-un metru grosime, mă rog, să o ia dracu'!

— Depinde acum şi de adâncimea rănilor, de puterea loviturii. Mexicul dispăru din mintea ei precum un balon de săpun. Punându-şi creierul la

treabă, ea începu să se miște de colo-colo. Și urmele de sânge?

— Au reușit să răzuie suficient sânge de pe lamă pentru a determina grupa și pentru a face și testul ADN. Fața lui ridată deveni și mai posacă. E al amicului nostru. E sângele lui David Angelini, Dallas. Cei de la laborator spun că e vechi, are pe puțin șase luni. Judecând după fibrele care au rămas lipite de lamă, se pare că l-a folosit la desfacerea unor pungi, pachete și, la un moment dat, s-a tăiat. Nu e arma pe care-o căutăm noi.

— Am dat-o dracului! Ea expiră cu putere, refuzând să se descurajeze. Dacă poseda un cuțit, de ce n-ar fi avut, de fapt, încă unul. Să vedem ce spun și ceilalți tehnicieni de la amprente. Permițându-și un moment de reflecție, ea își frecă fața cu palmele. Ascultă, Feeney, dacă considerăm declarația lui Marco drept o aiureală, atunci trebuie să aflăm ce motiv a avut s-o facă. El nu e unul dintre nebunii sau vagabonzii care vin la secție și se declară drept autori ai crimelor doar ca să atragă atenția asupra lor. El vrea să-și apere fiul, acesta e adevărul. Așa că trebuie să-l facem să asude, să-l presionăm, la greu. O să-l duc în camera de interogare și o să încerc să scot ceva de la el, poate cedează.

— O să fiu și eu acolo.

— Peste două ore mă întâlnesc cu Mira. O să-l lăsăm pe băiețelul nostru, pe suspectul nr. 1 să fiarbă puțin.

— Între timp, ne rugăm ca unul dintre oamenii noștri să descopere ceva.

— Nu-i rău să te rogi. Dar iată care-i marea problemă, Feeney, avocații puștiului împiedică interogarea lui, după care împiedică și audierea la

tribunal pe motiv că acuzaţiile împotriva lui sunt minore. O să umblăm cu limba scoasă după o acuzare.

— Ei, dată fiind situaţia şi în lipsă de probe concrete, o să fie eliberat, Dallas.

— Mdaa. Nemernicul dracului!

Marco Angelini semăna cu un stâlp de ciment înfipt adânc în asfalt. Nu avea de gând să schimbe nimic din cele declarate. Două ore de interogare intensă nu reuşiră să zdruncine cu nimic povestea fabricată de el. Dar, se consolă Eve, nici nu reuşiră să astupe cumva „golurile mari" ale acesteia. În clipa aceea, ea nu avea decât o singură şansă, oricât de micuţă ar fi fost ea, şi anume să se bazeze cât mai mult posibil pe raportul alcătuit de dna dr. Mira.

— Poţi să-ţi spun, îşi începu Mira prezentarea în stilul ei lipsit de aroganţă şi preţiozitate, că David Angelini e un tânăr care are o mulţime de probleme, un tânăr căruia îi place în mod deosebit să se răsfeţe şi să-şi poarte de grijă.

— Spune-mi că e în stare să-i taie gâtul mamei lui.

— Ahhh. Mira se rezemă de spătarul scaunului, împreunându-şi degetele impecabile. Ceea ce pot să-ţi spun e că, în opinia mea, e mai degrabă capabil să fugă de probleme decât să le înfrunte, indiferent care ar fi nivelul acestora. Combinând toate aceste elemente şi încercând să-i găsim un loc conform teoriei Murdock Lowell şi a sinergiei evaluărilor...

— Putem sări peste aceste detalii teoretice ale pshiatriei, dnă dr.? Oricum, le pot citi în raport.

— Bun. Mira se întoarse cu spatele la panoul pe care se pregătea să afişeze respectivele evaluări. Pentru un moment, voi prezenta aceste date în

termeni cât mai simpli cu putinţă. Suspectul tău e un mincinos, unul care se convinge pe sine, cu minim efort, că minciunile sale sunt purul adevăr, şi asta pentru a-şi menţine la un nivel ridicat aprecierea faţă de sine. El pretinde ca lumea să aibă o părere bună despre el, ba chiar să i se acorde şi recompense, fiind obişnuit, de fapt, să le şi primească. Şi să le primească după bunul său plac.

— Şi dacă nu le primeşte?

— Dă vina pe altcineva. Nu e vina lui, nu e răpunderea lui. Lumea lui are o formă insulară, drăguţă, se comprimă, în mare măsură, la el însuşi. Se consideră un om de succes, o persoană talentată, iar dacă dă greş, atunci asta se întâmplă din vina altcuiva. Ia parte la jocuri de noroc fiindcă nu crede că ar fi capabil să piardă şi savurează din plin acel fior pe care ţi-l provoacă riscul. Pierde fiindcă se crede mai puternic decât ceea ce joacă.

— Şi ce reacţie ar avea dacă cineva l-ar bate măr fiindcă nu şi-a achitat datoriile pe care le are la aceste jocuri?

— Ar fugi şi s-ar ascunde, fiind abominabil de dependent de părinţii săi, aşteptând ca aceştia să-i rezolve problemele.

— Şi dacă ei ar refuza?

Mira tăcu câteva clipe.

— Ai vrea să-ţi răspund că ar ieşi val-vârtej din ascunzătoare, ar reacţiona violent, ba chiar ar ajunge să ucidă. Nu pot să-ţi ofer un asemenea răspuns. Da, în fiecare dintre noi există o asemenea posibilă reacţie, nu avem cum să o excludem. Niciun text şi nicio evaluare nu poate stabili cu certitudine reacţia unei persoane într-o situaţie dată. Dar în cazul

acestor teste şi evaluări, cele de care discutăm, subiectul nostru ar reacţiona într-un procent destul de mare disimulând, fugind, dând vina pe alţii, în loc să atace în mod deschis sursa problemelor sale.

— În afară de asta, ar putea să.şi ascundă adevărata reacţie pentru a scăpa de o evaluare negativă.

— Da, e posibil şi acest lucru, însă într-o foarte mică măsură. Îmi pare rău.

Eve renunţă la plimbatul prin încăpere, trântindu-se brusc pe unul dintre scaune.

— Adică, în opinia ta, criminalul poate fi bine mersi, în libertate?

— Mi-e teamă că da. Iar lucrul acesta îţi îngreunează şi mai mult misiunea.

— Dacă oare caut în direcţia greşită, îşi zise Eve, vorbind cu ea însăşi, atunci care e direcţia corectă? Şi care e următoarea victimă?

— Din nefericire, nicio ştiinţă şi nicio tehnologie nu sunt capabile să prevadă viitorul. Poţi programa variante, poţi chiar calcula probabilităţile, dar ele nu pot ţine cont de impulsuri şi de planul emoţional. Ai aranjat lucrurile în aşa fel încât Nadine Furst să beneficieze de protecţie?

— Da, atât cât este posibil. Eve bătu cu degetul în genunchi. E o fire dificilă, iar moartea lui Louise Kirsky a dat-o completamente peste cap.

— La fel ţi s-a întâmplat şi ţie.

Eve se uită în treacăt la ea, aprobând printr-o mişcare încordată a capului.

— Da, poţi spune că m-a afectat.

— Dar în dimineaţa aceasta pari foarte odihnită, ceea ce nu ţi se întâmplă prea des.

— Am dormit bine noaptea trecută.

— Un somn netulburat?

Eve ridică din umăr, ascunzând într-un colţ al minţii cazul la care lucra şi pe David Angelini, gândindu-se intens la aceste lucruri şi sperând că îi va veni o idee nouă.

— Ce părere ai despre o femeie care se pare că nu are somn dacă nu-l are pe partener alături de ea?

— Aş zice că e foarte posibil să fie îndrăgostită de partenerul său şi că e din ce în ce mai obişnuită cu prezenţa lui alături de ea.

— Nu ţi s-ar părea că e prea dependentă de el?

— Dar ea poate trăi, funcţiona fără el? Te simţi capabilă să iei o decizie fără să-i ceri sfatul, opinia, fără ca el să te îndrume, ghideze?

— Sigur că da, dar... Ea se opri, simţindu-se asemenea unei idioate. Ei, păi dacă tot te simţi aşa, ce loc mai bun ai putea găsi dacă nu cabinetul unui psihiatru? Acum două zile, când el era încă plecat de pe Terra, am venit la serviciu îmbrăcată cu o cămaşă de-a lui. E de-a...

— E un gest foarte drăguţ, rosti Mira, zâmbind încet şi sincer. E ceva romantic. De ce eşti îngrijorată când vine vorba de romantism?

— Dar nu sunt. Eu... Bine, mă sperie al dracului de tare, şi habar nu am de ce. Nu sunt obişnuită să am pe cineva lângă mine, să am alături pe cineva care să mă privească ca şi cum... aşa cum mă priveşte el pe mine. Uneori te simţi dezarmat.

— De ce?

— Pentru că eu nu am făcut nimic care să-l facă să ţină atât de mult la mine. Fiindcă ştiu cât de mult ţine.

— Eve tu ţi-ai canalizat întotdeauna energiile, valoarea sinelui în direcţia satisfacţiilor

profesionale. Dar în momentul de faţă, relaţia pe care o ai de ceva vreme te determină să-ţi etalezi calităţile de femeie, să te dezvolţi pe planul respectiv. Ţi-e teamă de ce vei descoperi în direcţia cu pricina?

— Nici nu m-am gândit la acest aspect. Mereu am fost preocupată de meseria mea. De momentele ei bune, proaste, de rapiditatea cu care trebuie să acţionezi, de monotonia ei. Simţeam nevoia să fiu acolo, atât. M-am străduit să devin locotenent, gândindu-mă că va trebui să muncesc şi mai mult ca să obţin gradul de căpitan, ori chiar o funcţie mai înaltă. Să-mi fac mesria ca la carte, asta era deviza mea, unica mea grijă. Important era să fiu cea mai bună, să fac lucruri care să conteze, să fiu un as în meserie. Da, lucrul acesta a rămas la fel de important, dar nu mai e unicul ţel al vieţii mele.

— Eu mi-aş permite să spun, Eve, că datorită acestui nou ţel, vei deveni un poliţist şi mai bun, o femeie cu şi mai multe calităţi. Dorinţa de a fi singuri ne transformă în fiinţe cu ţeluri limitate, care adesea devin nişte obsesii ale vieţii noastre. O viaţă sănătoasă presupune existenţa mai multor ţeluri, mai multor hobby-uri, pasiuni.

— Prin urmare, trag concluzia că viaţa mea devine din ce în ce mai sănătoasă.

Staţia de comunicare a lui Eve sună de mai multe ori la rând, reamintindu-i că timpul ei era drămuit şi că ea era, în primul rând, un ofiţer de poliţie.

— Dallas.

— Cred că o să vrei să urmăreşti în secunda asta programul postului tv Canal 75, o anunţă Feeney, după care mişcă-ţi fundul şi revino în Turn. Noul şef vrea să ne pună niţeluş în frigare.

Eve închise staţia, în vreme ce Mira deschisese deja ecranul. Acolo se afla deja C.J. Morse, care prezenta ultimele ştiri.

„— ...mereu existând probleme în privinţa anchetei desfăşurate de poliţie în cazul ultimelor asasinate. O sursă de la Departamentul Central al Poliţiei a afirmat că în vreme ce David Angelini a fost acuzat de obstrucţionarea justiţiei, rămând în continuare suspectul principal în cazul celor trei crime, Marco Angelini, tatăl acuzatului, a mărturisit că el ar fi autorul lor. Dnul Angelini, preşedinte al companiei Angelini Exports şi fostul soţ al celei dintâi victime, dna procuror Cicely Towers, s-a predat ieri la poliţie. Cu toate că a declarat că e autorul unui triplu asasinat, deocamdată nu a fost acuzat, iar poliţia continuă să-l reţină pe David Angelini."

Morse făcu o pauză, rotindu-se uşor, camera filmându-l acum dintr-un alt unghi. Faţa lui plăcută şi tânără radia îngrijorare.

„— Într-o altă ordine de idei, cuţitul care a fost ridicat din casa dlui Angelini în timpul unei percheziţii efectuate de poliţie, s-a dovedit, în urma testelor efectuate asupra sa, a nu fi arma crimei. Mirina Angelini, fiica decedatei Cicely Towers, mi-a acordat un interviu în exclusivitate, chiar în această dimineaţă."

Pe ecran apăru o nouă înregistrare video, chipul frumos şi scandalizat al Mirinei apărând deodată în prim-plan.

„— Cei de la poliție îmi persecută familia. Nu-i de ajuns că mama mea a murit, că a fost omorâtă în stradă. Acum, încercând cu disperare să ascundă lipsa lor de profesionalism, l-au arestat pe fratele meu, iar tata e reținut în continuare la sediul central al poliției. Nu m-ar surprinde dacă dintr-un moment în altul ar veni să mă «salte» și pe mine."

Eve strânse cu putere din dinți în vreme ce Morse îi adresa Mirinei câteva întrebări, impulsionând-o astfel să aducă și alte acuzații, cu ochii înotând în lacrimi. În clipa în care pupitrul știrilor apăru iar în prim-plan, chipul lui era unul cât se poate de încruntat.

„— O familie aflată sub asediu? Se zvonește că la mijloc ar fi niște mușamalizări ale poliției care îngreunează mersul anchetei. Momentan, nu am putut lua legătura cu dra locotenent Eve Dallas, cea care conduce această investigație."

— Vierme nenorocit! Vierme nenorocit, mormăi Eve, întorcându-se cu spatele la ecran. Nici măcar nu m-a căutat pentru a obține vreun comentariu din partea mea. Furioasă, își luă geanta, aruncând o ultimă privire în direcția Mirei. Pe ăsta ar trebui să-l analizezi, rosti ea, arătând cu capul spre ecranul tv. Viermele ăsta nenorocit suferă de deziluzia grandorii.

.....

17

Harrison Tibble lucra în poliție de 35 de ani. Promovase în carieră, fiind mai întâi un polițist de cartier, lucrând în cartierele din West Side, pe vremea când atât polițiștii, cât și cei de care aveau grijă, purtau încă arme asupra lor. Ba mai mult, cu mulți ani în urmă fusese rănit: trei gloanțe îi găuriseră urât de tot abdomenul, trei gloanțe care cu siguranță ar fi putut ucide pe cineva care nu ar fi dovedit bărbăția lui, în vreme ce polițiștii cu mai puține calități s-ar fi gândit chiar și la o schimbare a carierei. Dar Tibble revenise la datorie în mai puțin de șase săptămâni.

Era un bărbat uriaș, având o înălțime de peste 1,9 m și o greutate de 160 de kilograme, numai fibră și mușchi. După pățania aceea de demult, își punea la bătaie rânjetul rece, larg și înspăimântător de buldog pentru a-i intimida pe certăreții și bătăușii cu care avea de-a face. Avea și acum instinctele unui polițist de stradă, iar cazierul lui era atât de curat, încât puteai servi ceaiul, folosindu-l, desigur, pe post de șervet.

Fața lui era mare, pătrată, pielea avea nuanța onixului lăcuit, palmele largi păreau niște vapoare cu aburi, neavând timp pentru făcături și alte mizerii.

Eve îl simpatiza, recunoscând în sinea ei că, într-un fel, îi era chiar teamă de el.

— În ce rahat am mai intrat acum, dră lt.?

— Domnule. Eve stătea cu faţa la el, flancată de Feeney şi Whitney. Dar în clipa aceea era conştientă că era, în realitate, cât se poate de singură. David Angelini se afla la locul crimei în noaptea în care a fost ucisă Louise Kirsky. Aşa că l-am arestat. Iar în cazul celorlalte două asasinate, el nu deţine un alibi solid. Are datorii mari, fiind urmărit de cei cărora le datorează sumele respective, astfel că, în urma decesului mamei sale, va moşteni o avere considerabilă. S-a confirmat că de data aceasta ea a refuzat categoric să-i achite datoriile.

— Se pare că tu consideri aceste sume de bani drept o adevărată unealtă care să vină în sprijinul anchetei dumitale, o cale către adevăr, dră lt. Dar cum rămâne cu celelalte două crime?

Cunoaşte deja toate amănuntele, cugetă Eve, străduindu-se din răsputeri să nu facă o grimasă. Fiecare cuvânt, fiecare raport ajunseseră deja pe biroul lui.

— El o cunoştea pe dra Metcalf, fusese la ea în apartament, colaborând chiar şi în cadrul unui proiect de-al lui. Voia neapărat ca ea să semneze acel contract, dar ea se juca de-a nemulţumita şi de-a nehotărâta, ca să-şi asigure nişte avantaje de bază. Cea de a treia victimă a fost o greşeală. Avem motive serioase să credem că adevărata „ţintă" era Nadine Furst care, la sugestia mea şi cu ajutorul meu, a dezbătut insistent acest subiect. În afară de asta, îi cunoaşte bine personalitatea.

— Până aici a mers destul de bine. Scaunul scârţâi sub greutatea lui în clipa în care se aşeză ceva mai confortabil. Chiar foarte, foarte bine. L-ai plasat la unul dintre locurile în care s-au produs asasinatele,

ai reuşit să stabileşti mobilul crimelor, stabilind şi punctele lor comune. Dar de-abia de acum încolo începe greul. Nu aţi reuşit să descoperiţi arma şi nici vreo urmă de sânge. Şi dacă nu avem probe concludente, nu avem nici crimă.

— Deocamdată.

— Ai obţinut şi o mărturisire, dar nu din partea acuzatului.

— Mărturia aceea nu-i altceva decât o perdea de fum, interveni Whitney. Încercarea unui părinte de a-şi proteja copilul.

— Asta-i părerea ta, rosti cu blândeţe Tibble. Dar adevărul e că, în clipa de faţă, decaraţia lui e una oficială, ajungând deja şi la urechile opiniei publice. Profilul psihologic nu se potriveşte, arma nu se potriveşte nici ea şi, în opinia mea, procurorul se grăbeşte mult prea tare să-l arate cu degetul. Aşa se întâmplă când victima e cineva din branşă.

El ridică mâna mare cât o farfurie înainte ca Eve să poată vorbi.

— O să vă spun eu ce avem, cum li se pare toată povestea celor de-acasă, care stau şi privesc la televizor. Ei văd o familie care suferă enorm, dar e hărţuită de poliţie, văd nişte dovezi de circumstanţă şi trei femei cărora li s-a tăiat gâtul.

— Dar nu i s-a mai tăiat nimănui gâtul din momentul în care David Angelini a fost arestat. Iar acuzaţiile împotriva lui sunt curate şi limpezi.

— Da, şi asta e destul de adevărat, dar realitatea e că noi urmează să pierdem – în clipa în care juraţii vor începe să-l compătimească, iar avocatul va susţine că oricum capacitatea lui mentală în momentul acela era una destul de redusă.

Aşteptă câteva clipe, studiindu-le feţele şi pocnind din degete în secunda în care ei nu aduseră niciun contraargument. Tu reprezinţi inteligenţa numerică, Feeney, geniul electronicii. Cum o să reacţioneze marele juriu dacă îl acuzăm pe tânărul nostru pentru obstrucţionarea justiţiei şi mituirea unui ofiţer de poliţie?

Feeney strânse din umeri.

— Va fi împărţit în două tabere, juma'-juma', replică Feeney, supărat şi trist, cu gândul la reportajul idiotului acela de Morse.

— Nu-i suficient. Da-ţi-i drumul!

— Să-l eliberăm? Şef Tibble.

— Tot ce putem obţine, în caz că insistăm să-l acuzăm, va fi o publicitate de rău-augur din partea presei şi simpatia publicului pentru fiul celei care a fost un soi de martir, lucrând în slujba cetăţeanului. Dă-i drumul, locotenente, şi după aceea continuă cercetările, mergând în profunzime. Pune pe cineva să-l supravegheze, îi ordonă el lui Whitney. Şi la fel şi în cazul tăticului său. Nu vreau să plece cine ştie pe unde şi să nu mai ştim nimic de ei. Şi aflaţi dracului o dată cine e ăla care „ciripeşte", adăugă el, privindu-i aspru. Vreau să ştiu cine e idiotul care-i furnizează date lui Morse. Rânjetul lui se lăţi, înfricoşător. După care vreau să stau şi eu puţin de vorbă cu el. Iar tu, Jack, stai cât mai departe de familia Angelini. Nu-i momentul să vă demomstraţi prietenia.

— Speram să pot sta de vorbă cu Mirina. Poate reuşeam să o conving să nu mai acorde interviuri.

— E cam târziu pentru ţinerea sub control a urmărilor nefaste, comentă Tibble. Aşa că renunţă. M-am străduit mult ca nimeni să nu mai poată spune că

departamentul nostru s-ar ocupa cu *mușamalizări.* Și vreau ca lucrurile să decurgă la fel și de aici înainte. Găsiți-mi arma aia. Aduceți niște urme de sânge. Și pentru Dumnezeu, faceți toate astea înainte ca altei femei să i se taie gâtul.

Vocea lui explodă precum un tunet, iar degetele-i pocniră în timp ce el împărțea ordine cu autoritate.

— Feeney, folosește-ți încă o dată magia. Verifică din nou numele care apar în jurnalele victimelor, după care confruntă-le cu cele din lista dnei Furst. Găsiți-mi o altă persoană care era interesată de cele trei femei. Asta-i tot, domnilor. El se ridică în picioare. Dră lt. Dallas, vreau să mai discutăm câteva clipe.

— Dle Tibble, rosti Whitney pe un ton formal. Vreau să se știe în mod oficial că în calitate de șef și comandant al lt. Dallas, consider că ea a avut un parcurs exemplar în cadrul desfășurării acestei anchete. În ciuda circumstanțelor dificile, a acționat cum nu se poate mai bine, atât din punct de vedere personal, cât și profesional, chiar dacă eu sunt în parte vinovat pentru unele dintre deciziile sale.

Tibble înălță o sprânceană stufoasă.

— Sunt convins că dra lt. Dallas apreciază această prezentare, Jack. Nu mai adăugă nimic, așteptând ca cei doi bărbați să părăsească încăperea. Eu și Jack am trecut prin multe împreună, începu el conversația pe un ton lejer. Dar după părerea lui, dacă stau în fostul birou al mizerabilului ăla de Simpson, cu fața aceea de plăcintă, cel care nu-și mișca fundu' de pe scaunul acesta, crede că mă folosesc de dumneata ca un soi de paravan și că te voi arunca în gura presei pe post de fripturică, spre deliciul câinilor hămesiți

ai mass-mediei. El se uită lung la Eve, susţinându-i privirea lipsită de teamă. Şi dumneata eşti de aceeaşi părere, Dallas?

— Nu, domnule. Dar aţi putea proceda şi astfel.

— Mda. El îşi scărpină partea laterală a gâtului. Aş putea. Dră locotenent, ai cam dat peste cap ancheta asta?

— Tot ce-i posibil. E una destul de grea. Dacă se dovedeşte că David Angelini e nevinovat.

— Tribunalul e cel care decide dacă eşti vinovat sau nu. Dumneata trebuie să strângi dovezi. Dumneata ai deja nişte dovezi drăguţe, iar nemernicul era de faţă când a murit Kirsky. Chiar dacă nu a ucis-o el, nefericitul a stat acolo şi a urmărit cum altul tăia gâtul femeii, după care a fugit. În faţa mea nu are niciun merit.

Tibble îşi uni degetele, după care le privi atent. Ştii ce m-ar putea determina să-ţi iau cazul, Dallas? Ţi l-aş lua dacă aş crede că ai făcut prea mult în cazul Kirsky. Văzând că ea deschide gura să spună ceva, închizând-o la loc, el surâse. Daap, e mult mai indicat să nu spui nimic. Ai riscat, te-ai cam oferit pe post de momeală. Ai avut mare noroc că nu te-a urmărit, vrând să te omoare. Aş fi făcut acelaşi lucru în vremurile mele de glorie, adaugă el, regretând oarecum că acestea se sfârşiseră. Problema e că el nu a venit pe urmele dumitale şi femeia aceea, o biată împătimită a tutunului, s-a nimerit să cadă victimă. Te consideri vinovată pentru cele petrecute?

Ea vru mai întâi să mintă, dar adevărul ieşi învingător.

— Da.

— Ei, e cazul să treci peste acest moment, zise el rapid. Ştii care-i problema cu cazul acesta, există prea multă implicare emoţională. Jack nu poate să-şi depăşească suferinţa, tu nu poţi să alungi sentimentul de vinovăţie. Asta vă transformă în doi neputincioşi. Dacă vrei să te laşi copleşită de vinovăţie, să te enervezi pentru toate astea, atunci aşteaptă mai întâi să-l prindem pe nemernic, de acord? S-a înţeles?

— Da, şefu'.

Satisfăcut, el se relaxă din nou. După ce vei pleca de aici, presa va sări pe tine precum păduchele.

— Mă descurc.

— Sunt convins că te descurci. El expiră aerul cu putere. La fel şi eu. Mă pregătesc pentru o conferinţă de presă. Întrevederea s-a încheiat.

Exista un singur loc unde se putea duce, şi anume locul unde începuse întreaga poveste. Eve stătea pe trotuar, în faţa clubului „Five Moons", privind de-a lungul străzii respective. Reconstituind în mintea ei întregul parcurs, se îndreptă grăbită spre staţia de metrou, spre intrarea acesteia.

Afară ploua, îşi aminti ea. *Eu ţineam umbrela într-o mână, geanta era agăţată de umăr, fiind foarte atentă să nu mi-o ia careva. Cartierul are o reputaţie proastă. Eu sunt plină de nervi. Merg repede, dar mă tot uit în stânga, în dreapta ca să zăresc la timp pe vreunul care-mi vrea geanta pe cât de mult îmi doresc eu să nu o pierd.*

Intră în clubul „Five Moons", ignorând capetele care se întoarseră cât ai clipi în direcţia ei şi privirea

lipsită de expresie a androidului care servea la bar, încercând să ghicească gândurile lui Cicely Towers.

Ce loc dezgustător! Murdar. Nu voi servi nimic de băut şi nici nu am să iau loc la masă. Nu se ştie cu ce se poate păta costumul meu. Ia să văd ce oră e. Dar pe unde dracu' umblă şi ăsta? Vreau să terminăm odată. De ce naiba mi-o fi dat întâlnire aici? Ce idiot, ce idiot! Ar fi trebuit să-i spun să vină la birou, pe teritoriul meu.

De ce nu i-am spus?

Fiindcă e ceva personal, cugetă Eve, închizând ochii. *E ceva personal. Acolo erau prea multe persoane, se puneau prea multe întrebări. Nu era vorba de o problemă de serviciu. Era ceva ce o privea pe ea, în mod direct.*

De ce nu la ea în apartament?

Fiindcă nu-şi dorea ca el să intre acolo. Fusese prea furioasă – supărată – nerăbdătoare – să se certe atunci când el îi precizase ora şi locul.

Nu, e doar supărată, nerăbdătoare, decise Eve, amintindu-şi declaraţia androidului care servea la bar. *Ea se uitase de mai multe ori la ceas, se încruntase, după care renunţase să mai aştepte şi ieşise din local.*

Eve urmă aceeaşi rută, fără a uita chestia cu umbrela şi geanta. *Paşii sunt repezi, tocurile ţăcănesc pe pavaj. Pe trotuar aşteaptă cineva. Ea se opreşte. Oare îl vede, îl recunoaşte? Precis că da, fiindcă stau faţă în faţă. Poate că i se adresează: „Ai întârziat".*

El reacţionează rapid. E vorba de un cartier răufamat. Traficul nu e mare, dar nu se ştie niciodată ce

se poate întâmpla. O singură tăietură de cuțit, circulară, și ea se prăbușește pe pavaj, El e plin de sânge. Nenorocitul de sânge trebuie să fie peste tot.Îi ia umbrela. Un impuls sau pentru as e proteja. Se îndepărtează, repede Mo spre metrou. E acoperit de sânge. Chiar și într-un cartier ca acesta e posibil să te observe cineva.

Ea cercetă câte două străzi, câte două în fiecare direcție, după care le străbătu din nou, punând întrebări celor pe care-i întâlnea. Majoritatea răspunsurilor constau în ridicări din umeri, în priviri furioase sau supărate. Poliția nu era bine primită în West End.

Zări, la un moment dat un soi de comerciant stradal, care în mod sigur, în opinia ei, nu vindea doar accesorii și haine, acesta tocmai vrând s-o ia după colț, cocoțat pe motoreta sa. Ea îl urmări cu o privire ageră și nervoasă.

— Te-am mai văzut prin zonă.

Eve privi într-acolo.

Femeia era atât de albă, încât ai fi putut să spui că e invizibilă. Chipul ei era precum o bucată de chit albit, părul ei fiind tuns atât de scurt, încât lăsa să se vadă scalpul osos, la fel de alb, pupilele fiind la fel de deschise și apoase ca ale unui bebeluș de numai câteva zile.

Ce mai ciudățenie, cugetă Eve. Creaturile de felul ei obișnuiau să consume niște tablete care-ți păstrau mintea încețoșată, ducând și la depigmentarea tegumentelor.

— Mdaa, am mai fost pe aici.

— Copoi. Ciudățenia sări mai aproape de ea, cu mișcări țepene, precum un robot care ar avea mare nevoie de o revizie. Acesta era un semn că ceva nu

funcţiona cum trebuie. Acum ceva vreme te-am văzut stând de vorbă cu Crack. Cam prostănac el aşa.

— Mdaa. E cam prostănac. Erai prin preajmă când femeia aceea a fost omorâtă, mai încolo, pe stradă?

— Femeie elegantă, cu bani, elegantă. Când eram la detoxificare, am văzut-o la tv

Eve renunţă la o vorbă de duh, dând rapid firul istoriei înapoi.

— Păi dacă te aflai la detoxificare, cum de m-ai văzut stând de vorbă cu Crack?

— Chiar în ziua aceea am plecat la spital. Sau poate că a doua zi. Timpul e o chestiune relativă, nu?

— Dar poate că ai mai văzut-o şi altădată pe femeia aceea elegantă şi bogată, nu doar la televizor.

— Nuuu. Albinoasa începu să-şi sugă degetul. Nu am mai văzut-o.

Eve cercetă cu privirea clădirea aflată în spatele creaturii, cântărind priveliştea ce s-ar fi putut deschide în faţa ei.

— Locuieşti în clădirea aceea?

— Pe ici, pe colo, pe unde apuc. Am un apartament ceva mai deteriorat la ultimul etaj.

— Şi, în noaptea în care a murit femeia aceea, erai acolo, sus?

— Probabil. Nu prea aveam bani. Ea zâmbi, dezvelindu-şi dinţii mici şi rotunzi. Respiraţia ei era de-a dreptul copleşitoare. Când nu ai bani, nu prea ai cum să te distrezi pe afară.

— În seara aceea ploua, interveni Eve.

— Oooo, da. Mie îmi place ploaia. Muşchii ei continuau să se contracte spasmodic, dar privirea căpătă un aer visător. Eu priveam pe fereastră cum plouă.

— Şi ai mai văzut şi altceva?

— Oameni, unii veneau, alţii plecau, răspunse ea, ca şi cum ar fi fredonat o melodie. Uneori nu ai cum să auzi muzica străzii. Dar în seara aia era cu totul altfel. Ploaia curgea cu găleata. Iar oamenii o luaseră la fugă, încercând să se adăpostească. Ca şi cum ploaia aceea i-ar fi putut topi sau ceva de genul acesta.

— Ai văzut cum cineva alerga prin ploaie.

Privirea aceea lipsită de culoare deveni mai ageră.

— Poate. Da' eu cu ce mă aleg?

Eve se căută în buzunar. Da, avea destul mărunţiş, suficient pentru ceea ce ar fi putut afla. Creatura albă îşi dădu ochii peste cap, stând cu palma întinsă.

— Ce ai văzut? întrebă Eve fără grabă, păstrând încă mărunţişul în posesia ei.

— Un tip care se plimba nervos pe aleea de colo. Ea înălţă din umeri, cu ochii la bani. Poate că voia să plece. Nu ştiu sigur.

— Avea ceva la el? Ţinea ceva în mână?

— Doar „scula", atât. Zicând asta, ea râse cu poftă, gata să cadă. Ochii ei începură a lăcrima din abundenţă. Se fâţâia de colo-colo prin ploaie, atâta tot. În noaptea aia, mare noroc dacă vedeai pe careva pe afară. Tipu' s-a urcat într-o maşină.

— Tipul de care vorbeai?

— Nuuu, altul, care-şi parcase maşina uite acolo. Ea făcu un gest vag, imprecis. Nu era de p'aci.

— De ce?

— Maşina lui era lăcuită. La noi în cartier nu are nimeni maşină dată cu lac. Asta dacă au maşină. Ei, Crack are, şi mai are şi enervantul ăla de Reeve, care stă la capătul palierului, la etajul unde locuiesc eu. Dar maşinile lor nu strălucesc.

— Povesteşte-mi despre bărbatul care s-a urcat în automobil.

— S-a urcat în maşină şi a întins-o.

— La ce oră se întâmpla asta?

— Hei, ţi se pare că semăn cu un ceas. Ticc-taaac! Ea râse din nou, scoţând un hohot gutural. Era seară. În cel mai bun caz noapte. Ziua pe mine mă dor ochii, se văită ea. Mi-am pierdut ochelarii de soare.

Eve scoase din buzunar o pereche de ochelari de protecţie. Oricum, nici nu mai ţinea minte că-i avea la ea. Îi întinse albinoasei, aceasta înhăţându-i pe loc.

— Sunt ieftini. Dintr-ăştia poartă poliţaii. Nu-s cine ştie ce.

— Dar el cum era îmbrăcat? Cel care s-a urcat în maşină?

— La naiba, habar nu am. Creatura începu să se joace cu ochelarii de soare. Datorită lentilelor speciale, ochii păreau să nu o mai usture chiar atât de tare. Parcă purta un pardesiu. Unul de culoare închisă, care-i venea strâns pe trup.

Eve tresări pe neaşteptate, ca şi cum tocmai ar fi primit un pumn în stomac.

— Avea şi umbrelă?

— Heiii, afară ploua. Şi unora nu le place să-i ude ploaia. Era frumoasă, zise ea, din nou visătoare. Era strălucitoare, veselă.

— Ce culoare avea?

— Era strălucitoare, repetă ea. Ai de gând să-mi dai bănuţii ăia?

— Mdda, o să-i primeşti, fii sigură. În secunda următoare, Eve o prinse de braţ, o conduse până în dreptul treptelor ciobite de la intrarea blocului,

aşezând-o apoi pe una din ele. Dar, mai întâi, hai să mai vorbim puţin despre asta.

— Poliţiştii nu au avut şansa să stea de vorbă cu ea. Eve se plimba de colo-colo prin biroul ei, în vreme ce Feeney se lăfăia în scaunul ei, învârtindu-se dintr-o parte în alta. Ea a intrat la detoxificare chiar a doua a zi după comiterea primului asasinat. Am verificat. A fost externată acum o săptămână.

— Adică martorul tău e o drogată albinoasă, punctă Feeney.

— Dar ea l-a văzut, Feeney. L-a văzut când se urca în maşină, a văzut umbrela.

— Dar tu ştii bine ce calitate au imaginile unei asemenea persoane, Dallas. Afară ploua, era întuneric, se uita pe partea opusă a străzii, ce crezi că a reuşit să vadă?

— Mi-a pomenit de umbrelă. Până acum, nimeni nu avea habar de umbrelă, fir-ar să fie.

— Iar culoarea sa era, citez: *strălucitoare*. El ridică braţele în aer înainte ca Eve să se repeadă la el. Eu vreau să te scutesc de o nouă suferinţă, atâta tot. Dacă vrei să-l bagi la zdup pe Angelini bazându-te pe mărturia unei drogate, atunci fii sigură, copile, că avocaţii săi te vor face arşice.

Se gândise şi ea la asta. Şi, la rândul ei, respinsese această idee.

— Da, nu l-a putut identifica cu precizie. Nu-s idioată, ce naiba! Dar era vorba de un bărbat, ea era sigură de asta. A intrat în maşină şi a plecat. Avea umbrela cu el. Purta o haină lungă, de culoare închisă.

— Ceea ce corespunde cu declaraţia lui David Angelini.

— Era vorba de o maşină nouă. Am reuşit să scot informaţia asta de la ea. Strălucitoare, lăcuită.

— Iar dăm peste ceva strălucitor.

— În concluzie, ei nu percep culorile în mod normal, se răţoi ea. Individul era singur, iar maşina era mică, fiind un automobil de uz personal. Portiera şoferului se deschidea în sus, nu într-o parte, iar el a fost nevoit să se aplece ca să poată intra în maşină.

— Putea fi vorba de un Rocket, de un Midas sau de un Spur. Sau de un Midget, dacă vorbim de un model foarte nou.

— Ea a declarat că maşina era nouă şi să ştii că are o anumită slăbiciune pentru ele. Îi place să le studieze.

— Okay, o să verific. El o privi, zâmbind cu tristeţe. Ai idee câte modele de felul acesta s-au vândut în ultimii doi ani, dacă luăm în considerare doar cinci oraşe? Ei, dacă ar fi ştiut şi ea numărul de înmatriculare, măcar parţial...

— Ei, da, e cam greu. Am fost din nou la Metcalf acasă. În garajul aflat în zonă erau parcate vreo douăzeci şi cinci de maşini noi şi strălucitoare.

— Ooooo, ce fericire!

— E posibil ca el să fi fost vecinul ei, zise Eve, ridicând din umeri. Dar posibilitatea era una foarte mică. Oriunde ar fi locuit, probabil că putea să intre şi să iasă cu uşurinţă, fără a fi observat. Sau avea de-a face cu oameni neatenţi. Poate că a lăsat haina în automobil ori a pus-o într-o pungă ca să poată intra înăuntru şi, ajungând acolo, s-o spele. Probabil că în maşină şi pe haină au mai rămas pete de sânge, Feeney, oricât ar fi frecat sau ar fi şters el. Trebuie să mă duc neapărat la Canal 75.

— Ai înnebunit?!

— Trebuie să stau de vorbă cu Nadine. Mă tot bate la cap.

— Dumnezeule Mare, asta înseamnă să te vâri în vizuina leului.

— Ahhh, nu voi păţi nimic. Ea surâse răutăcios. O să-l iau cu mine pe Roarke. De el le e frică.

— Ce drăguţ din partea ta să-mi ceri să te însoţesc. Roarke parcă maşina proprie în parcarea destinată oaspeţilor aparţinând celor de la Canel 75, aplecându-se apoi în direcţia ei. Sunt impresionat.

— Bine, îţi rămân datoare. Omului acesta nu-i scăpa absolut nimc când venea vorba de ea, cugetă Eve, dezgustată, coborând din maşină.

— Iar eu fac o adevărată colecţie. El o luă de braţ. Însă, pentru început, spune-mi de ce ai vrut să te însoţesc.

— Ţi-am mai spus, economie de timp, din moment ce-ţi doreai să mergem şi la Operă.

El îi măsură foarte insistent pantalonii de lucru şi cizmele puţin cam uzate.

— Draga mea Eve, e adevărat că mie îmi pari de-a dreptul perfectă indiferent în ce ai fi îmbrăcată, dar nu vei merge la Operă în hainele astea. Aşa că o să mergem acasă, să te schimbi. Să faci o baie.

— Dar poate că eu nici nu-mi doresc să merg la Operă.

— Mi-ai spus asta deja. Şi cred că de mai multe ori. Cu toate astea, a rămas stabilit că mergem.

Ea se încruntă, jucându-se câteva clipe cu unul din nasturii cămăşii lui.

— E vorba de o cântare, atâta tot.

— Eu am acceptat să stau la înghesuială, între două locuri, la Veverița Albastră, ca să o ajut pe Mavis să obțină un contract. Și nimeni – dar absolut nimeni care are cu adevărat urechi – n-ar putea spune că ce făcea ea acolo se numea cântat.

Ea oftă lung. La urma urmei, o înțelegere, rămânea o înțelegere.

— Bine, în regulă. Am spus deja că merg.

— Dar dacă tot ai reușit să eviți întrebarea mea, e cazul să o repet. De ce mă aflu eu aici?

Ea luă ochii de la nasture, studiindu-i chipul. Niciodată nu recunoscuse cu ușurință că ar fi fost posibil să aibă nevoie de ajutorul cuiva.

— Feeney are treabă, verifică niște e-mailuri. Nu poate lăsa baltă ce are de făcut. Am nevoie de încă o pereche de ochi, de urechi, de opinia altcuiva.

El făcu o grimasă.

— Să înțeleg că sunt opțiunea ta nr. 2.

— Dintre civili, tu ești opținea nr. 1. Intuiești foarte bine caracterul omului.

— Ooo, sunt flatat! Și dacă tot mă aflu aici, cred că aș putea să-i dau un pumn în față lui Morse, în numele tău.

Ea rânji cât ai clipi.

— Tare mi-ești drag, Roarke. Îmi ești tare drag, pe bune.

— Și tu mi-ești dragă. Asta înseamnă că-mi dai voie? O, ce plăcere mi-ar face.

Ea râse, dar o parte a ființei ei se simți foarte flatată la gândul că avea, în sfârșit, un apărător.

— E o idee excelentă, Roarke, dar să știi că prefer să-l pocnesc cu mâna mea. Când va fi cazul și la locul potrivit.

— Pot asista și eu?

— Desigur. Dar pentru un moment, ce-ai zice să fii Roarke cel bogat şi puternic, trofeul meu şi atât?

— Oooo, ce idee sexy! Sunt în extaz.

— Perfect. Rămâi aşa. Poate că, până la urmă, nici nu mai mergem la Operă.

Păşiră împreună dincolo de intrarea principală, iar Roarke urmări încântat cum ea deveni instantaneu ofiţer de poliţie. Îi arătă celui de la pază legitimaţia, îi sugeră să nu-i stea în cale, ceea ce nu-l făcu fericit pe respectivul, după care o porni în pas grăbit spre ascensor.

— Ce-mi place să te văd „în acţiune", îi şopti el la ureche. Eşti... plină de forţă, decise, lăsându-şi mâna să alunece uşor pe spatele ei, până aproape de fese.

— Încetează.

— Ce-ţi spuneam? El îşi frecă stomacul, chiar în zona în care îl înghiontise cu cotul. la mai loveşte-mă o dată. S-ar putea să-mi şi placă, în cele din urmă.

El reuşi să transforme chicotitul într-un mormăit.

— Ce ţi-e şi cu civilii ăştia, se mărgini ea să replice.

În studioul ştirilor, lumea umbla de colo-colo, discutând şi agitându-se. Jumătate din cei aflaţi la pupitru vorbeau la link, în cască sau lucrau ceva pe computer. Pe ecrane puteai urmări emisiunea programată la ora respectivă. O parte din conversaţii încetară în secunda în care Eve şi Roarke coborâră din ascensor. După care, ca o haită de copoi care adulmeca acelaşi lucru, reporterii se grăbiră să le iasă în întâmpinare.

— Daţi-vă la o parte, ordonă Eve, cu destulă forţă, astfel încât unul dintre vulturi, nerăbdător din fire, se împiedică, trăgându-se înapoi, călcându-l pe vârfuri pe altul din cohortă. Nimeni nu va beneficia

de niciun comentariu. Nimeni nu face nimic până nu termin eu ce am de făcut.

— Dacă o să cumpăr sediul acesta, rosti Roarke, adresându-i-se lui Eve cu un glas suficient de puternic încât acesta să fie auzit şi de ceilalţi, va trebui, în mod cert, să mai reduc din personal.

Vorbele lui creară pe dată o breşă suficient de mare ca ei să poată trece nestingheriţi. Eve îşi îndreptă atenţia asupra unui chip pe care-l recunoscuse imediat.

— Rigley, unde e doamna Furst?

— Bună ziua, dră locotenent. Era un dinţos cu păr mult, emanând, în plus, ambiţie prin toţi porii. Dacă sunteţi drăguţi să poftiţi în biroul meu, îi invită el, făcând semn cu braţul spre consola sa.

— Dna Furst, repetă ea, glasul său semănând cu şuierul unui glonţ.

— Nu am văzut-o toată ziua. De dimineaţă a trebuit să prezint reportajul în locul său.

— A dat telefon. Zâmbind slugarnic, Morse apăru cât ai clipi în preajma lor. Şi-a luat câteva zile libere, explică el, iar chipul lui mobil adoptă imediat o expresie tristă. E devastată din pricina lui Louise. De fapt, toţi suntem afectaţi.

— E acasă la ea?

— A zis că are nevoie de timp, atâta ştiu. Iar cei de la direcţie i-au acordat o pauză, un concediu. O să lipsească două săptămâni. O să preiau eu atribuţiile ei. El rânji din nou. Prin urmare, Dallas, dacă vrei timp de emisie. Să ştii că-ţi stau la dispoziţie.

— E suficient cât mi-ai acordat, Morse.

— Treaba ta. El o ignoră dispreţuitor, întorcându-se spre Roarke. Zâmbetul lui deveni brusc mai larg, dar

şi mai mieros. Mă bucur să vă cunosc. Greu reuşeşte omul să stea de vorbă cu dumneavoastră.

În mod deliberat, ca să-l insulte, Roarke nu luă seama la mâna întinsă a lui Morse.

— Eu nu le acord atenţie decât celor care îmi stârnesc interesul.

Morse lăsă mâna în jos, dar continuă să zâmbească.

— Sunt convins că în cazul în care mi-aţi acorda câteva minute, aş găsi câteva subiecte care să vă trezească interesul.

Roarke zâmbi, rapid şi letal.

— Tu chiar eşti idiot, nu-i aşa?

— Calmează-te, băiete, îi şopti Eve, bătându-l uşor pe braţ pe Roarke.

— Cine v-a oferit ilegal date confidenţiale?

Morse lupta din greu să-şi recapete demnitatea, iar lucrul acesta se observa cu ochiul liber. Îşi întoarse privirea către ea, uitându-se în ochi, reuşind aproape să-i ofere un zâmbet arogant.

— Ei, ei, sursele beneficiază de protecţie. Să nu uităm ce prevede Constituţia. Cu un gest patriotic, el îşi aşează palma în dreptul inimii. Dar dacă doriţi să comentaţi acest aspect, să mă contraziceţi, sau să-mi oferiţi şi alte informaţii, în afara celor pe care le deţin, vă ascult cu mare plăcere.

— Ce-ar fi să încercăm şi varianta următoare? zise ea, schimbând macazul. Tu ai fost cel care a descoperit cadavrul lui Louise Kirsky – iar acesta nici măcar nu apucase să se răcească.

— Exact. Gura lui deveni o linie strâmbă. Deja am declarat acest lucru la poliţie.

— Erai cam supărat, aşa e? Nervos. Ai vărsat după aceea în tufişurile din apropiere. Acum te simţi mai bine?

— Nu voi uita niciodată momentele acelea, dar e adevărat, mă simt mult mai bine. Mulţumesc de întrebare.

Ea făcu un pas în faţă, făcându-l să se retragă.

— Te simţeai destul de bine şi atunci, astfel că în numai câteva minute ai intrat în emisie, live, ai făcut în aşa fel ca un cameraman să sosească la faţa locului şi să ia imagini în prim-plan cadavrului femeii care până atunci fusese colega ta.

— Rapiditatea reacţiilor e o cerinţă a profesiei mele. Am procedat aşa cum am fost învăţat. Asta nu înseamnă că nu am regretat cele întâmplate. Vocea îi tremura, dar el lupta cu o voinţă atroce să o ţină sub control. Asta nu înseamnă că nu-i văd chipul, ochii, noaptea, ori de câte ori încerc să adorm.

— Nu te-ai întrebat niciodată ce s-ar fi întâmplat dacă ajungeai acolo cu cinci minute mai devreme?

Întrebarea ei îl fripse, pur şi simplu, şi cu toate că ea era conştientă că întrebarea ei avusese caracter personal şi era neplăcută, reacţia lui o umplu de satisfacţie,

— Ba da, m-am întrebat, rosti el cu demnitate. Poate că aş fi reuşit să văd cine e sau să-l împiedic s-o ucidă. Dacă nu aş fi fost prins în trafic, poate că Louise ar fi fost astăzi în viaţă. Dar asta nu schimbă cu nimic evenimentele. Ea e moartă, şi la fel li s-a întâmplat şi celorlalte două. Iar tu nu mai ai niciun suspect arestat.

— Poate că nici nu ţi-a trecut vreodată prin minte că tu îl alimentezi cu informaţii. Că tu i-ai oferit

exact ce-şi dorea. Ea îşi luă ochii de la Morse, studiind încăperea, de jur împrejur, şi pe cei care-i ascultau nerăbdători şi cu răsuflarea tăiată. Cred că individul acela a ascultat cu mare drag, toate reportajele, toate detaliile oferite, toate speculaţiile care se lansau. Pentru că l-ai transformat în cea mai mare vedetă a micului ecran.

— Responsabilitatea noastră e aceea de a transmite – începu Morse fraza.

— Morse, tu habar nu ai ce e aceea responsabilitate. Tu nu ştii decât să-ţi numeri atent minutele de emisie, să urmăreşti atent când eşti în prim-plan şi în centrul imaginii pe micul ecran. Cu cât mor mai mulţi, cu atât creşte ratingul emisiilor tale. Dacă vrei, poţi să citezi fraza asta în reportajul următor. Ea se răsuci apoi pe călcâie.

— Acum te simţi mai bine? o întrebă Roarke în clipa când păşiră din nou pe trotuar.

— O, nu prea bine. Impresii?

— În studioul ştirilor e o agitaţie continuă, sunt prea mulţi în peisaj care fac prea multe lucruri deodată. Şi toţi sunt nervoşi, puşi pe harţă. Primul cu care ai vorbit, întrebând unde e Nadine?

— Rigley? Seamănă cu un peştişor. Cred că l-au angajat din pricina danturii pe care o etalează.

— Îşi rodea continuu unghiile. Alţii păreau oarecum jenaţi, ruşinaţi în timpul micului tău discurs. S-au întors cu spatele, s-au prefăcut foarte ocupaţi, dar în realitate nu făceau absolut nimic. Unii dintre ei păreau chiar încântaţi văzând că-l muştruluiai puţin pe Morse. Nu cred că-l simpatizează prea tare.

— Uaaau, ce surpriză!

— El e mai priceput decât credeam, cugetă Roarke cu voce tare.

— La ce naiba se pricepe? Să prezinte abil tot felul de mizerii?

— Mă refer la imagine, se corectă Roarke. În cele mai multe cazuri, semnificaţia e cam aceeaşi. Ştie cum să afişeze toate acele emoţii. Ele nu vin din interior, dar el ştie cum să poarte masca fiecărei emoţii, acest lucru reflectându-se şi în vocea sa. Domeniul în care lucrează i se potriveşte mănuşă şi e clar că e în ascensiune.

— Dumnezeu să ne aibă în pază. Ea se rezemă de maşina lui Roarke. Tu crezi că ştie mai mult decât a declarat în reportajele sale?

— Cred că e posibil. E chiar foarte posibil. Îi place la nebunie să prezinte în direct toate aceste detalii, mai ales acum când a preluat frâiele responsabilităţii, fiind singurul care se ocupă de această poveste. În afară de asta, te urăşte de moarte.

— Ahhh, să ştii că sufăr nespus. Ea vru apoi să deschidă portiera, dar se opri, întorcându-se cu faţa spre el. Mă urăşte?

— Dacă ar avea cum, te-ar distruge. Aşa că ai mare grijă.

— Poate să mă pună într-o postură ridicolă, dar nu mă poate distruge. Ea deschise larg portiera. Unde naiba o fi Nadine? Nu e genul ei să reacţioneze astfel, Roarke. Da, înţeleg cum se simte din cauza morţii lui Louise, dar nu-i stă în fire să-şi ia concediu, să nu ia legătura cu mine sau să-i paseze o poveste de o asemenea anvergură unui nemernic ca cel de adineauri.

— Oamenii reacţionează în diferite feluri în faţa şocului şi a durerii.

— Acest mod de a reacţiona e o tâmpenie. Ea era, de fapt, ţinta. Şi rămâne în continuare o posibilă ţintă a criminalului. Trebuie să o găsim.

— Aşa crezi tu că vei scăpa de mersul la Operă?

Eve se urcă în maşină, întinzându-şi relaxat picioarele. Să zicem că e vorba doar de un mic avantaj colateral. Hai să dăm o fugă până la ea acasă, okay? Locuieşte pe strada nr. 18, situată undeva între Second şi Third.

— Bine. Dar să ştii că mâine seară nu vei putea lipsi de la cocktail.

— Cocktail? Despre ce vorbeşti?

— Cel pe care l-am aranjat acum o lună, îi aminti el, urcându-se lângă ea. Pentru mobilizarea strângerii de fonduri în beneficiul Institutului de Artă de pe Staţia Grimaldi. Iar tu ai fost de acord să participi la petrecere, ca să dai o mână de ajutor gazdei.

Da, acum îşi aducea aminte. El îi adusese deja o rochie elegantă pe care se presupunea că o va purta cu această ocazie.

— Dar nu cumva eram beată când am fost de acord cu această participare? În vorbele unui beţiv nu trebuie să te încrezi niciodată.

— Nu, nu erai beată. El surâse, scoţând între timp maşina din parcarea destinată oaspeţilor. Erai, oricum, goală-puşcă, te legănai de zor, gâfâind şi cred că mai aveai foarte puţin şi începeai să mă implori.

— Aiurea. Dar la urma urmei, îşi zise ea, încrucişându-şi braţele la piept, era foarte posibil să aibă dreptate. Detaliile acelui moment erau deja neclare.

Bine, bine, o să particip, o să port pe chip un surâs stupid, purtând, desigur rochia aceea elegantă, cu toate că, fiind atât de scurtă, consider că ai dat prea mulţi bani pe ea. Asta dacă nu... apare ceva.

— Ceva?

Ea oftă. El nu-i ceruse decât să participe la una dintre acţiunile sale trăsnite, la un eveniment care, după toate aparenţele, era important pentru el.

— O urgenţă a poliţiei. Dacă nu apare ceva urgent de la serviciu. Dacă nu intervine nimic, particip la brambureala aceea elegantă şi fiţoasă.

— Adică să înţeleg că ar fi imposibil să te şi distrezi?

— Ei, da, poate că aş putea s-o fac şi pe asta. Ea întoarse capul, ridicând mâna, instinctiv, spre obrazul lui şi mângâindu-l. Da, puţin.

.....

18

Acasă la Nadine, nu răspunse nimeni la sonerie. Robotul ceru, pur şi simplu, apelantului să lase un mesaj care urma să fie apoi returnat cât mai curând posibil.

— Poate că e în casă, stând, pur şi simplu, şi gândindu-se la tot ce s-a întâmplat, reflectă Eve, pocnind nervoasă cu tocurile în ciment în momentul în care emise această părere. Sau poate că e plecată la vreo sală de gimnastică. În ultimele zile a cam lăsat garda jos. E cam şireată Nadine a noastră.

— Iar tu te vei simţi mult mai bine dacă afli unde e.

— Mdaa. Cu fruntea plină de cute din pricina încruntării, Eve se gândi dacă ar fi fost oportun să folosească codul de urgenţă al poliţiei pentru a dezactiva sistemul de securitate al apartamentului. Dar motivul nu părea unul întemeiat, aşa că preferă să-şi afunde mâinile adânc în buzunare.

— Probleme de etică, zise Roarke. Întotdeauna reprezintă o adevărată lecţie dacă stau şi privesc cum lupţi cu tine însăţi ca să nu încalci aceste reguli. E cazul să-ţi dau o mână de ajutor. El scoase din buzunar un briceag, după care deschise uşiţa sistemului de securitate.

— Dumnezeule, Roarke, infracţiunea asta îţi poate aduce şase luni de arest la domiciliu.

— Hmmm-hmm. Adoptând o atitudine calmă, el studie atent circuitele. Mi-am cam pierdut îndemânarea. Modelul acesta e produs de compania noastră, să ştii.

— Pune totul la loc şi nu mai...

Dar el deja reuşise să anuleze circuitele panoului principal, lucrând cu o rapiditate şi cu o eficienţă care o făcu să clipească.

— „Mi-am ieşit din mână, aiureeea", mormăi ea, în clipa în care în locul beculeţului roşu se aprinse cel verde.

— Ei, mereu mă prind ce trebuie făcut. Uşa se deschise, iar el o trase repede înăuntru.

— Dezafectarea sistemului de securitate, intrare prin efracţie, cercetarea fără autorizaţie a unui spaţiu privat. Ooo, pedeapsa creşte văzând cu ochii.

— Dar tu o să mă aştepţi, aşa e? Cu palma pe braţul lui Eve, el studie atent livingul. Spaţiul era curat, aranjat, dotat cu foarte puţine piese de mobilier, dar stilul acesta minimalist era de departe unul costisitor.

— Trăieşte pe picior mare, comentă el, luând seama la dalele mari şi strălucitoare de gresie care placau podeaua, la cele câteva obiecte de artă aranjate frumos şi ordonat pe câte un piedestal. Dar nu vine prea des în locuinţa asta.

Eve ştia bine că el se pricepea la astfel de lucruri, aşa că aprobă printr-o mişcare a capului.

— Da, aşa e, ea nu locuieşte aici, ci doar doarme în casa asta din când în când. Totul era la locul lui, iar perniţele nu erau deloc deranjate, ca semn că se

sprijinise cineva pe ele. Ea trecu pe lângă el, îndreptându-se spre bucătăria care se afla chiar lângă living, verificând meniul disponibil al *AutoChef*-ului. Dar nici la capitolul alimente văd că nu stă prea bine. Cele mai multe sunt brânzeturi şi fructe.

Eve se gândi la stomacul ei gol, fu tentată să comande ceva, după care se răzgândi. Traversă sufrageria largă, îndreptându-se spre primul dormitor.

— Îl foloseşte ca birou, declară ea, studiind aparatura, consola şi panoul imens din faţa ei. Da, locuieşte şi aici din când în când. O pereche de pantofi era lăsată sub consolă, pe link era uitat un singur cercel, lângă care stătea o cană goală care fusese, probabil, plină cu cafea.

Cel de-al doilea dormitor era mult mai larg, patul era nearanjat, cearceafurile având o sumedenie de cute, iar aşternuturile erau mototolite şi ele aiurea, ca şi cum cineva s-ar fi acoperit şi s-ar fi descoperit de multe ori, răsucindu-se de pe o parte pe alta, într-o noapte lungă şi agitată.

Eve zări imediat costumul purtat de Nadine chiar în seara în care Louise fusese ucisă, acesta fiind aruncat neglijent sub măsuţa pe care trona o vază plină cu margarete aurii ofilite.

Ele erau un semn al suferinţei, iar ei îi păru rău pentru ele, pentru tot. Se duse la şifonier, apăsând pe butonul care activa deschiderea acestuia.

— Ooo, Dumnezeule, cum să-ţi dai seama dacă a împachetat ceva? Are haine cât pentru zece femei, toate elegante şi frumoase.

Cu toate astea, îşi continuă cercetarea, în timp ce Roarke se duse lângă linkul montat alături, derulând CD-ul robotului până la prima transmisie. Eve se uită peste umăr, observând cu ce se ocupă. Însă imediat după aceea ridică din umeri.

— S-ar putea ca în final intimitatea ei să fie invadată complet.

Eve continuă să caute un semn că Nadine putea fi plecată într-o călătorie, în timp ce mesajele şi apelurile se derulau rând pe rând.

Ascultă uşor amuzată un dialog cu clare conotaţii sexuale, acesta având loc între Nadine şi un bărbat pe nume Ralph. Existau în conversaţia aceea o mulţime de insinuări, de sugestii fără perdea, la care se adăugau, în partea finală a transmisiei, câteva hohote de râs şi promisiunea că aveau să se întâlnească imediat ce el va reveni în oraş.

Urmară rapid şi alte mesaje: unele care aveau legătură cu serviciul, altul care reprezenta un apel la un restaurant din apropiere, pentru a comanda ceva de mâncare. Apeluri obişnuite, pe care le faci în fiecare zi. Dar situaţia se schimbă pe neaşteptate.

Nadine stătuse de vorbă cu familia Kirsky a doua zi după comiterea asasinatului. Erau lacrimi şi de-o parte şi de cealaltă. Da, dar poate că ele le aduseseră şi puţină alinare, cugetă Eve, apropiindu-se de ecran. Poate că împărţind lacrimile şi şocul trecuseră mai uşor peste toate.

„— Nu ştiu cât de mult contează asta în clipa de faţă, însă persoana care conduce ancheta, Dallas – dra locotenent Dallas – nu va renunţa până nu-l va afla cine i-a făcut asta lui Louise. Nu va renunţa."

— O, Doooamne! Eve închise ochii îndată ce transmisia luă sfârşit. Dar nu mai erau şi alte meaje, CD-ul rulând, practic, în gol, aşa că ea deschise ochii. Dar unde e apelul către postul tv? întrebă ea pe un ton aspru. Morse spunea că a sunat la serviciu şi a solicitat câteva zile libere.

— Poate că a sunat din maşină, de la un link portabil. Poate că a trecut ea însăşi pe la birou.

— Hai să aflăm. Ea scoase din buzunar staţia de comunicare. Feeney, vreau să-mi afli locul de producţie şi modelul maşinii lui Nadine Furst, dar şi numărul de înmatriculare al acesteia.

Nu dură deloc mult ca el să acceseze datele respective, citind rapid inventarul garajului şi descoperind că maşina ei fusese luată de acolo în ziua precedentă, fără a reveni, ulterior, la locul ei.

— Nu-mi place deloc chestia asta. Stând în maşină, alături de Roarke, Eve începu să se agite, plină de nervi. Ea mi-ar fi lăsat măcar un mesaj. Mi-ar fi lăsat vorbă. Va trebui să stau de vorbă cu unul dintre directorii postului la care lucrează, ca să văd cu cine a discutat. Începu să formeze numărul la linkul din maşina lui Roarke, dar se opri. Nu, mai bine fac altceva. Scoţând agenda din buzunar, solicită un alt număr: familia Kirsky, Deborah şi James, Portland, Maine. Numărul se formă imediat, iar ea îl transferă pe link. I se răspunse cât ai clipi, la capătul celălalt al transmisiei aflându-se o doamnă cu păr blond-deschis şi cu nişte ochi extremi de obosiţi.

— Dnă Kirsky, sunt locotenent Dallas, de la Departamentul Poliţiei şi Securităţii New York.

— Da, dnă locotenent, mi-amintesc cine sunteţi. Aveţi veşti proaspete?

— Deocamdată nu vă pot comunica absolut nimic. Îmi pare rău. La naiba, ar fi trebuit să-i spună ceva femeii. Dar verificăm câteva informaţii pe care le-am primit de curând. Suntem încrezători, dnă Kirsky.

— Azi am condus-o pe Louise pe ultimul drum. Se luptă să surâdă. Mi-am simţit sufletul mângâiat văzând câtă lume a iubit-o. Au venit foarte mulţi prieteni de ai săi de când era la şcoală şi, în plus, a primit o mulţime de flori şi mesaje din partea colegilor ei din New York.

— Nimeni nu o s-o poată uita, dnă Kirsky. Îmi puteţi spune dacă Nadine Furst a luat parte la înmormântare?

— Am sperat că va participa. Ochii aceia umflaţi şi plini de lacrimi părură, câteva clipe, de-a dreptul confuzi. Acum câteva zile, am sunat-o la birou, ca să-i comunic data şi ora la care va avea loc înmormântarea. Ea a promis că va veni, dar presupun că a intervenit ceva.

— Nu a reuşit să ajungă. Eve îşi simţi stomacul sfâşiat de o senzaţie ciudată, de un soi de tristeţe. Şi nu aţi primit nicio veste de la ea?

— Nu, în ultimele zile nu. Ştiu că e o femeie extrem de ocupată. Îşi vede de viaţa ei, desigur. Credeţi că ar avea altă soluţie?

Eve nu voia să o îngrijoreze şi mai tare, ţinând cont că, oricum, nu avea cum să-i aline durerea.

— Îmi pare rău că v-aţi pierdut fiica, dnă Kirsky. Dacă aveţi nelămuriri sau doriţi să staţi de vorbă cu mine, sunaţi-mă. Oricând.

— Sunteţi deosebit de amabilă. Nadine spunea că veţi face totul pentru a afla cine-i ucigaşul fetiţei

mele. Nu-i aşa că nu veţi renunţa să-l căutaţi, dnă locotenent Dallas?

— Nu, doamnă, nu voi renunţa. Ea închise linkul, trântindu-şi capul în spate, pe tetieră, şi închizând ochii. Nu sunt amabilă. Nu am sunat-o ca să-i spun cât de rău îmi pare, ci pentru că mă gândeam că îmi va oferi răspunsul dorit.

— Dar ne pare rău. Roarke îşi aşează cu tandreţe palma deasupra mâinii ei. Iar tu eşti un om amabil, bun.

— Dacă stau să număr câte persoane contează pentru mine, cred că mi-ajung douăzeci de degete sau chiar mai puţin. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu cei care ţin la mine, pentru care însemn ceva. Dacă ar fi venit după mine, aşa cum am presupus că va face, aveam eu ac de cojocul lui. Iar dacă nu...

— Taci. El o pocni peste mână atât de tare că fu nevoită să-şi înăbuşe un ţipăt, în vreme ce în privirea lui citi mânie şi hotărâre. Gata, ajunge, taci!

Cu gândul aiurea, ea îşi frecă mâna, în timp ce el străbătu în viteză strada.

— Da, aşa e, ai dreptate, nu procedez bine. Mă las copleşită de toate astea, le iau ca pe ceva personal, şi lucrul acesta nu ajută la nimic. Prea multe emoţii, murmură ea, amintindu-şi de sfatul dat de şeful poliţiei. Am început ziua gândind limpede, şi la fel trebuie să fac şi în continuare. Următorul pas e să dau de Nadine.

Sună la Dispeceratul poliţiei, cerând toate datele legate de femeia în cauză şi de automobilul ei.

Ceva mai calm, simţind cum vorbele ei anterioare îi răscolesc mai departe măruntaiele, el micşoră viteza, după care întoarse privirea spre ea.

— Cam câtor crime le-ai ţinut piept în ilustra ta carieră, dră locotenent?

— Le-am ţinut piept? Ce mod straniu de a-mi caracteriza activitatea. Ea ridică din umeri, încercând să-şi concentreze întreaga atenţie asupra unui individ îmbrăcat într-o haină lungă, de culoare închisă, posesorul unei maşini strălucitoare şi noi. Nu ştiu. E vorba de sute. Crima rămâne la modă întotdeauna.

— Ei, atunci mi-aş permite să spun că ai depăşit de mult numărătoarea celor douăzeci de degete, în ambele sensuri. Acum ai nevoie să te alimentezi.

Ei îi era mult prea foame ca să-l mai contrazică.

— În cazul verificării paralele am avut necazuri cu jurnalul drei Metcalf, îi explică Feeney. E plin de notaţii drăgălaşe şi codate şi de simboluri. În plus, le modifica mai tot timpul, aşa că e greu să alcătuieşti o legendă a acestora. Avem nume precum „Faţă drăgălaşă", „Cel cu fese sexy", „Cel cu fund de 2 cenţi". Avem acolo şi iniţiale, steluţe, inimioare, nişte feţe micuţe şi zâmbitoare sau, dimpotrivă, unele supărate. Voi avea nevoie de timp, chiar de un timp considerabil, ca să pot confrunta datele din jurnal cu cele din lista lui Nadine şi cu cea a procurorului.

— Adică îmi declari că nu poţi s-o faci.

— Nu am spus că nu pot. El părea ofensat.

— Bun, scuză-mă. Da, ştiu că îţi distrugi chip-urile computerului tot lucrând la chestia asta, dar nu se ştie cât timp avem la dispoziţie. Cred că are de gând să lovească din nou. Şi până dăm de Nadine...

— Tu crezi că a omorât-o. Feeney îşi scărpină nasul şi bărbia, căutând apoi cu înfrigurare punga cu

praline. Lucrul acesta schimbă stilul lui de acţiune, Dallas. În plus, cele trei victime pe care le-a căsăpit au fost lăsate în locuri în care le puteai descoperi cu uşurinţă, împiedicându-te, practic, de cadavru.

— Deci, are un stil nou. Ea se cocoţă pe colţul biroului, dar coborî de acolo cât ai clipi, fiindcă era mult prea nervoasă ca să stea locului.

— Fii atent, e nemulţumit, nervos. Şi-a ratat ţinta. Totul mergea conform planului, după aia o dă în bară, omorând pe cine nu trebuie. Dacă ne orientăm după raportul Mirei, el beneficiază acum de foarte multă atenţie, ore întregi de transmisii în direct, dar uite că ceva nu i-a ieşit. E ceva legat de putere.

Ea se duse în faţa ferestrei de mici dimensiuni, se uită pe geam, dând cu ochii de un airbus care trecea chiar prin dreptul privirii ei, semănând cu o pasăre ciudată care-şi urma traiectoria. Jos, oamenii erau împrăştiaţi precum furnicile, traversând grăbiţi trotuarele, rampele, urcând grăbiţi scările rulante care le stăteau la dispoziţie, folosind orice mijloc care îi ajuta să-şi rezolve treburile ce nu sufereau amânare.

Erau atât de mulţi, cugetă Eve. Şi toţi reprezentau o posibilă „ţintă".

— Da, e vorba de putere, repetă Eve, privind încruntată spre mulţimea de oameni care traversa grăbită trotuarele. Iar femeia aceasta beneficia de toată atenţia cuvenită, de o glorie imensă. Atenţie şi glorie care trebuiau să-i revină lui. Dar când le elimină, el se încarcă cu gloria acelei crime, beneficiind de toată publicitatea posibilă în astfel de cazuri. Femeia aceea e moartă, iar asta reprezintă un beneficiu. Ea voia să distrugă tot ce-i ieşea în cale. Dar, în clipa asta, opinia publică îşi îndreaptă toată

atenţia asupra lui. Cine e el, ce face, ce meserie are şi unde se află în acest moment?

— Parcă ai fi dr. Mira, comentă Feeney. Dar fără expresiile specifice meseriei.

— Poate că ea a reuşit să-l dibuie, să-l descopere. Cel puţin să-şi dea seama ce fel de om e. Ea crede că-i vorba de un bărbat, de un om incapabil să stabilească relaţii de apropiere, intime. Fiindcă în opinia lui femeile reprezintă o problemă. Nu le poate permite să-l domine, aşa cum făcea mama lui. Sau figura proeminentă din existenţa sa, ca femeie. A beneficiat de oarecare succes în existenţa sa, dar nu e de ajuns. Şi nu vrea să renunţe până nu ajunge în vârf. Şi poate că vrea acest lucru tocmai fiindcă o anumită femeie îi încurcă ascensiunea. Ori poate că e vorba de femei, în general.

Ea miji ochii, închizând apoi ploapele.

— E vorba de femeile care vorbesc, care transmit, şopti ea. Femei care folosesc cuvântul ca pe un instrument cu ajutorul căruia devin mai puternice.

— Iată o idee nouă.

— E ideea mea, zise ea, revenind de la fereastră. El le taie beregata. Nu le face nimic altceva, pentru că nu există urme de mutilare sau dovezi că le-a agresat sexual. Cu toate că are legătură cu sexul, nu e vorba de dominare sexuală. E vorba de determinarea genului. Poţi ucide în multe feluri, Feeney.

— Mie îmi spui. Oricând se găseşte un mod nou şi inventiv de a ucide pe cineva.

— El foloseşte un cuţit, ceea ce reprezintă, practic, o prelungire a trupului său. O armă de uz personal. Ar putea să le lovească în inimă, în abdomen, să le scoată...

— Bine, bine. El înghiţi bărbăteşte o alună, fluturând din mână. Nu e cazul să prezinţi tabloul complet.

— Towers avea prestanţă la Tribunal, iar glasul ei era un instrument extrem de puternic. Metcalf, actriţa, era asul dialogării. Furst se adresează în mod direct telespectatorilor. Poate că de aceea nici nu m-a ales ca victimă, şopti ea. Arta de a vorbi nu e sursa mea de putere.

— În clipa asta te descurci de minune, copile.

— E, nu prea contează, zise ea, clătinând din cap. În concluzie subiectul nostru e un bărbat care nu are o relaţie, care în cariera lui nu reuşeşte să reprezinte un punct forte, un brand, dar pe care l-a influenţat o femeie puternică şi plină de succes.

— Portretul acesta i se potriveşte lui David Angelini.

— Da, dar i se potriveşte şi tatălui său, dacă mai adăugăm şi faptul că afacerea lui are ceva probleme. Şi i se potriveşte şi lui Slade. Mirina Angelini nu, e în realitate, o floare delicată şi fragilă, cum credeam eu. Şi-l mai avem şi pe Hammett. El o iubea pe dna Towers, dar ea nu-l prea lua în serios. Şi asta e o lovitură zdravănă în testicule, să spunem aşa.

Feeney mormăi, foindu-se pe scaun.

— Putem găsi dintr-un foc încă două mii de bărbaţi, frustraţi şi furioşi, care sunt capabili de gesturi violente. Eve respiră şuierător, printre dinţi. Unde dracu' e Nadine?

— Fii atentă, nu au reuşit să dea de urma automobilului ei. Niciodată nu a lipsit atât de mult din oraş.

— În ultimele 24 de ore au reuşit să dea de ea, folosind orice mijloc?

— Nu. Feeney oftă. Cu toate astea, dacă a hotărât să plece de pe Terra, ne va fi mult mai greu să luăm legătura cu ea.

— Nu cred că s-ar fi decis să plece de pe Terra. Voia să rămână aproape de pulsul evenimentelor. La dracu', ar fi trebuit să-mi dau seama că are de gând să facă o prostie. Trebuia să-mi dau seama cât de deprimată era. Da, era suficient să mă uit în ochii ei.

Copleşită de sentimentul frustrării, Eve îşi trecu palmele prin păr. După aceea strânse spasmodic din degete, simţind cum se încordează din creştet până în tălpi.

— Da, trebuia să văd asta în ochii ei, repetă ea în şoaptă. Ahhh, Dumnezeule! Ochii...

— Poftim? Ce spui?

— E vorba de ochi. El a privit-o în ochi. Se repezi spre link. Fă-mi legătura cu Peabody ordonă ea aparatului. E poliţist de teren la – fir-ar a dracului de viaţă, la – fir-ar – unde anume? La 402.

— Dar ce anume ai descoperit, Dallas?

— Răbdare. Ea îşi frecă buzele cu degetele. Să avem răbdare.

— Peabody. Faţa drei poliţist apăru pe ecran, poziţia gurii demonstrând că era iritată. În aparat răsunau o mulţime de voci, acorduri de muzică.

— Dumnezeule, Peabody, dar unde te afli?

— Supraveghez mulţimea. Iritarea se transformă într-un rânjet ironic. Parada care are loc la Lex. E o sărbătoare irlandeză.

— Ziua eliberării celor şase continente, comentă Feeney cu oarecare mândrie. Nu le strica ziua.

— Dar nu te poţi îndepărta de zona aceea atât de agitată? ţipă Eve.

— Sigur că da. Dacă îmi părăsesc postul şi mă duc fuga trei intersecţii mai încolo. După care realiză cu cine stătea de vorbă.

— Vă ascult, şefa.

— La dracu', mormăi Eve, străduindu-se să se facă auzită. E vorba de cazul Kirsky, Peabody. O să-ţi trimit o fotografie a cadavrului. Să te uiţi atent la ea.

Eve ceru computerului să deschidă dosarul, îl răsfoi, după care transferă prin intermediul linkului fotografia lui Kirsky, prăbuşită, întinsă pe trotuar, sub răpăiala ploii.

— În poziţia asta ai găsit-o? Exact în poziţia aceasta ai găsit-o? întrebă Eve pe un ton ridicat, încercând să acopere hărmălaia.

— Da, şefa. Exact în poziţia aceasta.

Eve extrase imaginea în computer, poziţionând-o într-unul din colţurile ecranului.

— Are gluga trasă pe faţă. Nu a umblat nimeni la glugă?

— Nu, şefa. Cum am declarat şi în raport, echipa postului tv era deja acolo şi filma. Eu i-am îndepărtat din zona cu pricina, după care am sigilat intrarea. Iar victima avea faţa acoperită cam până în dreptul gurii. Când am ajuns eu la faţa locului, nu fusese identificată oficial. Iar declaraţia martorului care a descoperit cadavrul nu ne era aproape de niciun folos. El era isteric în acele momente. Aveţi toate aceste date la dosar, pe înregistrare.

— Mdda, le am. Îţi mulţumesc, Peabody.

— Deci, vorbi Feeney imediat ce ea încheie transmisia. Ce informaţii suplimentare ai obţinut?

— Hai să cercetăm încă o dată înregistrarea. Declaraţia iniţială a lui Morse. Eve se dădu puţin mai în spate, astfel ca Feeney să o poată căuta în

computer. Studiară împreună chipul lui Morse. Faţa lui era udă, părând astfel şi din pricina ploii, dar şi a transpiraţiei, poate chiar a lacrimilor. În jurul buzelor se observa o dungă albicioasă, iar privirea lui era fixă, înflăcărată, speriată.

— Tipul se afla aici în stare de şoc, comentă Feeney. Aşa se şochează unii când dau cu ochii de un cadavru. Peabody are talent, adăugă el, ascultând înregistrarea. Cu toate astea, se mişcă cam încet.

— Mda, dar, cu timpul, va deveni mult mai energică, zise Eve, absentă.

„— După aceea am observat că era vorba de un om. De un corp omenesc. Doamne, şi ce de sânge în jur. Peste tot. În plus, ea avea gâtul tăiat... mie mi s-a făcut rău. Simţeai mirosul – mi s-a făcut rău. Nu m-am putut abţine. După aceea am alergat înăuntru după ajutor."

— Asta-i esenţa primei lui declaraţii. Eve îşi împreună palmele, rezemându-şi bărbia şi fălcile de podul lor. Bun, acum caută, te rog, fragmentul în care eu am stat de vorbă cu el în noaptea aceea, după ce am întrerupt difuzarea ştirilor.

Da, arăta în continuare palid, decise ea, dar buzele aveau un aer ironic, de superioritate. Ea îi ceruse numeroase detalii, exact aşa cum făcuse şi Peabody şi, în mare parte, primise aceleaşi răspunsuri. Dar el se dovedise mult mai calm. Ceea ce era de aşteptat, fiind ceva obişnuit în astfel de cazuri.

„— Ai atins cadavrul?

— Nu, nu cred – nu. Ea zăcea întinsă acolo, având o rană lungă pe gât. Ah, ochii ei. Nu, nu am atins-o.

Mi s-a făcut greață. Probabil că tu nu înțelegi chestia asta, Dallas. Unii oameni reacționează instinctiv, primitiv. Cât sânge și ce ochi avea ea. Doooamne!"

— Ieri mi-a declarat aproximativ același lucru, șopti Eve. Nu a putut să dea uitării expresia chipului ei. Ochii ei.

— Ochii unui mort sunt de-a dreptul înfricoșători. Te pot bântui o viață întreagă.

— Da, nici eu nu i-am putut uita privirea. Ea se uită la Feeney. Dar nimeni nu i-a văzut privirea până nu am ajuns eu acolo, în miez de noapte, Feeney. Pentru că avea gluga trasă peste ochi. Nu i-a văzut nimeni fața înaintea mea. Cu excepția ucigașului.

— Dumnezeule Mare, Dallas! Doar nu crezi că viermele ăla de Morse taie gâturile femeilor în timpul liber. Da, e posibil ca povestea asta să aibă un impact mai mare asupra publicul, dându-i și lui ceva mai multă importanță.

Buzele se curbară ușor într-un zâmbet, mai mult cinic decât amuzat.

— Mdaa, iar lui îi place să se dea important, nu? Îi place să fie în centrul atenției. Feeney, spune-mi, te rog, ce faci când ești un reporter de mâna doua, ambițios și incapabil să respecți principiile eticii, și, peste toate astea, nu ai la îndemână o poveste care să „rupă gura târgului"?

El fluieră lung.

— Ei, da, aici ai pus punctul pe i.

— Ia să-i cercetăm puțin trecutul. Ia vezi tu de unde vine băiețelul nostru.

În câteva minute Feeney reuși să obțină datele de bază ale acestuia.

FĂRĂ LIMITE

C.J. Morse se născuse cu treizeci şi trei de ani în urmă, în Stanford, Connecticut. Aceasta fu, de fapt, prima surpriză. Eve îl credea cu şapte ani mai tânăr. Mama lui, în prezent decedată, fusese un lider, un cercetor ştiinţific de elită în domeniul IT-ului la Carnegie Melon, acolo unde fiul ei îşi luase masteratul în jurnalism de televiziune şi în Informatică.

— Deştept viermişorul ăsta, comentă Feeney. Al douăzecilea în promoţia lui.

— Mă întreb dacă asta îl situa cu adevărat printre fruntaşi.

Avusese mai multe locuri de muncă, posturile fiind destul de variate. Se mutase de la un post tv la altul. Un an de zile, de exemplu, lucrase la o mică filială, situată în apropierea oraşului său de reşedinţă. Şase luni lucrase la o filială-satelit din Pennsylvania. Aproape doi ani fusese angajat la un post tv de top din Noul Los Angeles, după care lucrase în Arizona, la un post tv pe jumătate independent, după care revenise în Est. O perioadă staţionase în Detroit, după care se întosese în New York. Aici lucrase la „All New 60", reuşind să se transfere, printr-o manevră colaterală, la Canal 75, mai întâi la Departamentul Informţiilor din domeniul Social, şi apoi la Departamentul ştirilor de impact.

— Amicul nostru nu prea a ştiut să-şi păstreze locurile de muncă. Cel mai mult a rezistat la Canal 75, adică trei ani, până în prezent. În afară de asta, în dosarul lui, printre datele legate de situaţia familială, nu se menţionează nimic referitor la tatăl lui.

— Da, se pomeneşte doar despre mamă, aprobă Feeney. O femeie de succes, care a deţinut o funcţie

importantă. „Dar mama lui murise", cugetă ea. Trebuiau să-şi facă timp şi să verifice în ce condiţii decedase aceasta.

— Verifică-i cazierul.

— E curat, n-are, răspunse Feeney, privind încruntat spre monitor. Amicul nostru a avut un parcurs impecabil.

— Ia verifică-i tu şi primii ani ai tinereţii. Ia te uită, ia te uită, vorbi ea, citind informaţiile afişate imediat pe ecran. Un dosar clasat şi inaccesibil, Feeney. Oare ce crezi tu că a făcut băiatul nostru cel imaculat când era tinerel, astfel încât cineva să-şi folosească braţul lung şi să sigileze acel dosar?

— Nu-mi va lua mult să descopăr. Se înveseli brusc, degetele fiind gata pregătite să danseze graţios pe taste. Dar am nevoie de echipamentul meu şi de undă verde din partea dlui comandant.

— Atunci la treabă. Şi fă nişte săpături mai adânci şi în privinţa slujbelor pe care le-a avut. Să vedem dacă nu cumva a avut necazuri. Cred că o să dau o fugă până la Canal 75, ca să stau frumuşel şi serios de vorbă cu „băieţelul" nostru.

— Ca să punem laba pe el trebuie să avem mai mult decât un simplu profil psihologic, care se poate potrivi sau nu.

— În cazul acesta, vom face rost de acel „mai mult". Ea ridică din umeri, simţindu-i încordaţi la maximum. Ştii, dacă nu mi-ar fi fost atât de antipatic, poate că aş fi observat totul mai devreme. Cine are beneficii de pe urma acestor asasinate? Mass-media. Ea îşi fixă arma la şold. În plus, primul asasinat a avut loc, ce convenabil, când Nadine era plecată de pe Terra. Şi uite aşa Morse a intrat „în prim-plan".

— Şi în cazul drei Metcalf?

— Nemernicul ajunsese înaintea mea la locul crimei. Da, chestia asta m-a scos din sărite, dar uite că nu mi-a căzut fisa. Doamne, ce cinic putea fi. Şi cadavrul lui Kirsky cine l-a găsit? Cine era în direct peste doar câteva minute, realizându-şi reportajul ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

— Asta nu-l transformă într-un ucigaş. Exact asta o să declare şi procurorul.

— Ei vor să afle care e conexiunea. Ratingul, zise ea, îndreptându-se deja spre uşă. Asta e afurisita de conexiune.

.....

19

Eve dădu o fugă prin studioul ştirilor, privind atent spre ecrane. Morse nu se vedea acolo, dar lucrul acesta nu o îngrijora. Complexul în care se afla era unul destul de mare. În plus, el nu avea de ce să se ascundă, de ce să-şi facă griji.

Iar ea nu voia să-i ofere un asemenea motiv.

Pe drum alcătuise un plan cât se poate de simplu. Nu atât de satisfăcător ca momentul în care l-ar fi scos din clădire trăgându-l de frizura aceea care în faţa camerei arăta întotdeauna impecabil, dar mult mai simplu.

Avea de gând să-i vorbească despre Nadine, dându-i de înţeles că-şi făcea griji pentru ea, după care, în mod natural, discuţia putea să se îndrepte spre cazul Kirsky. Putea să joace rolul poliţistului eficient pentru o cauză meritorie. Putea să-i demonstreze că înţelegea foarte bine trauma prin care trece, fabricându-i apoi o poveste despre ce simţise ea în momentul în care fusese prima dată în faţa unui cadavru. Ba chiar putea să-i solicite ajutorul, rugându-l să prezinte la ştiri una din fotografiile lui Nadine, imagini cu vehiculul ei, căzând de acord să colaboreze cu el.

Atitudinea nu va fi una mult prea amicală, decise ea. Va fi un soi de râcă, sub pretextul că era presată de timp. Dacă presupunerile ei vizavi de el erau corecte, atunci el va fi încântat să știe că avea nevoie de el, el având șansa de a se folosi de ea pentru a-și crește și mai mult audiența și timpul de emisie.

Însă, dacă presupunerile ei se dovedeau a fi adevărate, atunci era foarte posibil ca Nadine să fi murit deja.

Eve alungă imediat acest gând. Situația putea fi cu totul alta, iar regretele puteau fi amânate pe mai târziu.

— Căutați ceva?

Eve privi în jos. Femeia era atât de perfectă, încât Eve ar fi fost tentată să-i verifice pulsul. Chipul ei părea că e din alabastru, iar ochii semănau leit cu două smaralde sub formă lichidă, în vreme ce buzele aveau nuanța de foc a rubinului. Marile talente ale televiziunilor erau renumite tocmai fiindcă „aruncau" extrem de mulți bani pe cosmetice, echivalentul salariului pe primii trei ani de muncă în postul cu pricina, de exemplu.

Eve putea să parieze că femeia din fața ei, în caz că nu se născuse o norocoasă încă din fașă, cheltuia, să spunem, echivalentul a cinci ani de salariu pe așa ceva. Părul ei de culoarea bronzului era prins undeva sus de tot, în creștet, lăsând descoperită fața aceea pe care nu o poți uita. Glasul era și el unul bine antrenat, semănând leit cu torsul răgușit al unei feline, ceea ce dădea de înțeles că la capitolul sex nu avea inhibiții.

— Sunteți de la Departamentul „Bârfe și mondenități", nu?

— Nu, de la Departamentul Informaţii sociale. Numele meu e Larinda Mars. Ea îi întinse o mână perfectă, degetele sale având unghii perfect aranjate şi lăcuite în roşu-aprins. Dv. sunteţi probabil dra locotenent Dallas.

— Mars. Îmi sună cunoscut.

— Ar fi cazul. În caz că Larinda era iritată de faptul că Eve nu o recunoscuse imediat, acest lucru fu disimulat în spatele unui zâmbet larg şi dezarmant care îi dezvălui dantura impecabilă şi de o voce cu un uşor accent britanic, specific clasei superioare. De săptămâni întregi încerc să obţin un interviu cu dv. şi cu fascinantul dv. partenener de viaţă. Dar nu mi-aţi răspuns la niciunul din mesaje.

— Eu am un obicei destul de prost. Consider că viaţa personală e un lucru care nu-i priveşte şi pe alţii.

— Când ai o relaţie cu un bărbat ca Roarke, viaţa ta devine brusc de domeniul public. Ea îşi mută privirea într-o parte şi apoi ceva mai jos, oprindu-se ca un cârlig între sânii lui Eve. Oaaau, oaau, ce mai pietricică în formă de lacrimă! E un dar din partea lui Roarke, am dreptate?

Eve se străduí să nu-i arunce o vorbă de duh, aşezându-şi palmele în dreptul diamantului. De obicei, când era căzută pe gânduri, se juca cu el între degete, astfel că uitase să-l vâre, la loc, sub cămaşă.

— Îl caut pe Morse.

— Hmmm. Larinda calculase deja mărimea şi valoarea pietrei preţioase. Ce mai ştire pentru reportajul următor. Poliţistă care purta la gât pietre de bilioane. Ar fi posibil să vă ajut în privinţa asta. Iar dv. o să-mi întoarceţi favoarea. În casa lui Roarke

va avea loc, astăzi, o mică serată. Ea flutură din genele sale incredibil de lungi şi mult prea încărcate cu rimel. Cred că mi-am pierdut invitaţia pe undeva.

— Roarke se ocupă de acest aspect. Discutaţi cu el.

— Aaaa. Expertă în apăsatul pe butoane, Larinda se lăsa pe spate. Aaaa, deci el conduce show-ul? Bănuiesc că fiind un bărbat obişnuit să ia decizii de unul singur, nu o consultă şi pe micuţa pe care o are prin preajmă.

— Eu nu sunt „micuţa" nimănui, îi replică aspru Eve, înainte de a reuşi să se stăpânească. Trase adânc aer în piept, reevaluând apoi chipul acela drăgălaş. Drăguţa încercarea ta, Larinda.

— Da, ai dreptate. Deci, cum rămâne cu invitaţia la petrecere? Te pot ajuta să nu-ţi mai pierzi vremea căutându-l pe Morse, adăugă ea în secunda când Eve făcu ochii mici, rotindu-şi privirea prin încăpere.

— Dovedeşte-o şi vom vedea abia după aceea ce şi cum.

— A plecat cu cinci minute înainte de sosirea ta. Fără să se uite la ecran, Larinda apăsă pe buton, lăsând apelul de pe link în „aşteptare". În realitate, folosise un bastonaş în locul manichiurii ei impecabile şi scumpe. Era tare grăbit, de fapt, atât de grăbit că era gata-gata să mă dărâme, în faţa liftului. Arăta chiar bolnav, drept să-ţi spun. Bietul copilaş.

Veninul din vorbe o făcu pe Eve să o simpatizeze ceva mai mult pe Larinda.

— Nu-ţi place de el.

— Seamănă cu rahat de pisică, zise Larisa cu o voce melodioasă. Draga mea, acesta e un domeniu care implică competitivitatea, aşa că nu am nimic împotrivă ca cineva să calce, din când în când, pe

spinarea altuia ca să înainteze în carieră. Dar Morse e genul acela de om care calcă peste tine, după care îţi mai dă şi una în testicule, fără să aibă nici cea mai mică apăsare. A încercat să-mi facă şi mie asta când eram colegi la Departamentul Informaţii Sociale.

— Şi cum ai reuşit să rezolvi problema?

Ea înălţă din umerii săi superbi.

— Dragă, eu mănânc viermişori ca el la micul dejun. Dar să ştii că, per total, nu-i chiar atât de rău. E destul de deştept, şmecherul, şi la cameră dă al dracului de bine. Doar că la capitolul bârfă nu e prea priceput, bărbat fiind.

— La capitolul Informaţii sociale, o corectă Eve, zâmbind.

— Corect. Oricum, după ce a plecat la Ştiri, nu mi-a părut deloc rău. Dar o să vezi că nici acolo nu şi-a făcut prea mulţi prieteni. Vrea să-i „ia gâtul" lui Nadine.

— Poftim? În mintea lui Eve se aprinseră pe dată nişte beculeţe.

— Vrea să preia „cârma", vrea să fie singur. De câte ori stau amândoi la pupitru, el scuipă câte-o prostioară sau câte-o bâlbă. Ori îi ia fraza din gură, ori vorbeşte mai mult faţă de timpul alocat. Îi distruge textele. O dată sau de două ori TelePromTer-ul ei s-a defectat în timpul emisiei. Vinovăţia lui nu s-a putut dovedi, însă Morse e un geniu al computerelor şi al electronicii, în general.

— Da?

— Cu toţii îl urâm, declară ea veselă. Cu excepţia celor din biroul de sus. Directorii consideră că ratingul lui e unul grozav şi îi apreciază instinctul ucigaş.

— M-aş mira să fie aşa, şopti Eve. Şi unde a plecat?

— Nu ne-am oprit să stăm la taclale, dar după cum arăta, cred că s-a dus direct acasă, să se culce. Ea mişcă o secundă umerii curbaţi, şi în aer se răspândi de îndată aroma proaspătă a unui parfum clasic. Bănuiesc că nu şi-a revenit nici acum după trauma suferită în clipa în care a descoperit cadavrul lui Louise, aşa că ar trebui să am ceva mai multă compasiune pentru el, dar mi-e tare greu să simt aşa ceva când vine vorba de Morse.

— Unde e biroul lui?

Larinda oftă, setă linkul pe funcţia „mesaje", după care se ridică.

— În direcţia asta. Ea se strecură printre rândurile de birouri, dovedind că trupul era la fel de impresionant şi atrăgător ca şi faţa. Nu ştiu exact ce cauţi, dar te asigur că nu o să găseşti. Ea zâmbi şmechereşte, privind peste umăr. A făcut ceva? A transformat cumva micile lui rahaturi într-o infracţiune, încălcând legea?

— Trebuie să discut cu el, atâta tot. Dar de ce nu o să găsesc nimic?

Larinda se opri în faţa unei console rotunde, aşezate pe colţ, astfel că oricine s-ar fi aşezat în spatele acesteia, ar fi stat cu spatele la perete şi cu faţa spre restul încăperii, putând observa tot ce se petrece în jur. O dovadă destul de clară de suferinţă paranoică, cugetă Eve.

— El nu lasă nimic la vedere, nici cea mai mică agendă, nici cea mai mică foiţă de hârtie pe care a notat ceva. Îşi încuie computerul şi dacă se duce

— Da, nu prea cred că m-am înşelat. Dar uite că în cazul lui David Angelini m-am înşelat.

— Din punct de vedere circumstanţial, aţi alcătuit un caz perfect, iar în timpul interogatoriului, el părea al dracului de vinovat. Văzând că Eve o măsoară cu privirea, Peabody roşi. Ofiţerii care lucrează la un caz au dreptul să acceseze toate datele ce fac referire la acesta.

— Cunosc procedurile, Peabody. Pe un ton distant şi oficial, Eve se prezentă prin intermediul videofonului de la intrare. Colega, tocmai te pregăteşti să-ţi cauţi legitimaţia?

Peabody îşi îndreptă umerii.

— Da, să trăiţi.

Eve se mărgini să aprobe printr-o mişcare a capului, îşi rosti din nou numele la aparat, după care aşteptă.

— Te rog să mergi până la capătul coridorului, stimată colega, şi să verifici dacă ieşirea destinată urgenţelor e încuiată.

— Şefa?

— Du-te la capătul holului, repetă Eve, înfruntând privirea nedumerită a lui Peabody. E un ordin.

— Am înţeles, şefa.

Imediat ce Peabody se întoarse cu spatele, Eve scoase dispozitivul de decodare şi deblocă încuietorile. După aceea deschise uşa preţ de câţiva milimetri şi vârî repede decodorul în geantă, înainte ca Peabody să revină alături de ea.

— Uşa e încuiată, şefa.

— Perfect. Se pare că domnul nu e acasă, cu toate că... Ei, ia fi atentă, Peabody, uşa asta nu e perfect securizată.

Peabody privi spre uşă, după care se uită din nou la tv şi făcu o grimasă.

— Drept să vă spun, nu mi se pare chiar atât de straniu. Poate că e vorba de o intrare prin efracţie, dră locotenent. E posibil ca dnul Morse să fi păţit ceva.

— Bine zis, Peabody. Haide să înregistrăm cele constatate. În vreme ce Peabody puse în funcţiune recorderul, Eve deschise uşa încet, scoţându-şi arma din dotare.

— Morse? Sunt locotenent Dallas, de la Departamentul Poliţiei şi Securităţii New York. Uşa de la intrare nu era securizată. Suspectăm comiterea unui jaf, aşa că vom intra în apartament. Păşi înăuntru, făcându-i semn lui Peabody să rămână în spatele ei.

Intră cu grijă în dormitor, verifică fiecare dulap, aruncând o privire asupra aparaturii destinate comunicării, consola acesteia ocupând mai mult loc decât patul.

— Nici urmă de infractor, i se adresă ea lui Peabody, vârându-şi apoi capul în bucătărie. Oare unde o fi zburat pasărea noastră? se miră ea. Scoţând din geantă staţia de comunicare, îl contactă pe Feeney. Dă-mi te rog toate datele pe care ai reuşit să le aduni, fiindcă am ajuns deja în apartamentul lui, dar el nu este aici.

— Sunt de-abia la jumătate, dar cred că o să-ţi placă ce am aflat. În primul rând, dosarul acela din tinereţe care a fost sigilat – şi să ştii, copile, că am avut de furcă cu el. Micul C.J. a avut o problemă cu profesoara lui de informatică, cea care se ocupa de informaţiile sociale, când avea abia zece ani. Ea nu i-a acordat notă maximă la una din lucrări.

— Ca să vezi ce scorpie!

— Se pare că la fel a gândit şi el. A intrat hoţeşte în casa ei şi a distrus tot ce i-a ieşit în cale. În afară de asta, i-a ucis căţeluşul.

— Dumnezeule, a omorât căţelul profesoarei.

— I-a tăiat gâtul, Dallas. De la o urechiuşă bleagă la cealaltă. Şi în urma acestei fapte, poliţia l-a condamnat la terapie psihiatrică, la muncă în folosul comunităţii, beneficiind de eliberare condiţionată.

— Bun. Eve simţea că puzzle-ul începea să capete formă. Zii mai departe.

— Bine. Sunt la dispoziţia ta. Amicul nostru conduce un Rocket nou-nouţ, de două locuri.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Feeney.

— N-am terminat, rosti el cu oarece mândrie. Prima sa slujbă a fost aceea de dispecer, la o staţie situată în apropierea oraşului său de reşedinţă. Şi-a dat demisia imediat ce un coleg de-al său a reuşit să transmită un reportaj în direct, el pierzând, desigur, această şansă. Era vorba de o doamnă.

— Nu te opri tocmai acum. Cred că te iubesc, nu alta.

— Toate femeile de valoare mă iubesc. Din cauza chipului meu frumos, aşa cred. La următoarea slujbă, el reuşeşte să facă transmisii live, dar ca „înlocuitor" al reporterilor buni şi foarte buni. A plecat de-acolo în graba mare, pretinzând furios că era discriminat. Editorul-şef era o femeie.

— Din ce în ce mai bine.

— Stai aşa, că „bomba" de-abia acum urmează. E vorba de postul tv din California. Acolo s-a descurcat destul de bine, urcând în ierarhie din ce în ce mai mult, începând cu poziţia de reporter de linia a treia,

astfel că a reuşit să aibă propria sa emisie la ora prânzului, pe care o modera împreună cu altcineva.

— Cu o colegă?

— Daap, dar nu-i asta partea cea mai interesantă, Dallas. Stai să vezi. Puştoaica de la „Meteo" primea toate e-mailurile. Directorii postului au plăcut-o atât de mult, încât i-au permis să prezinte, la prânz, subiectele mai „uşurele". Ratingul creştea în clipa în care ea intra în emisie, astfel că au apărut comentarii lăudabile la adresa muncii ei. Morse şi-a dat demisia pe motiv că, şi acum citez: „nu vrea să lucreze alături de o neprofesionistă". Dar la scurt timp după aceea, tinerica noastră de la „Meteo" a dat marea lovitură, primind un rol într-o comedie. Nu vrei să ghiceşti numele ei.

Eve închise ochii.

— Spune-mi că e vorba de Yvonne Metcalf.

— Da-ţi-i, vă rog, o ţigară drei locotenent. Metcalf îşi notase că-l reîntâlnise pe „Funduleţ umed", colegul ei pe vremea când lucra la Meteo. Pot să pun pariu că băieţelul nostru a venit după ea în marele şi cinstitul nostru oraş. Ciudat e că nu a menţionat niciodată în reportajele lui că ei doi au fost colegi. Îţi dai seama ce aură ar fi avut amândoi.

— Te iubesc, cu disperare, să ştii. O să-ţi sărut chipul acela urât pe care-l posezi.

— Să ştii că totul vine din interior. Aşa îmi spune soţia mea.

— Daaa, da, sigur. Îmi trebuie mandat de percheziţie, Feeney şi, în afară de asta, te vreau aici, acasă la Morse, ca să intri în computerul lui.

— Am solicitat deja eliberarea mandatului. Imediat ce îmi parvine ţi-l transmit prin intermediul linkului. După aceea vin acolo.

Câteodată roţile mergeau ca unse. Feeney şi mandatul sosiră în mai puţin de treizeci de minute. Eve se ţinu de cuvânt şi-l sărută, cu destul de mult entuziasm, astfel că el se înroşi precum un puiuţ de sfeclă.

— Securizează mai întâi uşile, Peabody, după care te ocupi de living. Şi nu te strădui să laşi ordine în urma ta.

Eve o porni şi ea spre dormitor, Feeney aflându-se la doi paşi în urma ei. El deja îşi freca palmele, entuziast.

— Ce sistem frumos, rosti el. Dincolo de toate greşelile sale, măgarul ăsta afurisit se pricepe când vine vorba de informatică. Va fi o adevărată plăcere să mă joc la chestia asta. El se aşează în faţa aparatului, în vreme ce Eve se apucă să cerceteze sertarele.

— Îl obseda ideea de a fi la modă, comentă Eve. Nimic nu pare prea uzat, nimic nu i se pare prea scump.

— Îşi dă toţi banii pe „jucăriile" astea. Feeney se aplecă deasupra tastelor, încruntându-se. Tipul are un respect deosebit pentru aparatura sa, dovedindu-se deosebit de prevăzător. Oriunde ai vrea să intri, codurile de protecţie îţi interzic accesul. Dumnezeule, are şi un program de protecţie prin eroare.

— Poftim? Eve îşi îndreptă spatele. Pe computerul de acasă?

— Da, chiar aici. Grijuliu, Feeney se relaxă, rezemându-se de spătarul scaunului. Dacă nu folosesc codul potrivit, datele respective se şterg automat. Ciudat e că pot fi accesate şi cu ajutorul amprentei vocale. Nu-mi va fi prea uşor să le accesez, Dallas. Va

trebui să aduc ceva echipament şi asta înseamnă că voi avea nevoie de ceva mai mult timp.

— El a fugit deja. Sunt convinsă că şi-a luat picioarele la spinare. S-a prins că i-am dat de urmă.

Sprijinându-se pe călcâie, ea reflectă la cele două variante posibile: sursele de informaţie – puteau fi nişte persoane – dar puteau fi şi de natură electronică computerizată.

— Spune-le celor mai buni oameni ai tăi să vină încoace. Iei computerul şi-l duci la secţie. De acasă a fugit, precis, din faţa computerului.

— O să avem o noapte lungă.

— Locotenent. Peabody veni în dreptul uşii. Chipul ei era impasibil, cu excepţia privirii. Ochii ei păreau două făclii aprinse. Cred că trebuie să vedeţi ceva.

Ajungând în living, Peabody făcu semn spre canapeaua solidă cu formă pătrată.

— Tocmai o cercetam pentru a doua oară. Probabil că nu l-aş fi observat, numai că tatălui meu îi place să construiască tot felul de obiecte. I-a plăcut întotdeauna să creeze tot felul de sertare secrete, de nişe în care puteai să ascunzi tot felul de chestii. Iar nouă ne-a plăcut la nebunie obiceiul lui, şi obişnuiam să ne jucăm de-a „comoara ascunsă". La prima vedere, pare un sertar oarecare, un obiect de decor care maschează colţul unei canapele construite după un model vechi.

Ea păşi în faţa canapelei, făcând semn în direcţia respectivă.

Eve simţi furnicături pe piele.

Vocea lui Peabody se înălţă cu o octavă.

— Iată şi comorile pe care le ascundea.

Eve îşi simţi inima tresărind, o dată, cu putere. Acolo, în setarul acela lung şi spaţios care pornea din dreptul pernelor, erau aşezate o umbrelă în culorile curcubeului şi un pantof cu toc înalt, pe care se desenau elegant dungi albe şi roşii.

— L-am prins. Eve se întoarse spre Peabody, zâmbind larg şi hotărât. Dragă colega, tocmai ai făcut un pas uriaş către postul de poliţist-anchetator.

— Omul meu zice că-l hărţuieşti.

Eve se încruntă la Feeney, privind în ecranul staţiei de comunicare.

— Îi cer doar ca informaţiile să fie updatate periodic, nimic mai mult. Ea se îndepărtă puţin de echipa de la amprente care lucra de zor în livingul lui Morse. Luminile pe care le foloseau erau puternice. Afară, soarele se pregătea deja să apună.

— Pretinde că-l întrerupi mereu. Dallas, ţi-am spus că treaba va înainta destul de greu. Morse e un expert în informatică şi comunicare. Cunoaşte toate trucurile posibile.

— A notat totul, pas cu pas, Feeney. Ca un adevărat reporter care lucrează la „Ştiri". Şi dacă a luat ostatică pe Nadine, atunci pe unul din CD-urile alea afurisite se află şi informaţia aceasta.

— De acord cu tine, copile, dar să ştii că frângându-le gâtul celor din echipa mea, nu vei obţine mai repede ceea ce cauţi. În numele Cerului, lasă-ne puţin să ne vedem de treabă. Nu trebuia să fii la o petrecere în seara asta?

— Poftimmm? Ea făcu o grimasă. Oooo, drăcia dracului!

— Hai, du-te acasă, îmbracă-ţi rochiţa elegantă şi dă-ne pace.

— Nu am chef să mă îmbrac ca o idioată şi să mă îndop cu cine ştie ce delicii în vreme ce el bântuie, liber şi nepăsător, Dumnezeu ştie pe unde.

— Indiferent cu ce te îmbraci, el tot aşa o să bântuie. Ascultă-mă, deja îl căutăm în tot oraşul, mă refer, desigur, la automobilul lui. Apartamentul şi postul tv sunt straşnic supravegheate. Iar aici nu ai cum să mă ajuţi. Aici e teritoriul meu.

— Pot...

— Să mă întârzii de la treabă, ţinându-mă de vorbă, i-o întoarse el.

Du-te unde ai treabă, Dallas. Imediat ce găsesc ceva, oricât de neînsemnată ar fi informaţia, te contactez.

— L-am prins, Feeney. Ştim cine e ucigaşul, ştim de ce a făcut ce-a făcut.

— Atunci dă-mi voie să descopăr şi încotro a pornit. Dacă Nadine Furst e încă în viaţă, fiecare minut e nepreţuit.

Acest „dacă" o bântuia fără încetare. Ar fi vrut să protesteze, dar îi lipseau argumentele.

— Bine, plec, dar...

— Nu mă suna tu, o întrerupse Feeney. Te voi suna eu. El întrerupse transmisia înainte ca ea să apuce să-l înjure.

Eve încerca din greu să înţeleagă care erau valorile unei relaţii, importanţa punerii în balanţă a traiului de zi cu zi şi a obligaţiilor pe care le ai, valoarea unui compromis. Relaţia ei cu Roarke era, deocamdată, mult prea recentă, ca sincronizarea lor

să fie perfectă, semănând cu un pantof care te jenează puţin, dar era destul de atrăgător ca să-l porţi până ce vei reuşi să te acomodezi cu el.

Prin urmare, intră ca vântul în dormitor, observând că el se afla în apropierea dressingului, pregătit, probabil să o ia la rost.

— Să nu mă certi că am întârziat. Summerset m-a luat deja în primire. Îşi scoase teaca armei, aruncând-o apoi pe un scaun. Roarke îşi încheie, în sfârşit, butonul auriu fixat la manşeta cămăşii, degetele lui având o alură elegantă şi calmă.

— Nu ai nicio obligaţie faţă de Summerset. După aceea o privi, rapid, urmărind cum ea îşi dezbrăca cămaşa. Şi nici faţă de mine.

— Uite ce e, am avut treabă. Goală de la bust în sus, ea se trânti pe scaun ca să-şi scoată cizmele. Am spus că vin, şi am venit. Ştiu că oaspeţii vor sosi în zece minute. Ea aruncă prima cizmă lângă scaun, amintindu-şi de vorbele dure ale lui Summerset. O să fiu gata. Nu durează ore în şir să îmbrac o rochie şi să mă smăcuiesc.

După ce scăpă de cizme, îşi ridică şoldurile, trăgând de jeans până reuşi să-i scoată. Înainte ca aceştia să alunece în întregime pe podea, ea alergă în baia de lângă dormitor. Zâmbind din pricina ieşirii ei intempestive, Roarke porni pe urmele ei.

— Nu-i nicio grabă, Eve. La un cocktail party nu trebuie să ajungi la oră fixă, şi nici nu te arestează nimeni dacă ai întârziat.

— Am spus deja că voi fi gata la timp. Ea se strecură sub jetul încrucişat al cabinei de duş, turnându-şi pe păr câteva picături de lichid verzui. Săpunul începu apoi să-i picure în ochi. Da, o să fiu gata.

— Dar să ştii că tot nu se va supăra nimeni dacă o să cobori peste douăzeci sau treizeci de minute. Te aşteptai să fiu supărat pe tine fiindcă ai şi tu propria ta viaţă?

Ea se şterse la ochi, simţind cum o ustură, încercând să-l privească prin dâra de spumă şi aburii de apă fierbinte.

— Poate că da.

— Ei atunci o să fii groaznic de dezamăgită. Dacă îţi mai aminteşti, eu te-am cunoscut tocmai datorită celeilalte vieţi, adică profesiei tale. Şi, în afară de asta, şi eu am o mulţime de alte obligaţii. El urmări cum îşi clăteşte părul. Era plăcut să vezi cum îşi lăsa capul pe spate, privind în tavan, în timp ce apa şi săpunul alunecau în jos pe pielea ei şi apoi dispăreau. Nu încerc să te ţin prizonieră. Ci doar să-mi fac o viaţă alături de tine.

Ea îşi dădu părul ud la o parte de pe obraji, după care deschise dispozitivul de uscare rapidă. Păşi în direcţia lui, răsucindu-se în direcţia opusă. După care îl luă prin surprindere, cuprinzându-i faţa în palme şi sărutându-l cu deosebit entuziasm.

— Nu e prea uşor. Păşi în cadă, după care apăsă pe buton, aerul cald ţâşnind în direcţia ei şi învăluind-o plăcut. Uneori eu însămi nu mă suport. Sunt momente în care stau şi mă întreb cum de nu m-ai trimis la plimbare încă de la bun început, când am pus ochii pe tine.

— Mi-a trecut prin cap, dar tu eşti mult prea des cu „armele pregătite!".

Cu pielea complet uscată şi simţindu-se proaspătă din pricina săpunului parfumat, ea ieşi din cadă.

— În secunda asta nu sunt.

El o prinse de talie, după care îşi aşeză palmele pe fesele ei tari şi musculoase, masându-le.

— Când eşti nud, gândul meu zboară la cu totul altceva.

— Mddda. Ea îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui, bucurându-se că ridicându-se uşor pe vârfuri, buzele şi ochii lor erau la acelaşi nivel. Cum ar fi?

Regretând suficient de tare, el o îndepărtă cam la un metru de el.

— De ce nu-mi spui de ce eşti atât de entuziasmată, plină de energie?

— Poate fiindcă ador să te privesc în cămaşa aceasta elegantă. Ea se îndepărtă, luând un capot de pe umeraş. Sau că sunt entuziasmată la gândul că în următoarele ore voi purta nişte pantofi care aproape mă vor face să ţip de durere.

Se privi atent în oglindă, presupunând că acum era obligată să folosească măcar puţin din machiajul pe care Mavis şi-l aplica ori de câte ori se ivea ocazia. Apropiindu-se ceva mai mult de oglindă, aşeză cu grijă dispozitivul de aplicare a rimelului deasupra genelor de la ochiul stâng, după care apăsă pe buton, acestea devenind brusc mult mai lungi şi închise la culoare.

— În plus, cauza ar putea fi, cine ştie, continuă ea, privind o clipă în jur, şi faptul că, dra Peabody, colega mea, dra Peabody, a dat peste comoara ascunsă.

— Felicitări lui Peabody. Despre ce comoară ascunsă e vorba?

Eve se ocupă şi de genele de la ochiul drept, după care clipi, vrând să vadă cum îi stă.

— Despre o umbrelă şi un pantof.

— L-aţi prins! Prinzând-o de umeri, Roarke o sărută pe ceafă. Felicitări!

— Aproximativ, îl corectă ea. Încercă să-şi amintească următoarea etapă, alegând, în cele din urmă, rujul. Mavis îi tot lăuda virtuţiile unui ruj special, dar lui Eve nu-i plăceau acele nuanţe care se presupunea că pot dura şi trei săptămâni. Deocamdată am găsit dovezile. În plus, echipa de la amprente a confirmat prezenţa amprentelor ucigaşului pe acele suveniruri. Pe umbrelă au descoperit doar amprentele lui şi ale victimei. Pe pantof au descoperit şi altele, dar ne aşteptam să le găsim şi pe cele ale vânzătorilor sau ale clientelor care au probat perechea respectivă. Pantofii erau noi-nouţi, abia dacă aveau o mică zgârietură la vârfuri, dar, în afară de asta, ea a cumpărat mai multe perechi de la magazinul Sacks, chiar cu puţin înainte să moară.

Ea reveni în dormitor, amintindu-şi de crema de corp parfumată pe care i-o adusese Roarke de la Paris, scoţându-şi apoi capotul şi ungându-se uniform.

— Problema e că nu am reuşit să punem mâna pe el. Nu se ştie cum, dar a aflat că mă pregăteam să-l înhaţ, şi a fugit. Feeney lucrează acum la computerul lui, încercând să vadă dacă poate extrage de-acolo câteva date care să ne ajute să-l găsim. E deja dat în urmărire, dar e posibil să fi părăsit oraşul. Nu cred că aş fi reuşit să ajung la petrecere, dar Feeney m-a trimis niţeluş la plimbare. A zis că i-am bătut la cap subalternul.

Deschise şifonierul, pregătită să se revolte, însă zări cât ai clipi rochia aceea minusculă de culoarea

aramei. O scoase din şifonier şi o aşeză în faţa ochilor. Mânecile lungi şi strâmte porneau din dreptul gâtului, acesta beneficiind de un decolteu îndrăzneţ. Trena rochiei nu era nici scurtă, nici lungă, oprindu-se la o înălţime medie faţă de gambă.

— Ar trebui să port ceva pe dedesubtul unei asemenea creaţii?

El deschise sertarul de sus al comodei ei, scoţând de acolo un triunghi de aceeaşi culoare care numai în glumă putea fi denumit chilot.

— Cred că asta i s-ar potrivi de minune.

Ea prinse perechea din zbor, îmbrăcând-o în doi timpi şi trei mişcări.

— Dumnezeule, rosti ea, privindu-se o clipă în oglindă. Dar ce rost are să protestez? Din moment ce era prea târziu pentru dezbateri pe această temă, ea îmbrăcă repede şi rochia, aranjând apoi materialul mulat al acesteia.

— Mă amuză întotdeauna felul în care te îmbraci, însă în clipa asta mă gândesc la cu totul altceva.

— Ştiu, ştiu. Coboară tu. Vin şi eu imediat.

— Nu, Eve. Cine e?

— Cine? Ea aranjă uşor umerii căzuţi ai rochiei. Nu ţi-am spus?

— Nu, răspunse Roarke, cu o răbdare demnă de admirat. Nu mi-ai spus.

— Morse. Deschise dulapul, căutând o pereche de pantofi.

— Glumeşti.

— C.J. Morse. Luă pantofii din dulap, ridicându-i în aer asemenea unei arme, în timp ce privirea ei deveni imobilă şi întunecată. În afară de asta, când voi reuşi să-l pun la zid pe nemernic, o să aibă mai

multă publicitate şi timp de emisie decât a visat vreodată.

Linkul de interior beepăi de câteva ori. Vocea plină de reproş a lui Summerset se răspândi pe neaşteptate în atmosferă.

— Sosesc deja primii invitaţi, domnule.

— Foarte bine, Morse? îi zise el lui Eve.

— Chiar el. Te pun la curent între două platouri cu bunătăţi. Ea îşi trecu mâna prin păr. Ţi-am zis că o să fiu gata. Aaaa, Roarke, ştii ceva? Ea îl luă de mână, pornind împreună spre uşă. Am nevoie să treci pe listă o invitată de-a mea care a apărut pe ultima sută de metri. Larinda Mars.

.....

20

Eve bănuia că existau variante şi mai rele de aşteptare, având în vedere că ancheta era pe ultima sută de metri. Atmosfera nu se compara nicicum cu cea din biroul ei amărât şi strâmt de la Sediu Central al Poliţiei, iar meniul oferit aici depăşea cu mult aşteptările paradisiace.

Roarke pusese la dispoziţie sala de recepţii a casei sale, tavanul ei fiind la fel de înalt ca al unei catedrale, aceasta dispunând de pardoseli din lemn lăcuit, de pereţi placaţi cu oglinzi şi de lumini de-a dreptul feerice. De-a lungul pereţilor cu formă rotundă, fuseseră aşezate mese mari şi curbate la capete, deasupra fiind amenajate platourile cu meniuri exotice, servite sub forma unor porţi minuscule.

Ouă micuţe şi bine prăjite, pe care le puteai consuma dintr-o singură înghiţitură, provenind de la guguştiucii pitici crescuţi în fermele coloniei ce vieţuia pe Lună, delicaţii creveţi de culoare roz proveniţi din Marea Japoniei, spirale elegante de brânză ce ţi se topeau, practic, pe limbă, feliuţe de pâine unse fie cu paté, fie cu diferite creme, formele de prezentare fiind variate, bobiţele strălucitoare ale caviarului cocoţate pe cuburi de gheaţă de diverse

dimensiuni şi modele, o bogăţie de fructe proaspete pe care le puteai orna cu cremă de zahăr rece.

Dar lucrurile nu se opreau aici. Pe masa cu meniuri la cald, situată în partea opusă a sălii, sfârâiau fripturile condimentate. O porţiune destul de mare a acestui spaţiu conţinea tot felul de comori culinare pentru cei care preferau meniurile vegetariene, în vreme ce la o distanţă discretă se amenajase colţul iubitorilor de carne.

Roarke preferase muzica live în locul simulării computerizate, astfel că formaţia chemată să încânte audienţa cânta în surdină, acompaniind fericit murmurul discret al conversaţiilor. Muzica avea să devină ceva mai antrenantă odată cu lăsarea nopţii, seducându-i pe cei dornici să danseze.

În mijlocul atâtor tonuri de culoare, arome, străluciri şi frumuseţi, chelnerii, purtând fracuri negre cu croială sobră, se perindau de colo-colo, aducând cu ei tăvi din argint pe care erau etalate cupele zvelte din cristal pline cu şampanie.

— Ce petrecere decentă! Mavis vârî în gură o ciupercă mică şi rotundă ca un nasture. Ţinând cont de tonul seratei, adoptase o vestimentaţie conservatoare, ceea ce însemnă că marea parte a trupului ei era acoperit, iar părul avea o nuanţă roşie-temperată. Dar fiindcă Mavis era Mavis, nu uitase să strălucească. Nu-mi vine să cred că Roarke m-a invitat la petrecerea sa, până la urmă.

— Eşti prietena mea.

— Daa. Hei, crezi că după ce oaspeţii vor mânca şi vor bea pe săturate, aş putea vorbi cu cei din formaţie pentru a-mi da voie să interpretez şi eu o melodie?

Eve cercetă câteva secunde grupul numeros al celor avuţi, observând sclipirile ademenitoare ale

podoabelor din aur, ale pietrelor preţioase veritabile, după care zâmbi.

— Da, cred că ar fi o idee minunată.

— De-a dreptul înălţătoare. Mavis o strânse de mână pe Eve. Mă duc să vorbesc chiar acum cu membrii formaţiei, poate găsesc o cale de a-i îmbuna.

— Dră locotenent.

Eve îşi luă privirea de la silueta lui Mavis ce se îndepărta agale, ridicând-o şi dând cu ochii de chipul şefului Departamentului de Poliţie, dle Tibble.

— Domnule.

— Astă-seară nu arăţi deloc... ca la serviciu. Văzând-o cum se strâmbă uşor, el pufni în râs. Era un compliment, să ştii. Petrecerea lui Roarke e de-a dreptul grandioasă.

— Da, domnule, aveţi dreptate. E destinată unei acţiuni de binefacere. Cu toate astea, ea nu-şi mai aducea bine aminte despre ce era vorba.

— Da, la fel am crezut şi eu. Soţia mea s-a implicat trup şi suflet în povestea asta. Luă o cupă de şampanie de pe tava care tocmai trecea prin dreptul lor, după care sorbi puţină şampanie. Singurul meu regret e că aceste costume, mult mai potrivite unor maimuţe, nu se mai demodează. Trase puţin de guler cu mâna liberă.

Gestul şi replica o făcură să surâdă.

— Cred că ar merita să încercaţi perechea mea de pantofi.

— Dacă vrei să fii în pas cu moda, trebuie să plăteşti destul de scump.

— Aş prefera nişte haine uzate şi vechi în care să mă simt confortabil. Cu toate astea, reuşi să nu tragă cu furie de rochia ei mulată pe fese.

— În fine. El o luă de braţ, conducând-o către un arbore al vieţii care îi ferea de privirile celorlalţi. Acum că am încheiat conversaţia aceasta formală, aş vrea să-ţi spun că ai făcut o treabă minunată în privinţa anchetei de care te ocupi.

— Dar am dat-o în bară în privinţa lui Angelini.

— Nu, ai urmat un traseu logic, dar după aceea ai făcut cale întoarsă şi ai descoperit acele fragmente care lipseau la alcătuirea corectă a puzzle-lui.

— Informaţiile oferite de femeia care suferă de albinism au fost oferite, practic, într-o doară. Pur şi simplu, am avut noroc.

— Norocul contează. La fel ca şi tenacitatea – şi atenţia la detalii. L-ai încolţit, Dallas.

— Dar el e încă în libertate.

— Nu va ajunge prea departe. Propria lui ambiţie ne va ajuta să dăm de urmele lui. Opinia publică ştie cine e.

Pe lucrul acesta se baza şi Eve.

— Domnule, dra Peabody a făcut o treabă remarcabilă. Are o privire ageră şi un instinct de nota zece.

— Da, ţi-am citit raportul. Nu voi uita acest aspect. Văzându-l cum îşi priveşte ceasul, realiză că era la fel de nerăbdător ca şi ea. I-am promis lui Feeney o sticlă de whisky irlandez dacă reuşeşte să descopere datele de care avem nevoie până la miezul nopţii.

— Dacă nici asta nu-l motivează, atunci nu cred că vom reuşi să găsim şi altă variantă. Ea surâse. Nu avea rost să-i reamintească şefului poliţiei că nu găsiseră arma crimelor în apartamentul lui Morse. Cunoştea deja acest amănunt.

În clipa în care îl zări pe Marco Angelini păşind în încăpere, simţi cum îi înţepenesc umerii.

— Mă scuzaţi, dle Tibble. Trebuie să stau de vorbă cu cineva.

El îi puse palma pe umăr.

— Nu-i obligatoriu, Dallas.

— Ba da, este, domnule.

Ea realiză că o localizase în secunda în care bărbia lui tresări brusc. El se opri, duse mâinile la spate, aşteptând-o.

— Dle Angelini.

— Dră locotenent Dallas.

— Regret toate acele neajunsuri pe care le-am pricinuit atât dv., cât şi familiei dv. în timpul anchetei.

— Da?! Privirea lui era rece şi imperturbabilă. Faptul că l-aţi acuzat de crimă pe fiul meu, că l-aţi supus la teroare şi umilinţă, că aţi provocat şi mai multă durere într-un moment în care durerea familiei noastre atinsese deja limita imposibilului, faptul că l-aţi pus în spatele gratiilor, deşi el nu făcuse altceva decât să fie martorul unui atac violent?!...

Ea ar fi putut să-şi justifice fiecare hotărâre în parte. Ar fi putut foarte bine să-i spună că fiul lui nu doar asistase la o crimă, ci fugise de la locul faptei, gândindu-se doar la propria sa supravieţuire, şi că agravase lucrurile, devenind un infractor, în clipa în care încercase să scape de răspundere mituind-o.

— Îmi pare rău că am provocat şi mai multă suferinţă, din punct de vedere emoţional, familiei dv.

— Mă îndoiesc că puteţi înţelege adevărata semnificaţie a acestor vorbe. El privi în jos. În afară de asta, mă întreb dacă nu aţi reuşi, totuşi, să-l prindeţi pe adevăratul făptaş nu v-aţi afla aici, bucurându-vă de

această serată, alături de partenerul dv. În realitate, se poate observa cu ochiul liber ce fel de femeie sunteţi. O oportunistă, o carieristă care iubeşte succesul, un soi de târfă care adoră media şi publicitatea.

— Marco. Roarke vorbi încet, punând o palmă pe umărul lui Eve.

— Nu. Ea se crispă sub atingerea lui. Nu-mi lua apărarea. Dă-mi voie să închei această conversaţie.

— Îmi pare rău, nu pot să fac ceea ce îmi ceri. Marco, încerc să iau în considerare faptul că starea de spirit care te domină în această perioadă reprezintă şi motivul pentru care o ataci pe Eve în felul acesta, chiar la ea acasă. N-aş zice că-ţi doreşti cu adevărat să te afli în această casă, rosti el încet, dar pe un ton tăios, semn că nu voia să ţină cont de absolut nimic. O să te conduc chiar eu până la ieşire.

— Cunosc drumul. Marco se uită atent în ochii lui Eve. Vom încheia partenariatul nostru cât mai curând posibil, Roarke. Nu mai am încredere în raţionamentul tău.

Cu braţele pe lângă corp şi cu pumnii strânşi, Eve tremură de furie, privindu-l pe Marco cum se îndepărta.

— De ce ai făcut una ca asta? M-aş fi descurcat.

— Da, aşa e, admise Roarke, întorcând-o cu faţa la el. Dar era ceva între mine şi el. Nimeni nu poate veni la noi acasă şi, pe deasupra, să-ţi vorbească într-un asemenea hal.

Ea încercă să scape cumva din situaţia aceea penibilă.

— Summerset face asta deja.

Roarke zâmbi, sărutând-o tandru.

— El e excepţia care confirmă regula, din motive mult prea complicate ca să mai fie şi explicate. El

masă cu degetul mare linia ce apăruse între sprâncenele ei, făcând-o să dispară.

— Perfect. Cred că de Crăciun nu ne vom trimite cărţi poştale unii altora, nici eu, nici membrii fam. Angelini.

— Ei, vom trece şi peste asta. Ce spui de o cupă de şampanie?

— Imediat. Mă duc să mă aranjez puţin. Ea îl mângâie pe obraz. Acum îi era mai uşor să facă asta, să-l atingă, să-l mângâie în public. Cred că e cazul să-ţi spun că dna Mars are un recorder în geantă.

Roarke îi dădu un mic bobârnac în gropiţa din bărbie.

— L-a avut. Dar acum el e în borseta mea, după ce a stat ceva mai aproape de mine la masa dedicată vegetarienilor.

— Oaaau, ce îndemânare! Nu mi-ai spus niciodată că furtul de prin buzunare e una dintre abilităţile tale.

— Nu m-ai întrebat niciodată.

— Să-mi aduc aminte să te întreb, despre asta şi despre multe altele. Vin imediat.

Nu avea de gând să-şi refacă machiajul. Dar voia câteva minute de singurătate ca să se liniştească şi poate şi câteva în plus ca să aibă timp să-l apeleze pe Feeney, cu toate că era convinsă că o va taxa pentru întreruperea pricinuită.

Mai avea doar un ceas până la pierderea acelei sticle de whisky irlandez. Ea considera că nu era rău să-i amintească şi despre acest lucru. Tocmai se oprise în dreptul uşii de la bibliotecă, pregătindu-se să formeze codul ca să poată intra, în clipa în care Summerset apăru în spatele ei, venind dintr-un ungher ceva mai întunecat al coridorului.

— Dră locotenent, aţi primit un apel care se pare că e atât personal, cât şi urgent.

— Din partea lui Feeney?

— Nu s-a recomandat, rosti Summerset, mustăcind uşor.

— Bine, voi prelua apelul din bibliotecă. Ea avu o mică satisfacţie, binemeritată, de altfel, în clipa în care uşa se închise, practic şi isteţ, chiar în nasul lui. Aprinde lumina, ordonă ea, iar încăperea se umplu de o lumină strălucitoare.

Aproape se obişnuise cu pereţii plini de rafturi, pe acestea fiind înşirate cărţi legate în piele, cu pagini din pergament ce scărţâiau atunci când le răsfoiai. De data asta le aruncă doar o privire rapidă, îndreptându-se apoi spre linkul aşezat pe biroul lui Roarke.

Apăsă pe buton, după care, pur şi simplu, înlemni.

— Surprize, surprize, rosti Morse, făcând o plecăciune şi rânjind. Pariez că nu te aşteptai să fiu chiar eu apelantul. Vai, văd că eşti îmbrăcată ca pentru o petrecere. Arăţi fantastic.

— Chiar voiam să dau de tine, C.J.

— O, daaa, ştiu. Ai căutat o mulţime de chestii în ultima vreme. Da, ştiu că înregistrezi, dar nu are importanţă. Dar te rog să mă asculţi cu mare atenţie. Trebuie să rămână între noi, altfel o s-o fac bucăţele-bucăţele pe una dintre bunele tale prietene. Salut-o pe Dallas, Nadine.

El se dădu într-o parte, pe ecranul linkului apărând chipul lui Nadine. Eve, care văzuse de foarte multe ori tot felul de chipuri pe care era întipărită groaza, avea în faţa ochilor exact acelaşi lucru.

— Nadine, ţi-a făcut ceva?

— Eu... Ea scoase un vaiet speriat în secunda când el o trase cu putere de păr, împingându-i capul pe spate şi lipindu-i de gât o lamă lungă şi subţire a unui cuţit.

— Haide, spune-i că m-am purtat foarte frumos cu tine. Haide, zii. El plimbă lama cuţitului pe gâtul ei, de jos în sus. Scorpia dracului!

— Sunt okay. Da, sunt bine. Ea închise ploapele, şi printre gene se ivi o lacrimă. Îmi pare rău.

— Îi pare rău, rosti Morse printre dinţi, cu buzele lipite, atingându-şi obrazul de al ei, astfel că acum se vedeau amândoi pe ecran. Îi pare rău de tot că i-a fost atât de foame aşa că, de scorpie ce e, a reuşit să fugă de escorta oferită de tine, şi uite aşa a picat în braţele mele, care o aşteptau cu mare nerăbdare. Nu-i aşa, Nadine?

— Da.

— În afară de asta, am de gând să te ucid, dar nu atât de rapid ca pe celelalte. Am să te ucid cu încetinitorul, provocându-ţi multă durere, asta dacă dra locotenent, amica ta nu-mi urmează instrucţiunile. Nu-i aşa? Hai, spune-i tu, Nadine.

— O să mă ucidă. Ea strânse cu putere din buze, însă nimic nu ar fi putut opri tremuratul acestora. Dallas, o să mă omoare!

— E adevărat. Nu-i aşa că nu vrei să moară, Dallas? Din vina voastră a murit Louise, a ta şi a lui Nadine. Nu merita să moară. Era o fată la locul ei. Nu voia să fie buricul pământului, şefă. Din vina voastră a murit. Şi nu cred că aţi vrea să mai moară şi altcineva.

El ţinea mai departe lama cuţitului la gâtul lui Nadine, iar Eve observă cum îi tremura mâna.

— Ce vrei, Morse? Amintindu-şi de profilul alcătuit de dr. Mira, Eve apăsă cu grijă pe butoanele potrivite. Tu deţii controlul. Tu dai comenzile.

— Da, aşa e. Pe faţa lui apăru brusc un zâmbet larg, larg de tot. Ai mare dreptate. Cred că deja s-a afişat pe ecran locaţia exactă în care mă aflu. Să ştii că mă aflu într-o zonă liniştită şi drăguţă din Parcul Greenpeace, aşa că nu o să ne deranjeze nimeni. Mari admiratori ai naturii, ecologiştii au plantat în zonă o mulţime de arbori. E un loc minunat. Şi bineînţeles că după căderea întunericului, nu mai vine nimeni pe aici. Asta dacă nu sunt suficienţi de deştepţi pentru a dezactiva câmpurile electronice care încearcă să-i descurajeze pe vagabonzi şi pe drogaţi. Ai la dispoziţie fix şase minute ca să ajungi aici şi să începem negocierile.

— Şase minute, nici dacă conduc cu viteză maximă nu voi reuşi să ajung. Iar pe un asemenea trafic dacă conduci cu viteză mare...

— Atunci n-ai decât să nu conduci cu viteză. Din momentul încheierii transmisiei, ai la dispoziţie şase minute, Dallas. Dacă întârzi minimum zece secunde, în care să zicem că suni la poliţie, încercând să iei legătura cu cineva, să chemi întăriri, eu încep s-o tai pe Nadine bucăţică cu bucăţică. Să vii singură. Dacă „adulmec" cumva prezenţa vreunui alt poliţist, mă apuc de treabă, să ştii. Vrei să vină singurică, nu-i aşa, Nadine? Drept exemplu, el întoarse vârful cuţitului spre pielea gâtului ei, făcând o mică crestătură pe partea laterală a gâtului femeii.

— Te rog. Ea încercă să se ferească, dar sângele ţâşni imediat din rană.

— Dacă repeţi gestul, nu voi respecta înţelegerea făcută.

— Ba da, zise Morse. Şase minute. Din secunda asta.

Ecranul linkului se înnegri brusc. Degetele lui Eve, dansară pe butoane, cu gândul la Dispeceratul Sediului Central al Poliţiei, la zecile de patrule care în câteva minute puteau încercui parcul. Se gândi la conexiunile pe care le avea la dispoziţie, mai ales la cele electronice.

Dar se gândi şi la picăturile de sânge care ţâşniseră din gâtul lui Nadine, scurgându-se apoi în jos.

Dintr-o singură săritură traversă încăperea, apăsând apoi pe butonul ascensorului. Avea nevoie de armă.

C.J. Morse se simţea în culmea gloriei. Începuse deja să realizeze că nu-i folosise, practic, la nimic să ucidă atât de repede. Era mult mai incitant să „faci curte" fricii, s-o seduci, să o vezi cum transpiră şi apoi să ajungi la punctul culminant.

Văzuse frica oglindindu-se în ochii lui Nadine Furst. Ochii aceia păreau acum sticloşi, pupilele ieşind mult din orbite, alunecoase şi negre, culoarea zărindu-se doar pe margini. O speria, literalmente, de moarte, gândi el, uşurat.

Nu, nu avea de gând să-i provoace o nouă rană. Aaa, da, ce mult şi-ar fi dorit lucrul acesta, astfel că îi arătă destul de des cuţitul, ca ea să nu piardă cumva sentimentul de teamă pe care el se baza. Dar o parte a fiinţei lui îşi făcea griji, gândindu-se la afurisita şi deşteapta dră poliţist.

Putea avea ac de cojocul ei, aşa e, calculă Morse. Şi cum altfel, decât în acel unic mod pe care-l prefera o femeie. Ucigând-o. Dar nu avea de gând s-o omoare repede, cum procedase cu celelalte. Ea încercase să facă pe deşteapta în faţa lui, iar acest lucru reprezenta pentru el o jignire intolerabilă.

— Femeile încearcă mereu să conducă, să-ţi stea în cale, chiar când eşti gata să pui mâna pe lozul cel mare. Toată viaţa avusese ghinionul acesta. Toată viaţa, şi asta încă de pe vremea când mama lui cea insistentă şi a dracului era încă în viaţă.

„— Nu te-ai străduit suficient, C.J. Puneţi creierul la treabă, ce Dumnezeu! Nu poţi reuşi în viaţă numai datorită farmecului şi frumuseţii. Iar tu, în afară de asta, nu eşti nici fermecător, nici frumos. Mă aşteptam la mai mult de la tine, să ştii. Dacă nu poţi deveni cel mai bun, atunci nu exişti."

Iar el suportase toate astea, nu? Zâmbind în sinea lui, începu să mângâie părul lui Nadine, simţind cum ea tremura din tot corpul. Suportase totul ani de zile, jucând rolul copilului bun şi devotat, în timp ce noaptea visa la momentul în care o va ucide. Nişte vise minunate, pline de dulceaţă, făcându-l să asude de plăcere, vise în care reuşea, în sfârşit, să reducă la tăcere glasul acela răguşit şi poruncitor.

— Aşa că am ucis-o, zise el cu indiferenţă, ca şi cum ar fi făcut conversaţie, atingând cu vârful cuţitului gâtul lui Nadine, în locul unde pulsul bătea cu putere. Şi ce simplu a fost. Ea era singură, în casa aceea mare şi importantă, ocupându-se de afacerea ei la fel de importantă. M-am dus direct la ea. „C.J.", zise ea, „ce faci aici? Să nu-mi spui că iar ţi-ai pierdut

slujba. Tu ai reuşit în viaţă doar atunci când ţi-ai pus în minte să faci asta." Iar eu am privit-o zâmbind, spunându-i: „Taci, mamă, taci dracului odată!" Şi după aceea i-am tăiat gâtul.

Ca să-şi demonstreze propriile vorbe, el trecu uşor cu lama de-a lungul gâtului lui Nadine, aceasta crăpându-i pielea fină.

— Ea a icnit, făcând ochii mari, mari de tot, tăcând definitiv, fir-ar ea a dracului! Dar ştii ceva, Nadine, am învăţat un lucru de la bătrâna scorpie. Da, venise vremea să mă axez pe ceva, având nevoie de urmărirea unui scop. Şi atunci, în clipa aceea, am decis că scopul vieţii mele va fi să scap lumea de femeile cu gură mare, de cele care insistă, de cele care-i înlătură din calea lor pe alţii. Aşa cum făceau dna Towers şi dra Metcalf. Aşa cum făceai şi tu, Nadine. El se aplecă deasupra ei, sărutând-o în mijlocul frunţii. Femeile ca tine.

Ea nu mai putea decât să icnească, scoţând nişte vaiete lungi. Mintea îi înlemnise. Nu mai încerca să-şi extragă mâinile din legăturile care îi imobilizaseră încheieturile, nu mai încerca absolut nimic. Stătea nemişcată, ca o păpuşă ascultătoare, nemişcarea ei fiind întreruptă doar de cutremurări ocazionale ale trupului său.

— Ai încercat în continuu să mă dai la o parte. Ba chiar te-ai dus la cei doi directori, solicitând să fiu mutat de la Departamentul „Ştiri". Le-ai spus că sunt un... Lovi cu latul lamei peste gâtul ei, ca să dea şi mai mare prestanţă vorbelor lui. O adevărată pacoste. Ştiai foarte bine că scorpia aceea de Towers nu mi-ar fi acordat nici măcar un interviu. M-a făcut să mă simt ca ultimul rahat, Nadine. La conferinţa de presă nici măcar nu m-a recunoscut. Dar eu am

remarcat-o imediat. Un reporter de nota zece ştie să afle ce vrea, nu-i aşa, Nadine? Iar eu am făcut întocmai şi am aflat o poveste „suculentă" despre iubitul idiot al fiicei ei. Ooo, şi ce-am mai studiat eu povestea, şi ce-am mai întors-o pe toate feţele, în timp ce fericita mamă a miresei făcea planuri de nuntă. Aş fi putut s-o şantajez, dar nu ăsta era adevăratul meu scop, nu? Era aşa de nervoasă şi de crispată în noaptea aceea când am sunat-o şi i-am aruncat totul în faţă.

El făcu ochii mici. Aveau o strălucire aparte.

— Da, atunci era dispusă să vorbească cu mine, Nadine. Da, poţi paria că voia să discute cu mine. Avea de gând să mă distrugă, cu toate că eu nu făceam altceva decât să relatez nişte fapte. Dar Towers era o femeie importantă, cu renume, aşa că precis ar fi încercat să mă strivească ca pe un gândac. Chiar aşa mi-a spus în momentul în care am stat de vorbă pe link. Şi sunt convins că s-ar fi ţinut de cuvânt. Însă când am apărut în faţa ei pe strada aia mizeră, m-a privit cu ură şi dispreţ. Da, scorpia dracului s-a răstit la mine, zicându-mi: „Ai întârziat. Ei, vierme nenorocit, o să vezi tu acum cum pun eu lucrurile la punct."

El râse cu atâta forţă că fu nevoit să-şi ducă mâna în dreptul stomacului şi să apese.

— Oooo, da, am pus-o la punct. I-am tăiat beregata şi sângele a ţâşnit, exact ca şi în cazul scumpei mele mame.

O pocni pe Nadine cu palma peste creştetul capului, după care se ridică şi se uită spre obiectivul camerei de filmat pe care o pornise cu puţin înainte. „Sunt C.J. Morse şi vă transmit de la faţa locului. Având în vedere că secundele trec una după alta, iar

eroica noastră dră locotenent «Ştiu tot, fac tot» nu a sosit încă aici ca să o salveze pe scorpia care va deveni, prin urmare, noua mea victimă. Cu toate că povestea asta cu timpul a fost considerat ani şi ani la rând un clişeu sexy, adevărul e că doamnele întârzie întotdeauna."

El râse arogant, lovind-o nepăsător pe Nadine, astfel că ea se lovi din nou cu spatele de băncuţa pe care el o aşezase de la bun început. După ce râse cu poftă şi ascuţit, se controlă, privind din nou în obiectivul camerei şi adoptând o atitudine sobră.

— Difuzarea în direct a execuţiilor a fost interzisă în ţara noastră în anul 2012, cu cinci ani înainte ca pedeapsa capitală să fie declarată neconstituţională de către Curtea Supremă. Desigur, Curtea Supremă a fost forţată să ia decizia respectivă din pricina a cinci femei idioate şi cu gura mare, aşa că eu, în calitate de reporter, declar decizia respectivă nulă şi neavenită.

Înainte de a se întoarce cu faţa spre Nadine, el scoase la iveală o mică lanternă de buzunar.

— Acum o să fac legătura cu postul tv, Nadine. În douăzeci de secunde intrăm în direct. Căzând pe gânduri, el înălţă capul în aer. Ştii ceva, ar fi trebuit să fii machiată, măcar aşa, discret. Ce păcat că nu mai avem vreme. Sunt convins că ai fi vrut să arăţi de milioane în ultima ta transmisie live.

Se apropie de ea, aşeză cuţitul vertical la gâtul ei, după care se întoarse iar cu faţa către cameră. În zece, nouă, opt... El întoarse capul auzind nişte paşi grăbiţi care traversau aleea bifurcată din apropiere. Ei, ia te uită, ia te uită, a sosit şi ea. Şi chiar mai devreme cu câteva secunde.

Eve se opri brusc pe alee, uitându-se atent la priveliştea din faţa ei. În cei zece ani de activitate ca poliţist, văzuse o mulţime de lucruri. Pe multe dintre ele ar fi vrut să aibă puterea de a le şterge din memorie. Dar nu mai văzuse nicicând o imagine ca aceea.

Ea urmări direcţia fasciculului de lumină, singura lumină care licărea în jurul acelui tablou. O bancă pe care era aşezată Nadine, inertă şi nepăsătoare, în timp ce picăturile de sânge se scurgeau în jos, având apăsată la gât lama rece şi lungă a unui cuţit. În spatele ei stătea C.J. Mose, îmbrăcat impecabil într-o cămaşă cu romburi de diverse culori, haina având şi ea acelaşi model şi aceeaşi culoare, acesta stând cu faţa la camera de filmat aşezată pe un trepied subţire. Beculeţul ei roşu clipea intermitent, asemenea ochiului unui judecător.

— Morse, ce dracu' faci?

— Mă pregătesc pemtru un spectacol live, răspunse el vesel. Vă rog, dră locotenent, veniţi şi dv. aici, în faţa camerei, ca să vă poată vedea şi telespectatorii noştri.

Fără să-l scape din ochi, ea păşi în cercul de lumină.

A întârziat cam mult, cugetă Roarke, iritat brusc de toate acele conversaţii care se auzeau în jurul lui, la petrecere. În mod evident ea fusese mult mai supărată decât îşi imaginase el, aşa că regreta că nu fusese ceva mai dur şi mai eficient cu Angelini.

Să fie el al naibii dacă o va lăsa să se gândească la acel moment ori să se considere vinovată. Şi singu-

rul mod prin care o putea face să-l uite era fie să o bine dispună, fie s-o enerveze puţin. Se strecură pe neobservate din încăpere, lăsând în urmă luminile puternice, tumultul vocilor şi ritmul muzicii. Casa era mult prea mare ca s-o cerceteze pas cu pas, dar ar fi putut afla unde e adresând o singură întrebare.

— Eve, rosti el, în momentul în care Summerset apăru dintr-o încăpere situată în dreapta coridorului.

— A plecat.

— Cum adică a plecat? Unde a plecat?

Fiindcă discuţia despre o femeie îl dădea întotdeauna peste cap pe Summerset, el înălţă din umeri.

— N-aş putea să spun exact, ea a ieşit în fugă din casă, s-a urcat în maşina sa şi a demarat în trombă. Dar nu a avut de gând să-mi comunice şi mie destinaţia.

Senzaţia aceea stranie din stomac îl făcu pe Roarke să ridice vocea, vorbind pe un ton aspru.

— Nu te juca cu mine, Summerset. De ce a plecat?

Ofensat, Summerset strânse din maxilare.

— Poate că a avut legătură cu apelul pe care l-a primit acum câteva minute. A răspuns din bibliotecă.

Făcând stânga împrejur, Roarke o porni în pas grăbit spre uşa bibliotecii, anulând imediat codul de închidere. Cu Summerset în spatele lui, el se îndreptă grăbit spre birou.

— Reprodu ultima conversaţie.

Urmărind şi ascultând ultimul apel primit pe linkul respectiv, senzaţia din stomac deveni, practic, o arsură puternică ca semn al unei frici fără margini.

— Dumnezeule, a plecat în căutarea lui! Şi a plecat de una singură!

Acum era deja ieşit pe uşă, alergând spre ieşire, în timp ce-i striga un ordin peste umăr, vorbele lui semănând cu raza unui laser.

— Transmite-i informaţia dlui Tibble, şeful Poliţiei. Între patru ochi.

*

— Cu toate că nu avem prea mult timp la dispoziţie, dră locotenent, cred că telespectatorii noştri ar vrea să afle cum a decurs ancheta poliţiei, fiind de-a dreptul fascinaţi de amănuntele respective. Morse continuă să zâmbească fericit în faţa camerei, ţinând cuţitul la gâtul lui Nadine. O vreme ai urmat o pistă falsă, tocmai de-aceea ai fost pe punctul de a condamna un om nevinovat, aşa cred.

— De ce le-ai omorât, Morse?

— Oooo, am făcut o cercetare exhaustivă pentru viitorul meu reportaj. Aşa că ce-ar fi să vorbim despre tine?

— Cred că te-ai simţit groaznic când ai văzut că ai ucis-o pe Louise şi nu pe Nadine.

— Da, m-am simţit foarte prost, mi s-a făcut rău. Louise era o fată drăguţă, liniştită care îşi cunoştea locul şi lungul nasului. Dar nu a fost vina mea. A fost vina ta şi a lui Nadine fiindcă aţi încercat să mă ademeniţi.

— Tu ţi-ai dorit să fii în centrul atenţiei, să te expui. Ea se uită o clipă spre camera de filmat. Ei, uite că în clipa asta, ai ceea ce ţi-ai dorit atât de tare. Dar să ştii că ce faci tu acum o să te pună, în sfârşit, în lumina reflectoarelor, o să te pună într-o lumină

nouă. Să ştii că nu o să mai ai cum să fugi din parcul acesta.

— Ei, nu-ţi face griji, am deja un plan gata-pregătit. Şi până la marele final nu au mai rămas decât câteva minute. Iar publicul are dreptul să ştie. Vreau ca el să fie martor la această execuţie. Dar am vrut să fii şi tu de faţă. Să vezi ce ai provocat.

Ea se uită la Nadine. Nu avea cum s-o ajute, observă ea. Femeia aceea era într-o stare profundă de şoc şi era posibil să fie şi drogată.

— Să ştii că nu mă las chiar aşa uşor bătută sau dusă de nas.

— Aaa, în cazul acesta distracţia va fi una şi mai mare.

— Cum ai reuşit s-o răpeşti pe Nadine? Veni mai aproape, privindu-l tot timpul direct în ochi şi ţinându-şi braţele drepte, lipite de corp. Cred că ai dat dovadă de inteligenţă.

— Da, sunt un bărbat extrem de inteligent. Dar oamenii – mai ales femeile – nu prea au încredere în capacităţile mele. I-am vândut un „pont" legat de cele trei asasinate. I-am transmis mesajul unui martor înfricoşat care voia să discute cu ea despre asasinatele comise de curând. Eram sigură că va reuşi să scape cumva de pază şi, ca o femeie ambiţioasă ce e, o să ia urma acestei poveşti grozave. Am reuşit s-o prind chiar în garaj. Simplu ca bună ziua, după cum vezi. I-am administrat apoi o doză destul de mare dintr-un tranchilizant foarte puternic, am băgat-o apoi chiar în maşina ei, după care m-am suit la volan şi am pornit la drum. I-am lăsat maşina într-o parcare micuţă, unde aveau locuri de închiriat, undeva în centrul oraşului.

— Ei da, ai dat dovadă de inteligenţă. Ea păşi ceva mai aproape, oprindu-se în clipa în care el ridică din sprâncene, lipind şi mai mult cuţitul de gâtul femeii.

— Daa, da, pe bune, foarte inteligent, declară ea, ridicând mâinile în aer. Ştiai foarte bine că o să te urmăresc. Cum ţi-ai dat seama de lucrul acesta?

— Tu crezi că ridatul ăla de Feeney, amicul tău, ştie totul despre IT şi computere? Hei, eu sunt mai tare ca hackerul ăsta, poţi să ţi-o demonstrez. De săptămâni întregi sunt logat în computerul tău. Am ştiut din prima cu cine ai vorbit, ce planuri aveai, fiecare pas pe care-l făceai sau vrei să-l faci. Mereu am fost cu un pas înaintea ta, Dallas.

— Da, ai dreptate. Tu nu vrei să o ucizi pe ea, Morse. Tu pe mine mă vrei, de fapt. Eu sunt cea care te-a enervat rău de tot, care te-a făcut să suferi. De ce nu o laşi să plece, de ce nu-i dai drumul? Oricum ea nici nu ştie pe ce lume e. Ia-mă pe mine în locul ei.

El rânji, rapid şi viclean.

— Dar de ce să nu o ucid mai întâi pe ea şi apoi pe tine?

Eve ridică din umăr.

— Credeam că te atrage o nouă provocare. Dar cred că m-am înşelat. Dna Towers a fost o provocare. Ca să o atragi a trebuit să vorbeşti mult şi repede. Metcalf, însă, nu a fost.

— Vorbeşti serios? Ea mă credea o adevărată felină. El strânse din dinţi, sâsâind printre ei. Dacă nu avea ţâţele alea mari, era şi acu' tot la „Meteo", iar ei ce au făcut – au băgat-o pe ea în emisie în locul meu. I-au acordat ei timpul meu de emisie, la dracu'! A trebuit să mă prefac că sunt un mare fan al ei şi că vreau să realizez un reportaj de douăzeci de minute

despre ea. Doar despre ea. I-am zis că emisiunea se va transmite prin satelit în întreaga lume, iar ea a reacţionat extrem de pozitiv muşcând momeala.

— Aşa că v-aţi întâlnit noaptea, în curtea din spate a blocului ei.

— Da, era toată numai farmec, aranjată, toată numai un zâmbet, şi nu-mi purta pică. A încercat să-mi zică că e tare bucuroasă că mi-am găsit şi eu un mic drum în viaţă. Auzi la ea, un mic drum. Ei bine, am redus-o şi pe ea la tăcere.

— Da, aşa e. Cred că şi în cazul ei te-ai dovedit deosebit de inteligent. Dar în cazul lui Nadine, uite, ea nu-ţi spune absolut nimic. În clipa asta nici măcar nu poate raţiona. Nici nu va şti că vrei să i-o plăteşti.

— Important e că voi şti eu. Gata, timpul a expirat. Ori te dai la o parte, Dallas, ori frumoasa ta rochiţă de party va fi stropită toată cu sânge.

— Stai pe loc. Ea făcu un pas în faţă, se aplecă puţin într-o parte, după care ducând una din mâini spre un mic dispozitiv agăţat la spate, scoase de acolo arma. E de ajuns să clipeşti, dobitoc nemernic şi te-am prăjit.

El chiar clipi, de mai multe ori. Ca şi cum pentru el arma aceea apăruse de nicăieri.

— Dacă tragi, o să-mi tremure mâna, o să tresară, iar ea va muri înaintea mea.

— Tot ce-i posibil, replică Eve cu calm. Dar s-ar putea să te înşeli. Tu oricum vei muri. Aruncă arma, Morse, treci dincolo de banca unde se află ea, că de nu, sistemul tău nervos va reacţiona cu viteza sunetului.

— Căţea împuţită! Crezi că ai puterea să mă învingi. El o ridică pe Nadine de pe bancă, punând-o pe

post de scut în faţa traiectoriei eventualului glonţ, după care o împinse uşor înainte.

Eve o prinse cu braţul liber pe Nadine, continuând să ţină arma îndreptată spre el, dar el ajunsese deja sub pâlcul des de arbori. Văzând că nu are altă soluţie, Eve o pocni pe Nadine, atât în spate, cât şi peste abdomen.

— Trezeşte-te! Fir-ar să fie!

— Mă omoară. Nadine îşi dădu ochii peste cap, după care ei reveniră în poziţia normală în clipa în care Eve o pocni iar.

— Trebuie să pleci de aici, mă auzi? Pleacă şi anunţă poliţia. Acum.

— Da, să chem poliţia.

— Da, asta e ideea. Eve o împinse pe Nadine, direcţionând-o spre alee, în speranţa că aceasta avea cum să se ţină pe picioare, alergând apoi spre pâlcul de arbori.

Declarase că avea un plan, iar ea nu se îndoia de asta. Chiar dacă reuşea să iasă din parc, ei aveau să-l aducă înapoi, în cele din urmă. Dar în clipa de faţă el îşi dorea să ucidă. Victima putea fi o femeie care-şi plimba câinele pe o alee, pe un trotuar sau o alta care se întorcea târziu din oraş, de la o întâlnire.

Avea să se avânte cu cuţitul asupra oricui, fiindcă suferise un nou eşec.

Se opri în întuneric, ascuţindu-şi auzul pentru a sesiza până şi cel mai mic sunet, controlându-şi, în acelaşi timp, respiraţia şuierătoare. Zgomotele străzii şi ale traficului aerian le percepu destul de slab, dar dincolo de pâlcul des de arbori se zăreau luminile oraşului.

În faţa ei se deschideau vreo douăsprezece alei care şerpuiau apoi prin luminiş şi prin grădiniţele cu

flori atât de frumos amenajate, plantate cu grijă şi aranjate cu foarte mult talent.

La un moment dat, ea auzi ceva. Era posibil să fi fost foşnetul unui pas, sau al unui tufiş prin care trecea în grabă o vieţuitoare de mici dimensiuni. Cu arma pregătită, se afundă şi mai mult în întunericul din jur.

În partea aceea exista o fântână, dar pe timpul nopţii nu funcţiona. Un părculeţ pentru copii fusese construit în apropiere, având în dotare topogane, spirale, tot felul de aparate pentru gimnastică şi joacă, acestea fiind prevăzute cu apărători, asfel ca micii căţărători să nu se poată lovi la coate şi la tibie.

Ea cercetă zona, blestemându-se că nu avusese inspiraţia de a lua o lanternă din automobilul său. Întunericul dintre arbori era mult prea dens şi mult prea periculos. Iar în aer era mult prea multă linişte care-ţi dădea fiori.

Imediat după aceea se auzi ţipătul.

A făcut cale întoarsă, îşi zise ea. *Nemernicul a făcut cale întoarsă şi a reuşit, până la urmă, să o prindă pe Nadine.* Eve se răsuci pe călcâie, iar instinctul său de autoapărare îi salvă viaţa.

Cuţitul nimeri chiar în clavicula ei, pregătit să taie lung şi circular, dar, în mod surprinzător, intenţia sa fu dejucată la vreme. Ea blocă mişcarea respectivă cu cotul, îl lovi pe bărbat peste maxilar, astfel că el pierdu ţinta. Dar lama cuţitului alunecă în afară, tăind-o chiar deasupra încheieturii. Iar arma alunecă neputincioasă din mâna rănită.

— Credeai că am de gând să fug. Ochii lui sclipiră patologic în vreme ce el trecu în spatele ei. Femeile mă subestimează întotdeauna, Dallas. O să te fac, bucăţi-bucăţele. Şi o să-ţi tai şi beregata. El sări spre

ea, determinând-o să facă un pas în spate. O să-ţi scot şi măruntaiele, crede-mă, te eviscerez. El sări din nou, iar ea simţi o uşoară adiere de la cuţitul care îi trecu pe lângă tâmplă. Eu decid acum, nu?

— Pe dracu'! Lovitura ei ţinti cu mare precizie, fiind legitima apărare a unei femei care nu mai avea altă soluţie. El căzu la pământ, expirând aerul din plămâni asemenea unui balon spart pe neaşteptate. Cuţitul căzu pe pavajul aleii. Iar ea sări deasupra lui.

El luptă conform cu ceea ce era – adică un nebun. O strânse tare cu degetele, asmuţindu-şi dinţii în carnea ei. Braţul ei rănit era deja plin de sânge, aşa că alunecă undeva în afara lui, în vreme ce ea încercă să-l apuce de undeva de sub maxilar, ca să-l poată imobiliza.

Se rostogoliră amândoi pe pavajul crăpat, pe pământul umed, singurul zgomot din jur fiind gâfâielile, mârâielile şi respiraţiile greoaie ale celor doi. El întinse braţul pe alee, vrând să apuce mânerul cuţitului, dar ea se repezi şi îi prinse palma la timp. Dar în clipa următoare, când el o lovi cu pumnul în faţă, ea simţi cum în cap îi explodează mii de steluţe lucitoare.

Câteva clipe se simţi ameţită, dar convinsă, în acelaşi timp, că murise deja. Văzu cuţitul, simţi că soarta îi era pecetluită, aşa că îşi ţinu respiraţia, pregătită să-şi accepte destinul.

Ceva mai târziu, reflectând la ceea ce auzise, comparase acel sunet cu urletul unui lup, cu urletul furios al unei creaturi însetate de sânge. Morse nu mai era acum deasupra ei, trupul lui fiind luat pe sus. Se aşeză în patru labe, clătinând amarnic din cap.

Cuţitul, gândi ea la repezeală, unde dracu' era cuţitul ăla blestemat. Dar nu reuşi să dea de el, aşa

că se orientă înspre beculeţul armei ei, care sclipea destul de anemic în întuneric.

Arma era deja în mâna ei, încărcată, în clipa în care mintea i se limpezi suficient ca să înţeleagă ce se petrece. Doi bărbaţi se luptau unul cu altul, părând doi câini furioşi care se reped unul asupra celuilat într-un ring de lupte. Iar unul dintre cei doi era Roarke.

— Îndepărtează-te de el. Ea se ridică cu chiu cu vai în picioare, clătinându-se şi ajutându-se singură ca să nu se prăbuşească din nou, punând un braţ în jurul taliei. Dă-te la o parte ca să pot trage.

Dar ei se rostogoliră din nou, încleştaţi unul de altul, de mai multe ori la rând. Roarke reuşi să prindă braţul lui Morse, dar Morse ridicase deja cuţitul în aer. Şi dincolo de furie, de simţul datoriei, de instinctul care funcţiona bine în acele clipe, ea se simţi cuprinsă de o frică ameninţătoare, titanică.

Cu ultimele puteri, pierzând în continuare sânge, ea se rezemă de una din piesele de gimnastică ale copiilor, sprijinând cu celălalt braţ mâna în care ţinea arma. În lumina puternică a lunii zări pumnul lui Roarke care plonja în direcţia adversarului, auzind cum oasele scrâşnesc lovindu-se unul de altul. Cuţitul luă o poziţie verticală, lama lui înclinându-se brusc.

După aceea o urmări cum plonjează, cum tremură câteva clipe, găsindu-şi, în sfârşit, locul bine meritat, în gâtul lui Morse.

Cineva se ruga. În secunda în care Roarke se ridică în picioare, realiză că ea era cea care făcea asta. Îl privi atent, coborând arma spre pământ. Pe chipul lui se citea hotărârea, ochii părând două

globuri de foc. Iar pe frumosul lui frac se zărea o pată proaspătă de sânge.

— Arăţi ca naiba, reuşi ea să spună.

— Ar trebui să te uiţi la tine. El respira greu, ştiind din experienţă cât îl vor durea, abia mai târziu, fiecare zgârietură sau vânătaie. Nu ştiai că nu-i frumos să pleci de la petrcere fără să ceri voie?

Cu picioarele tremurând din pricina reacţiei, ea făcu un pas spre el, după care se opri, înghiţindu-şi plânsul rămas undeva în gât.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău. Doooamne, eşti rănit?

Se repezi spre el, tremurând toată în clipa în care el o lipi de pieptul lui.

— Te-a tăiat? Ţi-a făcut vreo rană? Ai vreo tăietură? Ea se trase puţin mai înapoi, începând să caute pe sub îmbrăcăminte.

— Eve. El îi ridică bărbia în aer, prinzând-o între degete. Tu sângerezi rău de tot.

— Da, m-a prins de câteva ori. Ea îşi şterse nasul cu dosul palmei. Nu-i chiar atât de rău. Dar Roarke folosea deja o bucată de lână irlandeză, scoasă de la buzunarul său pentru a opri sângerarea şi a-i înfăşura strâns încheietura mâinii. În plus, mi-am făcut datoria. Ea inspiră adânc, simţind, uşor-uşor, cum negura aceea se ridică de pe ochii ei, iar ea începu să vadă limpede.

— Unde te-a tăiat?

— E sângele lui, zise Roarke, calm. Nu al meu.

— Sângele lui. Eve îşi stăpâni un nou hohot de plâns, străduindu-se să oprească tremurul genunchilor. Nu eşti rănit?

— Câteva zgârieturi, atâta tot. Procupat de starea ei, îi lăsă capul într-o parte pentru a-i examina rana de pe claviculă şi umflătura din jurul ochiului, care se mărea constant. Ai nevoie de îngrijirile unui medic, dră locotenent.

— Da, da, imediat. Dar mai întâi, permite-mi o întrebare.

— Da, poţi să mă întrebi şi pe drum. Fiindcă nu avea nimic altceva la îndemână, rupse o bucată din mâneca deja sfâşiată a hainei lui, tamponând apoi sângele de pe umărul ei.

— Am dat eu buzna în sala ta de şedinţe când ai avut probleme cu una din afacerile tale?

El se uită brusc în ochii ei. O parte din hotărârea aceea plină de furie dispăru pe neaşteptate din privirea lui, fiind înlocuită, să spunem aşa, cu un surâs vag.

— Nu, Eve, n-ai dat buzna în sala de şedinţe. Sincer, nu ştiu ce diavol mă poseda.

— E în ordine. Din moment ce nu o putea agăţa în altă parte, ea îşi lipi arma la spate, chiar sub talie, folosind puţin adeziv. De data asta, şopti ea, prinzându-i faţa în palme, e okay. E în regulă. Mi-a fost teamă când mi-am dat seama că nu aveam cum să te ocolesc în clipa în care aş fi tras. Mi-a fost tare frică că el te va ucide înainte ca eu să-l pot opri.

— Prin urmare, înţelegi perfect ce am simţit. Susţinând-o cu braţul de talie, înaintară târâş-grăpiş pe aleea din faţa lor. După câteva clipe, Eve realiză că şchiopăta, în primul şi-n primul rând fiindcă îi lipsea un pantof. Aproape din mers, îl scoase şi pe celălalt. Imediat după aceea zări nişte lumini ce tocmai se apropiau.

— Poliţia?

— Cred că da. În graba mea, am dat peste Nadine care traversa buimacă şi clătinându-se pe aleea ce ducea spre intrarea principală a parcului. O ameţise rău de tot, săraca, dar a fost, totuşi capabilă să-şi adune ultimele puteri şi să-mi arate în ce direcţie ai luat-o la fugă, urmărindu-l.

— Cred că, până la urmă, reuşeam şi singură să-l pun la punct pe nemernic, şopti Eve, suficient de recuperată pentru a începe să-şi facă probleme. Bineînţeles că şi tu te-ai descurcat de minune, Roarke. Eşti un expert în lupta corp la corp.

Niciunul dintre ei nu pomeni despre metoda prin care cuţitul ajunse să se înfigă în gâtul lui Morse.

La mijlocul cercului de lumină din faţa lor, ea îl zări pe Feeney, care stătea chiar lângă trepiedul camerei de filmat, înconjurat de alţi doisprezece poliţişti. El abia dacă reuşi să mişte din cap, făcându-le semn paramedicilor să se apropie. Nadine era deja întinsă pe una din tărgi, cu chipul palid ca ceara.

— Dallas. El ridică mâna, după care o lăsă să cadă.

— Am dat-o în bară. Eve se aplecă spre ei, în vreme ce unul dintre medicii de la ambulanţă desfăcu bandajul făcut de Roarke, înlocuindu-l cu unul eficient şi adevărat.

— Ţi-a administrat un pumn de medicamente.

— Am dat-o în bară, repetă Nadine, în vreme ce un brancardier urca targa în salvare. Îţi mulţumesc pentru tot restul vieţii mele.

— Mdda. Ea se îndepărtă câţiva paşi, trântindu-se pe unul dintre suporturile tapiţate montate în zona de triaj a unităţii medicale. Nu puteţi să-mi puneţi ceva pe ochiul acesta? Se zbate în continuu.

— O să se învinețească, i se comunică pe un ton glumeț, imediat ce un pansament cu gheață sub formă de gel fu așezat deasupra acestuia.

— Oooou, ce veste minunată! Nu vreau să aud de mersul la spital, adăugă ea pe un ton ferm. Medicul pocni din limbă, apucându-se să-i curețe și să-i închidă rănile.

— Îmi pare rău de rochie. Ea surâse spre Roarke, ridicând în aer mâneca aproape ruptă. Nu era foarte bine cusută. Ridicându-se în picioare, îl dădu la o parte pe medicul care se agita de zor în jurul ei. Va trebui să merg acasă să mă schimb, după care voi pleca la secție pentru a-mi întocmi raportul. Ea se uită adânc în ochii lui. Ce păcat că Morse s-a rostogolit în lama propriului lui cuțit. Tare i-ar mai fi plăcut procurorului să-l târască în sala de judecată. Întinse mâna, studiind apoi încheieturile aspre și jupuite ale degetelor lui Roarke. Ia spune-mi, ai urlat precum lupii?

— Poooftim?

Ea chicoti vesel, sprijinându-se de el, după care o porniră amândoi spre poarta parcului.

— Ei, una peste alta, a fost o petrecere pe cinste.

— Hmmm. În fine, vor mai fi și altele. Dar ar mai fi ceva.

— Hmmmmm? Ea își flexă brusc degetele, fericită să constate că funcționau deja la întreaga capacitate. Medicii făceau întotdeauna o treabă impecabilă.

— Vreau să te căsătorești cu mine.

— Uaau-aaah. Ei, o să... – Ea se opri, gata-gata să se împiedice, după care se holbă la el cu ochiul sănătos. Ce vrei?

— Să devii soția mea.

Da, avea o vânătaie pe maxilar, o pată de sânge pe haină şi o strălucire aparte în priviri. Ea se întrebă brusc dacă nu cumva îşi pierduse minţile.

— Ne aflăm aici, suntem bătuţi măr, ne îndepărtăm târâş-grăpiş de zona unde tocmai a avut loc o crimă, de locul unde chiar noi puteam da ortul popii, şi tu mă ceri în căsătorie?

El o prinse din nou de mijloc, strecurându-şi braţul în jurul ei şi ajutând-o cu tandreţe să înainteze pe alee.

— Acesta e momentul cel mai potrivit.

.....

Sfârşit

.....